JUMĂTATE DE RĂZBOI

A treia parte din seria MAREA SFĂRÂMATĂ

„Ceea ce face din *Jumătate de război* o lectură fantastică este plăcerea lui Abercrombie de a contrazice așteptările."
Fantastic Book Review

JOE ABERCROMBIE

NAUTILUS fantasy

NAUTILUS
fantasy

JOE ABERCROMBIE s-a născut în 1974 în Lancaster, Marea Britanie, și a urmat Universitatea din Manchester, unde a studiat psihologia. A activat apoi în domeniul producției TV, înainte de a deveni editor de film liber-profesionist. În 2002 a început să scrie *Tăișul sabiei* (Nemira, 2011). Cartea a fost publicată în 2006 în treisprezece țări și a fost urmată de alte două volume, *Fără îndurare* (Nemira, 2013) și *Puterea armelor* (Nemira, 2013), care au încheiat trilogia în 2008. A mai publicat volumele *Best Served Cold* (2009), *The Heroes* (2011) și *Red Country* (2012). Cea mai recentă serie a autorului este trilogia *Marea Sfărâmată*, al cărei prim volum a apărut în 2014.

JUMĂTATE DE RĂZBOI

JOE ABERCROMBIE

Traducere din limba engleză
Liviu Szoke

NEMIRA

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
ABERCROMBIE, JOE
Jumătate de război / Joe Abercrombie; trad.: Liviu Szoke. - București: Nemira Publishing House, 2016
ISBN print: 978-606-758-763-0
ISBN epub: 978-606-758-825-5
ISBN mobi: 978-606-758-826-2

I. Szoke, Liviu (trad.)

821.111-31=135.1

Joe Abercrombie
HALF A WAR

Coperta: Cristian FLORESCU, Ana NICOLAU
Ilustrația copertei: Tudor POPA
Redactor: Mihaela STAN
Tehnoredactor: Mihaela SIPOȘ
Lector: Dușa UDREA
Tehnoredactor ebooks: Mihai Eftimescu

Cuprins

Pentru Teddy

Cel care stă-ntr-un prag necunoscut
Ar trebui să fie precaut înainte să-l treacă,
Să se uite și-ntr-o parte, și-n alta.
Cine știe dinainte ce dușmani pândesc
Așteptându-l dincolo de el?

Din „Hávamál“,
Discursul Celui Prea Înalt

I

CUVINTELE SUNT ARME

Căderea

– Am pierdut, spuse Regele Fynn chiorându-se în cana cu bere.

În timp ce privea prin sala pustie, Skara știa că n-avea cum să-l contrazică. Vara trecută, eroii adunați acolo fuseseră gata să arunce în aer grinzile acoperișului cu strigătele lor însetate de sânge, cu cântecele despre glorie și cu promisiunile de victorie în fața puhoiului de oameni strânși de Marele Rege.

Dar, așa cum fac bărbații de multe ori, se dovediseră mai mult oratori înfocați decât luptători. După câteva luni lipsite de activitate, de glorie și de câștig, se întorseseră acasă unul câte unul, lăsându-i pe cei mai puțin norocoși, nu prea mulți, în urmă, în jurul marelui foc ale cărui flăcări erau la fel de puțin impresionante ca și comorile Throvenlandului. Acolo unde pădurea de coloane vuise odată de războinici, acum nu mai rămăseseră decât umbrele și nenumăratele decepții.

Pierduseră. Și nici măcar nu luptaseră cu adevărat.

Mama Kyre, firește, avea un punct de vedere diferit.

– Am ajuns la o înțelegere, regele meu, îl corectă ea, ciugulind din mâncare și strâmbând din nas ca o iapă bătrână la ieslea cu fân.

– Înțelegere?

Skara răscoli furioasă în mâncarea de care nici măcar nu se atinsese.

– Tatăl meu a murit pentru a apăra Fortăreața lui Bail, iar tu i-ai oferit cheia Bunicii Wexen fără să fi reușit să dăm nici măcar o palmă. Le-ai promis războinicilor Marelui Rege că vor putea trece nestingheriți pe pământurile noastre! Cum crezi că ar fi arătat situația dacă am fi „pierdut“?

Mama Kyre își întoarse privirea spre Skara cu obișnuitu-i calm enervant.

– Bunicul tău mort în tumulul său, femeile din Yaletoft plângând deasupra cadavrelor propriilor fii, palatul ăsta făcut scrum, iar tu, prințeso, cu o zgardă de sclavă la gât, legată de jilțul Marelui Rege. *Așa* cred că s-ar fi prezentat situația dacă am fi „pierdut“. De aceea am folosit expresia *am ajuns la o înțelegere*.

Lipsit de obișnuita-i mândrie, Regele Fynn se legăna precum o corabie fără catarg. Dintotdeauna Skara își considerase bunicul la fel de greu de cucerit precum Tatăl Pământ. Nu suporta să-l vadă în halul ăsta. Sau poate că nu suporta gândul că se purtase ca o copilă având astfel de idei.

Îl privi cum înghite cu sete și mai multă bere, cum râgâie și cum își împinge cana aurită în lateral pentru a-i fi umplută din nou.

– Tu ce zici, Jenner cel Albastru?

– În preajma unor oameni de viță nobilă, regele meu, cât de puține pot.

Jenner cel Albastru era un cerșetor bătrân și alunecos, mai degrabă pirat decât negustor, cu o față dăltuită în piatră, bătută de vreme și crăpată precum galionul de la prova unei corăbii. Dacă Skara s-ar fi aflat la conducere, lui nici nu i s-ar fi permis să acosteze la docuri, ca să nu mai pomenim de prezența la masa regelui.

Însă Mama Kyre vedea toată situația cu totul altfel.

– Căpitanul trebuie privit ca un rege, numai că el nu este stăpânul unei țări, ci al unei corăbii. Experiența ta i-ar fi de mare folos Prințesei Skara.

În ce situație nedemnă ajunseseră, se gândi Skara.

– Primim lecții de la un pirat, murmură Skara ca pentru ea, și nici măcar de la unul care să fi realizat prea multe în viață.

– Nu mai mormăi. Câte ore am petrecut împreună încercând să te învăț cum se cuvine să se poarte o prințesă? Cum trebuie să vorbească o regină?

Mama Kyre își ridică bărbia, făcându-și vocea să reverbereze în toată sala fără niciun efort.

– Dacă tu consideri că vorbele tale au vreo valoare, atunci rostește-le cu voce tare, fă-le să răsune în toate colțurile, umple sala cu speranțe și dorințe și fă ca fiecare martor al cuvântării tale să le împrăștie mai departe! Dacă ți-e rușine de gândurile tale, atunci mai bine păstrează tăcerea. Un zâmbet nu te costă nimic. Și ce aveai de gând să spui?

– Ei bine...

Jenner cel Albastru își scărpină scalpul pătat de vreme, pe care mai rămăseseră câteva fire răzlețe de păr, care evident că nu mai întâlniseră un pieptăn de mult timp.

– Bunica Wexen a înăbușit revolta celor din Ținuturile de Jos.

– Cu ajutorul câinelui ei credincios, Yilling cel Strălucitor, care consideră că singura zeitate demnă a fi venerată este Moartea, zise bunicul Skarei înhățând cana cu bere înainte ca sclavul să termine de turnat și vărsându-i o parte din conținut pe masă.

– Se spune că Yilling a mărginit tot drumul către Skekenhouse cu spânzurători în care a atârnat oameni.

– Iar privirea Marelui Rege se îndreaptă spre nord, continuă Jenner. De-abia așteaptă să-i îngenuncheze pe Uthil și pe Grom-gil-Gorm, după care urmează Throvenlandul...

– Care-i stă în drum, încheie Mama Kyre în locul lui. Nu sta cocoșată, Skara, este lipsit de grație.

Skara îi aruncă o privire urâtă, dar își îndreptă umerii și-și corectă ținuta, stând mai țeapănă în scaun, cu gâtul întins, în acea poziție groaznică pe care preoteasa tot insista să o adopte. *Stai ca și cum cineva ți-ar ține un cuțit la gât*, spunea ea mereu. *Menirea unei prințese nu este să se simtă în largul ei*.

– Sunt un bărbat căruia îi place să trăiască liber, n-o iubesc deloc pe Bunica Wexen sau pe Zeița ei Unică și nu-mi plac nici taxele, nici regulile ei, zise Jenner cel Albastru frecându-și supărat falca strâmbă. Dar când Marea Mamă dezlănțuie furtuna cu furie, căpitanul trebuie să facă tot ce-i stă-n putință să-și salveze corabia. Libertatea nu-ți este de niciun folos dacă ești mort. Iar mândria nu le servește la nimic celor rămași în viață.

– Înțelepte vorbe, încuviință Mama Kyre, după care făcu un gest dojenitor către Skara. Cei învinși azi pot câștiga mâine. Însă cei morți au pierdut pentru totdeauna.

– Înțelepciunea și lașitatea pot fi greu de deosebit între ele, se răsti Skara.

Preoteasa strânse din dinți când o auzi.

– Aș putea să jur că te-am învățat să fii manierată cu oaspeții, nu să-i insulți. Noblețea este dată nu de respectul pe care îl primesc cei sus-puși, ci de respectul pe care cei sus-puși îl arată celor aflați în poziții inferioare. Cuvintele sunt arme. Așa că ar trebui mânuite cu mare atenție.

Jenner flutură din mână în semn că nu se simte insultat.

– Prințesa Skara are tot dreptul să se poarte așa. Cunosc mulți bărbați mai viteji decât mine, zise zâmbind cu tristețe și expunându-și dantura strâmbă și cu multe găuri, pe care însă i-am îngropat unul câte unul.

– Vitejia și viața lungă rareori merg mână-n mână, spuse regele, golindu-și din nou cana cu bere.

– Dar nici regii n-ar trebui să fie atât de atrași de bere, zise și Skara.

– Nu mi-a mai rămas decât berea, draga mea nepoată. Războinicii m-au abandonat. Aliații m-au trădat. Au făcut cu toții jurăminte sacre, în fața

Soarelui Mamă, promițând să-mi stea alături când norii negri se vor aduna pe cer.

Nu mai era niciun secret. Zi după zi, Skara privise docurile, nerăbdătoare să vadă câte corăbii va trimite Uthil, Regele de Fier al Gettlandului, și câți războinici vor sosi alături de faimosul Grom-gil-Gorm al Vansterlandului. Zi după zi, în timp ce mugurii se transformau în frunze, apoi frunzele începeau să se păteze, deveneau ruginii și cădeau la pământ. Și nimeni nu venise să-i ajute.

– Loialitatea este un lucru firesc la câini, însă oamenii rareori au această însușire, observă Mama Kyre. Un plan care se bazează pe loialitate este mai rău decât lipsa unui plan.

– Și atunci ce facem? întrebă Skara. Un plan care se bazează pe lașitate?

Bătrân, așa arăta bunicul ei când se întoarse către ea, privind-o cu ochi încețoșați și duhnind a bere. Bătrân și învins.

– Tu ai fost întotdeauna vitează, Skara. Mai vitează decât mine. Fără discuție, prin venele tale curge sângele lui Bail.

– Și al tău, regele meu! Mi-ai spus mereu că doar jumătate de război se poartă cu ajutorul armelor. Și că jumătatea cealaltă se poartă aici.

Și Skara își apăsă tâmpla cu degetul până simți durere.

– Ai fost întotdeauna inteligentă, Skara. Mai inteligentă decât mine. Și zeii știu că poți convinge o pasăre să coboare din văzduh și să te asculte, dacă asta ți-e dorința. Ocupă-te tu de cealaltă jumătate de război, atunci. Pune-ți șiretenia în slujba mea și gonește înapoi oștile Marelui Rege, salvează-ne pământurile și oamenii de sabia lui Yilling cel Strălucitor. Iar asta mă va feri de rușinea acceptării condițiilor puse de Bunica Wexen.

Skara privea în podeaua acoperită cu paie, cu obrajii arzându-i.

– Mi-aș dori să pot.

Însă ea era doar o fată de șaptesprezece ierni și, cu sau fără sângele lui Bail curgându-i prin vene, prin minte nu-i treceau planuri eroice, care să-i salveze.

– Îmi pare rău, bunicule.

– Și mie, copilă.

Regele Fynn se prăbuși înapoi în scaun și ceru din nou bere.

– Și mie.

– Skara!

Cineva o smulse din coșmar, însă în jur era doar întuneric. Reuși să distingă chipul fantomatic al Mamei Kyre, luminat slab de flacără tremurătoare a unei făclii.

– Skara, trezește-te!

Bâjbâi după pături pentru a le da la o parte, buimacă de somn. Afară se auzeau zgomote ciudate. Strigăte și râsete.

Se frecă la ochi.

– Ce s-a întâmplat?

– Trebuie să pleci cu Jenner cel Albastru.

Atunci Skara abia reuși să-l zărească pe negușător în cadrul ușii dormitorului ei. O siluetă întunecată, cu contur neclar, cu privirea în pământ.

– Ce?

Mama Kyre o apucă de braț.

– Trebuie să pleci chiar *acum*.

Skara voia să se împotrivească. După aceea observă expresia de pe chipul preotesei și-și dădu seama că trebuie să se supună fără crâcnire. N-o mai văzuse niciodată pe Mama Kyre speriată.

Iar zgomotele de afară nu mai sunau deloc a râsete. Ci a țipete. Și a strigăte sălbatice.

– Ce se întâmplă? reuși ea să îngâne.

– Am făcut o greșeală îngrozitoare.

Ochii Mamei Kyre fulgerară spre ușă, după care reveniră asupra Skarei.

– Am avut încredere în Bunica Wexen.

Începu să răsucească brățara de aur de pe mâna Skarei. Cea pe care o purtase Bail Constructorul în bătălii, brățara al cărei rubin lucea întunecat ca sângele vărsat proaspăt în lumina făcliei.

– Asta e pentru tine, zise întinzându-i-o lui Jenner cel Albastru. Dacă juri că o vei duce pe prințesă în siguranță la Thorlby.

– Jur. Jur în fața soarelui și-a lunii, rosti el cu o expresie de vinovăție, dar întinzând totuși mâna pentru a lua brățara.

Mama Kyre o apucă strâns, dureros, de mâini pe Skara.

– Orice s-ar întâmpla, trebuie să rămâi în viață. Asta e datoria ta acum. Trebuie să rămâi în viață și să conduci țara. Trebuie să lupți pentru Throvenland. Trebuie să reziști pentru poporul tău dacă... dacă nu va mai rămâne nimeni în afară de tine.

Teama o sugruma atât de puternic pe fată, încât de-abia mai putea să vorbească.

– Să lupt? Dar…

– Te-am învățat tot ce trebuie. Am încercat din greu. Cuvintele sunt arme.

Preoteasa îi șterse lacrimile. Skara nici măcar nu-și dăduse seama că plânge.

– Bunicul tău avea dreptate, ești o fată vitează și inteligentă. Dar acum trebuie să fii puternică. Nu mai ești un copil. Și să-ți aduci mereu aminte: sângele lui Bail curge prin venele tale. Hai, pleacă!

Skara alerga cu tălpile goale prin întuneric în urma lui Jenner cel Albastru, dârdâind în straiele ei subțiri. Lecțiile Mamei Kyre i se întipăriseră atât de bine în mine, încât își făcea griji dacă e îmbrăcată cum se cuvine, deși alerga ca să-și salveze viața. Prin ferestrele înguste, flăcările uriașe de afară aruncau umbre ascuțite ce se zbăteau pe podelele acoperite cu paie. Auzea strigăte de spaimă în timp ce străbătea în goană coridoarele. Un câine începu să latre, dar lătratul încetă brusc. Apoi răsună un bubuit puternic, asemănător cu cel făcut de un copac doborât la pământ.

De parcă securi imense izbeau în ușă.

Ajunseră în sala de oaspeți, unde războinicii dormiseră lipiți unul de altul cu doar câteva luni înainte. Acum acolo nu se mai găsea decât pătura jerpelită a lui Jenner cel Albastru.

– Ce s-a întâmplat? șopti ea, recunoscându-și cu greu vocea subțire și frântă.

– Yilling cel Strălucitor a năvălit însoțit de Companionii săi, răspunse Jenner, ca să stabilească datoriile față de Bunica Wexen. Yaletoft e în flăcări. Îmi pare rău, prințesă.

Skara tresări când el îi petrecu ceva în jurul gâtului. O zgardă din fire de argint răsucite, un lanț fin, care se închise cu un clinchet ușor. Genul de lanț pe care-l purta fata ingleză care obișnuia să-i lege părul.

– Sunt sclavă? șopti ea, în timp ce Jenner își lega de mână celălalt capăt al lanțului.

– Trebuie să pară că ești.

Skara se făcu mică atunci când auzi din nou zgomotul luptei de afară, metal ciocnit de metal, iar Jenner o împinse în zid. Stinse făclia și fură astfel învăluiți de întuneric. Skara îl văzu scoțând un cuțit, în lama căruia se reflecta lumina palidă a Tatălui Lună.

Prin ușă răzbăteau urlete ascuțite și îngrozite, răgetele unor monștri, nu voci familiare de oameni. Skara închise ochii strâns, lacrimile stând să se reverse, și începu să se roage. Rugăciuni murmurate, îngăimate, lipsite de sens. Rugăciuni către toți zeii și spre niciunul.

E ușor să fii viteaz atunci când Ultima Poartă pare minusculă din cauza distanței, un lucru tare îndepărtat, care să-i preocupe doar pe alții, nu și pe tine. Dar acum simțea suflarea înghețată a Morții chiar în ceafă, risipindu-i tot curajul. Cât de ușor vorbise aseară despre lașitate. Însă acum înțelegea și ea ce înseamnă de fapt lașitatea.

Se auzi un ultim țipăt, după care se lăsă o tăcere mai înfricoșătoare decât zarva de dinainte. Jenner o trase înapoi și Skara îi simți respirația stătută pe obraz.

– Trebuie să plecăm.

– Mi-e frică, gâfâi ea.

– Și mie. Dar, dacă avem curaj și îi înfruntăm, s-ar putea să scăpăm de aici. Însă dacă ne găsesc ascunși...

Nu-ți poți învinge temerile decât înfruntându-le, obișnuia să-i spună bunicul ei. *Ascunde-te de ele și atunci te vor înfrânge*.

Jenner întredeschise ușa și Skara se forță să îl urmeze, cu genunchii tremurându-i atât de tare încât aproape că se ciocneau unul de altul.

Piciorul gol îi alunecă pe ceva. Un bărbat mort zăcea întins lângă ușă, înroșind paiele din jur cu sângele lui întunecat.

Un bărbat pe nume Borid. Un războinic care luptase pentru tatăl ei. O cărase pe Skara pe umeri când era mică, ca ea să poată ajunge la piersicile

din livada de la poalele zidurilor Fortăreței lui Bail.

Simți cum o înțeapă ochii și-și mută privirea spre siluetele care vorbeau nu departe de ea. Unde se zăreau arme frânte și scuturi îndoite. Multe cadavre gheboșate, cu membrele rășchirate, zăceau împrăștiate printre coloanele sculptate din sala mare a bunicului ei, cele care-i dăduseră numele de Pădurea.

Mai mulți oameni erau adunați în jurul unui foc imens. Războinici venerabili, acoperiți de zale strălucitoare și cu monede valoroase prinse-n plete, reflectând flăcările care aruncau umbre prelungi în toate părțile.

Mama Kyre stătea acolo, între ei, alături de bunicul Skarei, în cămașa de zale atârnând aiurea pe el și cu păru-i cărunt ciufulit, așa cum se ridicase din așternut. Zâmbind mândru, un războinic înalt și suplu, chipeș, nepăsător ca un copil, îi domina pe cei doi prizonieri. În jurul lui se formase un cerc larg, în care nici măcar ceilalți ucigași nu îndrăzneau să pătrundă.

Yilling cel Strălucitor, omul care venera doar Moartea și a cărui voce reverberă acum vioaie în spațiul vast al sălii.

– Speram să am ocazia să-mi arăt respectul față de Prințesa Skara.

– A plecat în vizită la verișoara ei, Laithlin, spuse Mama Kyre.

Aceeași voce studiată, calmă, care o biciuise pe Skara în fiecare zi, dar în care se simțea acum și altceva: groază pură.

– Acolo unde nu vei reuși niciodată să o atingi, adăugă preoteasa.

– Oho, o să ajungem noi și-acolo, spuse unul dintre războinicii lui Yilling, un bărbat imens, cu un gât ca de taur.

– Destul de curând, Mamă Kyre, destul de curând, spuse un alt bărbat, care ținea în mână o suliță lungă și la centură purta un corn.

– Regele Uthil va sosi aici, spuse ea. Vă va arde corăbiile și vă va arunca în apele mării.

– Cum o să-mi ardă corăbiile, dacă ele stau în siguranță în spatele lanțurilor Fortăreței lui Bail? întrebă Yilling. Lanțuri a căror cheie o am chiar de la tine?

– Și Grom-gil-Gorm va veni, spuse ea, însă vocea deja i se stinsese până la o șoaptă slabă.

– Și eu sper că va veni.

Yilling întinse ambele mâini și-i dădu cu blândețe părul pe spate Mamei Kyre.

– Dar pentru tine va fi prea târziu.

Scoase din teacă sabia, cu un diamant mare prins într-o gheară de aur drept mâner, o sabie dintr-un oțel ce strălucea atât de tare în întuneric, încât lăsă o dâră luminoasă în ochii Skarei.

– Moartea ne așteaptă pe toți.

Regele Fynn trase adânc aer în piept și se ridică mândru în picioare. O amintire a bărbatului care fusese cândva. Se uită de jur împrejurul sălii sale și, printre coloane, îi prinse privirea Skarei, iar ei i se păru că îi zâmbește. Apoi Fynn se prăbuși în genunchi.

– Astăzi vei ucide un rege.

Yilling ridică din umeri.

– Regi sau țărani... Cu toții arătăm la fel în fața Morții.

Își înfipse sabia în carnea bunicului Skarei, chiar acolo unde gâtul i se unea cu umărul, lama pătrunzând până la mâner și ieșind în aceeași clipă, mortală și rapidă ca fulgerul. Regele Fynn nu scoase decât un sunet slab și căzu mort cu fața în foc. Skara înlemni, respirând sacadat, cu mintea goală.

Mama Kyre se holbă la cadavrul stăpânului ei.

– Bunica Wexen mi-a promis ceva, se bâlbâi ea.

Pic, pic, pic, pic… Sângele picura din vârful sabiei lui Yilling.

– Promisiunile au valoare doar pentru cei slabi.

Se răsuci elegant ca un dansator, făcând oțelul să sclipească în întuneric. Urmă un gâlgâit sinistru și capul Mamei Kyre se rostogoli pe podea, iar trupul se prăbuși de parcă nu mai avea niciun os întreg în el.

Skara icni cutremurându-se. Trebuia să fie un coșmar. O nălucire din cauza febrei. Voia să se întindă la podea și să rămână acolo. Pleoapele îi tremurau, corpul îi zvâcnea, însă Jenner cel Albastru o strânse de braț, dureros de tare.

– Ești o sclavă, șuieră el, scuturând-o cu brutalitate. Nu spui nimic. Nu înțelegi nimic.

Skara încercă să-și domolească respirația șuierătoare în timp ce pași ușori se apropiau de ei. Ceva mai departe, cineva începuse să țipe, un țipăt prelung, care parcă nu mai înceta.

– Măi să fie, se auzi vocea liniștită a lui Yilling cel Strălucitor. Perechea asta parcă n-ar fi de pe-aici.

– Nu, domnul meu. Mă numesc Jenner cel Albastru.

Skara nu înțelegea cum reușea acesta să vorbească atât de prietenos, de sigur pe el și de calm. Dacă ei i s-ar fi cerut să spună ceva, n-ar fi putut scoate decât niște smiorcăituri.

– Sunt un negustor care a obținut permis de la Marele Rege și m-am întors nu demult de pe Râul Divin. Ne îndreptam spre Skekenhouse, însă vântul de pe mare ne-a abătut din drum.

– Probabil că v-ați împrietenit foarte repede cu Regele Fynn, de v-a primit în palatul său.

– Un negustor înțelept își face repede prieteni, domnul meu.

– Transpiri, Jenner cel Albastru.

– Sincer vorbind, mă îngrozești pur și simplu.

– Un negutător înțelept, chiar așa.

Skara simți o atingere ușoară sub bărbie și capul îi fu împins pe spate. Privi în ochii omului care îi ucisese pe cei care-o crescuseră de mică, un bărbat cu zâmbetul brăzdat de sângele lor, care se afla suficient de aproape de ea încât să-i poată număra și pistruii de pe nas.

Yilling își împinse buzele groase în afară și scoase un fluierat ascuțit și clar.

– Și ești și un negutător cu gusturi alese.

Își trecu mâna prin părul ei, înșfăcând o șuviță groasă și răsucind-o în jurul degetelor sale lungi, după care i-o dădu la o parte de pe față, atingându-i obrazul cu vârful degetului mare.

Trebuie să rămâi în viață. Trebuie să conduci.

Încercă să-și înăbușe teama. Să-și înfrâneze ura. Se sforță să-și împietrească trăsăturile. Un chip de sclavă, nimic altceva.

– N-ai vrea să-mi dai la schimb asta, negutătorule? întrebă Yilling. Și eu te voi lăsa, poate, în viață?

– Cu mare bucurie, domnul meu, spuse Jenner cel Albastru.

Știuse ea că Mama Kyre fusese o proastă să se încreadă în pungașul ăsta. Trase aer în piept pentru a-l blestema, însă degetele lui boante i se înfipseră și mai adânc în carnea brațului.

– Dar mi-e imposibil.

– Din experiența mea, care este destul de bogată și însângerată...

Yilling cel Strălucitor își ridică sabia și și-o lipi de obraz așa cum ar fi făcut o fetiță cu păpușa, diamantul din mâner aruncând luciri roșii, portocalii și galbene.

– Aș spune că o lamă ascuțită poate reteza o mulțime de imposibilități.

Nodul din gâtul lui Jenner săltă în sus și-n jos când bătrânul înghiți în sec.

– Nu-i sclava mea, ca s-o pot vinde. E un cadou. De la Prințul Varoslaf al Kalyivului pentru Marele Rege.

– Ah!

Yilling își coborî încet sabia, care-i lăsă pe obraz o dungă roșie de sânge.

– Am auzit că Varoslaf este un bărbat de care oricine are-un dram de minte trebuie să se teamă.

– Are un simț al umorului tare bizar, recunosc asta.

– Pe măsură ce puterile unui om sporesc, simțul umorului tinde să scadă.

Yilling privi încruntat urmele de pași însângerate pe care le lăsase în urmă printre coloane. Și printre cadavre.

– Iar Marele Rege nu este nici el prea departe. N-ar fi prudent din partea mea să fur cadoul oferit de unul celuilalt.

– Așa m-am gândit și eu tot drumul de la Kalyiv încoace, spuse Jenner.

Yilling cel Strălucitor pocni din degete zgomotos ca un plesnet de bici, cu ochii scânteind de un entuziasm de băiețel.

– Uite la ce m-am gândit! Vom da cu banul. Cap, și poți lua frumusețea asta cu tine la Skekenhouse, să spele picioarele Marelui Rege. Pajură, te omor și-i găsesc eu o întrebuințare mai bună fetei.

Îl pocni cu palma pe Jenner pe umăr.

– Ce zici, prietene nou căpătat?

– Zic că Bunica Wexen n-ar avea o părere prea bună despre asta, răspunse Jenner.

– Ea n-are o părere bună despre nimic.

Yilling zâmbi larg și pielea netedă din jurul ochilor săi se încreți, făcându-l să pară chiar prietenos.

– Însă eu nu mă înclin decât în fața unei singure femei. Nu a Bunicii Wexen, nici a Mării Mame, nici a Soarelui Mamă, nici măcar în fața Mamei Război.

Aruncă moneda în sus și aurul sclipi în întunecimea goală a Pădurii.

– Doar în fața Morții mă înclin eu.

Prinse moneda în palmă din întuneric.

– Rege sau țăran, nobil sau nu, puternic sau slab, înțelept sau prost. Moartea ne așteaptă pe toți.

Și desfăcu degetele, dând la iveală moneda lucioasă din palmă.

– Uf!

Jenner cel Albastru se chiorî în jos, cu sprâncenele ridicate.

– Bănuiesc că pe mine mă mai poate aștepta nițel.

Se grăbiră să iasă dintre ruinele Yaletoftului, aplecându-se pe sub paiele ce pluteau arzând duse de vântul fierbinte, lăsând în urmă noaptea clocotind de țipete, de implorări și de plânsete. Skara își ținu privirea în pământ, așa cum trebuia să se poarte o sclavă, din moment ce nu mai era nimeni care să-i spună să nu mai stea cocoșată, iar frica i se transforma încet-încet în vină.

Săriră împreună la bordul corabiei lui Jenner, care se desprinseră de țărm. Bărbații din echipajul murmurau rugăciuni către Tatăl Pace, mulțumindu-i că nu fuseseră amestecați în acest măcel și făcând vâslele să scârțâie ritmic. Corabia alunecă pe lângă celelalte și ieși pe mare. Skara se prăbuși printre baloții de mărfuri. Vina lăsa loc treptat tristeții, în timp ce privea cum vâlvătăile distrugeau minunatul palat al Regelui Fynn și fosta ei viață odată

cu el, iar măreţul fronton sculptat în lemn, acum înnegrit de foc, căzu într-o jerbă de scântei învolburate.

Incendiul care mistuia tot ce cunoscuse ea vreodată se pierdea în zare, iar Yaletoftul devenea o flacără enormă pălind în întuneric. Skara auzi pânza cea mare fâlfâind deasupra ei când Jenner dădu comandă echipajului să cârmească spre nord, în direcţia Gettlandului. Ea rămase privind în urmă, spre trecut, cu lacrimile uscându-i-se pe obraji şi tristeţea transformându-i-se într-o furie grea, apăsătoare, rece, ca fierul.

– O să fac tot posibilul să eliberez din nou Throvenlandul, şopti ea, cu pumnii strânşi. Şi voi construi din nou palatul bunicului, după care voi lăsa hoitul lui Yilling cel Strălucitor pradă corbilor.

– Deocamdată trebuie să te ţinem în viaţă, prinţesă.

Jenner îi desfăcu zgarda, apoi îi acoperi cu pelerina lui umerii scuturaţi de un tremur.

Ea ridică privirea spre el, frecându-şi uşor urmele lăsate pe gât de lanţul din argint.

– Te-am judecat greşit, Jenner cel Albastru.

– Ai judecat bine. Am făcut rele mult mai mari decât îţi poţi închipui.

– De ce să-ţi rişti viaţa pentru mine, atunci?

El rămase pe gânduri o clipă, scărpinându-şi falca. Apoi dădu din umeri.

– Pentru că nu poţi schimba trecutul. Doar viitorul.

Îi apăsă cu putere ceva în palmă. Brăţara lui Bail, al cărei rubin sclipea însângerat în lumina lunii.

– Cred că asta-i a ta.

Nu-i loc de pace

– Când vor ajunge aici?

Părintele Yarvi stătea rezemat de un copac, cu picioarele încrucișate și cu o carte veche pe genunchi. Ar fi părut că doarme dacă ochii ascunși de pleoape grele nu i s-ar fi mișcat cu rapiditate urmărind rândurile.

– Sunt preot, Koll, nu profet.

Koll privea încruntat ofrandele din luminiș. Păsări fără cap, cupe de bere goale și legături de oase care se legănau în vânt la capătul unor sfori împletite. Un câine, o vacă și patru oi, toate atârnate cu capul în jos, legate de ramuri groase acoperite cu șiruri de rune scrijelite. În jurul beregăților tăiate ale animalelor, muștele roiau.

Mai era acolo și un bărbat. Un sclav, dacă te luai după urmele de pe gâtul lui, cu un cerc din rune mâzgălite în grabă pe spate și cu degetele atingând ușor pământul îmbibat de sânge. Un sacrificiu pentru Cel Care Împrăștie Sămânța din partea vreunei femei bogate dornice să rămână însărcinată.

Pe Koll nu-l prea interesau locurile sacre. Îl făceau să se simtă supravegheat de ochi nevăzuți. Îi plăcea să se considere un tânăr cinstit, însă toată lumea are secrete. Toată lumea are îndoieli.

– Despre ce e cartea? întrebă el.

– Un tratat despre relicvele elfilor, scris acum două sute de ani de Sora Slodd din Reerskoft.

– Și mai multă înțelepciune interzisă?

– Dintr-o vreme când principalul scop al Preoteselor era să strângă înțelepciunea, nu să o distrugă.

– Doar ce cunoști poate fi controlat, murmură Koll.

– Și toată înțelepciunea, la fel ca și puterea, poate fi periculoasă în mâinile cui nu trebuie. Doar modul în care le controlezi le poate pune în valoare.

Și Părintele Yarvi își linse vârful degetului său strâmb de la mâna stângă schiloadă și întoarse pagina cu el.

Koll privea în continuare încruntat spre pădurea nemișcată.

– Chiar a fost necesar să venim atât de devreme?

– Bătălia e de obicei câștigată de cel care ajunge acolo primul.

– Credeam că am venit aici ca să vorbim despre pace.

– Vorbitul despre pace este câmpul de bătălie al unui preot.

Koll scoase un oftat. Se cocoță pe o buturugă de la marginea luminișului, la o distanță sigură de ofrandele ce se legănau în vânt, și scoase din buzunar un cuțitaș și bucata din lemn de frasin cioplită grosolan, căreia de-abia îi dăduse un contur. O reprezenta pe Cea Care Izbește Nicovala, cu ciocanul ridicat. Un dar pentru Rin, atunci când se va întoarce în Thorlby. Dacă se va mai întoarce și nu va ajunge să atârne și el spânzurat de un copac în chip de ofrandă. Oftă din nou, spre a-și exprima nerăbdarea.

– Zeii te-au binecuvântat cu multe daruri, murmură Părintele Yarvi, fără a-și ridica privirea din carte. Mâini îndemânatice și reflexe rapide. Înfățișare plăcută și păr nisipiu. Un simț al umorului un pic cam exagerat. Dar îți dorești cu adevărat să devii preot și să stai alături de regi?

Koll înghiți în sec.

– Știi bine că asta îmi doresc, Părinte Yarvi. Mai mult decât orice pe lume.

– Atunci mai ai multe de învățat, iar primul lucru e răbdarea. Concentrează-te pe ce ai de făcut și într-o zi vei putea schimba lumea, așa cum și-a dorit și mama ta să faci.

Koll trase de șnurul de la gât, de care atârnau niște greutăți ce zornăiau lovindu-se una de alta. Greutățile pe care le folosise mama lui, Safrit, atunci când avea în grijă magazia, fiindcă era sigură că poate măsura totul corect cu ele.

Să fii curajos, Koll. Și să te străduiești să fii un bărbat adevărat și bun la suflet.

– Doar zeii știu cât de mult îmi lipsește, murmură el.

– Și eu îi simt lipsa. Acum stai liniștit și fii atent la ce fac eu.

Koll dădu drumul greutăților, lăsându-le să cadă înapoi sub cămașă.

– Sunt ochi și urechi, Părinte Yarvi.

– Închide ochii.

Preotul închise cartea cu un pocnet și se ridică în picioare, scuturându-și frunzele moarte de pe haină.

– Și ascultă cu atenție.

Auziră pași venind spre ei prin pădure. Koll lăsă bucata de lemn sculptată să-i cadă din mână, dar păstră cuțitul în mâna cealaltă, cu vârful ascuns sub mânecă, înțepând țesătura. Cuvintele alese cu grijă pot rezolva majoritatea problemelor – Koll știa asta din propria experiență –, iar oțelul bine ascuțit se poate ocupa de restul problemelor, cele care nu pot fi rezolvate prin vorbă bună.

O femeie ieși dintre copaci, îmbrăcată în haina neagră a preoteselor. Părțile laterale ale capului erau rase pentru a scoate în evidență runele tatuate în jurul urechilor, iar părul rămas, roșu ca focul, fusese uns cu grăsime și aranjat în sus într-o creastă scurtă, ascuțită. Avea o expresie dură, accentuată de mușchii maxilarului care îi jucau pe sub piele în timp ce

mesteca o bucățică de scoarță de copacul-visătorului, iar seva asemănătoare cu sângele îi pătase colțurile buzelor.

– Ai ajuns mai devreme, Mamă Adwyn.

– Nu la fel de devreme ca tine, Părinte Yarvi.

– Mama Gundring îmi spunea mereu că acela care ajunge al doilea la o întâlnire pare lipsit de maniere.

– Atunci sper că-mi vei ierta lipsa de politețe.

– Depinde de mesajul pe care îl aduci din partea Bunicii Wexen.

Mama Adwyn ridică bărbia sfidătoare.

– Stăpânul tău, Regele Uthil, și aliatul său, Grom-gil-Gorm, și-au încălcat jurămintele față de Marele Rege. I-au mușcat mâna întinsă în semn de prietenie și și-au scos săbiile din teci, provocându-l la luptă.

– Prietenoasa lui mână atârnă greu deasupra noastră, spuse Yarvi. La doi ani după ce ne-am eliberat de sub ea, am început să ne dăm seama că respirăm mult mai ușor. Doi ani, iar de atunci Marele Rege n-a mai cucerit niciun oraș, n-a mai câștigat nicio bătălie…

– Dar Uthil și Grom-gil-Gorm în ce bătălii au luptat? Doar dacă nu pui la socoteală bătăliile pe care le poartă zilnic unul împotriva celuilalt.

Adwyn scuipă seva din colțul gurii și Koll începu să tragă nervos de un fir care i se desprinsese din mânecă, gândindu-se că preoteasa atinsese un punct sensibil.

– Ați avut mare noroc, Părinte Yarvi, căci Marele Rege a trebuit să-și îndrepte atenția spre răscoala celor din Ținuturile de Jos. O răscoală la stârnirea căreia, din câte am auzit, ai pus și tu umărul.

Yarvi clipi des, complet nevinovat.

– Pot eu face să se răscoale oameni aflați la sute de mile distanță? Ce sunt eu, vreun mag?

– Unii spun că ești, însă magia, norocul ori șiretenia nu vor mai schimba nimic acum. Răscoala a fost înăbușită. Yilling cel Strălucitor s-a duelat cu cei trei fii ai lui Hokon și i-a înfrânt unul câte unul. Măiestria lui în mânuirea sabiei este neîntrecută.

Părintele Yarvi se zgâia la singura lui unghie de la mâna schiloadă, de parcă voia să verifice dacă e sau nu întreagă.

– Regele Uthil ar putea să nu fie de acord cu asta. El i-ar fi înfrânt pe cei trei frați deodată.

Mama Adwyn îi ignoră remarca jignitoare.

– Yilling cel Strălucitor este un bărbat cu idei noi, care vede lucrurile altfel. Vrea să-i treacă prin sabie pe toți cei care încalcă jurămintele și Companionii săi dau foc la palate cu tot cu familii înăuntru.

– Familii arse pe rug, rosti Koll înghițind în sec. Ce mai idei noi!

– Probabil că n-ai auzit de ultima ispravă a lui Yilling cel Strălucitor.

– Am auzit că e un dansator foarte priceput, spuse Koll. A dansat cumva?

– Oho, cum să nu! Prin istmul către Yaletoft, acolo unde i-a făcut o vizită Regelui Fynn cel lipsit de credință.

Se lăsă tăcerea, întreruptă doar de o adiere care împrăștie frunzele căzute la pământ și făcu funiile de care erau legate ofrandele să scârțâie, iar Koll simți cum un fior rece i se strecoară pe ceafă-n jos. Mestecatul Mamei Adwyn se transformă într-un clefăit zgomotos în timp ce buzele i se strâmbau într-un surâs.

– Aha! Deci bufonul tău nu mai râde acum. Yaletoftul zace în ruine, palatul Regelui Fynn e un morman de cenușă, iar războinicii săi s-au risipit în cele patru zări.

Yarvi se încruntă când o auzi.

– Și cu regele ce s-a întâmplat?

– A ajuns de partea cealaltă a Ultimei Porți, alături de preoteasa lui. Soarta le-a fost pecetluită atunci când i-ai atras în mica ta alianță.

– Pe câmpul de luptă, murmură Părintele Yarvi, nu există reguli. Idei noi, chiar așa.

– Yilling cel Strălucitor lasă totul pârjolit în urma lui pe tot cuprinsul Throvenlandului, pregătind terenul pentru oastea Marelui Rege. O oaste mai numeroasă decât firele de nisip de pe plajă. Cea mai mare oștire care a mărșăluit vreodată de când elfii i-au declarat război Zeiței. Înainte de mijlocul verii, vor ajunge la porțile cetății Thorlby.

– Viitorul e un tărâm învăluit în ceață, Mamă Adwyn. Ne-ar putea lua pe toți prin surprindere.

– Nu trebuie să fii profet ca să vezi ce va să vină.

Scoase un sul din mânecă și desfăcu în fața lui Yarvi o hârtie pe care erau așternute șiruri înghesuite de rune.

– Bunica Wexen v-a declarat pe tine și pe Regina Laithlin vrăjitori și trădători. Consiliul Preoteselor a declarat că banii de hârtie ai reginei sunt magie de-a elfilor și oricine îi va folosi va fi proscris și scos în afara legii.

Koll tresări când o crenguță uscată pocni undeva în apropiere.

– Veți fi șterși de pe fața pământului, la fel ca și Uthil, Grom și oricine vă va sta alături.

Iar acum apărură și oamenii. Veniți din Yutmark, dacă era să te iei după cataramele pătrate de la centurile lor și după scuturile ovale. Koll numără șase oameni și mai auzi încă doi în spatele său, dar se forță să nu se răsucească.

– Săbii scoase din teci? întrebă Părintele Yarvi. Pe pământul sacru al Tatălui Pace?

– Cu toții ne rugăm Zeiței Unice, mârâi căpitanul nou-veniților, un războinic cu un coif incrustat cu modele din aur. Pentru noi, aici e doar țărână.

Koll privi cu atenție chipurile cu trăsături ascuțite, apoi se uită la săbiile cu lame subțiri și tăioase ațintite spre el și palma asudată i se strânse pe mânerul cuțitului ascuns.

– Ce mai întorsătură de situație, se minună el.

Mama Adwyn lăsă hârtia să cadă.

– Dar, chiar și acum, după ce ai complotat împotriva ei și ai trădat-o, Bunica Wexen este dispusă să facă o ofertă de pace.

Umbre adânci îi alunecară pe față atunci când își înălță privirea către cer.

– Zeița Unică e cu adevărat o zeiță iertătoare.

Părintele Yarvi pufni când o auzi, iar lui Koll nici nu-i venea să creadă cât de lipsit de teamă părea.

– Presupun că iertarea ei are și un preț totuși, nu-i așa?

– Statuile Zeilor Înalți vor fi toate distruse și doar Zeița Unică va fi venerată pe tot cuprinsul și în jurul Mării Sfărâmate, spuse Adwyn. Fiecare vansterman și gettlander va trebui să plătească un tribut anual către Consiliul Preoteselor. Regele Uthil și Regele Grom-gil-Gorm își vor așeza săbiile la picioarele Marelui Rege în Skekenhouse, vor cerși iertare și vor face noi jurăminte.

– Cele vechi n-au rezistat.

– De aceea tu, Mama Scaer și tânărul Prinț Druin veți rămâne ostatici acolo.

– Hmmmmm! mormăi Părintele Yarvi și-și ridică degetul strâmb, bătând cu el în obraz. O ofertă într-adevăr remarcabilă, dar aerul din Skekenhouse mi se pare prea sufocant pe timpul verii.

O săgeată fulgeră atât de aproape de obrazul lui Koll, încât acesta simți curentul de aer iscat de ea. Îl izbi pe conducătorul războinicilor în umăr fără să scoată niciun zgomot, trecându-i chiar pe deasupra ramei scutului.

Și mai multe săgeți se avântară zbârnâind prin luminiș. Un bărbat urlă. Un altul își strânse mâna în jurul unei săgeți înfipte-n față. Koll țâșni spre Părintele Yarvi și-l trase în spatele trunchiului gros al unui copac sacru. Reuși să vadă un războinic repezindu-se spre ei, cu sabia ridicată. Apoi Dosduvoi păși în lumină, mare cât o casă, și cu o răsucire a securii sale imense, îl smulse pe bărbat de pe picioare și-l aruncă rostogolindu-se într-o învolburare de frunze moarte.

Peste tot se vedeau siluete neclare care se zbăteau, înjunghiau, hăcuiau și se izbeau de sacrificiile atârnate de crengi, făcându-le să se legene în toate părțile. În câteva clipe, toți cei care o însoțiseră pe Mama Adwyn i se alăturaseră Regelui Fynn de cealaltă parte a Ultimei Porți. Căpitanul războinicilor căzuse în genunchi și gâfâia, având șase săgeți înfipte în cămașa de zale. Încercă să se ridice în picioare folosindu-se de sabie ca de o cârjă, dar vigoarea îi părăsea încet trupul odată cu sângele.

Fror se strecură și el în luminiș, strângând într-o mână mânerul securii grele. Cu cealaltă îi desfăcu căpitanului catarama de la curelușa coifului cu șanțuri aurite. Era un coif de bună calitate, foarte valoros.

– O să vă pară rău pentru asta, gâfâi căpitanul, cu sângele scurgându-i-se printre buze și părul cărunt lipit de frunte din cauza sudorii.

Fror încuviință ușor din cap.

– Deja îmi pare.

Și-l izbi cu putere pe căpitan drept în creștet, trântindu-l la pământ cu fața în jos și cu brațele larg desfăcute.

– Poți să mă lași să mă ridic acum, îi spuse Părintele Yarvi lui Koll, bătându-l ușor cu palma pe spate.

Koll își dădu seama că-l acoperise pe preot cu trupul lui, la fel cum procedează o mamă cu pruncul pe timp de furtună.

– Nu puteai să-mi dezvălui și mie planul tău? întrebă el săltându-se greoi în picioare.

– Nu poți dezvălui ceva ce nici măcar tu însuți nu cunoști.

– N-ai avut încredere că pot juca și eu un rol în toată această poveste?

– Încrederea este la fel ca sticla, spuse Rulf aruncându-și neglijent pe umăr arcul său mare făcut din corn și întinzându-i lui Yarvi o mână imensă pentru a-l ajuta să se ridice. Este foarte utilă, însă numai proștii își sprijină toată greutatea pe ea.

Războinicii căliți ai Gettlandului și Vansterlandului înconjuraseră luminișul, lăsând-o singură pe Mama Adwyn în mijlocul acestuia. Lui Koll aproape că-i părea rău pentru ea, însă știa că preoteasa nu avea gânduri bune pentru niciunul dintre ei.

– Se pare că trădarea mea a fost mai reușită decât a ta, spuse Yarvi. Deja stăpâna ta a încercat de două ori să mă șteargă de pe fața pământului și totuși iată-mă aici, întreg și nevătămat.

– Doar pentru trădare ai devenit cunoscut, păianjen ce ești, zise Mama Adwyn scuipând sevă de coajă de copac purpurie la picioarele lui. Și cu pământul sacru al Tatălui Pace cum rămâne?

Yarvi ridică din umeri.

– Ei, el este cunoscut pentru îngăduința sa față de cei care fac bine. Dar ar fi înțelept din partea noastră dacă te-am spânzura cu capul în jos de copacii ăștia și ți-am tăia gâtul, în semn de sacrificiu.

– Fă-o, atunci, șuieră ea.

– Îndurarea este simbolul celor puternici, nu crima. Întoarce-te la Bunica Wexen. Și mulțumește-i pentru informațiile pe care mi le-a dezvăluit, chiar îmi vor fi de folos pe viitor.

Arătă spre cadavrele împrăștiate peste tot, care erau deja târâte de picioare spre a fi atârnate cu capetele în jos de copacii sacri.

– Mulțumește-i pentru sacrificiile pe care le-a trimis Zeilor Înalți, căci ei le vor aprecia cum se cuvine, fără îndoială.

Părintele Yarvi veni mai aproape de ea și-și dezveli dinții într-un rânjet, făcând-o pe Mama Adwyn să-și dea jos, în sfârșit, masca, sub care Koll reuși să vadă frică pură.

– Dar spune-i Primei Preotese că mă piș pe oferta ei! Am jurat să mă răzbun pe ucigașii tatălui meu. Am făcut un jurământ în fața lunii și a soarelui. Spune-i Bunicii Wexen că atât timp cât eu și ea vom fi în viață, nu va putea fi pace pe pământ.

Niciodată nu-i de-ajuns

– Te omor, curvă fără păr ce ești! mârâi Raith, împrăștiind scuipat în toate părțile când se repezi la ea.

Rakki îl înhăță de mâna stângă, iar Soryorn de cea dreaptă și împreună reușiră să-l tragă înapoi. La urma urmei, aveau antrenament din plin.

Thorn Bathu nici nu se mișcă, asta dacă nu puneai la socoteală mușchii ce-i jucau pe sub pielea rasă a capului atunci când scrâșnea din dinți.

– Hai să ne calmăm cu toții, spuse soțul ei, Brand, care își ridică palmele împăciuitor, încercând să potolească mulțimea. Se presupune că noi suntem aliați, nu?

Era un bărbat mare cât un taur, fără pic de răutate în el.

– Hai să... pășim în lumină pentru o clipă.

Raith le aduse la cunoștință celorlalți ce credea el despre această idee reușind să se elibereze din brațele fratelui său destul cât să-l scuipe pe Brand în față. Rată, însă gestul nu trecu neobservat.

Thorn strânse din buze, furioasă:

– Am impresia că acest câine trebuie pus cu botul pe labe.

Toți cei prezenți își ocupară poziții cât mai bune, ceea ce-l enervă la culme pe Raith. Trupul i se înmuie, capul i se lăsă pe un umăr și-și dezveli dinții

într-un rânjet când privirea îi alunecă spre Brand.

– Mai bine ți-aș omorî nevasta lașă în loc de asta.

Se știa despre el că-i place să pornească bătăi aiurea și că se descurca destul de bine în ele, însă nimic nu l-ar fi putut pregăti pentru iuțeala cu care se repezi Thorn la el.

– Ești mort, nemernic cu păr lăptos!

Raith sări într-o parte, aproape trăgându-i după el pe fratele său și pe Soryorn într-o încâlceală de membre pe docul alunecos. Trei gettlanderi se străduiră s-o scoată de acolo – instructorul cel ursuz, Hunnan, cârmaciul chel și bătrân, Rulf, și Brand, care-și ținea brațul brăzdat de cicatrice în jurul gâtului ei. Cu toții bărbați puternici, gâfâind din cauza efortului, și chiar și așa ea tot mai reuși să-l pocnească pe Raith în vârful capului cu pumnul pe jumătate desfăcut.

– Pace! mârâi Brand în timp ce se chinuia să-și tragă înapoi soția din îmbulzeală. Pe toți zeii, pace!

Dar nimeni nu avea chef de-așa ceva. Deja se auzeau insulte de peste tot, de la vanstermani și de la gettlanderi deopotrivă. Raith reuși să vadă încheieturile albite ale degetelor strânse pe mânerele săbiilor și să audă șuierul cuțitului pe care Soryorn îl trase din teacă. Putea simți mirosul violenței care stătea să izbucnească, o violență mult mai aprigă decât ce avusese el de gând să stârnească. Dar așa se întâmplă cu violența. Nu se comportă așa cum ai plănuit tu. Altfel nu s-ar mai numi violență.

Raith își dezveli dinții – parțial mârâit, parțial zâmbet – și simți cum îl arde un foc în piept și îi urcă pe gât, înfierbântându-i răsuflarea. Fiecare mușchi din corp i se încordă.

Și chiar acolo, pe docurile ude de ploaie ale Thorlby-ului, s-ar fi iscat o bătaie demnă de cele mai fanteziste cântece, dacă Grom-gil-Gorm nu și-ar fi făcut apariția, croindu-și drum cu forța prin mulțime, la fel ca un taur furios printr-o turmă de capre behăitoare.

– Ajunge! răcni Regele Vansterlandului. Ce se petrece aici, nu vă e rușine obrazului?

Conflictul se stinse imediat. Raith scăpă din brațele fratelui său, încă având pe față rânjetul său de lup, iar Thorn se eliberă și ea din brațele soțului ei, blestemând și mârâind. Pe Brand îl aștepta o noapte dificilă, fără discuție, dar Raith obținuse de fapt ceea ce își propusese. Venise să se bată cu cineva și nu-l interesa prea tare cu cine anume.

Gettlanderii cei încruntați se dădură la o parte pentru a-i face loc să treacă Regelui Uthil, care ținea în mână sabia scoasă din teacă în mână. Raith îl ura, firește. Un vansterman simte că e de datoria lui să-l urască pe Regele Gettlandului. Dar, trecând peste asta, Uthil părea un bărbat demn de tot respectul, dur și cenușiu ca o bară din fier și la fel de greu de îndoit, renumit pentru nenumăratele sale victorii și pentru cât de puține cuvinte rostea, dar mai ales pentru strălucirea nebunească din ochii adânciți în orbite, care arăta că acolo unde zeii îi binecuvântau pe unii cu darul îndurării, lui îi oferiseră doar un spațiu gol și rece.

– Sunt dezamăgit, Thorn Bathu, rosti el cu glas aspru ca scrâșnetul scos de două pietre de moară frecate între ele. Mă așteptam la ceva mai mult din partea ta.

– Regret foarte tare, regele meu, mârâi ea, săgetându-i cu priviri otrăvite pe Raith și apoi pe Brand, care se strâmbă de parcă săgețile astea aruncate de soția lui nu erau nicio noutate.

– Ar trebui să-i lăsăm să ne insulte, regele meu? se repezi Raith.

– O mică insultă merită îndurată dacă astfel se păstrează o alianță mult mai importantă, se auzi vocea uscată a Mamei Scaer.

– Iar alianța noastră se aseamănă cu o corabie ce saltă pe valurile mării furioase, spuse Părintele Yarvi, cu surâsul lui mieros care cerea cu insistență un cap în gură. Scufundați-o cu ciorovăieli mărunte și ne vom scufunda și noi odată cu ea.

Raith mârâi și mai tare când îl auzi. Îi ura pe preoți și vorbele lor cu dublu înțeles despre Tatăl Pace și despre binele suprem. În ceea ce-l privea pe el, nu exista problemă care să nu poată fi rezolvată cu pumnii.

– Un vansterman nu uită niciodată o insultă.

Gorm își înfipse degetul mare între nenumăratele cuțite ascuțite prinse la centură.

– Dar mie mi-e tare sete și, din moment ce noi suntem oaspeți...

Se îndreptă de spate, făcând să zornăie lanțul de care atârnau mânerele săbiilor dușmanilor înfrânți în luptă și își umflă pieptul din cale-afară de mare.

– Eu, Grom-gil-Gorm, Cel Care Frânge Săbiile și Cel Care Lasă Copiii Orfani, Regele Vansterlandului și fiul preferat al Mamei Război... voi intra al doilea în oraș.

Războinicii săi mârâiră în semn de dezaprobare. Se certaseră timp de o oră cine să intre primul în oraș, iar acum pierduseră bătălia. Regele lor alesese poziția mai puțin onorabilă, așa că și ei urmau să primească aceeași poziție și, pe toți zeii, pentru ei onoarea era un lucru tare important.

– O alegere înțeleaptă, zise Uthil, mijind ochii. Dar să nu te aștepți la niciun dar, dacă faci asta.

– Lupul n-are nevoie de daruri din partea oilor, spuse Gorm aruncându-i o privire chiorâșă.

Războinicii aflați cel mai aproape de Regele Uthil se dădură câțiva pași înapoi, expunându-și astfel cataramele strălucitoare ale mantiilor și mânerele săbiilor, în timp ce monedele valoroase din păr prinseră a sclipi orbitor în lumina soarelui, zbârlindu-se plini de o aroganță lipsită de temei, ceea ce-l făcu pe Raith să-și arate din nou colții și să scuipe la picioarele lor.

– Un câine, chiar așa, scrâșni Hunnan, iar Raith ar fi sărit pe el și i-ar fi zdrobit căpățâna, dacă Rakki nu l-ar fi apucat strâns de brațe și n-ar fi

încercat din nou să-l calmeze, șoptindu-i la ureche:

– Liniștește-te, frate, liniștește-te!

– Jenner cel Albastru! Ce surpriză!

Raith aruncă o privire încruntată peste umăr și-l văzu pe Părintele Yarvi tras deoparte de un marinar bătrân cu o față plină de zbârcituri.

– Sper că una plăcută, spuse Jenner, strângându-și mâinile cu Rulf de parcă erau vechi camarazi de vâsle.

– Depinde, spuse preotul. Ai venit să-i iei aurul Reginei Laithlin?

– Încerc să iau orice aur mi se oferă, răspunse Jenner privind în toate părțile, de parcă se pregătea să dezvăluie un mare secret. Dar am un motiv mult mai întemeiat să mă aflu aici.

– Mai întemeiat decât aurul? întrebă Rulf, rânjind. Te-ai schimbat.

– Mult mai întemeiat.

Jenner se dădu într-o parte pentru a-i face loc cuiva, iar Raith se simți de parcă i-ar fi înfipt cineva un cuțit în țeastă și cheful de a se mai lupta îi pieri pe loc.

Căci în fața ochilor săi se afla o fată mică și subțirică, înghițită practic de o mantie decolorată. Părul îi atârna încâlcit și o șuviță neagră îi flutura pe față, bătută de briza sărată. Avea pielea foarte palidă și nările înconjurate de urme roșiatice, iar pomeții erau atât de delicați, încât dădeau impresia că se pot frânge la cea mai mică vorbă rea.

Îl privi pe Raith cu ochii ei mari, de un verde întunecat asemănător cu apa Mării Mame pe timp de furtună. Nu zâmbi deloc și nici nu spuse nimic. Părea o ființă tristă și solemnă, plină de secrete, și Raith simți cum i se ridică fiecare fir de păr. Nici măcar o lovitură de secure în cap nu l-ar fi împietrit mai tare decât acea unică privire pe care i-o aruncase fata din fața lui.

Părintelui Yarvi o privi cu gura căscată prostește o clipă, după care reuși să-și revină:

– Rulf, ia-i pe Jenner cel Albastru și pe prietena lui și du-i la Regina Laithlin. Acum!

– Erai gata să faci moarte de om din cauză că voiai să intri tu primul, iar acum nu mai vrei să intri deloc?

Rakki se holba la el, iar Raith își dădu seama că oamenii lui Gorm se grăbeau în urma gettlanderilor, pufăind mânioși fiindcă erau nevoiți să îndure o asemenea umilință.

– Cine era fata aia? reuși Raith să croncăne, simțindu-se amețit ca smuls din somnul provocat de mahmureala de după bere.

– De când te interesează pe tine fetele?

– De când am văzut-o pe asta.

Clipi de mai multe ori, sperând să-și dovedească sieși și fratelui său că nu doar și-o imaginase, însă ea deja dispăruse.

– Probabil că era într-adevăr o frumusețe dacă a reușit să-ți abată atenția de la o încăierare pe cale să înceapă.

– N-am mai văzut niciodată ceva asemănător.

– Iartă-mă, frate, dar când vine vorba de femei, experiența ta chiar nu contează. Nu tu ești luptătorul, ia spune?

Rakki rânji când ridică imensul scut al lui Grom-gil-Gorm de pe scândurile cheiului.

– Iar eu sunt amantul.

– Așa cum nu contenești să-mi tot reamintești.

Raith își aruncă pe umăr sabia grea a regelui și porni în urma fratelui său către Thorlby. Dar imediat mâna grea a stăpânului său îl trase înapoi.

– M-ai dezamăgit, Raith.

Cel Care Frânge Săbiile îl trase mai aproape de el.

– Locul ăsta colcăie de dușmani fioroși, dar mă tem că tu ți l-ai ales pe cel mai rău dintre toți în persoana Păzitorului Ales al Reginei Laithlin.

Raith se încruntă.

– Nu mă tem eu de ea, regele meu.

Gorm îi trase o palmă. Sau așa i se păru lui Gorm, că fusese doar o palmă. Lui Raith i se păru că fusese pocnit cu o vâslă peste față. Se dădu înapoi împleticindu-se, dar regele îl prinse de haină și-l smuci.

– Ceea ce mă macină pe mine e faptul că ai încercat să-i faci rău, însă ai dat greș.

Îi mai arse o palmă peste celălalt obraz, iar Raith simți cum i se umple gura de sânge.

– N-am nevoie de un câine care doar hămăie. Am nevoie de un câine care-și folosește colții. Am nevoie de un ucigaș.

Și-i mai cârpi lui Raith o a treia palmă, care-l lăsă complet amețit.

– Mă tem că mai ai un dram de milă în tine, Raith. Zdrobește-o înainte să te zdrobească ea pe tine.

Gorm îl frecă o dată scurt pe creștet, în semn de despărțire. Genul de gest pe care îl face un tată cu fiul său. Sau pe care un vânător îl face cu câinele său de vânătoare.

– N-ai să fii niciodată suficient de aprig pentru gustul meu, băiete. Știi asta.

În siguranță

Pieptănul din os de balenă lustruit trecea ușor prin părul Skarei.

Sabia de jucărie a Prințului Druin zgâria tăblia unui dulap într-un colț al camerei.

Glasul Reginei Laithlin se auzea ca de la mare depărtare, nedeslușit, necontenit. De parcă regina s-ar fi temut că, dacă înceta să vorbească, Skara ar fi început să urle și să tot urle, fără să se mai poată opri.

– Dincolo de fereastra asta, în partea sudică a orașului, și-au ridicat tabăra oștenii soțului meu.

– De ce nu ne-au venit în ajutor? își dorea Skara să strige în timp ce se uita amorțită la întinderea de corturi, însă din gură i se rostogoliră exact cuvintele necesare într-o astfel de situație, cuvintele ce se cuveneau rostite de cineva ca ea:

– Probabil că sunt foarte mulți.

– Două mii cinci sute de gettlanderi loiali regelui, veniți din toate colțurile țării.

Skara simți cum Regina Laithlin îi prinde capul în mâini, blând, dar cu fermitate. Prințul Druin scoase un țipăt războinic lung și ascuțit și se repezi asupra tapiseriei de pe perete. Pieptănul își începu iar mișcarea domoală prin părul ei, de parcă soluția tuturor problemelor ar fi fost un păr aranjat așa cum trebuie.

– Dincolo de fereastra asta, spre nord, se află tabăra lui Grom-gil-Gorm.

Focurile pâlpâiau în înserarea ce se lăsa încet-încet, risipite pe dealurile întunecate ca stelele pe țesătura cerului.

– Două mii de vanstermani strânși la poalele cetății Thorlby. Nu mi-am închipuit niciodată că voi apuca să văd așa ceva.

– Nu cu săbiile băgate în teci, spuse Thorn Bathu din celălalt capăt al camerei pe un ton aspru ca o lovitură de secure.

– Am văzut o încăierare la docuri, bălmăji Skara.

– Mă tem că n-are să fie ultima.

Laithlin pocni din limbă în timp ce strângea un nod. Părul Skarei fusese mereu un păr rebel, însă Regina Gettlandului nu era genul de femeie care să se lase învinsă de o șuviță ce nu voia să stea la locul ei.

– Mâine va avea loc o discuție foarte aprinsă. Cinci ore de discuții, să sperăm că nu vor urma și mai multe încăierări. Dacă nu va muri nimeni, vom spune cu toții că am repurtat o victorie demnă de cele mai înălțătoare cântece. Gata!

Și Laithlin o întoarse pe Skara cu fața spre oglindă.

Sclavele tăcute ale reginei o îmbăiaseră, îi frecaseră conștiincioase pielea și-i aruncaseră hainele murdare, apoi o îmbrăcaseră în veșminte de mătase verde aduse tocmai din Primul dintre Orașe și modificate cu îndemânare pentru a i se potrivi ei. Fuseseră cusute cu fir de aur, la fel de fin pe cât fusese obișnuită la ea acasă, unde avusese atât de multe veșminte și atât de grijuliu alese de Mama Kyre, încât de multe ori simțea că hainele o purtau pe ea, nu ea pe ele.

Era înconjurată de ziduri groase, de războinici puternici, de sclavi și de lux. Ar fi trebuit să se simtă ușurată că scăpase. Dar, asemenea unui alergător care se oprește să se odihnească și descoperă că nu se mai poate ridica de jos, tot acest confort o făcea pe Skara să se simtă slăbită, amețită și

îndurerată, rănită și pe dinăuntru, și pe afară, trupul părând că-i devenise o rană imensă. Aproape că își dorea să se afle din nou la bordul corabiei lui Jenner cel Albastru, *Câinele Negru*, tremurând și holbându-se pierdută la ploaie, prăbușindu-se de trei ori pe oră în genunchi pentru a vomita peste parapet.

– Ăsta i-a aparținut mamei mele, sora Regelui Fynn.

Laithlin îi aranjă grijulie cercelul în formă de lănțișor la fel de fin precum pânza de păianjen, un lănțișor la capătul căruia atârna o piatră prețioasă roșie, care aproape că îi mângâia umărul.

– E foarte frumos, reuși să îngâne Skara, temându-se să vomite peste oglindă.

De-abia dacă se mai recunoștea în figura chinuită, cu ochii înroșiți, o fată fragilă care o privea la rândul ei din oglindă. Arăta ca o fantomă. Probabil că nu va mai scăpa niciodată de imaginile pe care le văzuse în Yaletoft. Probabil că va rămâne prizoniera lor, sclava lui Yilling cel Strălucitor, la nesfârșit.

În celălalt capăt al camerei o zări pe Thorn Bathu stând pe vine lângă prinț, strângându-i cu delicatețe degețelele pe mânerul sabiei din lemn, murmurându-i instrucțiuni la ureche despre cum ar trebui să rotească sabia. Thorn rânji când băiețelul o izbi cu sabia peste picior, iar cicatricea în formă de stea de pe față i se înroși în timp ce-i ciufulea părul blond.

– Isteț băiat!

Dar Skara nu se putea gândi decât la sabia lui Yilling cel Strălucitor și la mânerul cu diamant, care strălucise în întunericul Pădurii, iar pieptul fetei din oglindă începu să se ridice și să coboare cu iuțeală și un tremur greu de stăpânit îi cuprinse mâinile.

– Skara!

Regina Laithlin o prinse de umeri și-și aținti ochii verzi-cenușii într-ai ei, readucând-o în prezent.

– Îmi poți spune ce s-a întâmplat?

– Bunicul meu a tot așteptat ajutor din partea aliaților săi.

Cuvintele sunară sec și plat, ca bâzâitul enervant al unei albine.

– Am așteptat să vină războinicii lui Uthil și ai lui Gorm, dar ei n-au mai venit.

– Continuă!

– În cele din urmă a renunțat. Mama Kyre l-a convins să cadă la pace. I-a trimis un porumbel Bunicii Wexen, iar ea i-a trimis un șoim cu un mesaj. Dacă va ceda Fortăreața lui Bail și îi va trimite acasă pe războinicii Throvenlandului, iar oștii Marelui Rege i se va permite să mărșăluiască liber pe pământurile noastre, atunci ea era dispusă să-l ierte.

– Dar Bunica Wexen nu iartă pe nimeni niciodată, spuse Laithlin.

– L-a trimis în Yaletoft pe Yilling cel Strălucitor ca să-l facă pe rege să-și plătească datoria.

Skara își înghiți saliva amară, iar gâtul fetei palide din oglindă se încordă. Fețișoara Prințului Druin se schimonosise din cauza înverșunării războinice cu care o ataca pe Thorn cu sabia lui de jucărie, însă ea îl respingea cu degetele ei lungi. Strigătele războinice ale băiatului, alabe de altfel, sunau ca niște țipete de durere și de furie în întuneric, țipete care veneau mai aproape, tot mai aproape.

– Yilling cel Strălucitor i-a retezat capul Mamei Kyre. L-a străpuns pe bunicul cu sabia și el a căzut cu fața în foc.

Regina Laithlin o privea cu ochi mari.

– Și tu ai văzut... tot ce s-a întâmplat?

Jerba de scântei, sclipirea din ochii războinicilor înveseliți, picăturile mari de sânge ce cădeau din vârful sabiei lui Yilling. Skara reuși să tragă aer în piept cu greutate, înfiorându-se, după care încuviință din cap.

– Mă deghizasem în sclava lui Jenner cel Albastru. Yilling cel Strălucitor a dat cu banul, ca să decidă dacă îl va ucide și pe el sau nu... însă moneda...

Încă o putea vedea rotindu-se în întuneric, sclipind în culorile focului.

– Zeii au fost de partea ta în seara aceea, rosti cu greutate Laithlin.

„Atunci de ce au permis să-mi fie ucisă familia?“ își dorea Skara să urle, însă fata din oglindă zâmbi gingaș și murmură o rugăciune de mulțumire către Cea Care Aruncă Zarurile.

– Te-au trimis la mine, iar eu sunt verișoara ta, spuse regina și o strânse tare pe Skara de umeri. Aici vei fi în siguranță.

Pădurea, care îi fusese cămin de când se știa, sigură ca un munte, zăcea acum în ruine. Frontonul uriaș, care stătuse atârnat la intrare timp de două sute de ani, se prăbușise. Throvenlandul fusese trecut prin foc și sabie. Iar ea nu se va mai simți nicăieri în siguranță, toată viața.

Skara își dădu seama că se scărpina pe obraz. Încă mai putea simți acolo atingerea rece a degetelor lui Yilling cel Strălucitor.

– Ați fost foarte binevoitori cu toții, îngăimă ea din nou, încercând să-și înăbușe râgâiala care-i ardea gâtul.

Avusese mereu un stomac sensibil, dar de când urcase la bordul *Câinelui Negru*, începuse să-și simtă intestinele la fel de răscolite ca propriile-i gânduri.

– Faci parte din familie, iar familia este tot ce contează.

Strângând-o încă o dată de umeri, ca de despărțire, Regina Laithlin făcu câțiva pași în spate. Trebuie să discut cu soțul și cu fiul meu... cu Părintele Yarvi, de fapt.

– Poți să-mi spui... dacă Jenner cel Albastru se mai află încă prin preajmă?

Neplăcerea reginei era aproape palpabilă.

– Omul nu e cu nimic mai breaz decât un pirat..

– Poți să-l trimiți la mine? Te rog!

O fi fost Laithlin dură precum cremenea, însă fără îndoială că simțise disperarea din glasul Skarei.

– Îl voi trimite. Thorn, prințesa a trecut prin multe greutăți. Să n-o lași singură! Druin, hai cu mine!

Micul prinț, care-i ajungea mamei sale până la coapsă, o privi pe Skara cu solemnitate:

– Pa… Pa!

Și își aruncă sabia de lemn cât colo, luând-o la fugă după regină.

Skara rămase cu privirea ațintită asupra lui Thorn Bathu. Privind-o de jos în sus, din moment ce era mult mai măruntă decât Păzitorul Ales. Evident, Thorn n-avea nevoie de pieptăn, întrucât o jumătate a capului îi era acoperită de fire scurte și aspre, iar pe cealaltă avea șuvițe înnodate și încurcate, în care își prinsese monede din aur și argint care probabil că valorau o avere.

Iat-o în fața ei pe femeia despre care se spunea că se luptase cu șapte bărbați odată și îi învinsese, care avea la mână brățara elfilor primită în dar, brățară ce-i strălucea acum gălbuie și amenințătoare la încheietură. O femeie care purta arme ascuțite în loc de mătăsuri și cicatrice în loc de bijuterii. O femeie care zdrobise buna-cuviință sub tocul cizmei și care nu-și cerea niciodată scuze pentru acest lucru. O femeie care mai degrabă ar fi sfărâmat o ușă cu capul decât să ciocăne în ea.

– Sunt prizonieră?

Skara intenționase să sune a provocare, dar se auzi mai degrabă un chițăit.

Expresia de pe chipul lui Thorn era greu de descifrat.

– Ești prințesă.

– Din propria mea experiență, nu-i mare diferență.

– Bănuiesc că n-ai fost niciodată cu adevărat prizonieră.

Dispreț, însă cine-ar fi putut s-o condamne? Skara abia dacă mai putea vorbi din cauza nodului din gât.

– Probabil că mă consideri o prostănacă molatică, slabă și răsfățată.

Thorn trase adânc aer în piept.

– De fapt... mă gândeam la cum m-am simțit eu când mi-am văzut tatăl mort.

Blândețea nu i se citea deloc pe chip, dar răzbătea clar din glas.

– Mă gândeam la cum aș fi reacționat dacă aș fi văzut cum este ucis chiar în fața ochilor mei, iar eu n-aș fi putut face nimic pentru a împiedica asta, ci doar aș fi privit.

Skara deschise gura pentru a spune ceva, însă nu reuși să rostească niciun cuvânt. Nu era dispreț, ci milă, ceea ce-o făcu să simtă că se îneacă de plâns mai mult chiar decât batjocura.

– Știu cum te e când trebuie să te arăți dârză, zise Thorn. Puțini știu asta mai bine decât mine.

Skara își simțea capul gata să plesnească.

– Mă gândeam... că dacă m-aș afla acum în locul tău... probabil aș vărsa râuri de lacrimi.

Skara scoase un suspin prelung și prostesc. Ochii i se închiseră și începură s-o usture, apoi dintre pleoape se revărsară lacrimi amare. Trupul i se scutura de plâns. Gâfâi și se îneacă. Rămăsese acolo, în picioare, cu mâinile atârnând, cu fața schimonosită de plânsul violent. Un glas în șoptea în minte că nu așa se comportă o prințesă adevărată, însă pur și simplu nu se putea abține.

Auzi pași rapizi și simți cum este luată în brațe, ținută strâns, foarte strâns, așa cum o ținuse bunicul ei când își privise tatăl arzând pe rugul din bușteni. Se agăță de Thorn, hohotind cu fața îngropată în cămașa ei, urlând jumătăți de cuvinte pe care nici măcar ea nu le înțelegea.

Thorn nu se clinti și nu scoase niciun sunet, ținând-o doar pe Skara în brațe multă vreme. Până când fata încetă să mai tremure. Până când hohotele de plâns se transformară în suspine, iar suspinele, într-o răsuflare sacadată. Apoi, cu blândețe, Thorn se desprinse de ea, luă o bucată de pânză albă și, cu toate că propria ei cămașă era plină de bale, șterse o mică pată de pe piepții rochiei Skarei, apoi îi întinse cârpa.

– O folosesc la curățatul armelor, dar îmi închipui că fața ta e mult mai valoroasă. Poate că și mai periculoasă.

– Îmi cer iertare, șopti Skara.

– Nu-i nevoie, spuse Thorn mângâindu-și cheia de aur atârnată la gât. Eu plâng mult mai tare în fiecare dimineață când mă trezesc și văd cu cine m-am măritat.

Și Skara începu să râdă și să suspine în același timp și la nas îi apăru un balon de muci. Pentru prima dată după acea noapte, reușea să se simtă din nou ea însăși. Poate că până la urmă reușise să scape întreagă din Yaletoft. Când își ștergea fața, în ușă se auzi un ciocănit ezitant.

– Sunt Jenner cel Albastru.

Îl văzu cum înaintează cu pași târșâiți și adus de spate prin cameră și-și dădu seama că exista ceva liniștitor în înfățișarea lui sărăcăcioasă. La cârma unei corăbii ori în camera unei regine, era același om. Și Skara se simți mai puternică atunci când îl văzu acolo, în fața ei. El era bărbatul de care avea nevoie.

– Îți mai aduci aminte de mine? îl întrebă Thorn.

– Ești o femeie greu de uitat, răspunse Jenner aruncând o privire spre cheia din aur de la gâtul ei. Felicitări pentru căsătorie.

Ea pufni:

– Câtă vreme nu-l felicități și pe soțul meu. El încă mai bocește din cauza asta.

– Ai trimis după mine, prințesă?

– Da, am trimis.

Skara se oprise din suspinat și încerca să-și rețină lacrimile, străduindu-se totodată să-și corecteze poziția umerilor.

– Ce planuri ai?

– Nu pot spune că am fost vreun mare susținător al planurilor bine puse la punct. Regina Laithlin mi-a oferit o sumă frumușică pentru a lupta alături de războinicii Gettlandului, dar, ei bine, războiul este pentru bărbați mai tineri. Poate că mă voi îndrepta spre Râul Divin din nou...

O privi pe Skara și tresări.

– I-am promis Mamei Kyre că te voi aduce în siguranță la verișoara ta…

– Și ți-ai ținut promisiunea, în ciuda tuturor pericolelor. N-ar trebui să-ți cer mai multe.

El tresări din nou.

– Dar ai totuși de gând, nu?

– Speram că vei rămâne alături de mine.

– Prințesă... Sunt un jefuitor bătrân, iar în putere nu mai sunt de peste douăzeci de ani. Și nici nu mă prea mândresc cu ce-am făcut în tinerețe.

– Fără îndoială. Când te-am văzut prima oară, te-am considerat un fel de galion bun de așezat la prova unei corăbii.

Jenner începu să-și scarpine falca acoperită de peri aspri.

– Și aveai dreptate, fără discuție.

– Dar a fost o idee prostească.

Skara ezită, apoi își drese glasul, trase aer în piept și continuă:

– Acum îmi dau seama de asta. Galionul așezat la prova corabiei dă piept primul cu cele mai îngrozitoare furtuni; totuși, aduce corabia înapoi la țărm, în siguranță. N-am nevoie să fii chipeș, am nevoie să-mi fii credincios.

Jenner tresări iar.

– Am fost un om liber toată viața, prințesă. N-am simțit nevoia să mă stabilesc undeva, mereu am stat cu ochii ațintiți către următoarea destinație și nu m-am înclinat în fața nimănui, ci doar în fața vântului…

– Și destinația următoare ți-a mulțumit vreodată? Vântul te-a răsplătit vreodată, în vreun fel?

– Nu prea mult, trebuie să recunosc.

– Dar eu te voi răsplăti, spuse ea cuprinzându-i palma bătătorită cu ambele mâini. Ca să se simtă liber, un om are nevoie de un țel în viață.

El privi în jos, spre palma cuprinsă de mâinile ei mici, apoi se uită într-o parte, spre Thorn, care ridică din umeri.

– Un războinic care nu luptă decât pentru el însuși nu este cu nimic mai presus de un bătăuș.

– Te-am văzut trecând prin încercări grele și știu că pot avea încredere în tine.

Skara cuprinse între palme fața bătrânului pirat și o întoarse spre ea.

– Rămâi cu mine. Te rog!

– O, zei! spuse Jenner și pielea aspră din jurul ochilor i se încreți când zâmbi. Cum să refuz eu așa ceva?

– Nu poți. Spune doar că mă vei ajuta.

– Sunt la dispoziția ta, prințesă. Jur. Jur în fața soarelui și-a lunii!

Se opri o clipă, apoi continuă:

– Să te ajut să faci ce, totuși?

Skara reuși să înghită cu mare greutate.

– Am promis că voi elibera Throvenlandul, că voi reconstrui palatul bunicului meu și că voi lăsa pradă corbilor hoitul lui Yilling cel Strălucitor, îți mai aduci aminte?

Jenner cel Albastru ridică din sprâncenele-i stufoase, peste măsură de uimit.

– Yilling cel Strălucitor are în spate toată oastea Marelui Rege care să-l sprijine. Se spune c-ar avea cincizeci de mii de săbii la dispoziție.

– Doar jumătate de război se poartă cu sabia, spuse ea apăsându-și tâmpla cu un deget. Cealaltă jumătate se dă aici.

– Deci... ce plan ai?

– Mă voi gândi eu la ceva.

Îi dădu drumul lui Jenner și își îndreptă privirea spre Thorn.

– Ai navigat alături de Părintele Yarvi spre Primul dintre Orașe.

Thorn o privi încruntată pe Skara și cârni din nasul strâmb de la numeroasele lovituri primite, încercând să-și dea seama ce se ascundea în spatele acelei întrebări.

– Da, am navigat alături de Părintele Yarvi.

– Te-ai luptat cu Grom-gil-Gorm.

– Și asta.

– Ești Păzitorul Ales al Reginei Laithlin.

– Știi bine că sunt.

– Și, stând alături de ea, probabil că ai văzut de multe ori de ce e-n stare Regele Uthil.

– De foarte multe ori.

Skara își șterse și ultimele urme de lacrimi de pe gene. Nu-și mai putea permite să plângă. Trebuia să fie dârză, inteligentă și puternică, indiferent cât de slabă și de îngrozită se simțea. Trebuia să lupte ea pentru Throvenland din moment ce nimeni nu mai era în stare s-o facă, iar cuvintele erau singura ei armă.

– Povestește-mi despre ei, ceru ea.

– Ce vrei să știi?

Cunoașterea înseamnă putere, obișnuia să-i spună Mama Kyre atunci când Skara se plângea din cauza lecțiilor nesfârșite.

– Vreau să știu totul.

Pentru amândoi

Raith se trezi brusc, privind înnebunit în toate părțile și descoperind că cineva îl trăgea de haine.

Îl apucă pe ticălos de gât și-l izbi cu putere de perete, mârâind în timp ce-și scotea cuțitul.

– Pe toți zeii, Raith! Eu sunt! Eu sunt!

De-abia atunci izbuti și Raith să vadă, la lumina pâlpâitoare a făcliei, că cel pe care îl lipise de perete și căruia se pregătea să-i ia gâtul era fratele său.

Inima îi bătea cu putere. Îi luă câteva secunde ca să-și aducă aminte că se află între zidurile cetății Thorlby. Și că se afla pe coridorul din afara camerei lui Grom-gil-Gorm, înfofolit în pătură. Acolo unde îi era locul.

– Să nu mă mai trezești așa! se răsti el, forțându-se să-și descleșteze degetele pe care le simțea mereu amorțite când se trezea.

– Să te trezesc? șopti Rakki. I-ai trezit pe toți din Thorlby la cum strigai. Ai visat iar?

– Nu, mormăi Raith, rezemându-se de perete și scărpinându-se în cap. Poate.

Vise bântuite de flăcări enorme. Fumul gros înălțându-se în văzduh și duhoarea distrugerii. Sclipirile nebunești din ochii războinicilor și privirile

înfometate ale câinilor. Privirea femeii, umbrită de nebunie. Și vocea ei, țipând că-și vrea copiii înapoi.

Rakki îi întinse o ploscă. Raith i-o smulse din mână și își clăti gura plină de tăieturi și de zgârieturi pe dinăuntru după palmele încasate de la Grom, deși asta nu era ceva neobișnuit. Își vărsă în palmă puțină apă și se stropi pe față. Simțea cum îngheață sudoarea pe el.

– Nu-mi place ce se întâmplă, Raith. Îmi fac griji pentru tine.

– Tu îți faci griji pentru mine?

Sabia lui Gorm probabil că-i căzuse din brațe când se încăierase cu fratele său, așa că Raith se grăbi s-o ridice de pe jos și s-o strângă la piept. Dacă regele ar fi văzut-o zăcând așa, pe jos, probabil că i-ar mai fi ars vreo palmă, dacă nu chiar mai multe.

– Asta-i ceva nou pentru mine.

– Nu, nu este. Îmi fac de mult timp griji pentru tine.

Rakki aruncă o privire nervoasă înspre ușa de la camera regelui și continuă mai încet, pe un ton mult mai precaut, aplecându-se spre urechea fratelui său:

– Am putea să plecăm, pur și simplu. Am putea găsi o corabie care să ne ducă pe Râul Divin și pe Râul Interzis, așa cum spuneai mereu. Așa cum obișnuiam să spunem amândoi.

Raith arătă cu capul spre ușă.

– Crezi că ne va lăsa să plecăm? Crezi că Mama Scaer își va lua la revedere de la noi zâmbitoare, fluturând din mână? zise el, pufnind. Credeam că tu ești cel cu minte mai multă. E un vis frumos, dar nu mai putem da înapoi. Ai uitat cum stăteau lucrurile înainte? Cum ne era frig, foame și frică, tot timpul?

– Ție nu ți-e frică tot timpul?

Vocea lui Rakki se auzi atât de slab încât furia lui Raith începu să clocotească, amenințând să dea pe-afară, alungându-i brusc teroarea pe care o simțise ceva mai devreme. Furia era soluția tuturor problemelor, la asta se ajungea mereu.

– Nu, nu mi-e frică! mârâi el, zăngănind sabia lui Gorm de podea și făcându-și fratele să tresară speriat. Sunt războinic și am de gând să-mi fac un nume luptând în acest război. Și mai vreau să câștig destui bani ca să nu ne mai fie foame niciodată. Aici e locul meu. Am luptat pentru el, da?

– Da, ai luptat pentru el.

– Slujim un rege!

Raith încerca să simtă aceeași mândrie pe care o simțise dintotdeauna.

– Cel mai mare războinic din jurul Mării Sfărâmate. Încă neînvins într-un duel sau într-o bătălie. Ție îți place să te rogi. Mulțumește-i Mamei Război că stăm alături de învingători!

Rakki se uita la el nevenindu-i să creadă, cu spatele lipit de scutul plin de lovituri și de zgârieturi al lui Gorm, cu ochi mari și strălucitori de la lumina făcliei. Ciudat cât de mult semăna la chip cu Raith și totuși cât de diferite le erau expresiile. Câteodată păreau să sunt două galioane din lemn bune de așezat la prova și la pupa unei corăbii, asemănătoare, dar privind mereu în direcții opuse.

– Vor fi uciși mulți oameni, murmură el. Mai mulți decât oricând.

– Cred și eu, spuse Raith, după care se întinse din nou pe jos, întorcându-se cu spatele la fratele său și trăgându-și pătura pe umeri. Doar suntem la război, nu?

– Numai că mie nu-mi place să ucid.

Raith încercă să arate că nu-i pasă deloc, însă nu reuși:

– Pot ucide eu pentru amândoi.

Se lăsă tăcerea, întreruptă într-un târziu de Rakki:

– Asta e ceea ce mă sperie cel mai tare.

Mâini dibace

Koll scrijeli și ultima rună și zâmbi când suflă rumegușul, pentru a o scoate la iveală. Teaca era gata, iar el părea foarte mulțumit de rezultat.

Îi plăcuse întotdeauna să lucreze lemnul, căci acesta nu avea secrete față de nimeni și nu mințea pe nimeni, iar odată ce era sculptat, așa rămânea. O mare diferență față de munca unui preot, doar fum și ghicitori. Cuvintele pot fi unelte mai înșelătoare decât dălțile, iar oamenii ajung să fie mai schimbători decât Marea Mamă.

Simți fiori reci pe spinare atunci când Rin întinse mâna peste umărul lui și mângâie cu degetul șirul de rune.

– Ce înseamnă?

– Sunt cele cinci nume ale Mamei Război.

– Pe toți zeii, câtă finețe!

Își plimbă degetele de-a lungul lemnului întunecat, zăbovind asupra siluetelor umane, asupra animalelor și asupra copacilor, care se întrețeseau cu delicatețe.

– Ai mâini foarte dibace, Koll. Cred că nu există altele mai dibace decât ale tale.

Pipăi atentă ornamentul pe care îl adăugase în vârful tecii, un cap de șarpe din metal modelat cu ciocanul, care se potrivea perfect cu obiectul ce ieșise

din mâinile băiatului, întregindu-l.

– Uite cât de bine putem lucra împreună și ce lucruri minunate realizăm, spuse ea lăsându-și degetele înnegrite să alunece între degetele lui care deveniseră maro după ce cioplise lemnul. Așa ne-a fost sortit, nu? Sabia mea, teaca ta.

El îi simți cealaltă mână strecurându-i-se de-a lungul coapsei și un tremur involuntar îl cuprinse.

– Și e valabil și invers...

– Rin…

– Bine, mai degrabă pumnal decât sabie.

El îi auzea inflexiunea jucăușă din voce, iar răsuflarea fetei îi gâdila gâtul. Îi plăcea enorm râsul ei plin de veselie.

– Rin, nu pot. Brand e ca un frate pentru mine…

– Nu mai sta în preajma lui Brand. Și problema e rezolvată.

– Sunt ucenicul Părintelui Yarvi.

– Nu mai sta nici în preajma Părintelui Yarvi.

Îi simți buzele frecându-se de ceafă, iar fiorul de pe spate deveni de-a dreptul de nesuportat.

– I-a salvat viața mamei mele. Mi-a salvat și mie viața. Ne-a ajutat să ne eliberăm.

Deja buzele ei îi mângâiau urechile și șopteau dulce, făcându-l să strângă involuntar din umeri, în timp ce greutățile atârnate pe șnurul de la gât zornăiau lovindu-se una de alta.

– Cum te-a ajutat să te eliberezi dacă ai ajuns să nu poți hotărî singur ce să faci și ce nu?

– I-am rămas dator, Rin.

Îi simțea pieptul lipit de spatele lui cu fiecare răsuflare. Degetele ei îi strângeau mâna cu putere. Era la fel de puternică precum el. Poate chiar mai puternică. Se văzu nevoit să închidă ochii pentru a putea gândi cu claritate.

– Când se va termina războiul, eu voi da testul pentru a deveni preot și apoi voi face jurământul de preot, după care voi deveni Fratele Koll și nu voi mai putea avea familie, soție… ah!

Mâna ei i se strecurase între picioare.

– Și până atunci ce te oprește?

– Nimic.

Se răsuci și-și înfipse mâna liberă în părul ei scurt, trăgând-o cu forță spre el. Râdeau și se sărutau în același timp, înfometați, neîndemânatici, împiedicându-se ca niște bețivi de o bancă și trântind câteva unelte pe podea.

Așa se întâmpla de fiecare dată când el venea aici. Și de aceea și continua să vină.

Alunecoasă ca un somon, ea reuși să scape din strânsoarea lui, apoi se repezi și înșfăcă tocila, apucându-se de treabă conștiincioasă și privind cu mare atenția sabia lustruită din mână, de parcă nu se ocupase cu nimic altceva toată dimineața.

Koll clipi, nevenindu-i să creadă.

– Ce fa…

Ușa se deschise încet și Brand păși înăuntru, găsindu-l pe Koll pironit în mijlocul camerei, cu o mare și vizibilă umflătură în partea din față a pantalonilor.

– Salut, Koll, spuse Brand. Ce faci aici?

– Am venit să termin de finisat teaca, îngăimă el, roșu la față, apoi se întorse grăbit la masa lui și mătura cu palma ultimele fire de rumeguș.

– Arată-mi-o și mie.

Brand își lăsă brațul masiv pe umărul lui Koll. O, zei, ce greu era, plin de mușchi și străbătut de cicatrice în formă de funii. Koll își aduse aminte de ziua în care Brand susținuse pe umerii săi întreaga greutate a corabiei, care fusese gata să-l strivească pe Koll dacă el nu s-ar fi mișcat atât de repede. Iar acum Koll se întreba cum ar fi fost ca acel braț să-l izbească în față, dacă Brand ar fi aflat ce se petrecea între el și sora sa. Înghiți în sec cu mare greutate, nedorind să se gândească la așa ceva.

Însă Brand doar își dădu la o parte de pe frunte o șuviță de păr și zâmbi.

– Minunată lucrare! Chiar ești binecuvântat, Koll. De către aceiași zei care au binecuvântat-o și pe sora mea.

– Ea e... o fată foarte profundă, spuse Koll foindu-se stânjenit pentru a-și aranja pantalonii, în timp ce Rin își țuguie buzele supărată în spatele lui Brand, fără ca acesta s-o vadă.

Pe toți zeii, ce orb părea Brand câteodată! Puternic și loial și cu la fel de mult simț al umorului ca un cal de povară, însă stabilise noi standarde în materie de ignoranță. Dar pesemne că n-ai putea să fii soțul lui Thorn Bathu fără a învăța să lași foarte mult de la tine.

– Thorn ce mai face? întrebă Koll, încercând să schimbe subiectul discuției.

Brand se opri, dus pe gânduri, de parcă avea în față o enigmă greu de descifrat.

– Thorn e Thorn. Dar știam asta când m-am însurat cu ea, zise el, arătându-i lui Koll acel zâmbet neajutorat al său. Oricum n-aș fi vrut să fie altfel.

– Cred că nu e chiar ușor să trăiești alături de ea.

– În orice caz, o să te anunț când se va întâmpla asta. Jumătate din timp și-o petrece lângă regină și cealaltă jumătate, antrenându-se din greu, așa că,

atunci când ne întâlnim, ori e gata să adoarmă, ori e pusă pe hartă, adăugă Brand scărpinându-se gânditor în cap. Dar știam toate astea atunci când m-am însurat cu ea.

– Chiar că nu e ușor să trăiești alături de ea.

– Cam așa ceva.

Brand rămase holbându-se în gol, de parcă era un veteran de război care încă se străduia să înțeleagă grozăviile prin care trecuse.

– Oricum, are darul de a isca o bătaie chiar și din cele mai mărunte motive. Dar nicio situație cu adevărat importantă nu este ușor de rezolvat. Iar eu o iubesc în ciuda defectelor pe care le are. Poate tocmai de aceea o iubesc. O iubesc, pur și simplu, mai spuse el și zâmbi din nou. Cu siguranță, fiecare zi reprezintă o nouă aventură.

Se auzi un bubuit puternic în ușă și Brand scutură din cap, ca pentru a se trezi din reverie, după care se duse să deschidă. Rin îi trimise un sărut lui Koll, iar el îl prinse și-l duse la inimă, ceea ce-o făcu pe Rin să mimeze că vomită deasupra mesei de lucru. Iar lui îi plăcea la nebunie când ea făcea asta.

– Îmi pare bine că te văd, Brand!

Koll ridică privirea, surprins să-și vadă maestrul intrând în fierăria lui Rin.

– Și mie la fel, Părinte Yarvi!

Între două persoane care au călătorit mult împreună se stabilește un soi de prietenie durabilă și, deși n-ai fi putut găsi două persoane care să semene mai puțin, Brand și Yarvi se îmbrățișară strâns și preotul îl bătu afectuos pe fierar pe spate cu mâna sa schiloadă.

– Cum merge negoțul cu săbii? o întrebă el pe Rin.

– Bărbații vor avea întotdeauna nevoie de săbii bune, Părinte Yarvi, răspunse ea. Dar treburile care au nevoie de cuvinte iscusite?

– Bărbații au nevoie și de cuvinte alese.

Preotul se întoarse către Koll și-i zâmbi mai puțin afectuos:

– Mă gândeam eu că te găsesc aici. E trecut de prânz.

– Deja? spuse Koll, desfăcându-și șorțul și încurcându-se în bretelele acestuia, după care reuși să se elibereze și-l aruncă pe podea, scuturându-și rumegușul de pe mâini.

– De obicei, ucenicul este cel care vine la maestru.

Vârful toiagului din fier făcut de elfi răsuna cu putere pe podeaua din piatră în timp ce preotul se învârtea de colo până colo.

– Ești ucenicul meu, nu-i așa?

– Desigur, Părinte Yarvi, spuse Koll, îndepărtându-se vinovat de Rin.

Yarvi se uită printre gene când la unul, când la celălalt. Evident că nu-i scăpa nimic. Puțini oameni erau atât de înzestrați ca el când venea vorba despre astfel de chestiuni.

– Spune-mi că ai hrănit porumbeii.

– Și le-am curățat și cotețele. Am sortat ierburile noi, am citit încă douăzeci de pagini din istoria Gettlandului scrisă de Mama Gundring și am învățat cincizeci de cuvinte din limba care se vorbește în Kalyiv.

Koll își înnebunise mama cu nesfârșitele lui întrebări, însă acum avea parte de atât de multe răspunsuri – studiind pentru a intra în rândurile Preoțimii –, încât își simțea uneori capul pe cale să-i plesnească.

– Teama este alimentată de neștiință, Koll. Și nu poate fi înfrântă decât prin cunoaștere. Și cum rămâne cu mișcările stelelor? Ai copiat hărțile pe care ți le-am dat?

Koll se luă cu mâinile de cap când își aduse aminte.

– Pe toți zeii, Părinte Yarvi! Le voi copia mai târziu.

– Nu astăzi. Marea dezbatere începe peste o oră și avem și o încărcătură de care trebuie să te ocupi mai întâi.

Koll îi aruncă o privire plină de speranță lui Brand.

– Eu nu sunt chiar atât de bun la cărat cutii…

– Sunt niște vase. Și trebuie mișcate cu mare băgare de seamă. Un dar de la Împărăteasa Vialine, adus cu o corabie pe Râul Divin și Râul Interzis.

– Un dar de la Sumael, vrei să zici? întrebă Brand.

– Un dar de la Sumael, zise Yarvi, zâmbind dus pe gânduri când pronunță numele. Ne-a trimis o armă pe care s-o folosim împotriva Marelui Rege...

Se opri și se așeză între Koll și Rin, ținându-și toiagul cu mâna schiloadă și ridicând teaca meșterită de Koll cu mâna sănătoasă. O răsuci în lumină pentru a vedea mai bine desenele săpate în lemn.

– Mama Război, murmură el. Mama Corbilor. Cea Care Are Săbii în Loc de Pene. Cea Care Strânge Morții. Cea Care Face un Pumn din Mâna Desfăcută. Tu ai gravat astea?

– Cine altcineva s-ar pricepe mai bine? întrebă Rin. Teaca e la fel de importantă ca lama. Lama este scoasă mai rar la iveală. De aceea oamenii ajung să vadă mai ales asta.

– Când îți vei face, în sfârșit, Jurământul de Preot, Koll, meșteșugul cioplitului în lemn va pierde un mare maestru, zise Yarvi oftând adânc. Dar nu poți schimba lumea cu o daltă.

– O poți schimba un pic, spuse Rin, încrucișându-și brațele și privindu-l pe preot. În bine.

– Mama lui mi-a cerut să fac din el un bărbat de nădejde, să scot ce e mai bun din el.

Koll scutură din cap în spatele maestrului său, însă Rin nu mai putea fi oprită.

– Unii dintre noi îl plac pentru ceea ce este, spuse ea.

– Și asta îți dorești și tu, Koll? Să ciopleşti lemnul?

Părintele Yarvi aruncă teaca pe masa de lucru și-și așeză mâna schiloadă pe umărul lui Koll.

– Sau vrei să stai alături de regi și să schimbi mersul istoriei?

Koll se uita când la unul, când la celălalt. O, pe toți zeii! nu voia să renunțe la niciunul dintre ei, dar ce putea face? Părintele Yarvi îl eliberase. Și ce fiu de sclav nu și-ar dori să stea lângă regi și să câștige respectul tuturor și putere pe deasupra?

– Aleg să schimb istoria, murmură el, cu privirea în podea, vinovat. Așa cred...

Cu prieteni ca ăștia...

Raith se simțea teribil de plictisit.

Te duci la război ca să lupți, nu? Iar într-un război împotriva Marelui Rege se presupune că trebuie să lupți din greu. Însă acum afla un lucru: cu cât un război este mai mare, cu atât este dus mai mult cu ajutorul cuvintelor. Vorbă multă, așteptare și stat cu mâinile în sân cât e ziua de lungă.

Persoanele cele mai importante ședeau în jurul a trei mese lungi așezate în formă de potcoavă, rangul fiind scos în evidență de cupele valoroase cu care dădeau pe gât băutura – pe o latură se aflau vanstermanii, pe latură opusă erau așezați gettlanderii, iar în mijloc se aflau vreo douăsprezece scaune, pentru throvenmani. Scaune care rămăseseră goale, din moment ce aceștia nu veniseră, iar Raith regreta că nu le urmase și el exemplul.

Părintele Yarvi trăncănea în continuare:

– Acum șapte zile m-am întâlnit cu un sol trimis de Bunica Wexen.

– Ar fi trebuit să fiu și eu prezentă! se repezi Mama Scaer.

– Mi-aș fi dorit să poți veni și tu, dar din păcate n-a fost timp, zise Yarvi ridicând împăciuitor mâna sănătoasă, cu palma întoarsă în afară, de parcă n-ai fi putut găsi un om mai cinstit decât el. Dar n-ai pierdut nimic. Mama Adwyn a încercat să mă omoare.

– Deja o plac, îi șopti Raith fratelui său, făcându-l pe acesta să pufnească în râs.

Raith ar fi preferat să doarmă cu un scorpion în pat decât să schimbe două vorbe cu ticălosul ăla fără o mână. Rakki îl poreclise Păianjenul și fără îndoială că Yarvi era la fel de slab, de ager și de otrăvitor. Dar păianjenul te-ar fi lăsat în pace, dacă nu erai o insectă bună de mâncat. Pe când Părintele Yarvi își țesea pânzele doar pentru oameni și nimeni nu putea spune cine se va prinde în ele.

Ucenicul său nu părea nici el mai breaz. Un băiat subțirel cu părul ca paiele din capul unei sperietori, cu un smoc de barbă ciufulit și de o culoare nedefinită și cu un mod ciudat de-a privi, ezitant, de parcă se ferea întruna, clipind foarte des. Zâmbea tot timpul, de parcă ar fi încercat să câștige simpatia tuturor, însă Raith știa că nu poate avea încredere în el. Poți avea încredere într-o privire furioasă, într-una îndurerată sau într-una plină de ură, însă în spatele unui zâmbet se poate ascunde orice.

Raith își dădu capul pe spate în timp ce zgomotul glasurilor continua netulburat și își aținti privirea spre domul înalt al Sălii Zeilor. O clădire impunătoare, însă pe el nu-l impresiona nicio clădire, decât dacă putea să-i dea foc. Statuile Zeilor Înalți îl priveau de sus în jos dezaprobator, iar Raith, la rândul său, îi sfidă cu un rânjet. În afară de o rugăciune rostită cu o jumătate de gură către Mama Război, el nu vedea ce mare folos pot aduce zeii.

– Bunica Wexen a spus că suntem vrăjitori și trădători și că de-acum suntem scoși în afara legii, zise Părintele Yarvi aruncând pe masă un pergament și făcându-l pe Raith să mârâie, căci nu vedea rostul acestor hârtii, așa cum nu vedea rostul zeilor ori al clădirilor. S-a hotărât că a venit momentul să ne zdrobească.

– N-a mai făcut nicio ofertă de pace? întrebă Regina Laithlin.

Părintele Yarvi se uită pieziș spre ucenicul său, după care clătină din cap.

– Niciuna.

Regina oftă cu amărăciune.

– Am sperat că ne va face o propunere și ne vom putea târgui cu ea. Nimeni nu poate obține vreun câștig din vărsarea de sânge.

– Asta depinde de al cui sânge este vărsat și pentru ce, bubui Gorm, privind încruntat spre scaunele rămase goale. Când ne va binecuvânta Regele Fynn cu vorbele sale pline de înțelepciune?

– Nici într-o mie de ani, răspunse Yarvi. Fynn este mort.

Ecoul cuvintelor sale se stinse în vastitatea Sălii Zeilor, lăsându-i pe cei prezenți muți de uimire. Chiar și Raith ciuli urechile.

– Mama Kyre i-a oferit cheia Fortăreței lui Bail în schimbul păcii, însă Bunica Wexen a trădat-o. L-a trimis pe Yilling cel Strălucitor să le ceară socoteală celor din Yaletoft și l-a ucis pe Regele Fynn, după care a ars orașul din temelii.

– Așadar, nu mai avem de ce să așteptăm ajutor dinspre Throvenland.

Sora Owd, ucenica bucălată a Mamei Scaer, părea gata să izbucnească în plâns la auzul acestor vești, dar Raith rânjea. Poate că acum va avea în sfârșit și el ceva de făcut.

– Există un singur supraviețuitor, spuse Regina Laithlin, care trosni din degete și ușile Sălii Zeilor se deschiseră larg. Nepoata Regelui Fynn, Prințesa Skara.

În cadrul ușilor stăteau două siluete întunecate, ale căror umbre se alungeau până departe pe podeaua lustruită. Una dintre ele era Jenner cel Albastru, arătând la fel de jerpelit și de bătut de vreme ca pe cheiuri. Cealaltă se străduise să se arate mult mai prezentabil.

Purta o rochie dintr-o țesătură verde foarte fin, care sclipea în lumina făcliilor, și-și ținea spatele drept, iar umbrele cădeau în scobiturile claviculelor ei subțiri. Cercelul îi cobora de-a lungul gâtului foarte lung, iar la o mână avea prinsă o brățară strălucitoare, cu un rubin roșu ca sângele. Părul nu-i mai era ciufulit și murdar, ci uns cu ulei și împletit într-o coadă groasă și strălucitoare.

Pe toți zeii! Ce mult se schimbase, însă Raith o recunoscu imediat.

– Uite-o! spuse el cu răsuflarea tăiată. Fata pe care am zărit-o la docuri.

Rakki se aplecă spre urechea lui și-i șopti:

– Te iubesc, frate, dar cred că pretențiile tale sunt nițel prea mari.

– Trebuie să vă mulțumesc.

Skara arăta la fel de lipsită de culoare și de fragilă precum coaja unui ou, însă glasul îi răsună clar când își îndreptă ochii mari și verzi spre statuile enorme ale Zeilor Înalți.

– Trebuie să le mulțumesc zeilor pentru că m-au scăpat din ghearele lui Yilling cel Strălucitor și pentru că m-au adus în siguranță în brațele gazdelor mele, care mi-au oferit adăpost. Îi mulțumesc verișoarei mele, Regina Laithlin, despre a cărei iscusință aflasem de mult, dar care, am descoperit acum, poate fi și plină de bunătate. Și mai trebuie să-i mulțumesc Regelui Uthil, despre a cărui voință de fier se vorbește pe tot cuprinsul Mării Sfărâmate, fiind totodată cunoscut și pentru dorința sa de a face dreptate.

Regele Uthil ridică ușor o sprânceană. Un gest ce vădea plăcerea, vizibilă pe fața ascuțită ca o capcană pentru urși.

– Ești bine-venită printre noi, prințesă!

Skara se înclină adânc și grațios în fața vanstermanilor.

– Grom-gil-Gorm, Rege al Vansterlandului, Cel Care Frânge Săbiile, mă simt onorată să mă aflu în fața unui bărbat atât de impunător! Aș putea povesti mult despre forța ta extraordinară și despre îndemânarea cu care mânuiești sabia, însușiri despre care se vorbea adesea în Yaletoft, însă lanțul pe care-l porți la gât spune multe despre faptele tale.

– Și eu credeam că spune multe.

Gorm își plimbă un deget pe lanțul de care atârnau mânerele săbiilor rupte de la vrăjmașii învinși în luptă, un lanț petrecut de patru ori în jurul gâtului său gros ca un trunchi de copac.

– Asta până te-am auzit pe tine vorbind, prințesă. Căci acum chiar mi-ai stârnit îndoieli.

Nu era decât pălăvrăgeală. Dar chiar și Raith, care nu era mai bun la lingușit decât un câine, putea vedea cât de bine se potriveau toate acele complimente, precum cheia în lacăt, și cum fiecare compliment era menit să-i răscolească vanitatea celui căruia îi era adresat. Iar atmosfera din Sala Zeilor devenise dintr-odată mult mai prietenoasă. Căci până atunci se turnase destul oțet deasupra acestei alianțe și așa prea fragile. Skara turnase miere și toți cei de față săriseră s-o lingă.

– Regi măreți, rosti ea, regine înțelepte, războinici faimoși și preoți iscusiți s-au strâns cu toții aici.

Își coborî mâna fragilă ca o surcică și și-o lipi de abdomen, iar lui Raith i se păru că tremură, însă fata își reveni imediat și-și cuprinse brațul cu celălalt, pentru a se liniști.

– Sunt tânără și n-am niciun drept să stau aici, între voi, dar nu mai e nimeni care să vorbească în numele Throvenlandului. Nu vorbesc în numele meu, ci în numele supușilor mei, care au rămas neajutorați în fața războinicilor trimiși de Marele Rege, și vă rog să-mi permiteți să ocup eu locul lăsat gol de bunicul meu.

Poate că de aceea ea nu se îndreptase către niciuna dintre cele două tabere. Poate că era o tânără umilă, rămasă fără niciun prieten. Poate că de vină fusese glasul său cel cristalin, însă atunci când vorbise, toți păruseră vrăjiți. Deși se rostiseră vorbe grele și pătimașe și spiritele se încinseseră până la venirea ei, acum nimeni nu mai scotea un cuvânt, iar în sala plină de eroi și de viteji se lăsă o tăcere adâncă.

Când Regele Uthil vorbi în sfârșit, vocea îi răsună precum croncănitul unei ciori după ciripitul unei privighetori.

– Ar fi o grosolănie din partea noastră să refuzăm o cerere atât de grațioasă.

Cei doi regi găsiseră în sfârșit un lucru asupra căruia să cadă de acord.

– Noi ar trebui să te implorăm să iei loc alături de noi, Prințesă Skara, spuse Gorm.

Raith o privi pe prințesă cum se îndreaptă cu grație spre jilțul pe care ar fi trebuit să stea Regele Fynn, pășind atât de ușor încât ai fi putut ține în echilibru pe cap o carafă plină cu bere. Jenner cel Albastru strică toată impresia lăsată de ea trântindu-se greoi pe scaunul de alături, de parcă s-ar fi așezat pe cufărul unui vâslaș de pe corabie.

Gorm îi aruncă bătrânului pirat o privire încruntată.

– Nu se cuvine ca o prințesă să se afle într-o companie atât de puțin selectă.

– Nu te contrazic, zise Jenner cel Albastru cu un rânjet larg pe față, care-i expunea nenumărate găuri dintre dinți. Crede-mă, nimic din toate astea n-a fost ideea mea.

– Un conducător ar trebui să aibă un preot care să-l sfătuiască, zise Mama Scaer. Unul care să-l ajute să aleagă răul cel mai mic.

Yarvi se uită încruntat la ea, din partea cealaltă a meselor.

– Și binele suprem.

– Exact. Ucenica mea, Sora Owd, este o foarte bună cunoscătoare a graiurilor și a legilor din preajma Mării Sfărâmate, șireată și, pe deasupra, o vindecătoare pricepută.

Raith aproape că izbucni în râs. Clipind ca o prostănacă și privind-o pieziș pe maestra ei, Sora Owd arăta la fel de șireată ca un nap.

– Foarte bine, atunci, zise Gorm, dar prințesa trebuie să fie la fel de bine păzită, pe cât este de sfătuită.

Laithlin rosti cu răceală:

– Verișoara mea este apărată de cei mai capabili războinici.

– Și pe ea cine-o va păzi de ei? Ți-l ofer pe purtătorul meu de sabie.

Gorm își lăsă brusc mâna-i imensă pe umărul lui Raith, iute ca un fulger, făcându-l pe acesta să tresară și curmându-i râsul.

– Pe cel care-mi umple cupa. Îi încredințez viața mea de fiecare dată când beau ceva, ceea ce se întâmplă foarte des. Raith va dormi pe coridor, în fața ușii tale, prințesă, și te va păzi conștiincios ca un câine de vânătoare.

– Mai degrabă aș lăsa un cuib de șerpi la ușa dormitorului ei, mârâi Thorn Bathu furioasă, iar Raith nu se arăta nici el prea mulțumit de ideea stăpânului său.

I-ar fi plăcut să o privească toată ziua pe Skara, dar gândul că urma să fie smuls de la locul pe care și-l câștigase cu trudă și pentru care se luptase cu îndârjire și faptul că pe ea ar fi transformat-o într-o sclavă nu-l atrăgeau mai deloc.

– Regele meu… șuieră el, în timp ce din sală începeau să se audă murmure tot mai furioase.

Ani în șir, Raith și fratele său își slujiseră regele mereu împreună. Iar gândul că acesta se descotorosea de el atât de ușor era ca un pumnal înfipt în spate. Și de Rakki cine va mai avea grijă? Raith era cel mai puternic, o știau amândoi.

Mâna lui Gorm se lăsă și mai greu pe umărul lui.

– E verișoara lui Laithlin, murmură el. Aproape că face și ea parte dintre gettlanderi. Să stai lipit de ea.

– Dar eu ar trebui să lupt alături de tine, nu s-o fac pe dădaca pentru o…

Degetele lui Gorm se strânseră cu atâta putere încât îl Raith icni.

– Să nu mă mai pui niciodată să-ți cer ceva de două ori!

– Prieteni! Vă rog! strigă Skara. Avem prea mulți dușmani ca să ne mai și certăm între noi! Accept cu mare recunoștință sfaturile tale, Soră Owd. Și protecția ta, Raith.

Raith privi de jur împrejurul sălii, simțind toți acei ochi ațintiți asupra lui. Regele vorbise în locul său. Iar el nu avea mai multe de spus decât un câine în fața stăpânului aflat la vânătoare.

Se ridică, făcând picioarele scaunului pe care șezuse să scârțâie pe podeaua lustruită, după care desprinse cu degete amorțite imensa sabie a lui Gorm, pe care o ținea legată de umăr. Sabia pe care o curățase, o lustruise, o purtase cu el și dormise lipit de ea vreme de trei ani. Atât de mult timp, încât își imagina că de-acum înainte va merge strâmb, lipsit de greutatea ei. Voia s-o poată arunca nepăsător pe podea, însă nu se îndură. Așa că o așeză moale alături de scaunul său și-și bătu ușor pe spate fratele, care amuțise, în semn de despărțire, transformându-se brusc din purtătorul de sabie al regelui în câinele de pază al prințesei.

Pașii săi târșâiți reverberară în liniștea sălii, după care Raith se trânti amorțit pe scaunul de lângă noua sa stăpână, complet învins, deși nici măcar nu avusese șansa să intre în luptă.

– Acum ne putem întoarce la discuția noastră despre război? scrâșni Regele Uthil, iar contrazicerile își reluară cursul firesc.

Skara nu-i aruncă nici măcar o privire noului ei animal de companie. Și de ce-ar fi făcut-o? La fel de bine ar fi putut proveni din două lumi complet diferite. Lui Raith i se părea strălucitoare și perfectă ca o relicvă de-a elfilor. La fel de calmă, de încrezătoare și de senină în această companie selectă ca un lac de munte sub lumina stelelor.

O fată – sau o femeie – complet lipsită de teamă.

Sângele lui Bail

Skara fusese aproape la fel de înspăimântată ca atunci când se aflase față-n față cu Yilling cel Strălucitor.

Nu dormise aproape deloc cu o noapte înainte. Se gândise și iar se gândise ce să le spună celor prezenți în Sala Zeilor și cum anume, amintindu-și lecțiile Mamei Kyre și exemplele bunicului său, apoi murmurase rugăciuni în întuneric către Cea Care Rostește Primul Cuvânt.

Nu reușise să înghită nici măcar o firimitură din cauza stomacului ce se tot frământa. Simțea de parcă fundul era pe cale s-o trădeze și se întreba ce s-ar întâmpla dacă i-ar scăpa vreun vânt răsunător în mijlocul mulțimii prezente acolo.

Strânse brațele jilțului atât de tare, încât încheieturile i se albiră, parcă era un naufragiat pierdut pe marea cuprinsă de furtună. Chipuri care mai de care mai mânioase îi lunecau prin fața ochilor în penumbra din Sala Zeilor și ea se străduia să le studieze așa cum o învățase Mama Kyre. Se străduia să le citească, să deslușească enigmele, îndoielile, speranțele și secretele din spatele acelor priviri, să afle cum le-ar fi putut folosi în avantajul ei.

Închise ochii, repetând în gând la nesfârșit cuvintele dragi ale bunicului său:

Ai fost întotdeauna vitează, Skara. Întotdeauna ai fost vitează. Întotdeauna ai fost vitează.

Tânărul vansterman, Raith, nu-i prea inspira încredere. Într-adevăr, era impresionant. Înfricoșător ca o secure lipită de gâtul cuiva, palid și cu fața

dură ca argintul modelat cu dalta, cu o ureche din care lipsea o bucată zdravănă, cu părul tăiat scurt și cu privire aspră, cu gene albe și sprâncene la fel, a căror linie era străbătută de cicatrice, artăta de parcă orice urmă de sentiment dispăruse din el și lăsase în loc doar un dispreț care te îngheța.

La fel de bine ar fi putut proveni din lumi diferite. El arăta încăpățânat și sălbatic ca un câine de luptă, calm și disprețuitor în mijlocul acestor oameni periculoși ca un lup în fruntea haitei. Și-ar fi găsit locul printre Companionii lui Yilling cel Strălucitor, iar acest gând o făcu pe Skara să înghită în sec și să încerce să pretindă că, de fapt, el nu se afla acolo, lângă ea.

– Moartea ne așteaptă pe toți!

Glasul scrâșnit al Regelui Uthil reverberă prin sală către ea, dându-i impresia că el s-ar afla pe marginea unei fântâni, iar ea se zbătea să nu se înece pe fundul acesteia.

– Războinicul înțelept are sabia de partea sa. Încearcă mereu să nimerească inima, încearcă să-și amețească adversarul și să-l ia prin surprindere. Oțelul e răspunsul, mereu oțelul! Trebuie să atacăm!

Un zăngănit de aprobare deloc surprinzător veni ca răspuns dinspre partea de sală în care se aflau oamenii lui Uthil, în timp ce dinspre partea lui Gorm se auzi un mormăit plin de dezgust, o reacție deloc neașteptată.

– Războinicul înțelept nu se-avântă drept în brațele Morții. El trebuie să se ascundă în spatele scutului, în primul rând, pentru a fi protejat, rosti Gorm, așezându-și afectuos mâna pe imensul scut negru pe care-l purta fratele geamăn al lui Raith. Își atrage dușmanii pe terenul său, pentru a-i zdrobi așa cum știe el s-o facă cel mai bine.

Regele Uthil pufni disprețuitor când îl auzi.

– Și ce câștig ți-a adus scutul în spatele căruia te-ai ascuns? Te-am provocat la luptă chiar în mijlocul acestei săli și ai plecat de aici ca un câine cu coada între picioare.

Sora Owd se pregătea să intervină. Chipul ei îi amintea Skarei de piersicile ce creșteau dincolo de zidurile Fortăreței lui Bail: moi, rotunde, pline de pete roz și acoperite de puf mărunt.

– Regii mei, asta nu ne ajută cu nimic…

Dar vocea lui Gorm-gil-Gorm bubui în sală ca un tunet, acoperind cu totul glasul ei firav:

– Ultima oară când gettlanderii și vanstermanii s-au înfruntat, faimoasa ta sabie n-a fost prezentă în careu, Rege de Fier. Ai trimis în schimb o femeie să lupte în locul tău și am învins-o, dar am ales s-o las în viață…

– Am putea oricând încerca din nou, dacă-ți face plăcere, rahat uriaș ce ești, mârâi Thorn Bathu.

Skara îl văzu pe Raith cum strânge cu putere brațul scaunului pe care ședea. O mână mare, cu piele albă, cu încheieturile degetelor masive brăzdate de cicatrice. O mână care părea făcută pentru a fi strânsă pumn. Skara îl apucă de încheietură și reuși să se ridice ea prima în picioare.

– Trebuie să găsim o cale de mijloc! strigă ea.

Era mai degrabă un strigăt plin de disperare. Înghiți în sec când toate privirile se întoarseră spre ea, ostile ca un șir de sulițe ascuțite.

– Cu siguranță că războinicii cei mai de seamă sunt cei care știu să se folosească și de sabie, și de scut în același timp.

O afirmație greu de contrazis, dar cele două tabere tot găsiră un mod de a-i întoarce spusele:

– Cei care aduc corăbiile ar trebui să vină ei cu o strategie, spuse Regele Uthil, șuierând disprețuitor.

– Iar tu nu aduci decât un singur membru pentru a susține alianța noastră, zise Regele Gorm, zornăindu-și lanțul mândru.

– Dar e unul de calitate, observă Jenner. Însă nu pot spune că este mai mult de unu.

Sora Owd își încercă și ea puterile:

– Regulile unei discuții de acest fel, consemnate pentru prima oară de Ashenleer tocmai în negurile istoriei, spun că ambele părți care poartă discuția au dreptul să-și susțină punctul de vedere, indiferent de... indiferent...

Se întrerupse când surprinse privirea maestrei sale, Mama Scaer, care o fixa cu ochi de gheață, iar vocea i se pierdu în spațiul vast și întunecos al Sălii Zeilor.

Skarei îi trebui un uriaș efort de voință pentru a-și păstra vocea calmă.

– Aș fi adus mai multe corăbii cu mine dacă bunicul ar mai fi fost în viață.

– Însă el e mort, îi răspunse Uthil, fără a se deranja să-și îmblânzească tonul.

Gorm se uită încruntat peste masă la rivalul său.

– Și ne-a trădat în fața Bunicii Wexen.

– Și voi ce alegeri i-ați lăsat? se răsti Skara, furia ei luându-i pe toți prin surprindere, pe ea cel mai mult chiar. Aliații săi l-au abandonat acolo, fără ajutor și, în timp ce ei se ciondăneau care ce poziție să ocupe, el murea singur!

Dacă vorbele ar fi fost arme, spusele Skarei nimeriseră ținta. Ea își dădu seama că trebuie să profite de liniștea așternută, așa că se aplecă înainte, în ciuda staturii sale firave, și își sprijini pumnii de masă așa cum obișnuia bunicul ei să facă.

– Yilling cel Strălucitor e ocupat acum să treacă Throvenlandul prin foc și sabie! Să înfrângă puțina rezistență rămasă. Netezește drumul pentru oastea cea mare a Marelui Rege. Se crede el însuși invincibil!

Și, dorind ca întregul dispreț afișat de Yilling la adresa tuturor celor prezenți în această sală să le răscolească mândria, adăugă:

– Dar și-a lăsat corăbiile în urmă.

Uthil miji ochii neîncrezător și spuse:

– Dar corabia unui războinic reprezintă arma lui cea mai de preț, calea prin care poate primi provizii și mijlocul prin care poate scăpa atunci când este încolțit.

– Casa lui și inima lui! tună Gorm, trecându-și gânditor degetele prin barbă. Unde se află aceste corăbii ale lui Yilling cel Strălucitor?

Skara își trecu limba peste buze și se întoarse cu fața spre el.

– În golful de lângă Fortăreața lui Bail.

– Aha!

Brățările elfilor de la încheietura brațului plin de tatuaje al Mamei Scaer începură să zornăie în timp ce ea gesticula nervoasă, vrând astfel să dea de înțeles că ideea asta era pur și simplu ridicolă.

– Stau la adăpostul lanțurilor imense.

– Iar locul acela a fost construit de elfi, adăugă Părintele Yarvi. Și nu poate fi cucerit.

– Nu! reverberă glasul Skarei până în vârful domului, de parcă ar fi bătut din palme. M-am născut acolo și-i cunosc toate punctele slabe.

Uthil se foia pe scaun enervat, însă Laithlin își așeză ușor palma peste pumnul lui încleștat, încercând să-l calmeze.

– Las-o să vorbească, îi șopti ea la ureche.

Regele se uită la regină și încruntarea îi dispăru o clipă, făcând-o pe Skara să se întrebe dacă el chiar era un om de fier ori doar un un om obișnuit, din

carne și oase, prins în capcana de fier a propriei faime.

– Vorbește, prințesă! spuse el, desfăcându-și pumnul și prinzând mâna reginei în palmă în timp ce se lăsa pe spate în jilțul său.

Skara se aplecă și mai mult în față, încercând să-și facă auzite cuvintele chiar și în cele mai îndepărtate unghere ale încăperii, dorindu-și cu ardoare să umple acea sală măreață cu speranțele și cu năzuințele sale și să-i convingă pe toți cei care o ascultau să i le împărtășească la rândul lor, așa cum o învățase Mama Kyre.

– Zidurile construite de elfi nu pot fi dărâmate, însă anumite porțiuni din ele au fost distruse când Zeița a fost sfărâmată și acele porțiuni au fost astupate de către oameni. Iar Marea Mamă sapă întruna cu valurile ei furioase la baza lor. Pentru a le întări, bunicul a construit doi contraforți imenși pe stâncile din colțul de nord-vest. Iar acei contraforți sunt atât de masivi încât aproape că se ating unul pe celălalt. Un om îndemânatic s-ar putea cățăra printre ei și ar putea deschide drumul și pentru alții.

– Un nebun îndemânatic, murmură Gorm.

– Chiar dacă o mână de oameni ar trece de ziduri, spuse Uthil, Yilling cel Strălucitor e un conducător cu mare experiență. N-ar fi atât de prost încât să lase acele porți nepăzite…

– Mai există o poartă ascunsă, prin care se poate strecura un om, care le-ar permite războinicilor rămași afară să pătrundă în fortăreață.

Vocea Skarei deveni șovăitoare din cauza disperării cu care încerca să-i convingă, însă Jenner cel Albastru se afla alături și se dovedi un diplomat mult mai abil decât păruse la prima vedere.

– Poate că nu știu eu prea multe, rosti el, dar cunosc Marea Sfărâmată ca pe propriile buzunare, iar Fortăreața lui Bail reprezintă încuietoarea care o poate bloca, dar și cheia care o poate deschide. Fortăreața controlează Istmurile Skekenhouse-ului. De aceea dorea atât de mult Bunica Wexen să o cucerească. Atâta vreme cât Yilling cel Strălucitor deține controlul asupra ei, el poate ataca oriunde, dar dacă noi reușim s-o recucerim...

Și se întoarse cu fața către Skara, făcându-i cu ochiul.

– Am câștiga o bătălie despre care se vor compune multe ode, strigă ea, și vom putea apoi amenința însuși tronul Marelui Rege.

Bărbați începură să murmure cântărind alternativele. Skara le captase atenția, însă cei doi regi păreau doi tauri furioși, greu de convins să se alieze spre realizarea unui țel comun.

– Și dacă Yilling a mutat corăbiile? scrâșni Uthil. Dacă tu nu-ți mai aduci aminte cu exactitate care sunt slăbiciunile Fortăreței lui Bail? Dacă Yilling a aflat despre ele și deja a decis să le întărească, ajutându-se de oamenii săi?

– Atunci Moartea ne așteaptă pe toți, Rege Uthil!

Skara n-ar fi reușit în veci să câștige o bătălie împotriva acestor oameni dacă s-ar fi arătat sfioasă.

– Te-am auzit spunând că trebuie să țintim inima vrăjmașului. Iar inima lui Yilling este mândria lui. Corăbiile sale.

– Va fi un pariu riscant, murmură Gorm. Atât de multe lucruri ar putea merge prost…

– Ca să câștigi în fața unui inamic mai puternic decât tine trebuie să *riști*, zise Skara bătând cu pumnul ei micuț în masă. Te-am auzit spunând că trebuie să-ți înfrunți adversarul pe terenul tău. Ce teren mai potrivit poți găsi decât cea mai puternică fortăreață din jurul Mării Sfărâmate?

– Acela nu e terenul meu, mormăi Gorm.

– Dar e al meu!

Vocea Skarei păru din nou că ezită, dar reuși până la urmă să continue:

– Ați uitat cu toții! Sângele lui Bail însuși curge prin venele mele!

Skara îi simți pe toți cum ezită. Ura reciprocă, teama de Marele Rege și nevoia de a părea neînfricați, împreună cu setea de glorie, toate se clătinau

periculos pe o margine nu mai lată decât tăișul unei săbii. Aproape că reușise să-i convingă, însă, așa cum porumbeii se întorc întotdeauna în cotețele din care au zburat, și bărbații din fața ei ar fi fost în stare să revină la vechile metehne, iar ea ar fi scăpat cu totul ocazia.

Când rațiunea este învinsă, îi spusese odată Mama Kyre, *doar nebunia mai poate triumfa*.

– Poate că e nevoie să vedeți voi înșivă! spuse Skara, întinzând mâna pentru a înșfăca pumnalul de la brâul lui Raith.

El încercă disperat să o oprească, însă ea se dovedi mai rapidă. Apăsă vârful pumnalului chiar la baza degetului mare de la mână și-și spintecă pielea palmei până la rădăcina degetului mic.

Se așteptase să cadă doar câteva picături, dar își dădu seama că lui Raith îi plăcea să-și țină pumnalul foarte bine ascuțit. Sângele stropi masa, ajungând până pe pieptul lui Jenner cel Albastru și pe fața rotundă a Surorii Owd. Se auzi un icnet colectivt, Skara fiind cea mai șocată dintre toți, însă acum nu mai exista nicio cale de întoarcere, ci doar un galop nebun înainte.

– Ei bine? zise ea, ridicându-și pumnul în fața Zeilor Înalți și lăsând sângele să i se scurgă în jos pe braț, picurând de pe cot pe podeaua din piatră. Acum sunteți dispuși, voi, războinicii, să vă scoateți săbiile din teci și să vărsați sânge alături de mine? Sunteți dispuși să vă aruncați în brațele Mamei Război și să vă încredeți în măiestria voastră neîntrecută în mânuitul armelor? Sau veți rămâne supărați aici, în întuneric, înțepându-vă unul pe altul cu vorbe goale?

Scaunul lui Gorm-gil-Gorm se prăbuși pe spate când își sălță trupul enorm. Chipul i se schimonosise, iar Skara se făcu mică de tot, așteptând ca furia lui s-o zdrobească. După care își dădu seama că el își mușca limba. Apoi regele scuipă salivă roșie pe masă.

– Bărbații Vansterlandului vor fi pe mare în cinci zile, răcni Cel Care Frânge Săbiile, cu sângele scurgându-i-se pe barbă.

Regele Uthil se ridică și el. Sabia ascuțită îi alunecă pe braț, apoi vârful rămase sprijinit de podea, în fața lui. Își apucă sabia de sub mâner, încheieturile degetelor albindu-i-se în timp ce-o strângea cu putere. Un șuvoi de sânge începu să se scurgă pe șanțul din mijlocul lamei, împrăștiindu-se într-o baltă întunecată pe podea.

– Bărbații Gettlandului vor fi pe mare în patru zile, rosti el.

Războinicii din ambele colțuri ale încăperii începură să răpăie pe tăbliile meselor și să-și zăngănească armele, apoi scoaseră un răcnet de triumf la vederea sângelui vărsat în fața lor, chiar dacă era prea puțin pentru a câștiga o bătălie, iar cea mai mare parte a lui provenea de la o fată de șaptesprezece ani.

Skara se așeză la loc, simțindu-se dintr-odată foarte amețită, abia băgând de seamă când cineva îi smulse cuțitul din mână. Sora Owd rupse o fâșie din mâneca hainei pe care o purta și începu să-i bandajeze palma, ținând-o cu delicatețe de încheietură.

– Va fi în regulă până voi putea să-ți cos tăietura, îi spuse ea privind-o pe sub sprâncene. Te rog să nu mai faci niciodată așa ceva, prințesă.

– Nu-ți face griji… Au!

Pe toți zeii, chiar începea s-o doară!

– Cred că deja am învățat lecția.

– E prea curând să ne-apucăm să sărbătorim victoria! strigă Părintele Yarvi pentru a se face liniște. Mai întâi trebuie să hotărâm cine se va cățăra printre contraforți.

– Când vine vorba să stabilim cine este cel mai puternic și mai sprinten om, atunci categoric purtătorul meu de stindard, Soryorn, nu are pereche.

Gorm își înfipse degetele pe sub zgarda metalică bătută cu rubine a înaltului sclav shend de lângă el.

– A reușit să alerge pe ramele vâslelor în afara corabiei de trei ori când veneam încoace dinspre Vansterland. Pe timp de furtună.

– Nu vei găsi pe nimeni mai rapid și mai sprinten decât ucenicul meu, Koll, zise Părintele Yarvi. Iar despre asta poate depune mărturie oricine l-a văzut cățărându-se pe stânci în căutare de ouă.

Toți gettlanderii încuviințară din cap. Cu toții, mai puțin ucenicul însuși, care arăta la fel de nefericit pe cât se simțea Skara de amețită.

– Atunci, să facem o întrecere ca între prieteni? sugeră regina Laithlin. Pentru a vedea care dintre cei doi e mai bun?

Skara înțelese șiretlicul reginei. Un mod de a le abate atenția acestor berbeci îndărătnici și dornici să se bată cap în cap înainte de a se lupta cu inamicul.

Sora Owd așeză cu blândețe mâna Skarei pe masă.

– Ca părtaș cu drepturi egale al acestei alianțe, strigă ea, potrivit legilor străvechi, Throvenlandul ar trebui să aibă și el un reprezentant la întrecere.

De data asta, evită cu bună știință să o privească pe Mama Scaer și se lăsă pe spate mulțumită că vorbise.

Skara era mai puțin mulțumită. Ea nu știa pe nimeni sprinten ori puternic, căci singurul om pe care îl avea alături era Jenner cel Albastru.

Iar acesta ridică din sprâncenele stufoase când prințesa se uită la el și șopti:

– Pentru mine și scările sunt o încercare.

– Voi participa eu pentru tine, spuse Raith.

Skara nu-l mai văzuse până atunci zâmbind, însă acest zâmbet păru să aprindă o flacără pe chipul lui rece, o flacără ce-i strălucea în ochii, sugerând îndrăzneală și sfidare, ceea ce-l făcea și mai enigmatic decât de obicei.

– Probabil că va fi mai plăcut decât să zac aici și să ascult întruna palavre, nu?

Ocazii

– Nu am prea avut ocazia să vorbim, zise Jenner cel Albastru.

– Mie nu-mi prea place să vorbesc, mormăi Raith.

– Îți place mai mult să lupți, nu?

Raith nu zise nimic. Prefera să răspundă cu pumnii atunci când era nevoit să dea un răspuns.

– Siguranța prințesei depinde numai și numai de mine, spuse Raith făcând un gest cu capul înspre ușă. De-asta mă și aflu aici.

– Am înțeles, zise Jenner mijindu-și ochii. Dar este în siguranță și față de tine?

– De ce n-ar fi?

Raith făcu un pas înainte apropiindu-se de bătrânul pirat, rânjind, aplecându-se spre el de parcă se pregătea să-i dea un cap în gură. Trebuia să-i arate că era un ticălos lipsit de scrupule și însetat de sânge. Căci, dacă-i lași pe oameni să-ți vadă slăbiciunile, atunci ești sortit pieirii.

– Și cum ai să mă împiedici, bătrâne?

Jenner cel Albastru nu dădu înapoi, ci doar ridică mâinile cu palmele la vedere.

– Aș spune: „Hei, băiete, stai un pic, un prost bătrân ca mine nu s-ar pune cu un tânăr erou ca tine, nu? Nu, nu, în niciun caz!“ După care aș renunța și m-aș retrage, căutând să nu te supăr.

– Ai dreptate, așa ar trebui să faci, mârâi Raith.

– După care-aș da o fugă până la corabia mea și aș lua cu mine șase vlăjgani din echipaj. Vâslași din aceia care stau la mijloc, obișnuiți cu trasul, dar și sprinteni. Și, la ceas de seară, doi dintre ei te-ar lua pe sus cu tot cu pătură, când ți-ar fi somnul mai dulce, zise Jenner periind ușor cu mâna pătura cu care Raith se învelise peste umeri. Ceilalți patru ar înhăța niște scânduri din lemn tare și-ar bătuci pachetul ăsta înfășurat până n-ar mai rămâne nimic întreg în el. După care i-am aduce lui Grom-gil-Gorm resturile moi și zemoase, înfășurate bineînțeles grijuliu în pătură, ca nu cumva să murdărească podeaua curată a prințesei Skara, și i-am spune Celui Care Frânge Săbiile că, din nefericire, băiatul pe care ni l-a împrumutat era cam țâfnos și lucurile n-au prea mers între noi, așa că și-l poate lua înapoi.

Jenner zâmbi, pielea de pe fața lui zbârcită încrețindu-se și mai tare.

– Dar nu mi-aș pierde prea multe nopți din cauza asta. Doar zeii știu câte am pe conștiință. Mai degrabă ți-aș oferi ocazia să te arăți demn de încredere.

Un răspuns perfect, iar Raith n-avea cum să nu recunoască. Inteligent, dar și dur ca fierul, totodată. Un răspuns care-l făcea să pară un bătăuș fără minte, iar lui nu-i plăcea să pară un astfel de om. Un bătăuș priceput mai mergea cum mai mergea. Se trase un pas în spate, oferindu-i lui Jenner ceva mai mult spațiu și mult mai mult respect.

– Și dacă nu mă dovedesc demn de încredere?

– Oferă-le oamenilor ocazia să fie mai buni și sunt sigur că majoritatea ar profita de ea.

Raith nu era întru totul de acord cu el.

– Ești sigur, bătrâne?

– Aș zice că ne-am putea da seama împreună dacă am dreptate sau nu, băiete. Mai vrei o pătură? S-ar putea răci peste noapte.

– Sunt obișnuit cu frigul.

Lui Raith i-ar fi prins tare bine încă o pătură, dar voia să arate că nimic nu-l afecta în astfel de situații. Așa că și-o înfășură mai strâns în jurul umerilor pe cea pe care o avea și se așeză pe podea, ascultând pașii târșâiți ai bătrânului care se îndepărtau. Îi lipsea sabia lui Gorm. Îi lipsea fratele său. Dar curentul de aer rece, pietrele reci și tăcerea rece păreau toate la fel.

Și se întrebă dacă nu cumva și visele urmau să fie la fel de reci.

Cum să câștigi

– Când sun din clopoțel, începeți să vă cățărați.

– Da, regina mea, murmură Koll.

Puțini oameni pe lumea asta reușeau să-l impresioneze ca Regina Laithlin, iar cei mai mulți se aflau aici, privind întrecerea. Lui i se părea că jumătate dintre locuitorii din jurul Mării Sfărâmate se înghesuiseră în curtea citadelei la umbra imensului cedru din mijlocul curții sau se lipiseră de ferestre ori se chiorau de pe acoperișuri și de pe parapeți.

Regele Uthil stătea drept pe treptele Sălii Zeilor, Părintele Yarvi se sprijinea în toiagul său la dreapta regelui, avându-l alături pe Rulf, care se scărpina în părul scurt și cărunt de deasupra urechilor, oferindu-i lui Koll un zâmbet ce se voia, neîndoielnic, încurajator. În partea opusă, pe o platformă construită cu mare atenție pentru a se afla exact la aceeași înălțime, stătea Grom-gil-Gorm, soarele reflectându-se orbitor în zigzagurile din aur ce-i brăzdau cămașa de zale, avându-l într-o parte pe purtătorul său de scut, bărbatul cu păr alb, care stătea sprijinit într-un genunchi, iar în partea cealaltă, pe Mama Scaer, cu ochii îngustați într-o privire înfricoșătoare.

Rin reușise să-și facă și ea cu greu loc prin mulțime, așa cum reușea de fiecare dată, ocupând o poziție sus pe un acoperiș, în partea stângă a lui Koll. Începu să-și agite brațele când el își ridică privirea și o zări, după care ea flutură din mână pentru a-i ura noroc. Of, zei, ce mult își dorea și el să poată sta acolo, cu ea. Sau mai bine în fierăria ei, împreună. Sau și mai bine în pat, împreună. Încercă să alunge ideea și să se concentreze la ce avea de

făcut. La urma urmei, Brand era și el acolo, lângă ea, și probabil că nu va rămâne neștiutor la nesfârșit.

Regina Laithlin arătă în sus cu mâna ei lungă și albă, spre vârful cedrului, unde se vedea strălucind o podoabă din aur.

– Câștigătorul va fi cel care îi va aduce Prințesei Skara brățara înapoi.

Koll simțea cum se-nfioară din vârful degetelor de la picioare și până la rădăcina părului, încercând totodată să se elibereze de nervozitatea ce nu-i dădea pace. Aruncă o privire înspre catargul îngropat în pământul curții unde stătea Thorn, al cărui lemn fusese sculptat chiar de mâinile lui în timpul îndelungatei călătorii spre Primul dintre Orașe și înapoi.

Pe toți zeii. Chiar era mândru de ce realizase cu catargul. De munca pe care o depusese și de povestea pe care o spunea acesta. Fusese martor la multe realizări demne de povestit nepoților în acea călătorie, iar acum trebuia să se ridice și el la înălțimea acelor realizări. Era sigur că poate câștiga această întrecere. Însă nu era sigur că își dorea într-adevăr acest lucru. Pentru un bărbat considerat isteț, era amestecat în prea multe acțiuni prostești.

Oftă adânc.

– Zei au un simț al umorului cam stupid.

– Chiar că au, zise fostul paharnic al lui Gorm, Raith, care privea mulțimea încruntat. Când am urcat la bordul corabiei în Vulsgard, nu mi-am imaginat că voi ajunge să mă cațăr în copaci.

Se apleca spre el, ca pentru a-i împărtăși un secret, iar Koll nu se putu abține să nu se aplece la rândul său.

– Nici să o fac pe dădaca pentru o fată slăbănoagă.

Prințesa Skara ședea între Sora Owd cea cu ochi holbați și Jenner cel Albastru cu aspectul său neîngrijit, arătând perfectă și fragilă ca statuile din lut pe care le studiase Koll cu mare atenție în Primul dintre Orașe, cu mult timp în urmă, încercând să-și dea seama cum fuseseră realizate.

– Viața e prea ușoară pentru oamenii frumoși, spuse el. Tot timpul sunt avantajați de soartă.

– Te asigur că și pentru noi, frumusețile, este la fel de grea ca pentru toată lumea, zise Raith.

Koll se zgâia la el, parcă nevenindu-i să creadă ce aude.

– Nu ești chiar atât de ticălos pe cât te credeam la început.

– Oho, să știi că încă nu mă cunoști chiar atât de bine. Iar omul ăla de colo chiar ia treaba asta foarte în serios, nu crezi?

Purtătorul obișnuit de stindard al lui Grom-gil-Gorm se dezbrăcase până la brâu, scoțând la iveală o rețea de cicatrice în formă de copac cu ramurile răsfirate ce-i brăzdau spatele lat. Era o adevărată priveliște pentru cei prezenți, tot numai mușchi flexibili, pe care și-i scotea în evidență întinzându-și membrele, răsucindu-se și atingându-și degetele de la picioare cu cele de la mâini.

Raith stătea locului, scărpinându-și tăietura de la ureche.

– Deși trebuie să ne cățărăm, nu să dansăm.

– Sunt de aceeași părere, spuse Koll, rânjind. Deși se poate să fi fost trași pe sfoară.

– Mă numesc Raith.

Și Raith îi întinse o mână în semn de prietenie.

Băiatul preotului îi zâmbi și el prietenos.

– Koll.

Și dădu mâna cu el. Exact pe asta mizase Raith, întrucât cei slabi se arată întotdeauna dornici să le câștige prietenia celor puternici. Iar lui Koll începu

să-i pălească zâmbetul când își dădu seama că nu-și poate smulge mâna din strânsoarea celuilalt.

– Ce vrei…

Regina Laithlin sună din clopoțel.

Raith îl trase pe băiat brusc spre el și-l izbi cu capul în față.

Era și el destul de bun la cățărat, însă nu se îndoia că cei doi erau mult mai buni. Dacă-și dorea să câștige – și întotdeauna își dorea acest lucru –, trebuia să se asigure că-i poate atrage pe ceilalți pe un teren cunoscut doar lui. Iar la izbit oamenii cu capul în față era un adevărat maestru, așa cum descoperi și Koll imediat pe propria-i piele.

Raith îl mai lovi de trei ori cu pumnul în coaste, îndoindu-l de la mijloc în timp ce sângele îi țâșnea cu putere din gură, după care îl înșfăcă de cămașă și-l aruncă departe, trântindu-l cu fața în jos pe o masă la care ședeau câțiva gettlanderi.

Auzi zgomote în spatele său dinspre mulțimea care răcnea blesteme, dar deja sângele îi năvălea cu putere în urechi și mintea îi era cu totul concentrată asupra copacului. Soryorn deja își agățase trupul lung și suplu de prima creangă și, dacă ar fi reușit să ia startul atât de repede, Raith era conștient că nu mai avea cum să-l întreacă.

O rupse la fugă, țâșni apoi în sus și se prinse de creanga cea mai de jos, după care sări și se prinse de următoarea, rupând în drumul său câteva crenguțe mai subțiri. Mai zvâcni o dată în sus, întinzându-și corpul la maximum, și reuși să-l prindă pe Soryorn de gleznă și să-l tragă în jos, sclavul își zgârie adânc spatele în cădere, când se frecă de ciotul unei ramuri.

Soryorn dădu sălbatic din picioare și-l izbi pe Raith în gură, însă gustul propriului sânge nu-l făcuse niciodată pe acesta să dea înapoi. Mârâi și se împinse în sus, julindu-se în crengi, dar nu se sinchisi de zgârieturi ori de durerea din mâna stângă. Îl prinse din nou pe Soryorn de gleznă, apoi de centură și, în final, de zgarda de sclav de la gât.

– Ce faci? răcni purtătorul de stindard, încercând să-l izbească în coaste cu cotul.

– Câștig, șuieră Raith, ridicându-se cu totul și ajungând la aceeași înălțime cu Soryorn.

– Gorm vrea ca eu să câștig!

– Iar eu o servesc pe Skara, adu-ți aminte!

Raith îl lovi cu pumnul chiar între picioare, făcându-l pe sclav să deschidă ochii larg de durere. Îi arse și un pumn în gură, dându-i capul pe spate, apoi îl mușcă sălbatic de mâna cu care strângea creanga. Soryorn scăpă creanga și alunecă țipând printre ramuri, lovindu-se cu capul de una, îndoindu-se de mijloc peste alta, izbindu-se cu putere cu spatele de a treia și prăbușindu-se apoi pe pământ.

Mare păcat de el, dar cineva trebuia să câștige, iar altcineva trebuia să cadă.

Raith se strecură cu agilitate printre ramuri, ajungând imediat acolo unde acestea se răreau. De acolo putea vedea zidurile citadelei. Marea Mamă sclipea destul de aproape, acoperită de pădurea de catarge a zecilor de corăbii adunate în golful din Thorlby, iar briza sărată îi săruta fruntea brobonită de sudoare.

Smulse brățara de pe ramura cea mai de sus și încercă să și-o prindă la mână, însă își dădu seama că aceasta fusese făcută pentru a se potrivi pe mânuța subțire ca o crenguță a Skarei, și pe-a lui nu încăpea. Așa că o băgă în săculețul prins la centură și începu să coboare.

Vântul porni să bată cu putere, făcând copacul să se legene în toate părțile și crengile să scârțâie. Acele ascuțite i se frecau de piele lui Raith, care se prinsese strâns de trunchiul copacului. Surprinse ceva alb cu coada ochiului, dar, când reuși să privească în jos, îl văzu doar pe Soryorn, care încerca fără succes să se agațe de prima creangă. Iar băiatul preotului nu se zărea pe nicăieri. Fără îndoială că se târâse într-un colț pentru a-și linge rănile. O fi fost el un cățărător redutabil, însă n-avea pic de curaj în el, iar ca să te cațări singur pe zidurile Fortăreței lui Bail îți trebuia curaj, nu glumă.

Raith se desprinse de ramură și sări la pământ.

– Ticălos mic ce ești! zbieră Soryorn, stând agățat de o creangă mai joasă. Probabil că se rănise la picior când căzuse, căci se vedea că încearcă să și-l protejeze .

Raith râse când trecu pe lângă el, apoi își înfipse umărul în coastele lui, izbindu-l cu atâta putere de trunchiul copacului, încât Soryorn rămase fără aer.

– Ticălos mare ce ești, îi aruncă el sclavului, lăsându-l să geamă la pământ.

Purtătorul de stindard fusese întotdeauna bun prieten cu Raith, tocmai de aceea n-ar fi trebuit să-și lase flancul descoperit așa cum o făcuse el sus, în copac.

– Prințesă Skara.

Fata îi aruncă lui Raith o privire mai mult decât dezaprobatoare sau cel puțin așa spera ea.

– Cu greu aș putea spune că a fost o întrecere corectă.

El ridică din umeri, privind-o drept în ochi.

– Crezi că Yilling cel Strălucitor stă treaz vreo noapte gândindu-se la ce e corect și ce nu?

Skara simți cum roșește, gândindu-se că tânărul din fața ei n-avea pic de maniere și că nu-i acorda respectul cuvenit. Mama Kyre ar fi fost îngrozită. Probabil că de aceea nici nu se simțise Skara înainte în largul ei. Nu fusese obișnuită cu franchețea oamenilor, însă acum găsea că nu o deranjează mai deloc. Ba chiar îi făcea o oarecare plăcere.

– Deci trebuie să trimit un câine ca să prindă alt câine? întrebă ea.

Raith scoase un chicotit aspru când o auzi.

– În orice caz, ca să ucizi un ucigaș, trebuie să trimiți tot un ucigaș, îi răspunse.

Băgă mâna în săculeț și zâmbetul îi pieri.

Abia atunci îl zări pe Koll împleticindu-se pe după trunchiul cedrului și oprindu-se o secundă pentru a-l ajuta pe Soryorn să se ridice. Avea buza crăpată și nasul umflat și plin de sânge, dar, în același timp, zâmbea.

– Ai pierdut ceva, prietene? întrebă el în timp ce Raith își pipăia hainele.

Fluturând batjocoritor din degete, scoase la iveală, aparent de niciunde, brățara purtată odinioară în luptă de însuși Bail Constructorul. Apoi făcu o reverență ca la carte, adăugând:

– Cred că asta îți aparține, prințesă.

Raith rămăsese cu gura căscată.

– Hoț ticălos…

Koll rânji larg, arătându-și dinții plini de sânge.

– Crezi că Yilling cel Strălucitor stă treaz vreo noapte gândindu-se la hoți?

Raith dădu să înhațe brățara, însă Koll se mișcă mai rapid, aruncând-o în sus.

– Ai pierdut întrecerea.

Primse cu îndemânare brățara chiar înainte ca degetele hrăpărețe ale lui Raith s-o înhațe, apoi o plimbă dintr-o mână în alta, în timp ce Raith tot strângea degetele în gol.

– Să nu care cumva să-ți pierzi acum și simțul umorului!

Skara văzu cum Raith își încleștează pumnii când Koll îi flutura iar brățara pe sub nas.

– Ajunge!

Făcu un pas în față și se așeză între cei doi înainte să izbucnească o nouă ceartă, după care înșfăcă brățara ce se răsucea în aer.

– Gettlandul a ieșit câștigător! strigă ea, în timp ce-și lăsa brățara să-i lunece pe mână.

Iar gettlanderii izbucniră cu toții în urale. Vanstermanii erau mult mai tăcuți, uitându-se la Soryorn cum țopăie către ei și cum se sprijină cu mare greutate de umărul Mamei Scaer. Cât despre micul alai al Skarei, Raith arăta de parcă tocmai ce înghițise o secure, iar Jenner cel Albastru avea fața scăldată în lacrimi, deși se scutura de râs, nu bocea.

Thorn Bathu își duse mâna pâlnie la gură pentru a acoperi vacarmul:

– Văd că toate orele pe care l-ai petrecut cățărându-te pe catarg n-au fost chiar o pierdere de vreme!

– Un om poate învăța mai multe de la un catarg decât într-o cameră preoțească! strigă Koll, plecându-se grațios în fața oamenilor ce-l ovaționau și suflând săruturi către prietenii săi.

Skara se aplecă pentru a-i șopti la ureche:

– Sper că-ți dai seama că ai câștigat dreptul de-a te cățăra de unul singur într-o fortăreață de necucerit și plină de vrăjmași!

Surâsul lui Koll începu să pălească atunci când ea îl apucă de încheietură și-i ridică mâna moale pentru a sărbători victoria împreună.

Cel care intră primul

În lumina orbitoare a fulgerului zidurile Fortăreței lui Bail păreau înghețate, iar parapeții semănau cu niște colți negri și amenințători pe fundalul unui cer curat ca lacrima. O, zei, mult mai era până sus!

– E cumva prea târziu să spun că nu-mi place planul ăsta? țipă Koll ca să acopere vuietul vântului, șuieratul ploii și bubuitul Mării Mame ce se izbea cu furie de mica lor barcă fragilă.

– O poți spune de câte ori vrei, răcni Rulf, pe a cărui chelie strălucitoare șiroia apa, dacă apoi te cațări printre contraforții ăia blestemați!

Vântul bătea furios și le arunca stropi de apă în ochi vâslașilor. Tunetul bubuia atât de violent, încât lumea întreagă părea că se cutremură, dar cel mai tare tremura Koll, care se simțea din ce în ce mai înspăimântat pe măsură ce se apropiau de stâncile ascuțite.

– Cerul ăsta nu-mi prea inspiră încredere, cred că ne va purta ghinion! strigă el.

– Și nici apele nu par prea prietenoase! urlă Dosduvoi, luptându-se cu vâsla de parcă aceasta ar fi fost un cal nărăvaș pe cale s-o ia la fugă. Ghinion din toate părțile!

– Cum ți-e soarta, potrivnică ori favorabilă! zise Thorn, cântărind în mână cârligul cu mai multe gheare care o ajuta la cățărat. Contează în ce fel știi s-o întâmpini.

– Are dreptate, spuse Fror, cu albul ochiului său sașiu strălucind pe fața înnegrită cu catran. Cel Care Trimite Tunetul e de partea noastră. Ploaia pe care a trimis-o îi va ține înăuntru, la căldură, iar vuietul său va înăbuși zgomotele asaltului nostru.

– Asta presupunând că fulgerul său nu te va transforma într-un morman de cenușă, adăugă Thorn, plesnindu-l atât de tare pe spate pe Koll încât mai că-l dărâmă peste bord.

Baza zidului fusese construită de elfi cu mult timp în urmă, din piatră și bare de fier acum ruginite, ce se iveau prin crăpături, acoperite de melci, ierburi și lipitori. Rulf se îndoi și mai mult de șale, dezvelindu-și dinții în timp ce se opintea trăgând de cârmă și făcând barca să cârmească brusc și să se apropie de stâncă.

– Ușor! Ușor!

Îi izbi încă un val, care îi răscoli stomacul lui Koll și frecă barca de piatră, făcând lemnul să scârțâie și să geamă. Koll se agăță cu mâinile de parapet, sigur fiind că barca lor se va frânge în două și că Marea Mamă va năvăli cu furie în interior, înfometată după trupuri calde pe care să le înghită în îmbrățișarea ei ca de gheață, dar scândurile tari rezistară și el îi mulțumi în gând copacului care se jertfise pentru ei.

Thorn aruncă acel cârlig cu putere spre stânci, înțepenindu-l zdravăn. Se propti bine pe picioare, lipindu-se de filele de bordaj [1] de lângă Koll, și, scrâșnind din dinți, începu să tragă barca mai aproape de stânci.

Koll văzu cei doi contraforți de care vorbise Prințesa Skara. Fuseseră construiți de oameni din blocuri de piatră imperfect îmbinate, iar mortarul începuse să se macine din cauza numeroșilor ani în care Marea Mamă mușcase din ei. Între contraforți se afla o crăpătură întunecată, care lăsa să se vadă piatra alunecoasă și umedă.

– Închipuie-ți doar că ai de-a face c-un catarg! răcni Rulf.

– Catargele au deseori la bază ape furioase, zise Thorn, în timp ce tendoanele îi jucau pe sub pielea înnegrită de catran a umerilor pe măsură

ce se lupta cu funia groasă.

– Dar au rareori vrăjmași înfricoșători în vârf, murmură Koll uitându-se spre parapeți.

– Ești sigur că nu vrei să te mânjești și tu cu catran? întrebă Fror, oferindu-i ulciorul. Să știi că poți fi văzut de cei de sus…

– Nu sunt războinic. Dacă mă vor prinde, voi avea o șansă dacă vorbesc, nu dacă mă lupt.

– Ești pregătit? strigă Rulf.

– Nu!

– Atunci n-ai decât să pornești nepregătit, altfel talazurile astea ne vor transforma curând barca în surcele!

Koll se cățără peste parapetul bărcii, ținându-se cu o mână de provă și cu cealaltă aruncând praf de cărbune pe funia al cărei capăt și-l legase în jurul pieptului și care zăcea strânsă colac printre cuferele vâslașilor. Udă era destul de grea și urma să devină și mai grea pe măsură ce avea să urce. Barca se smuci brusc, frecându-se de baza contrafortului. Apa furioasă care clipocea între stâncă și lemn țâșni și l-ar fi udat până la piele pe bietul Koll, dacă ploaia și marea nu l-ar fi făcut deja fleașcă.

– Țineți barca nemișcată! strigă Rulf.

– Am ține-o, îi răspunse Dosduvoi, numai că Marea Mamă se împotrivește!

Cel înțelept așteaptă momentul potrivit, așa cum îi spunea mereu Părintele Yarvi, *dar nu-l lasă niciodată să treacă*. Un alt val săltă barca și Koll murmură încă o rugăciune către Tatăl Pace ca să-l lase în viață s-o mai poată vedea pe Rin o dată, după care sări.

Fusese sigur că va plonja dând din mâini și țipând de frică drept prin Ultima Poartă, însă spațiul dintre cei doi contraforți era mai adânc decât un stat de om și avea lărgimea necesară. Rămase acolo în picioare, aproape dezamăgit de cât de simplu fusese totul.

– Ha! urlă el peste umăr, încântat că nu dăduse acolo peste cine știe ce pericol.

– Nu râde! răcni Thorn, chinuindu-se în continuare cu cârligul metalic. Cațără-te!

Bucățile lipsă de mortar îi oferiră sprijin pentru mâini și pentru picioare, așa că se trezi că poate urca destul de ușor și începu să fluiere pe măsură ce înainta, imaginându-și cântecele pe care le vor compune barzii în onoarea lui Koll cel Isteț, care a prăvălit la pământ zidurile de necucerit ale Fortăreței lui Bail la fel de ușor pe cât îi este unui pescăruș să zboare. Iar uralele pe care le auzise în curtea citadelei din Thorlby îl făcuseră să-și dorească să audă și mai multe. Voia să fie iubit și admirat, iar o petrecere în cinstea lui nu părea nici ea un lucru prea rău. Chiar deloc.

Totuși, zeilor le place să râdă de un om prea fericit. La fel ca un catarg, cei doi contraforți se îngustau spre vârf. Spațiul dintre ei deveni din ce în ce mai larg, permițându-i vântului să pătrundă și să-l biciuie pe Koll cu răsuflarea-i înghețată și să urle cu o asemenea putere încât nici nu-și mai putea auzi propriul fluierat. Ba, mai rău, distanța se mărea, astfel încât Koll se văzu nevoit să se desprindă de unul dintre contraforți și să încerce să se cațăre folosindu-se de spațiul dintre celălalt contrafort și zid, un zid înghețat și alunecos din cauza mușchiului crescut pe el, care i se lipea de față și-l obliga să se oprească din când în când pentru a-l îndepărta și pentru a sufla în mâinile periculos de amorțite.

Ultima bucată de zid construit de om îi luă mai mult decât întreaga bucată de la bază și până acolo. Deja de umăr îi atârna o funie mult prea grea, care-i punea în pericol echilibrul și așa precar, o funie care i se părea mai cumplită decât armura unui oștean și care îl biciuia și se tot lovea de contrafort, bătută de vânt. Era cea mai grea încercare din viața sa, iar mușchii i se răsuceau și-i tremurau, făcându-l să îndure dureri greu de imaginat. Până și dinții îl dureau, dar să se întoarcă acum părea chiar mai periculos decât să continue să urce.

Koll pipăia cu mare atenție locul următor care avea să-i susțină greutatea, grijuliu ca un constructor de corăbii atunci când finisează o chilă, căci știa că o singură greșeală l-ar fi trântit de-acolo de sus și l-ar fi făcut să plonjeze

peste stâncile ascuțite de dedesubt, lăsându-l hrană peștilor. Așa că urcă mai departe, aruncând din când în când câte o privire înspre discul rotund al lunii și mijind ochii din cauza fulgerelor, în timp ce smulgea cu unghiile firele de mușchi dintre pietrele la fel de sfărâmicioase ca brânza veche. Încerca să nu se gândească la hăul care se căsca sub el ori la oamenii furioși care l-ar fi putut aștepta sus sau la…

O piatră i se fărâmiță între degetele amorțite și își pierdu echilibrul. Rămase agățat doar într-o mână, scâncind, cu tendoanele în flăcări de durere, în timp ce cu cealaltă scurmă și râcâi în iedera veche, până când reuși din nou să se prindă de zid.

Se lipi de piatră, privind la bucățile de mortar care se prăbușeau în întuneric, pe lângă funia sa care se legăna, până pe bolovanii cu colți ascuțiți lăsați de elfi și până în barca zgâlțâită de valurile înspumate ale mării.

Simți greutățile rămase de la mama lui cum îl apasă pe piept și își aduse aminte cum se uita ea încruntată în sus când el se cățăra pe catarg, fluturând din degete.

Dă-te jos de-acolo înainte să-ți spargi căpățâna!

– Dar nu pot rămâne toată viața înfășurat într-o pătură călduroasă! șopti el ca să-și acopere bătăile năvalnice ale inimii.

Nu se poate descrie ușurarea pe care o simți când ajunse să privească peste vârful parapetului la zidul mai lat decât un drum, pe care nu se zărea nici țipenie de om. Gemu când reuși să se urce cu totul pe el, smucind de funie pentru a o trage după el, apoi se rostogoli pe spate și rămase acolo întins, gâfâind și încercând să-și readucă la viață degetele complet amorțite.

– Ce mai aventură, murmură el, reușind într-un final să se ridice în patru labe pentru a studia mai atent interiorul Fortăreței lui Bail. O, zei...

De aici de sus nu era greu de crezut că avea în față cea mai puternică fortăreață din lume, cheia unică spre Marea Sfărâmată.

În interior se aflau șapte turnuri de supraveghere enorme, legate între ele de ziduri groase. Șase din acestea fuseseră construite de elfi din piatră strălucitoare și îmbinată perfect, în timp ce al șaptelea, pătrățos și urât, fusese înălțat de oameni pentru a astupa gaura lăsată în urmă de Sfărâmarea Zeiței. Din Tatăl Pământ se ridicau cinci turnuri în stânga lui Koll, însă celelalte două, din partea dreaptă, se aflau dincolo de stânci, cu temelia ascunsă de apele Mării Mame, legate între ele cu lanțuri pe sub valuri și zăvorând astfel golful.

– O, zei! șopti el din nou.

Iar golful era plin de corăbii, exact cum spusese și Prințesa Skara că va fi. Cel puțin cincizeci, unele mici, altele enorme. Flota lui Yilling cel Strălucitor, ținută la adăpost ca niște bebeluși în interiorul giganticelor brațe ale fortăreței construite de elfi, cu pădurea de catarge de-abia legănându-se pe valurile uriașe, în ciuda furiei Mării Mame de dincolo de ele.

O platformă lungă lega cheiurile, trecând peste faleză, de imensa curte din interiorul fortăreței. Clădiri de diferite dimensiuni și construite în cine știe care perioade din trecut se îngrămădeau una într-alta de-a lungul platformei, ițindu-și acoperișurile în culori dintre cele mai variate și mai nepotrivite, care din țiglă crăpată, care din ardezie lucioasă, cu jgheaburi sparte ce împroșcau apă murdară pe dalele de piatră ale pavajului de dedesubt. O fortăreață aproape cât un oraș, înghesuit în interiorul zidurilor uriașe, un oraș din case cu ferestre acoperite de storuri din lemn pentru ca ploaia să nu pătrundă înăuntru, prin care răzbăteau ici și colo lumini pâlpâitoare.

Koll reuși să se elibereze de funie – blestemându-și în gând degetele înghețate și amorțite în timp ce o înfășura în jurul colților de piatră din vârful parapetului –, apoi trase cu putere de ea pentru a verifica dacă nodurile erau suficient de strânse, și numai după aceea își permise și el să surâdă oarecum ușurat.

– Acum ar trebui să fie de-ajuns.

Însă zeilor le place să râdă de un om fericit, iar surâsul îi dispăru brusc când se întoarse în cealaltă direcție.

Un războinic venea cu pași mari pe coama zidului chiar spre el, ținând un felinar într-o mână și o suliță în cealaltă, în timp ce mantia îngreunată de ploaie îi flutura în jurul umerilor cocoșați.

Instinctul îl îndemna pe Koll s-o rupă la fugă, dar se strădui să rămână cu spatele la războinic, proptindu-și nepăsător o cizmă pe un colț de piatră din vârful zidului și prefăcându-se că privește marea, de parcă aici ar fi fost cel mai potrivit loc în care să se afle un om la ora asta din noapte, în timp ce în gând spunea o rugăciune către Cea Care Țese Minciunile. Într-un fel sau altul, zeița primea o mulțime de rugăciuni de la Koll.

Când auzi scrâșnetul cizmelor pe piatră foarte aproape de el, Koll se întoarse cu un zâmbet larg pe față.

– Salut, salut! O seară potrivită pentru o plimbare pe ziduri.

– Mă-ndoiesc, zise omul mijindu-și ochii și ridicând felinarul pentru a-l vedea mai bine pe cel din fața sa. Te cunosc cumva?

Părea a fi din Yutmark după accent, așa că ucenicul preotului Yarvi își încercă norocul și aruncă la nimereală:

– Nu, nu, eu sunt unul dintre inglezi.

Servește-i unui om o minciună bine plasată și el îți va oferi adevărul pe tavă.

– Unul dintre băieții lui Lufta?

– Da, chiar așa. Lufta m-a trimis să verific zidurile.

– Nu mai spune!

Dacă nu ai la îndemână o minciună potrivită, la fel de bine te poți servi și de adevăr.

– Da, e adevărat. Vezi tu, avem aici doi contraforți și Lufta era îngrijorat că cineva s-ar putea cățăra printre ei până sus.

– Într-o noapte ca asta?

Koll chicoti, de parcă ideea era chiar prostească.

– Ce-i drept, pare o nebunie, dar știi și tu cum e Lufta...

– Și aia ce e? întrebă bărbatul, arătând cu capul înspre funie.

– Ce anume? întrebă și Koll, încercând să acopere funia cu trupul său și rămânând acum și fără minciuni, și fără adevăruri. Ce?

– Aia…

Se holbă mirat când o mână neagră îi acoperi gura și lama neagră a unui cuțit i se înfipse în gât până la plăsele. Lângă chipul lui se ivi al lui Thorn, de-abia vizibil în ploaia înghețată, căci numai ochii i se mai distingeau pe pielea mânjită cu catran.

Thorn dădu drumul ușor trupului moale al războinicului pe parapet.

– Ce facem cu cadavrul? întrebă în șoaptă Koll, prinzând felinarul înainte să cadă pe piatră. Nu-l putem lăsa…

Thorn îl înșfăcă de cizme și-l azvârli în hăul de dincolo de zid. Koll se zgâi peste marginea zidului, cu gura căscată, la trupul ce se prăbușea în întuneric, până când acesta se izbi de zid aproape de bază și se rostogoli apoi în valurile furioase.

– Asta facem cu el, zise ea în timp ce Fror aluneca și el peste zid în spatele ei, smulgându-și securea prinsă la spate și sfâșiind în bucăți cârpa pe care o folosise pentru a înveli în ea lama unsă cu catran. Să mergem!

Koll înghiți în sec, apoi porni după ei. O iubea pe Thorn, dar pur și simplu îl îngrozea cu ușurința cu care ea putea omorî un om.

Treptele care duceau către curte se aflau exact în poziția pe care le-o indicase Skara, pline de băltoace de apă în mijloc, acolo unde pășeau oamenii de obicei. Koll începu iar să viseze la gloria pe care i-o va aduce

acest plan nebunesc dacă va funcționa până la capăt, când auzi o voce reverberând de sub el, făcându-l să se lipească de zid, în întuneric.

– Hai să mergem înăuntru, Lufta! Aici bate vântul ca nebunul!

Un glas mult mai gros îi răspunse:

– Dunverk a spus că trebuie să păzim poarta cea mică. Așa că încetează cu văicăreala aia afurisită a ta!

Koll aruncă o privire dincolo de marginea treptelor. O pânză groasă flutura bătută de vânt chiar sub ei, iar de sub ea se vedea lumina unui foc.

– Poarta asta micuță nu e chiar atât de secretă pe cât am sperat noi, îi șopti Thorn la ureche.

– La fel ca omizile din mere, îi șopti el drept răspuns, secretele au prostul obicei de a-și croi drum spre lumină.

– Luptăm? murmură Thorn.

Ăsta era mereu primul ei gând.

Koll încercă să netezească abil calea pentru Tatăl Pace, așa cum se și cuvenea din partea unui preot.

– I-am putea trezi pe toți cei din fortăreață.

– Eu n-am de gând să cobor înapoi în hăul ăla dintre contraforți, spuse Fror. De asta să fiți siguri.

– Împrumută-mi mantia ta, șopti Koll. Am o idee.

– Ești sigur că e cel mai bun moment pentru idei? șuieră Thorn înspre el.

Koll ridică din umeri în timp ce-și trăgea gluga peste cap și încercă să-și dezmorțească mușchii ce încă îi tremurau de la efortul de dinainte.

– Ideile vin când trebuie să vină.

Îi lăsă acolo pe trepte și coborî nepăsător spre cei de dedesubt, după care trecu pe lângă un grajd pe jumătate dărâmat, în care apa pătrundea prin acoperișul de paie putred.

În cele din urmă, reuși să-i vadă. Șapte războinici îngrămădiți în jurul focului, un foc firav, cu flăcări pâlpâinde în vântul ce se strecura pe sub pânza ferfenițită care le ținea loc de adăpost. Observă cum lumina flăcărilor cădea pe poarta grea din spatele lor, zăvorâtă acum cu un drug gros din lemn, pe care era săpat cu litere groase numele Celei Care Păzește Încuietorile. Koll suflă ușor un norișor de abur, adunându-și tot curajul, apoi flutură vesel din mână apropiindu-se de ei.

– Of, ce vreme scârboasă!

Se apleca pe sub pânza șiroind de apă, își dădu gluga la o parte și își trecu mâinile prin părul umed.

– Nu m-aș fi udat mai tare nici dacă eram în mare, înotând!

Bărbații îl priviră încruntați, însă el zâmbi, ca și cum era normal să se afle acolo.

– Totuși, bănuiesc că aici nu-i mai rău decât vara în Inglefold, nu? adaugă el, plesnindu-l pe unul dintre bărbați pe umăr și înaintând încet-încet spre ușă, însoțit de chicotelile celorlalți.

– Te cunosc? întrebă tipul imens de lângă foc.

Koll își dădu seama că el e conducătorul după brățările din aur și după atitudinea ursuză.

– Nu, nu, eu sunt unul dintre luptătorii veniți din Yutmark. M-a trimis Dunverk încoace. Am un mesaj pentru tine, Lufta.

Uriașul scuipă pe jos și Koll simți un fior de satisfacție pentru că ghicise corect.

– Spune-l atunci, înainte să surzesc din cauza bătrâneții. Să știi că-i moștenire de familie!

Acum trebuia să-și încerce norocul.

– Dunverk a auzit un zvon cum că s-ar pregăti un atac. Vanstermanii și gettlanderii laolaltă, încercând să pătrundă în fortăreață și să ne incendieze corăbiile.

– Să atace cineva fortăreața? spuse unul dintre bărbați, pufnind. Probabil că sunt niște idioți.

Koll încuviință din cap, arătându-se de acord.

– Așa m-am gândit și eu când am auzit pentru prima dată de acest plan și să știți că nu m-am răzgândit.

– Și a auzit totul de la iscoada aia? întrebă Lufta.

Koll clipi, nevenindu-i să creadă. Asta da surpriză.

– Mda, de la iscoada aia. Cum îi zicea...?

– Numai Yilling cel Strălucitor îi știe numele. De ce nu-l întrebi tu cum se numește?

– Am un respect atât de mare pentru acest om, încât nu mă îndur să-l deranjez cu așa ceva. Iar atacatorii vor încerca să pătrundă pe poarta cea mare.

– Idioți doar? Sunt complet nebuni!

Lutfa își trecu limba peste dinți, părând foarte iritat.

– Voi patru haideți cu mine, trebuie să mergem să vedem care-i treaba cu poarta cea mare! Voi rămâneți aici!

– Stau eu de pază, nu-ți fă griji! strigă Koll în timp ce bărbații se îndepărtau cu pași mari, unul dintre ei ținându-și scutul deasupra capului pentru a se feri de ploaie. Niciun gettlander nu va apuca să treacă de mine!

Cei doi care rămăseseră cu greu puteau fi considerați paznici de nădejde. Unul dintre ei era tânăr, dar deja începea să chelească pe ici, pe colo, celălalt avea pe față o pată roșie, asemănătoare cu o picătură mare de vin. Avea un pumnal de calitate, cu plăsele din argint strălucitor, care i se ițea de sub centură și de care era tare mândru, deși fără îndoială că-l șterpelise de la vreun throvenman mort.

De îndată ce Lufta ajunsese suficient de departe pentru a nu-l mai putea auzi, acesta și începu să se vaite:

– Majoritatea băieților lui Yilling se ocupă acum cu jafurile prin tot Throvenlandul și noi am stăm aici, înțepeniți.

– O mare nedreptate, fără discuție. Totuși, adăugă Koll în timp ce-și scutura de apă mantia împrumutată de la Fror, am impresia că aici e cel mai sigur loc din jurul Mării Sfărâmate pentru orice om.

– Ai grijă cu aia! mormăi Față-Roșie, atât de preocupat să se ferească de stropii împrăștiați de mantie încât nici nu simți când Koll îi șterpeli pumnalul de la centură cu cealaltă mână.

Remarcabil cât de neatent poate deveni un om atunci când i se distrage atenția.

– Îmi pare foarte rău, regele meu! zise Koll, dând înapoi și împungându-l amical pe Pete-Chele în coaste. Ce aere își dă și omu’ ăsta, așa-i?

Și, fluturându-și mantia în continuare, îi strecură pumnalul la centură celuilalt.

– Stați să vă arăt ceva extraordinar!

Și până să apuce să spună ceva cei doi, Koll întinse mâna în față și începu să-și miște degetele cu iuțeală, plimbând o monedă din cupru pe încheieturi, captându-le amândurora atenția.

– Cupru, murmură Koll, cupru, cupru și... argint!

Răsuci mâna cu palma în sus, ascunzând cu mare dibăcie moneda din cupru și scoțând la iveală o monedă din argint cu chipul Reginei Laithlin ștanțat pe o parte, ținând-o între degetul mare și arătător și făcând-o să strălucească în lumina flăcărilor.

Pete-Chele îl privea suspicios, aplecat în față.

– Cum ai făcut asta?

– Ha! Îți arăt imediat trucul. Împrumută-mi pumnalul tău o clipă.

– Care pumnal?

– Pumnalul tău, cum care? îl întrebă Koll mirat, arătând cu degetul spre centura bărbatului.

– Ăla.

Față-Roșie sări imediat în picioare.

– Ce faci cu cuțitul meu, nenorocitule?

– Ce?

Pete-Chele se holba cu gura căscată la propria centură.

– Cum…

– Zeița Unică nu privește cu ochi buni furatul, zise Koll ridicând pios ambele mâini în sus. E un lucru știut de toată lumea.

Palma neagră a lui Thorn îi astupă gura lui Față-Roșie și pumnalul ei întunecat i se înfipse în gât. Aproape în același timp, țeasta lui Pete-Chele țâșni în față când Fror își împlântă securea în ceafa lui, apoi își dădu ochii peste cap și începu să murmure ceva de neînțeles, cu balele curgându-i, după care se prăbuși pe-o parte.

– Mișcați-vă, șuieră Thorn, lăsându-l pe cel înjunghiat la pământ, înainte să vină ceilalți și să-și dea seama și ei ce nevăstuică prefăcută ești!

– Sunt întru totul de acord cu tine, Păzitorule Ales! spuse Koll, după care smulse drugul plin de rune din suporturi și deschise poarta.

Ucigașul

De-abia dacă se zărea vreo rază de lumină din cauza furtunii, dar Raith, la fel ca un câine însetat de sânge scăpat din lesă, ieșise la vânătoare.

Alerga prin iarba udă, cu scutul într-o mână și cu cealaltă strângând coada de lemn a securii atât de puternic, încât degetele îl dureau.

Săbiile sunt arme mai frumoase, fără discuție, însă armele frumoase, la fel ca și oamenii frumoși, au tendința să se supere. Săbiile au nevoie de finețe din partea omului, iar când Raith era cuprins de fiorul bătăliei, finețea nu era prima lui grijă. Odată, îl bătuse pe un tip cu latul sabiei în cap până când nici capul, nici sabia nu mai fuseseră bune de nimic. Dar securile nu necesită finețe.

Fulgerul lumină cerul încă o dată, lăsând să se vadă umbra amenințătoare a Fortăreței lui Bail înălțându-se deasupra mării și picăturile de ploaie purtate de vânt înghețate o clipă înainte de a fi înghițite iar de întuneric. Cel Care Trimite Fulgerul își urla furia la adresa lumii atât de aproape, încât inima lui Raith se zbătea de te teamă.

Încă mai putea simți în gură gustul ultimei felii de pâine, o pâine preparată cu sânge, pe care-l simțea acum sărat pe limbă. Vanstermanii chiar credeau în norocul de arme bune, însă Raith considerase norocul mai puțin folositor decât furia. Mușcă furios din dopul moale pe care-l ținea strâns între dinți. Aproape că-și retezase vârful limbii cândva, într-un moment de furie ucigașă, așa că acum se asigura mereu că ține ceva între dinți înainte de începerea unei bătălii.

Nimic nu se compară cu goana către locul unei bătălii. Când mizezi totul pe șiretenie, pe voință și pe rezistență. Când dansezi în pragul Ultimei Porți. Și când scuipi Moartea în față.

Îi lăsase mult în urmă pe Grom-gil-Gorm, pe Soryorn și chiar și pe fratele său, Rakki, în graba lui de a se avânta în luptă, iar acum se apropia în viteză de zidurile construite de elfi, alunecoase din cauza ploii, și de lumina ce licărea la baza lor, pregătită să-i iasă în întâmpinare.

– Sunt aici!

Ucenicul Părintelui Yarvi ținea în mână un felinar ce arunca umbre lungi pe față. Îi arătă cu degetul lui Raith locul în care se afla poarta ascunsă în umbra impunătorului turn de deasupra ei.

Raith țâșni imediat pe-acolo, lovindu-se de ziduri, sărind câte trei trepte odată, gâfâind și mârâind prin tunelul foarte îngust, frecându-și lama securii de piatră și stârnind ecouri înfricoșătoare, înjurând și blestemând, până ce pătrunse ca un taur furios în curtea la prima vedere pustie.

Zări cu coada ochiului o învălmășeală de trupuri prinse în luptă, apoi tăișul săbiilor sclipind în lumina lunii și pe Thorn Bathu mârâind și scuipând sălbatic, făcând să sară așchii în toate părțile. Se năpusti și el într-acolo, aruncându-se în vârtejul luptei.

Scutul izbi în dinții unui războinic, aruncându-l pe acesta pe spate și zburându-i sabia din mână. Un altul se retrase clătinându-se, cu sulița încă ațintind spre flancul descoperit al lui Thorn.

Raith înfipse lama securii în trupul unui războinic, făcându-l pe acesta să urle din toți rărunchii, un sunet asurzitor, asemănător cu scrâșnetul metalului pe metal. Smuci brusc de scut și acesta se frecă de cineva, în timp ce el șuiera și împroșca bale în toate părțile, mușcând nestăpânit din dopul ținut între dinți, apoi continuă să împingă înainte, sălbatic, ca un animal înfuriat. Omul din fața lui se dădu înapoi năuc și-l stropi pe Raith cu sânge. Chipurile lor erau atât de aproape, încât mai că s-ar fi putut săruta. Raith se opinti cu toată forța, apoi îi puse piedică. Sabia lui Thorn se înfipse adânc în

gâtul bărbatului, scoțând un zgomot surd, dar rămase înțepenită și Thorn o abandonă, apoi își lovi victima cu piciorul, trântind-o la pământ.

Un trup căzu grămadă, încurcat într-o pânză fluturândă. Cineva urla în urechea lui Raith. Altcineva îi izbi coiful cu un țiuit ascuțit și totul se lumină orbitor, prea orbitor pentru a mai putea vedea ceva, dar el lovi sălbatic pe deasupra scutului, mârâind și tușind.

Un bărbat se prinse de Raith și el îl izbi puternic cu capătul din lemn al securii, apoi îl mai pocni o dată în timp ce cădea, după care își trânti piciorul peste mâna acestuia, alunecând și aproape căzând pe spate din cauza pietrelor ude de ploaie și sânge.

Brusc, se trezi că nu mai știe în ce direcție trebuie să apuce. Curtea se clătina și se legăna precum o corabie pe timp de furtună. Îl văzu pe Rakki cu părul năclăit de sânge înfigându-și sabia în cineva și Raith începu iar să clocotească de furie. Se izbi de bărbat, apoi se lipi de fratele său și-și uniră scuturile, împungând în față, lovind cu frunțile în fețe necunoscute, ciopârțind în stânga și-n dreapta cu lamele lor ascuțite. Ceva îl nimeni din lateral și Raith se clatină ca un bețiv, călcând în foc și stârnind un nor de scântei.

Văzu o străfulgerare de metal și reuși să se ferească. Simțind o arsură pe față, apoi ceva i se frecă de coif, îndoindu-l și strâmbându-l, împiedicându-l astfel pe Raith să mai vadă ceva. Reuși să se ferească de o suliță și încercă să lovească apoi cu scutul, dar se încurcă în scut și-și dădu seama că din acesta nu mai rămăseseră decât niște sfărâmături, care atârnau prinse în rama deformată.

– Mori, nenorocitule! răcni el, cuvinte greu de deslușit din cauza dopului strâns între dinți. Izbi ca nebunul într-un coif și-l transformă într-o bucată de metal strâmb. Era împins spre un zid din piatră plină de găuri cenușii, dar izbuti să se ferească la timp, proptindu-și în el brațul ce-i zvâcnea de la atâtea lovituri.

Cineva trăgea de el. Thorn, cu fața ei neagră acum plină de stropi de diferite culori. Arăta spre ceva cu vârful cuțitului plin de sânge și-i șopti câteva cuvinte lui Raith, însă el nu reuși să le înțeleagă.

O sabie enormă tăie aerul umed, despicând un scut și aruncându-l într-un zid pe cel care-l ținea, lăsând în urmă o perdea de sânge. Raith știa despre cine e vorba. Cărase sabia aia după el timp de trei ani de zile, o ținuse în brațe ca pe o amantă și o făcuse să cânte lustruind-o cu tocila.

Grom-gil-Gorm păși în lumină, mare cât un munte, făcând să sclipească în lumina focului zecile de mânere aurite și incrustate cu pietre prețioase ce-i atârnau de lanțul lung, cu scutul negru ca noaptea într-o mână și cu sabia strălucitoare precum Tatăl Lună în cealaltă.

– Moartea vine pentru voi! răcni el atât de puternic, încât chiar și colții de stâncă adânc înfipți în pământ ai Fortăreței lui Bail păreau că se cutremură.

Curajul poate fi o noțiune vagă uneori. Odată ce panica îl înșfacă pe om, ea se răspândește mai iute decât o molimă, mai rapid decât focul. Războinicii Marelui Rege stătuseră la adăpostul zidurilor puternice, feriți de pericole, așteptându-se doar ca un vânt ceva mai aspru să se abată asupra lor. Însă acum însuși Cel Care Frânge Săbiile se năpustea asupra lor ca o furtună dezlănțuită și toți își pierdură avântul și o rupseră la fugă.

Thorn îl doborî pe unul cu securea, Gorm îl înșfăcă pe altul de ceafă și-i zdrobi fața de un zid. Raith își smulse cuțitul de la centură și se aruncă în spatele unui bărbat, împungând, împungând, împungând. Țâșni după altul, însă piciorul îi alunecă și el se împletici un pas sau doi, apoi se lovi de un zid și căzu.

Totul părea încețoșat. Încercă să se ridice, dar picioarele i se înmuiară sub el, așa că rămase pe loc. Dopul îi căzuse dintre dinți și gura îl durea, iar pe limbă simțea gust de lemn și de metal. Auzi pași bubuitori în preajmă. Un bărbat stătea întins pe jos și râdea de el. Fusese izbit de o cizmă și căzuse cu fața în sus și cu mâinile desfăcute în lateral. Un bărbat mort, care râdea de nimeni și de toți.

Raith închise ochii brusc, apoi îi deschise la fel de brusc.

Soryorn îi ințepa pe cei răniți cu o suliță, calm, de parcă ar fi semănat semințe. Prin poarta cea mică încă mai năvăleau oameni tropăind, cu armele în mâini, pășind peste cadavre.

– Mereu trebuie să fii primul în luptă, așa-i, frate? zise Rakki.

Îi desfăcu lui Raith catarama de la curelușă și-i scoase coiful, întorcându-l cu fața la el pentru a-i examina tăietura proaspăt căpătată.

– Te străduiești în continuare să rămân eu cel frumos la chip, da?

Raith își simțea cuvintele străine pe limba umflată.

– Ai nevoie de tot ajutorul de care poți face rost.

Se smulse din mâinile fratelui său și se chinui să se ridice în picioare, încercând să se descotorosească de scutul acum inutil și să-și limpezească mintea.

Fortăreața lui Bail era imensă, un talmeș-balmeș de construcții cu acoperișuri din paie sau țiglă îngrămădite la adăpostul zidurilor construite de elfi. Din toate părțile răsunau izbituri și țipete, gettlanderii și vanstermanii scotocind prin fortăreață precum dihorii într-o crescătorie de iepuri, scoțându-i pe oamenii Marelui Rege din ascunzișuri, alergând de-a lungul rampei lungi care ducea spre golf, adunându-se într-un semicerc în jurul ușilor din lemn duble, cu Regele Gorm și Regele Uthil în mijlocul lor.

– Te vom afuma și tot te vom scoate afară, dacă trebuie! strigă Părintele Yarvi către construcția din lemn.

La fel precum corbii, preoții ajung întotdeauna la sfârșitul bătăliei, ca să ciugulească ce-a mai rămas.

– Ai avut ocazia să lupți!

De dincolo de ușă se auzi un glas înfundat:

– Îmi îmbrăcam armura. Are multe catarame migăloase.

– Alea mici, mai ales, le pot da mult de furcă celor cu degete mari, recunoscu Gorm.

– Gata, mi-am pus armura! se auzi glasul din nou. Aveți ceva războinici faimoși printre voi?

Părintele Yarvi rosti, oftând:

– O avem cu noi pe Thorn Bathu, îl mai avem pe Regele de Fier, Uthil, și pe Grom-gil-Gorm, Cel Care Frânge Săbiile.

Un mormăit mulțumit răzbătu de dincolo de uși:

– Atunci nu mă supăr dacă pierd în fața unor nume atât de vestite. Are vreunul de gând să se lupte cu mine?

Thorn, care stătea așezată pe niște trepte din apropiere, tresări când Mama Scaer o strânse de tăietura de pe umăr, făcând sângele să se prelingă pe piele.

– Eu am luptat de-ajuns pentru o seară.

– Și eu, zise Gorm înmânându-i scutul său lui Rakki. Lăsați flăcările să-l mistuie pe prostul ăsta luat prin surprindere și cu cataramele lui micuțe de la armură neîncheiate.

Raith ieși în față, cu degetele ridicate în sus, strigând:

– O să lupt eu cu…

Rakki își prinse fratele de braț și i-l trase în jos.

– Nu, n-ai să te lupți tu, frate!

– Unicul lucru sigur în viață este moartea, rosti Regele Uthil, ridicând din umeri. Mă voi lupta eu cu tine!

Părintele Yarvi avea o expresie îngrozită.

– Regele meu…

Uthil îl reduse la tăcere privindu-l cu ochii scânteindu-i.

– Cei care au putut să alerge mai repede au avut parte de momentele lor de glorie, acum a venit și rândul meu.

– Bun! răsună vocea. Ies acum!

Raith auzi cum drugul este tras zăngănind, după care ușile se deschiseră larg, iar scuturile de afară se ciocniră unele de altele când semicercul războinicilor se strânse pentru a întâmpina un atac. Însă doar un bărbat păși în curte.

Era uriaș, cu un tatuaj ce i se răsucea pe o parte a gâtului plin de mușchi. Purta o armură groasă, cu plăcuțe gravate în jurul umerilor, și avea mai multe brățări din aur în jurul antebrațelor musculoase, iar Raith mormăi aprobator când îl văzu pe acest bărbat cu care chiar ar fi meritat să se bată. Nepăsător, uriașul își făcu degetul mare cârlig în jurul cataramei din aur care-i ținea centura pentru sabie pe trupul masiv și pufni disprețuitor când văzu semicercul de scuturi din fața lui.

– Tu ești Regele Uthil, zise bărbatul suflându-și nasul mare și lat în burnița rece care tot cădea peste ei. Ești mai bătrân decât se vorbește în cântece.

– Cântecele alea au fost scrise acum mult timp, scrâșni Regele de Fier. Pe atunci eram mai tânăr.

Câțiva râseră, însă nu și bărbatul din fața sa.

– Eu sunt Dunverk, mârâi el, cel pe care lumea îl numește Taurul, credincios Zeiței Unice și loial Marelui Rege, Companion al lui Yilling cel Strălucitor.

– Asta dovedește doar că nu prea știi să-ți alegi prietenii, regii și zeii, spuse Părintele Yarvi.

Râsetele răsunară mai tare de data asta, și chiar și Raith recunoscu că fusese o glumă bună.

Dar înfrângerea cam are darul de a împuțina simțul umorului, așa că Dunverk rămase ca de piatră.

– Vom vedea noi când Yilling se va întoarce și va aduce Moartea asupra celor care și-au încălcat jurămintele.

– *Noi* vom vedea, spuse și Thorn cu dispreț, hlizindu-se chiar și în timp ce Mama Scaer îi înfigea acul în carnea umărului. Tu ai să fii mort și n-ai să mai vezi nimic.

Dunverk își trase încet sabia cu rune gravate de-a lungul tăișului, o sabie cu mâner de aur înfățișând un cap de cerb ale cărui coarne formau garda.

– Dacă înving, îmi veți cruța oamenii?

Uthil părea pirpiriu ca o găină bătrână pe lângă musculosul Dunverk, însă nu arăta niciun dram de teamă.

– N-ai să învingi.

– Ești prea încrezător.

– Dacă toți cei peste o sută de dușmani morți înfrânți în luptă ar mai putea vorbi, atunci ți-ar spunea că încrederea mea e cât se poate de meritată.

– Trebuie să te avertizez, bătrâne, că am luptat peste tot prin Ținuturile de Jos și că nimeni nu m-a putut înfrânge.

Un surâs vag apăru pe fața brăzdată de cicatrice a lui Uthil.

– Ar fi trebuit să rămâi în Ținuturile de Jos.

Dunverk țâșni brusc în față, rotindu-și sabia cu putere, peste capul lui Uthil, care se feri lăsându-se în jos, ușor ca vântul, strângându-și încă sabia la subraț. Dunverk împunse cu vârful înainte, însă regele păși indiferent într-o parte, lăsându-și oțelul să-i alunece paralel cu corpul.

– Taurul, îl zeflemisi Thorn. Luptă mai degrabă ca o vacă nebună.

Dunverk răcnea în timp ce izbea cu sabia în dreapta și în stânga, cu fruntea brobonită de sudoare de la mânuirea acelei arme foarte grele, iar bărbații din jur se adăposteau în spatele scuturilor pentru a se feri de vreo lovitură

prea puternică, ce i-ar fi putut trimite prin Ultima Poartă. Însă Regele de Fier al Gettlandului păși în lateral, ferindu-se de prima lovitură, și se aplecă pe sub a doua, astfel încât sabia lui Dunverk îi atinse doar părul, oțelul scânteind atunci când Uthil se retrase la locul său.

– Luptă-te cu mine! zbieră Dunverk, răsucindu-se.

– M-am luptat, zise Uthil, prinzând un colț al mantiei și ștergând tăișul sabiei, după care își lipi iar sabia de corp, ținând-o la subraț.

Dunverk mârâi, încercând iar să facă un pas în față, însă piciorul i se îndoi și căzu într-un genunchi. Sângele îi șiroia pe deasupra cizmei și se împrăștia pe dalele de piatră. Atunci își dădu seama și Raith că Uthil îi retezase lui Dunverk vena cea mare de pe interiorul piciorului.

Un murmur de uimire se ridică din rândurile războinicilor, iar Raith nu se putu împiedica nici el să li se alăture.

– Faima Regelui de Fier este binemeritată, murmură Rakki.

– Sper ca sabia lui Yilling cel Strălucitor să fie mai bună decât a ta, Dunverk, zis și Taurul, spuse Uthil. De-abia dacă l-ai făcut pe bătrânul ăsta să simtă că se antrenează.

Dunverk surâse, cu o expresie pierdută în ochii ce deja începeau să-i sticlească.

– Veți vedea cu toții cum se descurcă Yilling cel Strălucitor cu sabia, șopti el, cu fața ca de ceară. Veți vedea cu toții.

Și se prăbuși pe o parte, în balta din ce în ce mai mare a propriului sânge.

Cu toții erau de acord că murise într-un mod spectaculos.

Pământul meu

Soarele Mamă se zărea ca o pată ștearsă spre est, ascunzându-și copiii, stelele, în spatele draperiei de un cenușiu metalic a cerului în amurg. Fortăreața se înălța amenințătoare în fața lor, sumbră ca un tumul funerar în crepusculul lipsit de culoare, iar pe deasupra ei se roteau corbi în căutare de hrană.

– Cel puțin s-a oprit ploaia, murmură Skara, trăgându-și gluga de pe cap.

– Cel Care Trimite Tunetul și-a luat furia cu el și a abătut-o asupra uscatului, departe de noi, zise Regina Laithlin. Ca toți băieții, și lui îi place să stârnească apele, dar se stinge repede, adăugă ea, întinzând mâna și mângâindu-l pe Prințul Druin. Vrei să-l iau eu?

– Nu, spuse Skara, strângându-l mai tare. Pot să-l țin și eu.

Mânuțele lui strânse în jurul gâtului ei o făceau să se simtă mai puternică. Și numai zeii știau ce nevoie avea ea în astfel de momente să se simtă puternică.

Fortăreața lui Bail, simbolul strălucitor al Throvenlandului unit, nu mai arăta așa cum și-o amintea ea. Satul de la poalele fortăreței ce stătuse mereu ascuns în umbra ei, acolo unde Skara obișnuia să danseze la sărbătoarea din timpul verii, ajunsese o ruină, cu casele făcute scrum sau abandonate. Livada din fața zidului făcut de oameni, acum aproape prăbușit, era năpădită de iederă, iar fructele neadunate de anul trecut zăceau putrezind printre bălării. Marea poartă dintre cele două turnuri construite de elfi fusese cândva împodobită cu steaguri mândre. Iar acum, de o frânghie

legată de creasta unui zid, se legăna atârnat un om spânzurat, cu picioarele bălăngănindu-i-se încolo și-ncoace.

Brățările din aur de pe brațe, armura strălucitoare și armele aurite îi fuseseră luate, însă Skara îi știa fața prea bine.

– Unul dintre Companionii lui Yilling cel Strălucitor, spuse ea, cutremurându-se în ciuda hainei de blană de pe umeri. Unul dintre cei care au incendiat Yaletoftul.

– Și totuși, iată-l aici, legănându-se, zise Laithlin. Se pare că a te ruga Morții nu-i totuna cu a te feri de ea.

– Nimeni nu se poate feri de acea întâlnire, șopti Skara.

Probabil că ar fi trebuit să se simtă satisfăcută văzându-l atârnat acolo, poate chiar să-i scuipe hoitul și să-i mulțumească Mamei Război că măcar fâșia asta mică din Throvenland fusese în sfârșit eliberată, însă nu simțea decât un ușor fior ce-i amintea de spaima care o cuprinsese ultima oară când îl văzuse și de teama că n-o să mai scape niciodată de acele imagini.

Cineva doborâse imensul stejar din mijlocul curții fortăreței și clădirile adăpostite în interiorul zidurilor construite de elfi păreau dezgolite și urâțite fără umbra lui. Războinicii stăteau tolăniți pe pietrele cubice neregulate din jurul buturugii, majoritatea beți sau bând și mai vârtos, comparându-și prăzile sau rănile, curățându-și armele sau depănând povești despre războaie.

Cineva care se credea bard încerca să compună un cântec, zbierând același vers la nesfârșit, în timp ce alții îi sugerau următorul cuvânt care să se potrivească în poveste și râdeau ca idioții. Un urzitor de rugăciuni îngâna mulțumiri complicate către zei pentru victoria de mai devreme. Cineva, undeva, urla de durere.

Skara strâmbă din nas.

– Ce-i cu mirosul ăsta?

– Tot ce se află în interiorul unui om, murmură Sora Owd, privind cum o pereche de sclavi cărau ceva, trecând în grabă pe lângă ele.

Skara își dădu seama, uimită, că era vorba despre un cadavru pe care sclavii îl aruncară peste o grămadă de alte cadavre. O îngrămădire de membre dezgolite, pătate și stropite, trupuri cu guri căscate și încremenite, cu ochi lipsiți de vedere. Un morman de carne, care noaptea trecută fusese trupuri de oameni. Oameni cărora le-au trebuit ani întregi să crească, să învețe să meargă, să vorbească, să lupte. Skara îl strânse și mai tare de ea pe Prințul Druin, încercând să-i ferească ochii de priveliște.

– Oare ar trebui să vadă și el așa ceva? întreabă în șoaptă, dorindu-și ca nici ea să nu fi văzut.

– Va fi regele Gettlandului. Ăsta e destinul lui.

Laithlin aruncă trupurilor neînsuflețite o privire lipsită de interes, iar Skara se întrebă dacă mai întâlnise vreodată o femeie atât de impunătoare.

– Va trebui să învețe să-i placă. Și același lucru ar trebui să faci și tu. Doar e victoria ta, la urma urmei.

Skara înghiți în sec și zise:

– A mea?

– Bărbații se vor contrazice cu privire la cine a avut cel mai păros piept sau cel mai puternic răget. Barzii vor cânta despre oțelul ascuțit și despre sângele vărsat. Dar planul a fost al tău. A ta a fost voința. Ale tale au fost cuvintele care i-au stârnit pe acești bărbați și i-au urnit.

Cuvintele sunt arme, îi spusese Mama Kyre. Skara rămase privind morții din curtea Fortăreței lui Bail și își aduse aminte de morții din palatul bunicului său, dar, în loc să vadă o crimă răzbunată, ea vedea mai degrabă două crime asemănătoare, simțind cum vina pentru comiterea uneia atârna greu peste cealaltă.

– Nu mă simt ca și cum aș fi învins, șopti ea.

– Ai văzut cum este și să fii înfrânt. Ce preferi?

Skara își aminti cum stătuse la pupa *Câinelui Negru*, privind frontonul palatului bunicului său prăbușindu-se în flăcările până la cer și se văzu nevoită să admită că regina avea dreptate.

– Am fost foarte impresionată de cuvântarea ta, spuse Laithlin.

– Chiar? Am crezut... că o să fii furioasă pe mine.

– Pentru că ai vorbit pentru tine și pentru țara ta? La fel de bine m-aș fi putut înfuria pe zăpadă pentru că vine din cer. Ai optsprezece ierni, așa-i?

– Voi împlini anul acesta...

Laithlin clătină ușor din cap.

– Șaptesprezece. Ai un har.

– Mama Kyre și bunicul... au încercat toată viața lor să mă învețe cum să conduc o țară. Cum să vorbesc și ce să rostesc. Cum să-mi susțin punctul de vedere, cum să citesc expresiile de pe chipurile oamenilor, cum să îndoi voințe... Iar eu m-am considerat întotdeauna un învățăcel demn de dispreț.

– Mă îndoiesc că ai fost așa, însă războiul ne poate scoate la iveală puteri nebănuite. Regele Fynn și preoteasa lui te-au învățat foarte bine, însă nimeni nu te poate învăța ceva ce deja ai. Ai fost atinsă de Cea Care Rostește Primul Cuvânt. Ai acea lumină în tine, care-i face pe oameni să te asculte, zise regina, privindu-l încruntată pe Druin, care se uita la măcelul din fața lui cu ochii căscați de uimire. Am senzația că viitorul fiului meu va depinde de acest har.

Skara clipi, neîncrezătoare.

– Harurile mele, prin comparație cu ale tale, sunt ca o făclie pe lângă Soarele Mamă. Tu ești Regina de Aur…

– A Gettlandului.

Ochii îi fulgerară spre Skara, scânteietori și aspri.

– Doar zeii știu cât de mult m-am străduit să pecetluiesc această alianță, mai întâi propovăduind pacea și după aceea trecând direct la acțiune, dar pentru Regele Uthil sunt soție și pentru Regele Gorm sunt inamic, spuse ea, dându-i Skarei la o parte din ochi o șuviță de păr. Tu nu ești nici una, nici alta. Soarta te-a transformat în balanța dintre cele două forțe. Acul care menține echilibrul de care atârnă aceste două forțe.

Skara se uita la ea, gânditoare.

– Eu n-am puterea necesară unui asemenea lucru.

– Atunci va trebui să o găsești, rosti Laithlin, apropiindu-se de ea și luându-i-l pe Prințul Druin din brațe. Puterea este o povară. Ești tânără, dragă verișoară, știu asta, dar va trebui să înveți s-o mânuiești, altminteri te va zdrobi.

Sora Owd pufăi zgomotos, făcându-și obrajii bucălați să pară și mai rotunzi decât de obicei, în timp ce o privea pe regină îndepărtându-se, cu suita de sclavi, de servitoare și de gărzi tropăind în urma ei.

– Regina Laithlin a fost mereu un izvor de bună dispoziție.

– O bună dispoziție fără de care aș putea trăi foarte bine, Soră Owd. Dar eu de sfaturi înțelepte am nevoie.

O surprindea cât de bucuroasă se simțea să-l vadă pe Raith încă în viață, dar, deși obosit și murdar, cel care era al treilea membru al suitei sale arăta cel mai bine dintre toți. Stătea alături de fratele său în jurul unui foc, râzând amândoi, iar Skara încercă un fior de gelozie, văzându-i acolo unul lângă celălalt, simțindu-se atât de bine împreună. Deși erau rodul aceluiași pântec, diferențele dintre ei nu treceau neobservate. Raith era cel cu buzele strânse și cu o tăietură proaspătă pe față. Cel cu privirea provocatoare, chiar și atunci când o întâlni pe a Skarei, care nu-și putea lua ochii de la el. Rakki era cel care evită să-i întâlnească privirea și care se ridică grăbit în picioare pentru a-i arăta respectul cuvenit atunci când se apropie de ei.

– Ți-ai câștigat dreptul la odihnă, spuse ea făcându-i semn să se așeze la loc. Eu chiar nu merit să stau printre asemenea războinici de seamă.

– Ți-ai câștigat și tu dreptul atunci când ți-ai vărsat sângele în timpul acelei discuții, spuse Raith, uitându-se la mâna bandajată a Skarei, pe care ea se și grăbi să și-o ascundă cu cealaltă.

– Doar pe-al meu, însă.

– E nevoie de curaj să-ți verși propriul sânge.

Raith tresări când împunse cu degetul tăietura lungă ce-i șerpuia în jos pe falca nerasă. Chiar n-arăta deloc rău cu acel semn. Ba chiar arăta mai bine.

– Am auzit că ai luptat cu mult curaj, zise ea.

– Așa luptă mereu, prințesă, spuse Rakki, rânjind în timp ce-și lovea în joacă fratele cu pumnul în braț. Primul intrat pe poartă! Fără el, probabil că încă am mai zgrepțăna pe-afară.

Raith ridică din umeri.

– Lupta nu mai e la fel de grea dacă îți place să lupți.

– Chiar și așa. Bunicul îmi zicea mereu că aceia care se luptă cu vitejie merită răsplătiți de cei pentru care luptă.

Și Skara începu să răsucească una dintre brățările din argint pe care i le dăduse Laithlin, apoi și-o scoase de pe braț și i-o întinse lui Raith.

Rakki și Raith se holbară la ea. Brățara fusese adânc înțepată cu un cuțit, cu mult timp în urmă, pentru a i se verifica puritatea, însă prințesa cunoștea bine valoarea adevărată a obiectelor de acest fel. Văzu că niciunul dintre frați nu purta brățări valoroase și-și dădu seama că gestul ei avea o mare importanță pentru ei. Raith înghiți cu greu când întinse mâna pentru a o lua, însă Skara o ținu strâns.

– Lupți pentru mine, da?

Simți o senzație de gâdilătură când ochii li se întâlniră și degetele lor aproape că se atinseră. După care el încuviință din cap.

– Lupt pentru tine.

Era dur și grosolan, dar dintr-un motiv ciudat, ea se trezi întrebându-se cum ar fi să-l sărute. O auzi pe Sora Owd dregându-și glasul și simți cum se îmbujorează, așa că dădu repede drumul brățării și făcu un pas în spate.

Raith își strânse brățara pe încheietura sa groasă, dar capetele acesteia abia dacă se atingeau. O răsplată pentru o izbândă măreață. Dar și un simbol al faptului că servea pe cineva și un însemn al celui pe care îl servea.

– Ar fi trebuit să vin să te caut după ce s-a terminat lupta, dar...

– Aveam nevoie ca tu să lupți.

Skara păru să se dezmeticească dintr-odată și alungă din minte gândurile la sărut, vorbindu-i ceva mai aspru.

– Dar acum am nevoie să vii cu mine.

Îl privi cum își îmbrățișează fratele în semn de despărțire, după care Raith se ridică în picioare și o urmă, cu brățara din argint scânteindu-i la mână. Poate că încă nu-l putea numi omul ei, însă acum Skara începea să înțeleagă de ce reginele au nevoie de Păzitori Aleși. Nimic nu-ți inspiră mai multă încredere decât faptul că ai un ucigaș care să-ți păzească spatele.

Pe când, copilă fiind, se juca aici, marea sală a Fortăreței lui Bail i se părea că are niște dimensiuni dincolo de orice închipuire. Însă acum o găsea îngustă, prost luminată și mirosind a putreziciune, cu acoperișul plin de găuri prin care intra apa și cu zidurile pline de igrasie, luminată doar de trei raze de soare colbuite pătrunzând prin ferestrele ce dădeau spre Marea Mamă cea cenușie, raze care ajungeau departe pe podeaua rece. Ashenleer, în uriașa pictură care o înfățișa ca regină războinică, avea o pată de mucegai pe armură și expresiile de adorare de pe chipurile celor o sută de gărzi ale sale erau reduse acum la simple pete. O imagine potrivită pentru comorile distruse ale Throvenlandului.

Totuși, jilțul lui Bail încă stătea pe postamentul său, un jilț enorm, tăiat din lemn de stejar smuls din chila unei corăbii, acum tocit și lipsit de strălucire după anii îndelungați de folosință. Odinioară, în acest jilț stătuseră regii. Până când stră-stră-străbunicul Skarei se hotărâse că jilțul e prea îngust pentru dosul său lat, iar palatul prea strâmt pentru a-i susține mândria, așa că poruncise să i se facă un nou jilț în Yaletoft, în jurul căruia începuse să ridice un nou palat, mai impunător, unul care urma să reprezinte o adevărată minune pentru lumea întreagă. Construcția Pădurii durase douăzeci și opt de ani, timp în care el murise și fiul său îmbătrânise la rândul lui.

După care Yilling cel Strălucitor o transformase peste noapte într-un morman de cenușă.

– S-ar părea că bătălia încă nu s-a sfârșit.

Gorm și Uthil își aruncau priviri crâncene pe deasupra Jilțului lui Bail, în timp ce în jurul lor roiau preoții și războinicii, toți gata să sară la gâturile celorlalți. Înfrățirea din timpul luptei nu durase decât până în clipa în care și ultimul vrăjmaș căzuse răpus.

– Am putea trage la sorți, mârâi Regele Uthil.

– Ai avut partea ta de glorie, omorându-l pe Dunverk, spuse Gorm, așa că eu ar trebui să fiu cel care se așază în jilț.

Părintele Yarvi se scărpina la tâmplă cu încheieturile mâinii sale schiloade.

– Pe toți zeii, e doar un scaun! Ucenicul meu poate sculpta imediat unul la fel.

– Nu-i doar un scaun, spuse Skara, încercând să se calmeze și să pară mai puțin nervoasă în timp ce urca treptele postamentului. Odinioară, în el a stat însuși Bail Constructorul.

Regele Uthil și preotul său stăteau în stânga, privind-o încruntați, iar Gorm și preoteasa lui stăteau în dreapta ei, la fel de posomorâți. Ea era echilibrul dintre cele două forțe. Trebuia să fie, n-avea ce face.

– Câte corăbii am capturat?

– Șaizeci și șase, spuse Mama Scaer. Printre ele se află și un monstru aurit cu treizeci de vâsle pe fiecare parte, despre care am auzit c-ar fi chiar corabia lui Yilling cel Strălucitor.

Părintele Yarvi încuviință admirativ, privind-o pe Skara.

– Un plan ce dovedește o mare șiretenie din partea ta, prințesă.

– Eu doar am sădit sămânța, spuse Skara, plecându-se în fața celor doi regi. Iar vitejia voastră a cules roadele.

– Mama Război ne-a fost alături și norocul de arme bune de asemenea.

Gorm își tot răsucea un mâner de sabie pe lanț.

– Dar fortăreața asta e departe de a fi în siguranță. Bunica Wexen știe foarte bine cât de importantă este, atât strategic, cât și ca simbol.

– Va fi ca o așchie înfiptă în carnea ei, spuse Uthil, și nu peste mult timp va încerca s-o smulgă din nou din ghearele noastre. Ar trebui să te întorci înapoi în Thorlby, alături de soția mea, prințesă. Acolo vei fi ferită de orice pericol.

– Respectul pe care ți-l port nu cunoaște margini, Rege Uthil, însă te înșeli. Și tatăl meu cunoștea importanța acestei fortărețe. Atât de bine, încât a murit apărând-o, iar trupul său zace îngropat sub unul dintre tumulii de la poalele zidurilor, alături de trupul mamei mele.

Skara se așeză în jilțul în care stătuseră odinioară și străbunii ei, dureros de dreaptă, așa cum o învățase Mama Kyre că trebuie să stea. Își simțea stomacul răscolit, dar trebuia să se arate puternică. Trebuia să conducă. Pentru că nu mai era nimeni altcineva să o facă.

– Acesta este Throvenlandul. Acesta e pământul meu. Aici ar trebui să rămân.

Părintele Yarvi zâmbi, obosit.

– Prințesă…

– De fapt, sunt regină.

Se lăsă tăcerea, apoi Sora Owd începu să urce treptele.

– Regina Skara are dreptate. S-a așezat în Jilțul lui Bail ca unicul urmaș al Regelui Fynn. Au mai existat femei nemăritate care au fost nevoite să ocupe singure tronul unei țări.

Vocea începu să-i tremure ușor sub privirea furioasă a Mamei Scaer, dar continuă, arătând cu bărbia spre pictura maiestuoasă din fața lor.

– Regina Ashenleer însăși, la urma urmei, era nemăritată atunci când i-a învins pe inglezi.

– Și-atunci, avem printre noi o altă Ashenleer? pufni disprețuitoare Mama Scaer.

Sora Owd se așeză în stânga Skarei, acolo unde era locul unei preotese, și-și încrucișă brațele, hotărâtă.

– Asta rămâne de văzut.

– Indiferent că ești prințesă sau regină, asta nu va avea nicio importanță pentru Yilling cel Strălucitor, bubui Gorm, iar Skara simți din nou acea teamă bine cunoscută la auzul numelui. El nu îngenunchează în fața niciunei femei, decât a Morții.

– Probabil că e deja pe drum, spuse Uthil, mânat de gândul răzbunării.

Nu-ți poți învinge temerile decât înfruntându-le. Ascunde-te de ele și te vor copleși. Skara îi lăsă să aștepte, îngăduindu-și o clipă de răgaz pentru ca bătăile inimii să i se potolească, după care le răspunse:

– Oh, chiar contez pe asta!

II

NOI SUNTEM SĂBII

Dragoste de tineri

Ea începu să-și plimbe mâna prin părul lui, trăgându-l în jos pentru ca frunțile să li se lipească una de cealaltă, mângâindu-l pe față cu răsuflarea ei fierbinte. Rămaseră așa mult timp, lipiți unul de celălalt, cu blănurile împinse în jurul gleznelor, înconjurați doar de tăcere.

Niciun cuvânt nu fusese rostit de când Koll își luase la revedere de la Thorn pe docuri și o luase la fugă ca un hoț în urmărirea unei pungi ademenitoare prin orașul întunecat. Rin îi deschisese ușa tăcută, primindu-l în casă, în brațe, în pat.

Koll iubise mereu cuvintele, însă ucenicul unui preot trebuia să se înece pur și simplu în ele. Cuvinte adevărate, cuvinte false, cuvinte rostite în multe limbi. Cuvinte corecte, cuvinte greșite, scrise, rostite, nerostite. Dar, pentru moment, tăcerea îi convenea de minune. Voia să uite o clipă ce-i datora Părintelui Yarvi, ce-i datora lui Rin și modul în care ar fi putut împăca armonios ce le datora amândurora. Orice ar fi rostit acum, lui tot i-ar fi sunat ca o minciună.

Rin îi atinse cu o mână aspră obrazul, sărutându-l ca pentru ultima oară, după care se strecură de sub el. Îi plăcea foarte mult s-o urmărească mișcându-se, puternică și sigură pe ea, umbrele alunecându-i peste coaste când culese cămașa de pe jos și și-o trecu peste umeri. Tare mult îi plăcea când ea îi purta hainele, fără să-l întrebe, fără să fie nevoie să-l întrebe. Cumva, îi făcea să se simtă foarte apropiați. Asta și felul în care tivul cămășii de-abia dacă-i acoperea o jumătate din fundul gol.

Se ghemui pe podea– făcând cheia de la încuietori să i se legene liberă pe lanț–, apoi aruncă un buștean în foc, stârnind o jerbă de scântei, în timp ce lumina flăcărilor îi dansa pe față. Nu rostiseră niciun cuvânt până acum, însă, ca orice lucru plăcut, nici tăcerea nu poate dura la nesfârșit.

– Te-ai întors, până la urmă, spuse ea.

– Doar pentru o seară, zise Koll, atingându-și ușor șaua nasului, care încă nu i se vindecase pe deplin după contactul dur cu fruntea lui Raith. Prințul Kalyivului a sosit în Roystock. Regina Laithlin va merge cu o corabie pentru a obține o audiență la el și are nevoie de un preot alături de ea. Părintele Yarvi e prea ocupat încercând să întărească alianțele fragile dintre noi și ceilalți, așa că...

– L-a chemat la apel pe atotputernicul Koll! Vei schimba lumea, așa cum ți-ai dorit.

Rin își strânse cămașa în jurul trupului, în timp ce flăcările i se reflectau în ochi.

– Preotul Reginei de Aur și nici măcar n-ai dat testul de Preot.

– Nu, dar... Trebuie s-o fac. Și trebuie să fac și Jurământul de Preot.

Iar asta căzu între ei ca un găinaț de pescăruș de la o mare înălțime. Însă, chiar dacă fusese rănită, Rin nu o arătă. Pentru că nu-i stătea în fire. Iar lui îi plăcea enorm acest lucru la ea.

– Cum a fost în Fortăreața lui Bail?

– Mi-a adus aminte de o altă fortăreață de-a elfilor ridicată la malul mării.

– Ești aproape la fel de amuzant pe cât te crezi. Mă refer la cum a fost când te-ai cățărat printre contraforți.

– Eroii nu stau niciodată să cugete la pericol.

Rin zâmbi răutăcios.

– Așa-i că ai făcut pe tine?

– Am încercat, dar vezica mi-era la fel de încordată ca pumnul Regelui Uthil. N-am mai scăpat o picătură timp de câteva zile după aia.

– Koll războinicul, ai?

– M-am gândit c-ar fi mai bine să las bătălia în seama celorlalți, zise Koll, ciocănindu-și fruntea cu degetul. Jumătate de război se dă aici, așa cum spune mereu Regina Skara.

– *Regina* Skara, mai nou, pufni Rin. Încă n-am întâlnit pe cineva care să nu fie impresionat de înțelepciunea acestei fete.

– Cred că mulți se lasă impresionați de… știi tu... zise Koll, fluturând nepăsător din mână. De bijuterii și de toate cele.

Rin ridică din sprâncene, studiindu-l cu atenție.

– O! Așa crezi tu, nu?

– Arată ca desprinsă din cântece, asta n-am cum s-o neg.

Își împleti degetele la ceafă, încordându-și toți mușchii.

– Dar am impresia că o briză mai puternică ar putea s-o smulgă de pe picioare. Iar mie îmi plac femeile cu ambele picioare pe Pământul Tată.

– Așa îți închipui tu că sună un compliment? Cu picioarele pe pământ?

Scuipă în foc, făcându-l să sfârâie.

– Ce vorbă dulce are preotul nostru!

Greutățile mamei sale se ciocniră una de cealaltă când Koll se rostogoli și se sprijini într-un cot.

– Pentru mine, o femeie e frumoasă nu datorită sângelui sau hainelor, ci pentru ce poate face ea. Îmi place o femeie cu mâini puternice, care nu se

ferește să transpire ori să facă o muncă grea sau mai știu eu ce. Îmi place o femeie mândră, ambițioasă, curajoasă și înzestrată.

Cuvinte doar, însă pentru el aveau însemnătate. Măcar în parte.

– De aceea cred că nu o să mai întâlnesc niciodată o femeie la fel de minunată ca tine, Rin. Și asta a fost înainte să ajung să te mângâi pe fund, care-mi închipui că nu are egal nicăieri în jurul Mării Sfărâmate.

Ea privea flăcările pierdută, cu buzele un pic ridicate la colțuri.

– E mult mai bine, recunosc. Chiar dacă în mare măsură sunt doar baliverne.

Koll era ceva mai mulțumit de sine însuși. Și se bucura enorm atunci când reușea s-o facă să zâmbească.

– Cel puțin sper că vânturile care ies din el sunt parfumate.

– Mai mult decât vânturile tale obișnuitele. Poate vrei să-i farmeci și Prințului Varoslaf nasul cu complimentele?

Asta îi mai știrbi un pic din mulțumire. Din ce își aducea el aminte, Prințul Kalyivului era mai puțin atras de bărbații amuzanți, pe care avea tendința să-i atârne de stâlpi și să-i jupoaie.

– Mă îndoiesc că voi îndrăzni să mă refer la fundul lui. Ba chiar mă gândesc serios să-mi țin gura închisă și s-o las pe Regina Laithlin să vorbească. Cei tăcuți rareori ajung să supere pe cineva.

– Probabil că ai să găsești tu o cale. Ce vrea Varoslaf?

– Ce vor cei puternici de obicei. Și mai multă putere. Sau așa zice Thorn. Iar călătoria asta spre Roystock nu-i face deloc plăcere. Ea vrea să lupte.

Rin se ridică în picioare și zise:

– De obicei, ea vrea să lupte.

– Iar acum e într-o dispoziție extrem de neagră. Nu mi-aș dori să fiu în locul lui Brand diseară.

– Se va descurca el.

Se lăsă să alunece din nou lângă el, proptindu-se și ea într-un cot, mototolindu-și cămașa lui Koll la piept.

– Doar se iubesc.

Ochii lui Rin, fixați asupra lui, atât de aproape, îl stânjeneau oarecum pe Koll. Se simțea încolțit în acel pat îngust. Prins la înghesuială de căldura ei.

– Poate că da.

Se răsuci din nou, rămânând întins pe spate, privind încruntat tavanul. Avea de realizat lucruri mărețe. Trebuia să stea alături de rege și așa mai departe. Cum putea el să schimbe lumea dacă Rin voia să-l țină mereu lângă ea?

– Nu cred că dragostea reprezintă răspunsul la orice întrebare, totuși, nu?

Ea se întoarse cu spatele, învelindu-se în blănuri până la mijloc.

– Așa s-ar părea.

Din moment ce majoritatea bărbaților erau plecați la luptă, pe docurile din Thorlby se aflau mai multe femei decât în mod obișnuit, ocupate cu plasele de pescuit și cu sortarea prăzii de dimineață. Și numărul gărzilor se redusese simțitor – acum erau bătrâni, băieți de vârsta lui Koll care încă nu apucaseră să treacă probele pentru a deveni războinici, ba chiar și câteva dintre fetele alese de Thorn pentru a le antrena –, dar, altfel, nici nu ți-ai fi dat seama că un război e în desfășurare.

Șase corăbii prăpădite acostaseră cu o noapte înainte după o lungă călătorie pe Râul Divin, iar membrii echipajelor arși de soare descărcau pe cheiuri mătăsuri, vin și tot felul de alte rarități aduse din sud. Oamenii Reginei Laithlin îi încărcau cele patru corăbii cu care urma să călătorească spre Roystock și văzduhul răsuna de strigăte, de lătratul unui câine vagabond ce

tot dădea târcoale peștelui, de râsetele copiilor ce alergau printre căruțe și de țipetele pescărușilor ce se roteau în cercuri leneșe în căutare de grăunțe vărsate din vreun sac spart.

Soarele Mamă era la fel de strălucitor spre est și Koll își puse mâna streașină la ochii ca să privească în direcția Roystockului, trăgând adânc în piept aerul sărat al mării.

– Îmi miroase a noroc!

– A noroc și a pește, spuse Rin, strâmbând din nas. Patru corăbii? Pentru a duce o singură femeie?

– Și pe preotul ei!

Koll își umflă pieptul și ciocăni în el cu degetul mare.

– Un bărbat de o asemenea importanță trebuie să aibă însoțitori de vază.

– Vor trebui să lege două corăbii una de alta doar pentru a-ți căra capul ăla mare, nu?

– Pe el și temperamentul Păzitorului Ales, murmură el în timp ce ordinele furioase ale lui Thorn se tot auzeau printre celelalte zgomote. Îți poți da seama de importanța unei femei după darurile pe care le oferă și după cei cu care se-nsoțește. Iar Regina Laithlin vrea să-l impresioneze pe Varoslaf profitând din plin de amândouă.

Rin îi aruncă o privire pieziță.

– Și despre mine ce se spune din moment ce stau alături de tine?

Koll îi cuprinse mijlocul cu brațul și zâmbi când își dădu seama cât de bine se potrivea.

– Că ești o femeie cu gusturi alese și rafinate, ca să nu mai pomenesc de norocul care a dat peste tine și… Of, zei!

Prin mulțimea forfotitoare, Koll îl zărise pe Brand, care căra în spate o cutie imensă de parcă n-ar fi avut nimic în ea. Se ascunse sub un suport de care atârnau niște pești mari cât niște băieți, cu solzii strălucind în lumina soarelui. Unul care încă mai avea o scânteie de viață în el se zvârcoli și păru să-i arunce o privire dezaprobatoare.

La fel păru că-l privește și Rin, care se uita la el de sus în jos, cu mâinile în șolduri.

– Cuceritorul Fortăreței lui Bail.

Și-și strecură limba printre buze, scoțând un sunet ca de vânt zgomotos.

– Există mulți bărbați puternici, însă nu la fel de mult înțelepți. Ne-a văzut?

– Dacă te-ai putea strecura în interiorul unuia dintre peștii ăștia, atunci chiar cred că ai reuși să scapi.

– Ești aproape la fel de amuzantă pe cât te crezi, zise el, împingând un pește într-o parte pentru a se zgâi pe lângă el. Mai bine ne-am despărți acum.

– Întotdeauna există un motiv de despărțire, nu? Tineri îndrăgostiți. Deși nu-i chiar fericirea despre care se vorbește în cântece.

Îl apucă de guler și-l trase în sus, sărutându-l rapid și lăsându-l încremenit acolo, cu buzele țuguiate și cu ochii închiși. Când îi deschise, rămase dezamăgit văzând că ea deja se îndepărta, simțindu-se brusc vinovat că nu prelungise despărțirea de fata pe care o iubea.

– Ne vedem peste o săptămână sau două!

– Asta dacă ești mai norocos decât meriți! strigă ea, fără să se întoarcă pentru a-l privi.

Koll își agăță nepăsător degetele mari de curea și se îndepărtă și el cu pași mari prin mulțime, trecând pe lângă o căruță încărcată cu pături din lână, însoțit de binecuvântările pentru o călătorie plăcută îngânate de bătrânul Brinyolf, Țesătorul de Rugăciuni.

Încremeni când un braț greu i se lăsă pe umeri.

– Trebuie să vorbesc ceva cu tine.

Pentru un bărbat de o asemenea statură, Brand reușea să se strecoare destul de ușor aproape de cineva, dacă dorea.

Koll se rugă în gând la Cea Care Face Judecățile pentru îndurarea pe care știa că n-o merită.

– Cu mine? Despre ce?

– Despre Prințul Kalyivului.

– Ah!

Ciudat cât de ușurat se simțea că subiectul discuției era, de fapt, un bărbat căruia îi făcea mare plăcere să jupoaie oamenii de vii.

– Despre el!

– E periculos să încerci să-l contrazici pe Varoslaf, spuse Brand, iar Thorn are prostul obicei să contrazică tocmai astfel de oameni.

– Adevărat, deși e la fel de periculos să încerci să contrazici o femeie ca ea.

Brand îl privi cu subînțeles.

– Bun, deci iată rețeta pentru o baie de sânge în toată regula.

Koll își drese glasul.

– Înțeleg ce vrei să spui.

– Doar ferește-o de probleme.

– E cam greu să-o ferești pe ea de orice, mai ales de probleme.

– Crede-mă că nu-mi spui absolut nimic nou. Ține-o departe de necazuri măcar.

Manevrarea unei corăbii pe furtună părea o treabă mai ușor de făcut, însă Koll oftă, în semn că renunță.

– O să-mi dau toată silința.

– Și încearcă să te ferești și tu de probleme.

– La asta am fost mereu foarte bun, zise Koll rânjind.

Și aruncă o privire spre brațul plin de cicatrice și de mușchi al lui Brand. Însă replica lui nu-și atinse ținta.

– Nu sunt eu chiar cel mai isteț om din Thorlby, Koll, recunosc asta. Dar cât de îngust la minte mă crezi, mai exact?

Koll tresări puternic, apoi închise un ochi și se chiorî la Brand cu celălalt.

– Nu în nas. Încă nu s-a vindecat cum trebuie după ce ticălosul ăla cu păr alb m-a lovit cu capul.

– N-am de gând să te lovesc, Koll. Rin e liberă să aleagă pe cine vrea. Și recunosc că a făcut o alegere foarte bună cu tine.

– Chiar crezi asta?

Brand îi aruncă o privire calmă și lipsită de expresie.

– Doar că tu va trebui să faci Jurământul de Preot și să renunți la a-ți mai întemeia o familie.

– Aha! Jurământul.

De parcă de-abia dacă se mai gândise la asta până acum, când de fapt petrecea ore întregi repetând cuvintele, gândindu-se la cum să le rostească, visând la ce va face după aceea, la cum vor încuviința aprobator din cap

nobilii din suita regală, la deciziile de mare importanță pe care le va lua, la binele suprem și la răul cel mai mic pe care le va alege…

– Da, Jurământul, zise Brand. Mi se pare că ai rămas înțepenit între Rin și Părintele Yarvi.

– Crede-mă că nu-mi spui absolut nimic nou, bălmăji Koll. M-am rugat la Cel Care Ghidează Săgeata să-mi arate direcția corectă.

– Și răspunde foarte greu la o asemenea întrebare?

– Părintele Yarvi spune că zeilor le plac cei care se descurcă pe cont propriu, zise Koll, apoi păru că se luminează. Nici tu n-ai un răspuns, nu?

– Doar pe cel pe care cred că-l ai deja.

– Ah!

– Să alegi ori una, ori alta.

– Aha! Ăsta nu îmi prea place.

– Nu, n-are cum să-ți placă, însă deja ești bărbat, Koll. Nu te poți aștepta ca altcineva să îndrepte lucrurile pentru tine.

– Sun bărbat, spuse Koll, încovoindu-și umerii. Când s-a întâmplat asta?

– Se întâmplă pur și simplu.

– Îmi doresc să aflu ce înseamnă acest lucru, să fii bărbat.

– Bănuiesc că pentru fiecare înseamnă ceva diferit. Doar zeii știu, nu sunt chiar foarte inteligent, dar mi-am dat seama de un lucru: nu poți face totul perfect în viață, zise Brand privind în direcția lui Thorn, care era ocupată să-și fluture pumnul prin fața ochilor unui războinic de-al reginei. Moartea ne așteaptă pe toți. Nimic nu durează o veșnicie. Iar scopul omului în viață e să încerce să facă totul cât mai bine. Un om care nu e mulțumit cu ceea ce a obținut, ei bine, cel mai probabil nu va fi împăcat nici cu ceea ce nu a făcut.

Koll clipi nedumerit.

– Ești sigur că nu ești foarte inteligent?

– Fii cinstit cu ea. Merită asta.

– Știu că merită, murmură Koll, privind vinovat scândurile cheiului.

– Ai să faci ceea ce se cuvine. Dacă nu, ei... zise Brand trăgându-l mai aproape de el, atunci o să te lovesc.

– E bine că voi avea la ce să mă gândesc de-acum înainte, spuse Koll, oftând.

– Ne vedem când vă întoarceți, adăugă Brand, împingându-l și dându-i o palmă pe spate. Până atunci, să stai în lumină, Koll!

– Și tu, Brand.

Urcând la bordul corabiei reginei, Koll se gândea la el însuși și, nu pentru prima oară, la faptul că nu era chiar atât de isteț pe cât se credea. De ținut minte: data viitoare va trebui să se gândească temeinic la cât de isteț e cu adevărat.

Zâmbi amintindu-și cuvintele pe care mama sa le rostea atât de des încât adesea îi răsunau în minte, ceea ce-l făcu acum să apuce între degete acele greutăți vechi de la gât și să privească înspre vârful catargului, auzind-o parcă aievea cum când striga la el să nu se mai urce acolo. Întotdeauna urâse cicăleala mamei sale. Iar acum ar fi dat orice să o mai audă o dată cum îl cicălește.

Se întoarse ca s-o privească pe Regina Laithlin cum își cicălește fiul, moștenitorul tronului părând minuscul înconjurat de sclavi și de servitori, în timp ce aproape lipiți de el stăteau doi inglezi uriași, păzitorii săi, cu zgărzi din argint la gât.

Regina îi așeză mai bine catarama micuță care-i strângea mantia, îi mângâie părul blond și-l sărută pe cap, după care se răsuci în direcția corabiei, pășind pe spatele unui sclav care îngenunchease în chip de treaptă.

– Îți urăm cu toții succes, regina mea! strigă Brinyolf, Țesătorul de Rugăciuni, cu o mână așezată pe umărul lui Druin și cu cealaltă ridicată pentru o binecuvântare cum numai el știa să facă. Și Cea Care Ghidează Cursul să vă aducă înapoi în siguranță acasă!

– Pa! Pa! strigă și prințul și, în timp ce mama sa ridica brațul în semn de rămas-bun, el se smulse din mâna lui Brinyolf și o luă la fugă râzând spre oraș, alaiul de servitori grăbindu-se în urma lui pentru a-l prinde.

Laithlin lăsă mâna jos și se prinse strâns de parapetul corabiei.

– Îmi doresc să fi putut să-l iau și pe el cu mine, dar am mai puțină încredere în Varoslaf decât într-un șarpe. Am pierdut un fiu răpus de sabie și unul răpit de Preotese. Nu-mi permit să-l pierd și pe-al treilea.

– Prințul Druin este foarte bine păzit aici, regina mea, spuse Koll, străduindu-se să rostească exact cuvintele pe care le-ar fi rostit și Părintele Yarvi. Thorlby se află departe de război și e bine apărat, iar zidurile sale n-au fost niciodată cucerite și citadela este de neînvins.

– Și Fortăreața lui Bail era de neînvins. Dar tu te-ai cățărat înăuntru.

Koll îndrăzni să zâmbească.

– Câți bărbați la fel de norocoși și talentați ca mine cunoști, regina mea?

Laithlin pufni.

– Văd că deja ai căpătat și modestia preoților.

Thorn urcă ultima la bord.

– Ai grijă, strigă Brand în urma ei, în timp ce ea se îndepărta cu pași mari, lăsându-l singur pe chei.

– O să am, mormăi ea, trecându-și un picior peste parapet.

Încremeni acolo când simți umbra Reginei Laithlin căzând asupra ei și rămase cu un picior la bord și cu unul atârnat în afară.

– Iubirea din tinerețe este o comoară pe care tinerii o risipesc, zise regina dusă pe gânduri, privind încruntată spre oraș, cu mâinile încrucișate la spate. Scopul meu este să știu valoarea adevărată a lucrurilor, așa că, dacă îmi vei accepta sfaturile, n-o să ai nimic de pierdut, ci doar de câștigat. În curând, frunzele verzi vor rugini și vor cădea, zise ea, privindu-și cu severitate Păzitorul Ales. Cred că poți realiza ceva mai bun de-atât.

Thorn tresări.

– Crezi că pot, regina mea, sau îmi poruncești să o fac?

– Pentru un Păzitor Ales, orice toană de-a reginei trebuie să fie privită ca o poruncă.

Thorn trase adânc aer în piept, trecându-și iar piciorul dincolo de parapet și îndreptându-se tropăind spre Brand.

– Din moment ce regina îmi poruncește, murmură ea, folosindu-se de degete ca de un pieptăn pentru a-i îndepărta lui Brand șuvița de păr din ochi.

Îl prinse de ceafă și-l trase lângă ea, sărutându-l lung și lacom, strângându-l atât de tare în brațe, încât el trebui să se ridice pe vârfuri, în timp ce vâslașii îi aclamau și râdeau, bătând cu palmele în vâsle.

– Nu te credeam romantică, regina mea, murmură Koll.

– Cred că m-am surprins și pe mine, nu doar pe tine, zise Laithlin.

Thorn se smulse din îmbrățișare, apoi se șterse la gură, făcând brățara elfilor de la încheietură să pâlpâie într-o lumină aurie.

– Te iubesc, o auzi Koll mormăind peste strigătele scoase de echipaj. Și-mi cer scuze. Pentru felul în care mă port.

Brand se hlizi și el, mângâindu-i cu vârful degetelor cicatricea în formă de stea de pe obraz.

– Iar eu te iubesc pentru ceea ce ești. Ai grijă de tine!

– O să am!

Thorn îl lovi ușor în umăr cu pumnul, apoi se întoarse pe chei și sări peste parapetul corabiei.

– Mai bine? întrebă ea.

– Mi-ai încântat inima, murmură Laithlin, zâmbind ușor, după care se mai întoarse încă o dată cu fața spre citadelă, apoi încuviință din cap spre cârmaci. Să-i dăm drumul!

Regina fără nimic

Pătrunseră cu toții în sală, probabil vreo trei duzini de oameni, slabi ca niște cerșetori și murdari ca niște hoți. Vreo doi aveau și săbii. Alții aveau securi din lemn, arcuri de vânătoare, cuțite de măcelari. O fată cu frunze în păru-i încâlcit strângea în mână o suliță făcută dintr-o coadă de sapă și o lamă de coasă veche.

Raith oftă, simțindu-și obrajii în flăcări din cauza tăieturii proaspete.

– Iată-i și pe eroi.

– Unora dintre războinici li se pune o armă în mână încă din careul de antrenament, zise Jenner cel Albastru, aplecându-se apoi spre urechea lui. Sunt crescuți pentru a lupta așa, ca tine. Altora le pică-n brațe o secure atunci când Mama Război își desface aripile.

Privi mulțimea zdrențăroasă adunată acolo, în timp ce toți îngenuncheau neîndemânatici într-un semicerc în jurul postamentului.

– E nevoie de curaj ca să lupți atunci când nu ți-ai ales asta, când n-ai fost antrenat și nu ești pregătit pentru așa ceva.

– Nimeni nu mi-a pus vreo sabie în mână, bătrâne, zise Raith. A trebuit s-o smulg de la alți o sută, trăgând-o de capătul ascuțit. Și nu lipsa de curaj mă deranjează, ci lipsa de îndemânare.

– Bine că ai tu o mie de războinici aleși pe sprânceană care așteaptă după colț. Poți să-i trimiți pe ei în locul ăstora.

Raith se strâmbă fără să-l vadă Jenner, deși nu mai avea nimic de zis. Rakki era cel care știa ce să vorbească.

– Nu pe cei curajoși sau pe cei îndemânatici îi răsplătește Mama Război, zise Jenner arătând cu capul înspre cerșetori. Ci pe cei care se străduiesc să dea ce-i mai bun din ei cu mijloacele pe care le au.

Iar Skara era cea mai pricepută la astfel de lucruri. Le zâmbea recruților săi jerpeliți la fel de recunoscătoare de parcă în fața ei s-ar fi aflat Prințul Kalyivului, Împărăteasa din Sud și încă vreo zece duci ai Cataliei, rugând-o să-i lase s-o ajute.

– Vă mulțumesc că ați venit, prieteni!

Stătea cu toată seriozitatea în Jilțul lui Bail. Deși era micuță, părea că umple acel jilț.

– Doar voi ați mai rămas alături de mine.

Iar ei nu s-ar fi putut arăta mai recunoscători nici dacă ar fi îngenuncheat în fața Reginei Ashenleer însăși. Conducătorul lor, un războinic bătrân, cu fața plină de cicatrice ca buturuga unui măcelar, își drese glasul:

– Prințesă Skara…

– Regină Skara, îl corectă Sora Owd, țuguindu-și buzele afectată.

Începea să-i placă din ce mai mult faptul că nu mai era nevoită să stea în umbra Mamei Scaer. Raith își dădu ochii peste cap, însă n-o prea putea învinovăți. Umbra Mamei Scaer putea fi într-adevăr teribil de rece.

– Îmi cer scuze, regina mea… murmură războinicul.

Dar Skara nu se arăta deranjată.

– Eu sunt cea care ar trebui să-și ceară scuze. Pentru că ați luptat singuri. Eu ar trebui să fiu cea care vă mulțumește. Deoarece ați venit să luptați pentru mine.

– Am luptat pentru tatăl tău, spuse bărbatul cu un glas înecat. Am luptat pentru bunicul tău. Voi lupta până la moarte și pentru tine.

Iar ceilalți îl aprobară dând din cap, ca unul.

Una e să te oferi să mori și alta e să te arunci de bunăvoie în ascuțișul unei săbii, mai ales dacă singurul metal cu care ai umblat până atunci a fost găleata în care ai muls laptele. Nu cu mult timp în urmă, Raith ar fi râs de s-ar fi prăpădit alături de fratele său dacă ar fi văzut o asemenea dovadă de credință prostească. Dar Rakki se afla în altă parte, iar lui Raith nu-i prea ardea de râs.

Fusese întotdeauna sigur pe ceea ce avea de făcut și de fiecare dată ținea o secure în mână. Așa se făceau lucrurile în Vansterland. Dar Skara avea propriul ei mod de-a face lucrurile, iar el se trezi că îi place s-o privească la treabă. Îi plăcea chiar foarte mult s-o privească.

– De unde ați venit? întreba ea.

– Cei mai mulți din Ockenby, regina mea, sau de pe la fermele din împrejurimile acestuia.

– O, știu unde e! Pe-acolo sunt niște stejari minunați…

– Erau, înainte să le dea foc Yilling cel Strălucitor, scuipă o femeie cu o expresie la fel de dură ca securea pe care o ținea la centură. A dat foc la tot.

– Așa-i, dar i-am arătat și noi ce înseamnă un foc zdravăn.

Războinicul din fața ei își lăsă mâinile murdare pe umerii unui băiat de lângă el.

– Am pus și noi foc nutrețului pentru animale. Și unui cort cu niște oameni înăuntru.

– Ar fi trebuit să-i vedeți cum dansau, zise printre dinți femeia.

– Eu l-am prins pe unul când mergea să se pișe! zise băiatul cu glas gâtuit, după care se înroși la față și-și pironi privirea în podea. Regina mea, asta nu

e...

– Cu toții ați făcut lucruri remarcabile.

Raith văzu cum tendoanele mâinilor Skarei se încordează atunci când ea strânse și mai tare brațele Jilțului lui Bail.

– Unde se află Yilling acum?

– A dispărut, zise băiatul. Aveau o tabără pe plaja din Harentoft, dar au strâns tot și au dispărut peste noapte.

– Când? întrebă Jenner.

– Acum douăsprezece zile.

– De-aia îmi făceam griji, zise bătrânul pirat, trăgându-se nefericit de barba rară.

– Am pus mâna pe corăbiile lui, zise Raith.

– Dar Marele Rege mai are încă multe. Yilling deja ar putea pune la cale alte mârșăvii pe vreo coastă de-a Mării Sfărâmate.

– Prea găsești motive de îngrijorare peste tot, bătrâne, mormăi Raith. Ai fi mai fericit dacă încă ar mai da foc caselor?

– Nu, tot îngrijorat aș fi și-atunci. Așa se întâmplă când începi să îmbătrânești.

Skara ridică mâna ca să se facă liniște.

– Aveți nevoie de hrană și de un loc în care să dormiți. Dacă mai vreți să luptați, avem arme luate de la oștenii Marelui Rege. Și corăbii.

– Vom lupta, regina mea, spuse bătrânul, iar ceilalți throvenlanderi, oricât de jalnic arătau ei, căutară să pară dintr-odată cât mai războinici.

Aveau curaj, nimic de zis, însă, în timp ce Sora Owd îi conducea în altă încăpere pentru a li se da de mâncare, Raith nu se putu împiedica să și-i închipuie înfruntând mulțimea de războinici adevărați a Marelui Rege. Și nu-i plăcu deloc ce văzu.

În timp ce ușile se închideau în urma lor, Skara se lăsă pe spate în jilț gemând și apăsându-și abdomentul cu mâna. Toate acele zâmbete aveau și un preț.

– Avem deja șase oameni?

– Care doresc cu ardoare să-și dea viața pentru tine, regina mea, spuse Jenner.

Raith trase adânc aer în piept înainte de-a vorbi:

– Dacă va sosi aici oastea Marelui Rege, exact asta se va întâmpla.

Jenner deschise gura să spună ceva, însă Skara ridică mâna.

– Are dreptate. Poate că ocup eu tronul reginei, dar, fără Gorm și Uthil cu oamenii lor în afara zidurilor fortăreței mele, sunt o regină fără nimic.

Se ridică, făcând nestematele din cercel să sclipească.

– Iar Gorm și Uthil, fără a-i uita pe războinicii lor rămași fără ocupație, sunt gata să-și sară iar la gât unul altuia. Ar trebui să merg să văd dacă s-a mai îmbunătățit situația.

Raith nu avea speranțe prea mari. La îndemnul lui Jenner, Skara reușise în cele din urmă să-i convingă pe cei doi regi că trebuie să colaboreze pentru a întări apărarea: să doboare copacii aflați prea aproape de tabere, să întărească zidul construit de oameni al fortăreței și să adâncească șanțul din jurul zidurilor. Însă fusese nevoită să apeleze la toate șiretlicurile sale, de care ar fi fost mândru și cel mai înzestrat preot. Skara își adună fustele într-o mână și, fluturând ușor din degete, îi făcu semn lui Raith s-o urmeze.

Raith încă se mai înfiora gândindu-se că trebuie să primească porunci de la o fată și probabil că Jenner își dădea seama de asta. Așa că piratul cel bătrân

îl prinse de braț.

– Ascultă, băiete! Ești luptător, iar zeii știu prea bine că avem nevoie de toți luptătorii. Dar cel care se amestecă în orice bătaie, ei bine... la un moment dat se va trezi că e amestecat în prea multe.

Raith își răsfrânse buza, sfidător.

– Tot ce am obținut până acum, am obținut cu ajutorul pumnilor.

– Te cred. Și ce-ai obținut?

Era nevoit să admită că bătrânul avea oarecum dreptate.

– Ai grijă de ea, bine?

Raith o luă din loc.

– Tu fă-ți griji în continuare, bătrâne.

Ajunsă afară, la lumina soarelui, Skara clătină tristă din cap când văzu ciotul imens din curtea fortăreței.

– Îmi aduc aminte de Marele Copac al Fortăreței care se înălța aici. Sora Owd consideră că e semn rău doborârea lui.

– Unii oamenii văd semne rele peste tot.

Probabil că Raith ar fi trebuit să adauge *regina mea* de fiecare dată când îi vorbea, dar cuvintele păreau că nu-și găsesc locul pe buzele lui. El nu era curtean.

– Și tu?

– Am crezut mereu că zeii l-au binecuvântat cu noroc pe cel mereu gata de luptă și mereu lipsit de îndurare. De asta mă loveam mereu în timp ce creșteam.

– Unde ai crescut? Într-o haită de lupi?

– Mai mult sau mai puțin, zise Raith, ridicând din sprâncene.

– Câți ani ai?

– Nu sunt sigur.

Skara se uita la el, clipind nedumerită, iar el ridică din umeri.

– Lupii nu se prea pricep la numărat.

Se îndreptară spre porți, urmați de sclava reginei, cu ochii pironiți în pământ.

– Atunci cum ai ajuns purtătorul de sabie al regelui?

– Ne-a ales Mama Scaer. Pe mine și pe fratele meu.

– Așa că i-ați rămas datori.

Raith se gândi la privirile aspre și la lecțiile dure și își încovoie umerii, aducându-și aminte de bicele primite pe spinare.

– Mda, să zicem.

– Și-l admiri foarte mult pe Cel Care Frânge Săbiile.

Raith se gândi la palmele, la poruncile și la treburile murdare pe care le făcuse pentru rege la hotar.

– E cel mai mare războinic din jurul Mării Sfărâmate.

Privirea atentă a Skarei se mută rapid asupra lui.

– Așa că te-a trimis să mă păzești sau să mă iscodești?

Îl prinsese pe picior greșit. Cinstit vorbind, se afla mereu pe picior greșit de când o slujea pe ea.

– Aș zice puțin din amândouă. Dar sunt mult mai bun la luptat decât la iscodit.

– Sau la mințit, s-ar părea.

– Fratele meu e cel isteț.

– Deci Cel Care Frânge Săbiile n-are încredere în mine?

– Mama Scaer spune că singurii care nu te pot trăda niciodată sunt dușmanii.

Skara pufni în timp ce intrau în semiîntunericul tunelului săpat de elfi în piatră.

– Preoții, ce să spun!

– Da, preoții. Dar uite cum văd eu lucrurile: ca păzitor al tău, mi-aș da viața pentru tine.

Ea clipi când îl auzi și înghiți în sec, făcând ca mușchii de la gât să i se zbată într-un anume fel, iar el se gândi că arăta minunat.

– Cât despre iscodit, sunt prea greu de cap ca să-mi bag nasul în treburile tale.

– Aha! Înțeleg, zise ea, studiindu-l cu atenție. Ești doar un prost foarte chipeș.

Raith nu roșea prea des, însă acum simți cum tot sângele îi năvălește în obraji. S-ar fi putut arunca cu capul înainte într-un zid solid din scuturi, însă o simplă privire a fetei ăsteia pirpirii îi făcea tot curajul să se năruie.

– Eh... despre frumusețe nu știu ce să spun. Însă la partea cu prostia n-am cum să te contrazic.

– Mama Kyre spunea mereu că doar proștii se declară singuri deștepți.

Era rândul lui Raith să pufnească.

– Preoţii!

Râsul Skarei reverberă în întuneric. Pentru o femeie aşa de mică, avea un râs foarte bogat, sălbatic şi puternic ca râsul unui războinic ce şade la o stacană de bere depănând poveşti, un râs care-i bucura inima lui Raith.

– Mda, zise şi ea, preoţii. Deci de ce te-a ales pe tine Cel Care Frânge Săbiile?

Acum se simţea ca un înotător nu prea priceput ce e atras în ape mai adânci.

– Ce?

– De ce a trimis un prost cinstit ca să facă treaba unui mincinos isteţ?

El se încruntă gândindu-se la întrebare şi rămase aşa, pe gânduri, până când ieşiră din nou la lumină. Din fericire, astfel reuşi să evite un răspuns.

O mulţime de oameni se strânsese în faţa porţilor, dar nimeni nu făcea nimic. Asta dacă nu puneai la socoteală atitudinile lor războinice, privirile tăioase şi insultele aruncate de ambele părţi, deloc străine lui Raith, dacă era să fie cinstit. Vanstermani faţă în faţă cu gettlanderi, ca de obicei, o imagine atât de agasantă, încât până şi el începuse să se sature de ea. Rakki şi bătrânul gettlander cu faţă de fund înroşit, Hunnan, se înfruntau în mijlocul mulţimii, ambii zbârliţi ca doi motani. Rakki avea în mână o sapă, Hunnan, o lopată şi, după privirile lor aprige, amândoi intenţionau să le înfigă în ceva cât de curând, iar Raith avea impresia că nu în pământ.

– Hei! mugi Raith, repezindu-se la ei, iar capetele celor doi se răsuciră rapid în direcţia lui.

Se strecură între ei şi-l văzu pe Hunnan strângând din fălci şi dând lopata într-o parte. Pe toţi zeii, ce-şi mai dorea să-i dea un cap în gură ori un pumn sau să-l înhaţe bine şi să-l muşte de faţă. Raith se pomeni rânjind, gata să se repeadă la el. Dar, în ciuda instinctelor sale adânc înrădăcinate, întinse brusc mâna şi apucă lopata. Apoi, înainte ca bătrânul gettlander să poată reacţiona, Raith sări în şanţ.

– Credeam că suntem aliați.

Și începu să sape, azvârlind țărână peste Hunnan și Rakki și făcându-i să se îndepărteze unul de celălalt.

– Eu sunt singurul care nu se ferește de muncă?

N-o fi fost Raith un mare gânditor, însă, din câte-și dădea seama acum și după ce învățase câteva lucruri de la Skara, ajunsese și el la concluzia că obții mai multe de la un războinic dacă-l faci să se rușineze în loc să-l lovești.

Și alegerea lui se dovedi înțeleaptă. Mai întâi sări Rakki lângă el, în șanț și începu să sape. Îl urmară câțiva vanstermani. Ca să nu se lase mai prejos, Hunnan își scuipă în palme, smulse o lopată din mâna unuia de lângă el și sări și el în șanț, punându-se vârtos pe treabă. În curând tot șanțul era plin de oameni care se întreceau să-și înfigă uneltele în Tatăl Pământ.

– Când a fost ultima oară când ai oprit o bătaie? murmură Rakki.

– Am oprit câteva cu ajutorul pumnilor, răspunse Raith rânjind.

– Să nu uiți cine ești, frate!

– Nu uit nimic, mormăi Raith, dându-se într-o parte pentru a-l lăsa pe Rakki să-și înfigă sapa în niște rădăcini mai îndărătnice.

Aruncă o privire spre poartă și o văzu pe Skara surâzând, așa că nu se putu abține și zâmbi și el.

– Dar în fiecare zi te mai schimbi un pic, așa-i? zise Rakki, clătinând din cap. Fata aia ți-a legat o lesă foarte scurtă de gât.

– Poate că da, spuse Raith. Dar îmi vin în minte niște lese mult mai strânse.

Puterea

Sora Owd privea încruntată în oala de noapte.

– Sorții ne vor fi favorabili.

– Cum poate fi un rahat mai favorabil decât altul? întrebă Skara.

– Oamenii suficient de norocoși încât să facă rahați favorabili pun mereu această întrebare, regina mea. Sângerezi regulat?

– Am înțeles că e normal o dată pe lună.

– Și pântecul ți-e în continuare neatins?

Skara îi aruncă Surorii Owd cea mai aspră privire de care era în stare.

– Pântecul meu s-a purtat mereu așa cum trebuie. Poți sta liniștită. Până acum nici măcar n-am sărutat vreun bărbat. Mama Kyre a ținut să fie mereu sigură de asta.

Owd își drese glasul cu delicatețe.

– Îmi pare rău dacă sunt prea insistentă, dar eu răspund acum de sănătatea ta. Sângele tău e mai valoros pentru Throvenland decât aurul.

– Atunci Throvenlandul poate sta liniștit! țipă Skara în timp ce ieșea din cadă. Sângerez regulat!

Sclava oferită de Regina Laithlin îi frecă pielea cu blândețe pentru a o usca, după care luă o legăturică de crenguțe și-o stropi cu apă parfumată ce fusese binecuvântată în numele Celui Care Împrăștie Sământa. O fi fost el un zeu dintre cei mai neînsemnați, însă dintre responsabilitățile sale făcea parte și veghea asupra fetelor de sânge regal.

Preoteasa se încruntă. Preoteasa Skarei, ce mai încolo și-ncoace. Servitoarea ei, deși nu se putea împiedica uneori s-o considere o stăpână gata să-i dezaprobe orice gest.

– Mănânci, regina mea?

– Ce altceva crezi că fac când stau la masă?

Skara nu mai adaugă că se chinuia să înghită fiecare îmbucătură și că apoi se străduia din greu să n-o scuipe afară.

– Am fost întotdeauna slabă, spuse ea, pocnind din degete pentru a o face pe sclavă să vină mai repede cu veșmântul aproape transparent. Și nu-mi place să fiu examinată ca o sclavă în maghernița unui negustor de sclavi.

– Cui i-ar plăcea, regina mea? spuse Sora Owd, ferindu-și ochii cu discreție. Dar mi-e teamă că intimitatea este un lux pe care cei puternici nu și-l pot permite.

Blândețea ei avea darul, nu-și dădea exact seama de ce, să o înfurie și mai mult decât atitudinea poruncitoare cu care o tratase mereu Mama Kyre.

– Dar tu mănânci cât pentru amândouă, fără îndoială, i-o întoarse Skara.

Sora Owd zâmbi doar, făcând gropițe în obraji.

– Am fost întotdeauna robustă, dar nu de sănătatea mea depinde soarta unei națiuni. Din fericire pentru toți cei implicați. Adu-i ceva reginei, zise ea, făcându-i un semn sclavei, iar fata își aruncă pe spate cosița lungă și ridică de pe masă o tavă cu mâncarea de dimineață.

– Nu! mormăi Skara, când stomacul i se răzvrăti de la mirosul mâncării, după care strânse pumnul ca pentru a mătura cu el tot ce se afla pe tavă. Ia-o

de-aici!

Sclava tresări puternic, de parcă furia reginei era un bici ridicat, gata să se abată asupra ei, iar Skara se simți imediat vinovată. Apoi își aduse aminte de cuvintele Mamei Kyre, după ce bunicul ei o vânduse pe doica Skarei și fetița plânsese câteva zile. *Sentimentele pentru un sclav sunt sentimente irosite*. Așa că flutură din mână nerăbdătoare către fată, gonind-o de lângă ea, așa cum își imagina că procedează și Regina Laithlin. Că doar și ea era regină, la urma urmei.

O, zei! Era regină. Stomacul începu din nou să o doară, îi era greață, iar gâtul iritat o făcu să scoată un sunet strangulat, jumătate râgâit, jumătate mârâit de exasperare. Strânse din pumni, de parcă ar fi vrut să se lovească în pântec, pentru a-și calma intestinele revoltate. Cum să-și închipuie că-i poate convinge regii s-o urmeze, dacă nici măcar propriul stomac n-o asculta?

– Bun, deci avem o mulțime de făcut înainte de întâlnirea de azi, spuse Sora Owd, întorcându-se spre ușă. Te pot lăsa singură, regina mea?

– De-abia aștept!

Preoteasa se opri, iar Skara o văzu cum își îndreaptă spatele în timp ce trăgea aer în piept. După care se răsuci cu fața spre ea, încrucișându-și brațele.

– Îmi poți vorbi oricum ți-ar fi dorința.

Sora Owd i se păruse moale ca o piersică atunci când o întâlnise prima oară, dar Skara începea să-și aducă aminte că în interiorul unei piersici de află un miez dur, în care cei neatenți își pot rupe dinții.

– Însă nu se cade ca o regină să se comporte în acest fel. Poartă-te așa în fața lui Uthil și a lui Gorm și vei strica tot ce-ai realizat până acum. Poziția ta încă nu-ți permite astfel de slăbiciuni.

Skara își simțea toți mușchii încordați, deja pregătită să-și abată toată furia asupra ei, însă își dădu imediat seama că Owd avea dreptate. Se purta acum

așa cum obișnuia să se poarte cu Mama Kyre. Se purta ca un copil răsfățat. Bunicul său, generos cu toată lumea când venea vorba de bani sau de cuvinte blânde, ar fi fost mai puțin impresionat.

Skara închise ochii simțind că i se umplu de lacrimi, așa că inspiră și expiră, înfiorându-se.

– Ai dreptate, rosti ea. Purtarea mea nu i-ar face cinste nici măcar unui cerșetor, nu mai spun unei regine. Îmi cer scuze pentru asta.

Sora Owd își desfăcu brațele încet-încet.

– O regină nu trebuie niciodată să-și ceară scuze, mai ales față de preoteasa ei.

– Lasă-mă cel puțin să-mi arăt recunoștința, atunci. Știu că n-ai cerut tu asta, dar până acum mi-ai fost un ajutor de nădejde. Mereu mi-am închipuit că într-o bună zi voi ajunge regină, că voi vorbi în palate impunătoare, stând la masă alături de regi măreți, că voi pecetlui înțelegeri în numele supușilor mei... Însă n-am visat că se va întâmpla atât de repede, că totul va avea o miză atât de importantă și că nu-l voi avea pe bunicul alături, să mă sprijine, adăugă ea, ștergându-se la ochi cu dosul palmei. Mama Kyre a încercat să mă pregătească pentru povara puterii, însă... Dar acum îmi dau seama că greutatea ce m-apasă e mult prea greu de îndurat.

Preoteasa își găsi cu greu cuvintele.

– Având în vedere împrejurările, cred că te descurci chiar foarte bine.

– Voi încerca s-o fac și mai bine, zise Skara, încercând să zâmbească. Dacă făgăduiești să mă corectezi în continuare atunci când va fi cazul.

Sora Owd îi întoarse zâmbetul.

– Va fi o onoare, regina mea. Sincer.

După care făcu o plecăciune ceremonioasă și ieși închizând ușor ușa în urma ei. Skara îi aruncă o privire sclavei, dându-și seama că nici măcar nu știa numele fetei.

– Și ție trebuie să-ți cer scuze, se trezi ea că murmură.

Sclava avea o expresie îngrozită și Skara pricepu de ce. Dacă o sclavă este un lucru folositor pentru stăpâna ei, atunci e în siguranță. Dacă ajunge să fie văzută ca o persoană, atunci poate fi favorizată. Poate fi iubită, așa cum ajunsese Skara să-și iubească doica. Dar o persoană poate fi și blamată, pizmuită, urâtă.

Așa că-i mai bine să fie considerată doar un obiect.

Skara pocni din degete.

– Adu-mi pieptănul!

Un bubuit puternic răsună în ușă, urmat de mormăitul lui Raith.

– Părintele Yarvi a venit în vizită. Vrea să-ți vorbească.

– Urgent, Regină Skara, se auzi și vocea preotului. Despre o chestiune care e în avantajul amândurora.

Skara își lipi mâna de abdomen, încercând în zadar să-și liniștească măruntaiele care tot bolboroseau. Părintele Yarvi fusese destul de înțelegător, dar privirea lui o neliniștea, parcă știa întotdeauna ce-avea ea să zică și deja își pregătise răspunsul.

– Sângele lui Bail curge prin venele mele, murmură ea. Sângele lui Bail, sângele lui Bail.

După care își strânse pumnul încă bandajat, simțind arsura tăieturii.

– Lasă-l să intre!

Nici măcar Mama Kyre n-ar fi avut ce să-i reproșeze Părintelui Yarvi în privința atitudinii. Păși înăuntru cu capul ușor plecat, în semn de respect, ținând în mâna sănătoasă toiagul din metal răsucit făcut de elfi și pe cealaltă ascunzând-o la spate, în caz că vederea ei ar fi putut s-o deranjeze pe regină. Raith se strecură după el, cu veșnica lui încruntare și cu părul alb

lipit de o parte a capului, după cum dormise rezemat de ușa ei, în timp ce-și ținea o mână proptită pe mânerul securii.

Skara încetase să se mai gândească la cum ar fi fost să-l sărute. Acum era preocupată să-și închipuie ce ar fi urmat să facă după acel sărut... Încercă să-și ferească privirea, însă tot continua să și-o îndrepte spre el. La urma urmei, n-are nimic dacă doar te gândești la ceva, nu?

Preotul Gettlandului se înclină cu demnitate.

– Regina mea, sunt onorat să mă aflu în prezența ta.

– Vom avea o întâlnire mai târziu. Nu putem discuta după ce mă îmbrac? spuse ea, strângându-și veșmântul subțire în jurul trupului.

Acum își ridică și el privirea. Ochii aceia reci ca o ploaie de primăvară, cenușiu-albăstrui.

– Nu trebuie să-ți faci griji pentru asta. Am făcut Jurământul Preoților. Din acest punct de vedere, nu mai sunt bărbat, zise el, aruncând o privire piezișă spre Raith.

Era clar ce voia să spună. Raith era, din toate punctele de vedere, un bărbat adevărat. Skara îi simțea cum se uită la ea pe sub genele albe, fără să-i pese absolut deloc ce se cuvenea și ce nu. Sau poate că nici nu știa ce se cuvenea și ce nu. Iar singurul lucru ce se aștepta acum de la ea era să-i poruncească să iasă.

– Puteți rămâne amândoi, spuse ea.

Se simțea mult mai puternică cu Raith și securea lui aproape de umărul Părintelui Yarvi. Buna-cuviință era un aspect foarte important pentru o prințesă, însă, pentru o regină, puterea era încă și mai importantă. Pe deasupra, o părticică din ea, bine ascunsă, găsea plăcerea în a se ști astfel privită de către Raith. Iar felul în care o privea el era departe de a fi cuviincios.

– Spune-mi ce poate fi atât de urgent!

Chiar dacă tânărul preot al Gettlandului fusese luat prin surprindere, masca sa zâmbitoare nici măcar nu se clinti.

– Adesea bătăliile sunt câștigate de cei care ajung primii pe câmpul de luptă, regina mea.

Skara îi făcu semn nervoasă sclavei sale și aceasta alergă să-i aducă pieptănul și uleiul, dându-i astfel de înțeles Părintelui Yarvi că nu era atât de important încât din cauza lui regina să-și întrerupă rutina de dimineață.

– Iar eu reprezint un câmp de bătălie?

– Ești prețuită și reprezinți un aliat vital pentru ambele părți. Un aliat de al cărui sprijin am o nevoie disperată.

– Așa cum ai avut nevoie și de bunicul meu asasinat mișelește? îl repezi ea.

Prea dur, prea dur, iar asta reprezenta o dovadă de slăbiciune. Așa că se strădui să-și mai îmblânzească tonul.

– Mama Kyre considera că tu l-ai păcălit pe Regele Fynn să se alieze cu tine.

– Eu aș spune că l-am convins, regina mea.

Ea ridică o sprânceană când îl privi pe Yarvi în oglindă.

– Convinge-mă și pe mine, atunci, dacă poți!

Toiagul preotului bocăni discret în podea când el se aproapie, atât de lent și de ușor, că abia părea că se mișcă.

– În curând, oastea Marelui Rege va sosi aici.

– Asta nu denotă o mare șiretenie din partea ta, Părinte Yarvi.

– Dar eu știu când și unde.

Skara o prinse pe sclavă de mână înainte ca pieptănul să-i atingă părul și i-o împinse într-o parte, răsucindu-se apoi pentru a-l putea privi pe preot printre gene.

– Peste șase nopți, va încerca să-și strecoare oastea prin istmurile din Yutmark, încercând să pătrundă prin cel mai îngust punct de acolo, la vest de Yaletoft... adică de ruinele Yaletoftului.

Ea icni auzindu-l. Își aducea aminte de orașul în flăcări. De focul care luminase cerul nopții. De duhoarea de fum, în timp ce viața ei de până atunci ardea odată cu orașul. Nu se îndoia că și intenția lui fusese să-i aducă aminte de acele clipe, să-i alimenteze ura față de cei vinovați. Iar el reuși pe deplin ceea ce-și propusese.

Așa că vocea ei sună mult mai hotărâtă de această dată.

– De unde știi?

– Treaba unui preot este să afle astfel de lucruri. O fi alianța mult depășită ca număr pe uscat, însă avem echipaje de nădejde și corăbii zdravene, pe când corăbiile cele mai bune ale Marelui Rege zac capturate în golful de dedesubt. Așa că pe mare suntem în avantaj. Trebuie să atacăm în timp ce ei încearcă să pătrundă prin istmuri.

– Cu cei șase oameni ai mei? zise Skara, după care se întoarse cu fața la oglindă și-i făcu semn sclavei să-și continue treaba, așa că fata își azvârli lănțișorul de sclavă făcut din argint peste umăr și se apropie de ea cu pieptănul în mână.

– Cu cei șase oameni, regina mea... zise Yarvi, apropiindu-se și mai mult. Și cu votul tău.

– Înțeleg.

Skara bănuise asta încă din momentul în care fusese anunțată că preotul aștepta la ușă. Avea un titlu de complezență, cei șase oameni ai săi erau aproape toți bandiți și pământurile ei nu se întindeau mai departe de

Fortăreața lui Bail. Tot ce avea era împrumutat – sclava, păzitorul, preoteasa, oglinda, chiar și hainele de pe ea. Dar votul era al ei.

Părintele Yarvi își coborî vocea până la o șoaptă caldă. Genul de șoaptă care te obligă să te apropii, ca să fii și tu parte din secret. Dar Skara se forță să rămână nemișcată și să-și păstreze mintea limpede, silindu-l astfel pe preot să vină el mai aproape.

– Mama Scaer se împotrivește la tot ce spun tocmai pentru că e spus de mine. Mă tem că Grom-gil-Gorm va fi prea precaut ca să profite de această ocazie și s-ar putea să nu mai avem alta. Dar dacă vei fi *tu* cea care va propune această strategie...

– Aha! șopti Skara.

Să nu iei niciodată o decizie în pripă, obișnuia să-i spună Mama Kyre. *Chiar dacă știi răspunsul dinainte, faptul că întârzii să-l dai denotă putere din partea ta*. Așa că mai așteptă un pic, în timp ce sclava împrumutată de Regina Laithlin se așeză cu grijă pe un taburet pentru a-i strânge părul Skarei în cosițe, după care începu să i-l împletească și să i-l prindă cu multă îndemânare.

– Împrejurările ți-au dat putere, regina mea, zise Părintele Yarvi, venind și mai aproape și, atunci când gulerul i se mișcă un pic, Skara reuși să zărească o rețea de cicatrice de jur împrejurul gâtului. Și ai înfipt gheara în ea ca un șoim care-și înhață prada. Pot conta pe sprijinul tău?

Regina se privea în oglindă. Tată Pace, cine-i femeia asta cu privire aprigă și chip supt și mândru, insensibilă la cei din jur? Un șoim, firește. Căci nu poate fi Skara cea cu stomac răscolit din cauza îndoielilor.

Învață să pari puternică și atunci vei fi puternică, obișnuia s-o povățuiască Mama Kyre.

Își îndreptă spatele în timp ce sclava îi așeza cercelul, și inspiră adânc. După care încuviință ușor din cap.

– De data asta.

Yarvi zâmbi și se înclină.

– Ești la fel de înțeleaptă pe cât ești de frumoasă, regina mea.

Raith se întoarse înapoi în cameră după ce închise ușa în urma preotului.

– N-am încredere în ticălosul ăla!

Era atât de lipsit de bună-cuviință, încât Skara nu se putu abține și izbucni în râs. Nu mai cunoscuse pe nimeni care să-și ascundă atât de bine intențiile ca Părintele Yarvi și pe nimeni care să și le trădeze atât de ușor ca Raith. Tot ce gândea i se citea pe chipul dur, frumos și plin de cicatrice.

– De ce? întrebă ea. Doar pentru că mă consideră frumoasă și înțeleaptă?

Raith încă o mai privea cu atenție.

– Doar pentru că un om reușește să rostească adevărul de două ori nu înseamnă că nu are o mulțime de minciuni gata pregătite.

Deci și Raith o considera frumoasă și înțeleaptă. Iar acest lucru o încânta peste măsură, dar nu se cuvenea să o arate în mod deschis.

– Părintele Yarvi ne-a oferit ocazia să-l lovim pe Marele Rege exact acolo unde-l doare, spuse ea. N-am de gând să ratez o astfel de ocazie.

– Deci ai încredere în el, până la urmă?

– Nu trebuie să ai încredere într-un om pentru a te folosi de el. Doar ușierul meu obișnuia să-i umple paharul lui Grom-gil-Gorm, nu-i așa?

Raith se încruntă și mai tare în timp ce-și făcea de lucru cu tăietura de la ureche.

– Ar fi bine să n-ai încredere în nimeni.

– Bun sfat, zise Skara, întâlnindu-i privirea în oglindă. Acum poți ieși!

Și pocni din degete spre sclavă pentru a-i fi aduse hainele.

Părerile porcilor

Koll nu mai fusese în Roystock de doi ani și orașul se întinsese în sus și-n lateral peste insula cea mlăștinoasă ca o tumoare.

Tentacule de lemn se arcuiseră peste ape, sprijinite pe catalige nesigure, case cu pereții strâmbi porneau în sus din scândurile pontoanelor și se sprijineau una de alta, barăci șubrede stăteau lipite de bordeie înghesuite, iar printre toate acestea țâșneau tot felul de stâlpi strâmbi și sute de hornuri ce scuipau fum negru și greu în aerul îmbâcsit. Felurite de cocioabe care mai de care mai dărăpănată erau risipite pe orice bucată de teren suficient de uscată ca să susțină un pic de greutate în mijlocul mlaștinii din fața întinsei guri a Râului Divin.

Koll nu mai văzuse niciodată o asemenea risipă de lemn într-un singur loc.

– S-a întins, zise el, strâmbând din nas. Bănuiesc că pentru ei asta înseamnă progres.

Thorn se apucă strâns de nas, încercând să respire doar pe gură.

– Mirosul a făcut un oarecare progres, fără îndoială.

Un amestec de duhori oribile, de bălegar vechi amestecat și sare, pește afumat și nu foarte proaspăt, înălbitor de rufe și piele argăsită, îl făcea pe Koll să-și simtă gâtul înhățat strâns de-o gheară, care nu voia să-i mai dea drumul.

Totuși, Regina Laithlin nu era genul de femeie care să fie deranjată de un simplu miros.

– Cei care conduc Roystockul au profitat din plin de comerțul care se desfășoară de-a lungul Râului Divin, zise ea. Iar orașul lor se mândrește cu asta.

– Varoslaf a sosit și el, cerându-și partea, spuse Koll, privind încruntat cheiurile în timp ce corabia lor se apropia de ele. Și a adus cu el o mulțime de corăbii.

Thorn își mijise ochii până deveniseră niște crăpături înguste și privea curioasă acele vase lungi și elegante.

– Am numărat treisprezece.

– E mai mult decât o etalare a forței de care dispune, murmură Regina Laithlin. Cred că Prințul Kalyivului vrea să rămână aici.

Soarele Mamă reușea să încălzească aerul de afară, însă în sală era destul de rece. Prințul Varoslaf ședea în capul unei mese lungi, cu tăblia atât de lustruită, încât se mai putea zări încă un prinț, ce-i drept nițel încețoșat, în luciul ei. Iar unul singur părea mai mult decât suficient ca să-l tulbure pe Koll.

Nu era un bărbat masiv, nici nu purta vreo armă, nici n-avea păr pe cap sau pe față și nici sprâncene. Nu părea nici mânios, nici disprețuitor, nici amenințător, ci doar calm, ca o statuie, un calm mai înspăimântător decât orice altă expresie de furie sau de amenințare. În spatele lui, stăteau în semicerc războinici fioroși, iar în spatele acestora îngenuncheaseră, tot într-un semicerc, o mulțime de sclavi cu lanțuri grele la gât. Lângă el se afla o servitoare slabă ca o coadă se suliță, cu un șir de monede lucitoare agățate de o eșarfă prinsă în jurul frunții.

Cei nouă conducători ai Roystockului ședeau pe o latură a mesei, între Varoslaf și Laithlin, împăunându-se cu cele mai fine mătăsuri ale lor și cu cele mai scumpe pietre prețioase, însă pe chipuri li se citea cu ușurință nervozitatea ce-i stăpânea pe toți. Semănau cu oamenii de pe o corabie

rămasă fără cârmă în apele înghețate ale Nordului, sperând că nu vor rămâne înțepeniți între două blocuri de gheață uriașe. Koll avea senzația că nu putea ieși nimic bun din această întâlnire.

– Regină Laithlin, Bijuterie a Nordului!

Glasul lui Varoslaf era uscat și șoptit ca foșnetul frunzelor căzute la pământ toamna.

– Mă simt încă o dată răsfățat de zei că mă pot scălda în strălucirea orbitoare a prezenței tale.

– Mărite prinț, răspunse Laithlin, înconjurată la rândul ei de supuși cu capete plecate, întreaga Mare Sfărâmată s-a cutremurat la venirea ta. Te felicit din toată inima pentru victoria răsunătoare asupra celor din Neamul Călăreților.

– Asta, dacă cineva se poate declara învingător atunci când calul său dă din coadă ca să gonească muștele. Căci ele se întorc mereu pentru a-l bâzâi.

– Am adus daruri pentru tine.

Două dintre sclavele lui Laithlin, gemene, cu cosițe împletite atât de lungi încât le purtau răsucite în jurul brațului, se apropiară pășind ușor, ținând fiecare o cutie din lemn incrustat, adus la un preț colosal tocmai din îndepărtata Catalie.

Dar prințul ridică mâna, iar Koll văzu pe degetele lui bătătorite șanțurile adânci lăsate de antrenamentul îndelungat cu arcul.

– Și eu ți-am adus daruri. Dar va fi mai încolo timp pentru daruri. Hai mai bine să discutăm despre ce contează cu adevărat.

– Și anume? întrebă Regina de Aur, ridicând o sprânceană aurie.

– Marele Râu Divin, banii care curg odată cu el și felul în care i-am putea împărți între noi.

Laithlin flutură din mâna pentru a le goni pe sclave.

– Dar nu avem deja stabilite niște înțelegeri suficient de mulțumitoare pentru ambele părți?

– Ca să mă exprim direct, mie mi-ar plăcea să obțin un câștig și mai mare, spuse Varoslaf. Preoteasa mea a născocit câteva modalități noi pentru acest lucru.

Urmă o pauză, întreruptă în cele din urmă de Koll:

– Ai o preoteasă, mărite prinț?

Varoslaf își mută privirea rece asupra lui Koll, iar acesta aproape cum i se strâng boașele.

– Conducătorii națiunilor din jurul Mării Sfărâmate par că nu se pot lipsi de ele. Așa că m-am gândit că mi-ar prinde bine și mie una.

Făcu un semn scurt cu capu-i chel și unul dintre sclavi se ridică în picioare, dându-și gluga pe spate, iar Koll o auzi pe Thorn mormăind ceva.

În afară de o cosiță subțire deasupra urechii, părul blond al femeii fusese tăiat foarte scurt. Avea la gâtul subțire și lung o zgardă din fire de argint împletite, iar la încheietura mâinii purta una asemănătoare, cele două fiind legate între ele de un lanț subțire, dar prea scurt pentru a-i îngădui să stea într-o poziție comodă. Pe un obraz avea tatuat un cal cabrat – semn că era proprietatea prințului Varoslaf –, însă ura ei nemărginită părea că încă nu se stinsese. Ochii cu marginile pleoapelor rozalii și înfundați în orbite străluceau de răutate și de ură.

– O, zei! murmură Koll abia auzit. Asta înseamnă ghinion.

Cunoștea acel chip. Era al lui Isriun, fiica fratelui trădător al lui Uthil, Odem, care fusese cândva logodnica Părintelui Yarvi, apoi Preoteasa Vansterlandului, dar care îl mâniase pe Cel Care Frânge Săbiile și fusese vândută ca sclavă.

– Vlăstarul răsfățat al lui Odem încearcă să mă vâneze din nou, șuieră Regina Laithlin.

Cel mai de seamă dintre cei nouă conducători ai orașului Roystock, un negustor cu privire hulpavă și cu pieptul plin de lănțișoare din argint, își drese glasul:

– Mărite prinț, ești un om temut de toată lumea, rosti el cu voce tremurătoare atunci când privirea leneșă a lui Varoslaf catadicsi să se mute doar o clipită spre el. Și mărită și respectată Regină Laithlin, aceste chestiuni ne privesc pe toți. Dacă mi s-ar permite…

– Se obișnuiește ca fermierul și măcelarul să-și împartă carnea fără a le cere părerea porcilor, spuse Varoslaf.

O clipă se așternu tăcerea, apoi slujitoarea cea slăbănoagă a Prințului Kalyivului se întoarse cu încetineală spre conducătorii orașului Roystock și scoase un guițat ce răsună în toată încăperea. Cei aflați mai aproape se dădură brusc în spate. Alții tresăriră. Cu toții se albiră la față. Probabil că încheiaseră multe înțelegeri avantajoase la acea masă lustruită, însă tuturor le era clar ca lumina zilei că astăzi urmau să rămână cu buzele umflate.

– Ce dorești, de fapt, mărite prinț? întrebă Laithlin.

Isriun se aplecă pentru a șopti la urechea lui Varoslaf, cosița alunecându-i de umăr. Când și când o fulgera cu privirea pe Laithlin.

Chipul stăpânului său rămase o mască de nepătruns.

– Doar ceea ce mi se cuvine.

– Întotdeauna există o cale, spuse regina, sec. Ți-am putea oferi în plus o zecime dintr-a zecea parte a fiecărui transport...

Isriun se aplecă din nou, șoptind și iar șoptind, frecându-și tatuajul de pe obraz cu unghiile roase din carne.

– Patru zecimi din a zecea parte, fornăi Varoslaf.

– Patru zecimi este la fel de exagerat pe cât este de exagerată diferența dintre Roystock și Kalyiv.

De data aceasta, Isriun nici măcar nu se mai deranjă să vorbească prin intermediul stăpânului său, ci își scuipă răspunsul direct:

– Câmpul de bătălie nu e corect.

– Deci ai venit pentru o înfruntare? zise regina, privind-o printre gene.

– Suntem pregătiți pentru asta, rosti Isriun, cu buzele răsfrânte a sfidare.

Cât timp continua să-și picure otrava în urechea prințului, cărarea pe care pășeau avea să fie extrem de alunecoasă. Koll își aduse aminte de oamenii jupuiți de pe docurile din Kalyiv și înghiți în sec. Varoslaf n-avea să se lase intimidat și nici păcălit ca să-și piardă cumpătul ori înșelat prin flatări, amenințări deșarte sau glume. Pentru că el era un bărbat pe care nimeni n-ar fi îndrăznit să-l provoace. Un bărbat a cărui putere fusese clădită cu ajutorul fricii.

Laithlin și Isriun porniseră un duel al cuvintelor la fel de neîndurător ca o confruntare cu arme adevărate dintr-un careu de antrenament. Se biciuiau una pe cealaltă cu cifre și prețuri, se înțepau cu zecimi și își aruncau una alteia împărțeli, în timp ce Varoslaf stătea rezemat de spătar, cu chipu-i lipsit de păr ca o mască neclintită.

Koll își dădu seama că n-aveau decât o singură șansă, așa că-și strânse degetele în jurul greutăților atârnate la gât. Se gândi la mama sa când țipa la el să se dea jos de pe catarg. Fără îndoială că ești mai în siguranță pe punte. Dar, dacă vrei să schimbi lumea, trebuie să-ți asumi niște riscuri.

– O, mărite prinț!

Se miră să-și audă vocea atât de senină și de firească, de parcă Rin însăși i-ar fi modelat-o în fierăria sa.

– Poate c-ar fi cazul să te retragi la somn și să-ți lași preoteasa să stabilească înțelegeri în locul tău.

Poate că lașii se descurcă mai ușor în fața temerilor decât eroii, căci ei sunt siliți să se teamă zi de zi. Koll se strădui să mai facă în față câțiva pași și să

zâmbească, fluturând din mâini cu o lipsă de respect mai mult decât evidentă.

– Văd că toate deciziile sunt luate de nepoata Regelui Uthil. De un șarpe care s-a răzvrătit împotriva propriei familii. De un șarpe care încă mai picură venin chiar și cu zgarda strânsă în jurul gâtului și legat cu lanț. De ce să mai pierdem timpul și să ne prefacem că nu-i adevărat? La urma urmei, zise el, așezându-și o mână pe piept, se obișnuiește ca fermierul, adăugă el, luând mâna de la piept și întizând-o spre Isriun, și măcelarul... să împartă carnea fără a le cere părerea...

Întinse mâinile spre Regina Laithlin și spre Prințul Varoslaf:

– Porcilor.

Toți încremeniră, uluiți. Apoi gărzile lui Varoslaf începură să se foiască furioase. Una dintre ele mormăi un blestem în limba celor din Neamul Călăreților. Un bărbat făcu un pas înainte, cu mâna strânsă pe mânerul sabiei curbate. Apoi se auzi un plesnet ascuțit, când Thorn îl cârpi pe Koll cu dosul palmei peste față.

Lui i-ar fi plăcut să pretindă că se trântise la pământ în mod special, însă în realitate se simțise de parcă ar fi fost pocnit cu un baros. Se chinui să se ridice într-un cot, cu fața arzându-i, amețit, ca s-o vadă pe Laithlin cum îl țintuiește cu o privire severă.

– Am să pun să fii biciuit pentru asta!

Varoslaf își întinsese leneș mâna cu piele bătătorită pentru a-și ține în frâu războinicii, cu o expresie atât de rece, încât Koll simți că până și urina îi îngheață în vezică. Și doar își spusese în urmă cu câteva zile că nu e chiar atât de deștept pe cât se crede. Dar unii nu se învață minte niciodată.

Isriun se apleca din nou pentru a-i șopti la ureche lui Varoslaf:

– Trebuie să ceri să fie jupuit pentru asta…

Glasul i se frânse într-un guițat când lanțul o smuci în jos.

– Să nu-mi spui niciodată mie ce trebuie să fac!

Și o azvârli în direcția ușii, făcând-o să se împiedice, în timp ce Thorn îl înșfăcă pe Koll de braț cu o forță înfiorătoare, trăgându-l după ea pe aceeași ușă.

– Bună treabă, îi șopti ea. Nu te-a durut, nu?

– Lovești ca o fată, cârâi el, când Thorn îl azvârli fără delicatețe în încăperea de alături și trânti ușa în urma lui.

– Probabil că ești foarte încântat, mârâi Isriun.

Koll se ridică încet în capul oaselor, atingându-și ușor buza cu degetele și văzând că i se umplu de sânge.

– Aș fi mai încântat dacă nu aș avea gura plină de sânge.

– Râzi tu! zise Isriun, dezvelindu-și dinții, mai mult o grimasă de agonie decât un zâmbet. Doar zeii știu că și eu aș râde dacă aș fi în locul tău. Am fost fiica unui rege! Am fost preoteasă, am stat alături de Bunica Wexen! Iar acum...

Își smuci mâna, trăgând cu putere de lanț și făcând ca zgarda să-i muște din carnea gâtului, însă, oricât s-ar fi străduit, tot nu reușea să-și întindă brațul cum trebuie.

– Și eu aș râde, dacă aș fi în locul tău!

Koll clătină din cap în timp ce se chinuia să se ridice în picioare.

– Nu-mi arde de râs. Știu cum e să fii sclav.

Își aduse aminte de pivnița în care fusese ținut captiv împreună cu mama sa. De bezna de acolo. De duhoarea ei. Își aduse aminte de zgarda de la gât și de ușurarea pe care o simțise când Părintele Yarvi poruncise să-i fie scoasă. Lucruri care nu se uită așa ușor.

– Îmi pare rău! Știu că n-are nicio valoare, dar tot îmi pare rău!

Calul tatuat pe obrazul lui Isriun se mișcă atunci când ea strânse din dinți.

– N-am făcut decât ceea ce trebuia. Am fost alături de cei care au fost alături de mine. Am încercat să-mi fac datoria. Să mă țin de cuvânt.

– Știu.

Koll se holba la podea, simțindu-se departe de bărbatul care ar fi putut să fie.

– Dar și eu a trebuit să fac același lucru.

După o vreme, ușile se deschiseră și Regina Laithlin păși în încăpere.

– Ați ajuns la o înțelegere, regina mea? întrebă Koll.

– Imediat ce otrava a fost extrasă din rană. Ai dovedit agerime în gândire. Cred că vei deveni un preot capabil în cele din urmă.

O căldură atât de plăcută îl învălui pe Koll, încât cu greu reuși să-și ascundă un surâs. Laudele din partea cuiva puternic chiar au darul de a te face să te simți minunat. Se înclină adânc.

– Ești prea bună.

– Nu mai e nevoie să adaug că, dacă îndrăznești să mai spui așa ceva vreodată, chiar voi pune să fii biciuit.

– Chiar ești mult prea bună, zise Koll, înclinându-se și mai adânc.

– A existat un singur lucru asupra căruia eu și prințul n-am reușit să ne punem de acord.

– Prețul tău, zise Thorn, uitându-se la Isriun și rânjind.

– Al meu? îngăimă ea, cu ochii căscați de uimire.

– I-am oferit o piatră prețioasă roșie foarte scumpă și pe fata care-mi unge părul cu ulei, zise Laithlin, ridicând din umeri. Dar Varoslaf a mai vrut și o

sută de monede de argint pe deasupra.

Isriun făcea fețe-fețe, prinsă undeva între teamă și sfidare.

– Și ai plătit?

– Cu banii ăștia aș putea cumpăra o corabie bună, cu tot cu echipaj și echipament. De ce să plătesc o asemenea sumă doar pentru a obține o sclavă pe care s-o înec în groapa cu rahat? Stăpânul tău te-așteaptă. Și să știi că nu e în cele mai bune toane.

– Mă voi răzbuna pe tine! răcni Isriun. Pe tine și pe fiul ăla al tău schilod! Am jurat!

Laithlin zâmbi, un zâmbet la fel de rece ca Nordul cel îndepărtat, unde zăpada nu se topește niciodată, iar Koll se întrebă care dintre cei doi e mai nemilos: ea sau Varoslaf?

– Dușmanii sunt prețul succesului, sclavo. Am mai auzit o mie de asemenea jurăminte. Și încă dorm profund.

După care pocni din degete.

– Vino, Koll!

El îi aruncă o ultimă privire lui Isriun, care se holba la ușa deschisă și strângea lanțul atât de tare, încât zalele i se înfipseseră în degete, făcându-i pielea să se albească. Însă Părintele Yarvi spunea mereu că un preot bun trebuie să înfrunte soarta și să salveze ceea ce se poate. Koll se grăbi să o ajungă din urmă pe Laithlin.

– Ce i-ai oferit, regina mea? întrebă el, în timp ce străbăteau un coridor șerpuitor, ascultând cum Marea Mamă se agita dincolo de ferestrele înguste.

– Varoslaf nu e prost și șerpoaica aia de Isriun l-a sfătuit foarte bine. Știe că suntem slăbiți din cauza luptei. Vrea să-și extindă puterea spre nord, de-a lungul Râului Divin, până pe țărmurile Mării Sfărâmate.

Și adăugă în șoaptă:

– A trebuit să-i cedez Roystockul.

Koll înghiți în sec, căci nimic din toate acestea nu-i sugerau că stătea în lumină, așa cum îi spusese Brand.

– Un dar demn de un prinț. Dar e al nostru, ca să-l dăm?

– Lui Varoslaf nu-i rămâne decât să-l ia, spuse Laithlin, dacă nici noi, nici Marele Rege nu suntem în stare să-l împiedicăm.

– Noi și Marele Rege suntem nițel cam ocupați unii cu ceilalți zilele astea, mormăi Thorn.

– Cel înțelept nu luptă în niciun război, însă doar un prost luptă în două războaie odată.

Thorn făcu un semn din cap spre războinicii care așteptau în fața camerelor reginei, apoi împinse ușa, deschizând-o.

– Am impresia că Varoslaf nu se va opri la Roystock.

Când păși peste prag, Koll își aminti expresia ca de mort de pe chipul prințului și se cutremură.

– Am impresia că Varoslaf se va opri doar la capătul lumii.

– Treci înapoi! strigă Thorn, împingând-o brusc pe regină în perete și scoțându-și securea atât de repede, încât aproape că-i reteză o sprânceană lui Koll.

În întunericul din capătul opus al încăperii, șezând cu picioarele încrucișate pe o masă, se afla cineva înfășurat în zdrențe, cu gluga acoperindu-i complet capul. Koll aproape că-și scăpă pumnalul pe picior atât de tare îi bubuia inima. Chiar și degetele cele mai dibace te pot lăsa baltă atunci când Moartea îți suflă rece în ceafă.

Din fericire, Thorn era mai greu de clintit.

– Vorbește acum! mârâi ea, adoptând deja o poziție de luptă și așezându-se între regină și oasptele nepoftit. Altminteri aici mori.

– Ai de gând să mă lovești chiar cu propria-mi secure, Thorn Bathu?

Gluga se mișcă, lăsând să se vadă sclipirea unui ochi în întuneric.

– Ai crescut, Koll. Îmi amintesc cum atârnai de vârful catargului *Vântului din Sud*, în timp ce mama ta țipa la tine să te dai jos. Îmi amintesc cum mă implorai să-ți arăt cum se face magie.

Thorn coborî puțin securea.

– Skifr?

– Ai fi putut să ciocăni la ușă, pur și simplu, zise Laithlin, dând-o pe Thorn la o parte și netezindu-și rochia, ca să arate din nou perfect.

– Ciocănitul nu garantează neapărat obținerea unei audiențe, Regină de Aur. Și am străbătut cale lungă din ținutul alyukilor, pe Râul Divin și pe Râul Interzis, alături de Prințul Varoslaf. Nu că el ar fi avut cunoștință de acest lucru.

Skifr își dădu gluga complet pe spate și Koll icni îngrozit. Chiar și în întunericul acela, reuși să vadă că jumătate din față îi era brăzdată de arsuri, că-i lipsea o jumătate de sprânceană și că părul cărunt era presărat cu pete chele.

– Ce s-a întâmplat? întrebă Thorn.

Skifr surâse. Sau măcar surâse cu o jumătate de față. Cealaltă jumătate se încreți și se răsuci ca pielea pentru pingele.

– Bunica Wexen a trimis oameni în sud, porumbița mea. Ca să mă pedepsească pentru că am furat relicve din ruinele interzise din Strokom, spuse ea, aruncând o privire spre brățara elfilor de la mâna lui Thorn, care acum pulsa albastru-alburiu. Mi-au dat foc la casă. Mi-au ucis fiul și pe soția lui. I-au ucis pe fiii fiului meu. Dar au aflat pe pielea lor că și eu sunt greu de ucis.

– Bunica Wexen are o memorie foarte bună când vine vorba de răzbunare, murmură Laithlin.

– Va descoperi că nu e singura, rosti Skifr, lăsându-și capul pe spate și făcând ca arsurile de pe față să pară că strălucesc. Bunica Wexen a abătut Moartea asupra mea. Bunele maniere cer ca eu să-i întorc favoarea. Am citit semnele. Am privit păsările zburând pe cer. Am descifrat undele apelor și mă veți lua cu voi pe Marea Sfărâmată și mă veți duce în Thorlby. Încă vrei să vezi magie, Koll?

– Nu?

Adesea oamenilor le plăcea să-i pună întrebări fără să-i intereseze răspunsul lui.

– Trebuie să vorbesc cu Părintele Yarvi.

Apoi Skifr își dezveli dinții și lătră cuvintele:

– După care voi merge și eu la *război!*

Cenușă

Flota lui Uthil era pregătită să scuipe în obrazul Marelui Rege.

Un throvenlander cu păr roșcat stătea în picioare pe o stâncă și răcnea versuri din Cântecul lui Ashenleer pe un ritm greșit, dar cu multă însuflețire, partea favorită a războinicilor mai în vârstă, cea în care apropiații reginei sunt pregătiți să moară în luptă acoperiți de glorie. Toți bărbații din jurul său murmurau neauziți aceleași cuvinte odată cu el, în timp ce-și mai treceau pentru o ultimă dată tocilele peste ascuțișurile săbiilor ori trăgeau de corzile arcurilor sau își strângeau cataramele mai bine.

Ai putea crede că războinicii preferă să audă cântece despre eroi care au supraviețui unor bătălii glorioase și au ajuns să moară bătrâni, grași și bogați, însă așa sunt războinicii, nu tot ce fac și spun ei are neapărat și sens, dacă stai să te gândești mai bine. Iar acesta era unul dintre motivele pentru care Raith încerca mereu să nu gândească, mai ales dacă putea să evite.

Desfăcură orice greutate inutilă de pe corăbii, lăsând proviziile abandonate în grămezi pe țărm ca să facă mai mult loc pentru luptători. Unii aleseseră să-și poarte armurile, de teama săbiilor sau a săgeților. Alții le abandonaseră de teamă să nu fie trași în adâncurile reci ale Mării Mamă. Alegeri sumbre, pariul unui nebun cu tot ce întâlnește-n viață. Dar războiul constă tocmai în astfel de alegeri.

Toți bărbații își adunară curajul așa cum știau ei mai bine. Unii și-l găsiră spunând glume forțate și râzând nu chiar plini de veselie la auzul lor, alții făcând pariuri cu privire la cine va lăsa în urmă mai multe hoituri, iar alții

încercară a stabili cui să-i rămână bunurile lor în caz că urmau să treacă prin Ultima Poartă înainte de căderea nopții. Unii strângeau în mâini simboluri sfinte și talismane primite de la femei, alții se îmbrățișau, se băteau reciproc cu palmele pe spate, răcneau sfidători la cer sau își făceau jurăminte de credință unii față de ceilalți. Alții rămâneau tăcuți, holbându-se la luciul Mării Mamă, acolo unde mulți dintre ei își vor găsi curând sfârșitul.

Raith era pregătit. Era pregătit deja de câteva ore. De zile întregi. De când avusese loc acea discuție și Skara se arătase de partea Regelui Uthil, pentru a intra în luptă.

Așa că se întoarse cu spatele la oameni, privind încruntat ruinele făcute scrum ale orașului de deasupra plajei și trăgând cu nesaț în piept mirosul de sare și de fum. Ciudat cum nu te bucuri de fiecare dată când inspiri, însă o faci atunci când simți că poate e pentru ultima oară.

– Se numea Valso.

– Ce? întrebă Raith, privind de jur împrejur.

– Orașul.

Jenner cel Albastru își pieptăna barba cu degetele înspre stânga, apoi înspre dreapta, după care iar înapoi.

– Aici se afla o piață foarte bună. Primăvara se vindeau și se cumpărau miei. Toamna, sclavi. Era amorțit în rest, dar începea să freamăte când veneau pirații. Am avut parte de ceva nopți agitate pe-aici, într-o bodegă.

Arătă cu capul înspre un coș de fum enorm, care încă mai stătea drept în învălmășeala de grinzi carbonizate.

– Cred că acolo se afla. Acolo am îngânat cântece cu oameni dintre care cei mai mulți sunt morți acum.

– Aveai un glas pe cinste, nu-i așa?

– Când sunt beat, așa cred, pufni el.

– Bănuiesc că acum nu vom mai avea parte de cântece.

Raith se întreba câte familii își găsiseră adăpost în casele acelea arse din temelii. Adică în cele pe care le văzuse de-a lungul coastelor Throvenlandului, pe măsură ce navigau spre vest. Gospodărie după gospodărie, sat după sat, oraș după oraș, toate transformate în scrum și bântuite de fantome.

Raith își îndoi degetele mâinii stângi, simțind vechea durere fulgerându-i prin încheieturi. Zeii îi erau martori, dăduse și el foc la niște case de-a lungul timpului. Se uitase la ele pătruns de o bucurie nebună, în timp ce flăcările se înălțau până la cer și-l făceau să se simtă puternic ca un zeu. Se împăunase cu astfel de fapte, știind că-l face astfel mândru pe Gorm. Cenușa era unul dintre lucrurile la care alegea să nu se gândească prea des. Cenușa și oamenii care pierduseră totul, care pieriseră în flăcări sau tăiați de săbii. Nu-ți poți alege visele, totuși. Se spune că zeii ți le trimit pe-alea pe care le meriți.

– Yilling cel Strălucitor sigur găsește o mare plăcere în a da foc la tot, zise Jenner.

– La ce te aștepți? mormăi Raith. Doar venerează Moartea, nu?

– Ar fi un lucru bun dacă am reuși să-l trimitem s-o întâlnească.

– Ăsta e războiul. E mai bine să lași deoparte părțile bune.

– Asta și faci, de obicei.

Zâmbi când auzi acel glas, atât de asemănător cu al său, și se răsuci pentru a-și vedea fratele fălindu-se printre membrii echipajului *Câinelui Negru*.

– Dar ăsta-i chiar marele Rakki, purtătorul de scut al lui Gorm-gil-Gorm. Acum cine-i poartă sabia regelui?

Rakki avea acel rânjet strâmb pe care Raith nu reușea niciodată să-l imite, oricât le-ar fi fost chipurile de asemănătoare.

– A găsit și el în sfârșit un om care nu se împiedică de povara pe care trebuie s-o poarte.

– Deci nu tu?

Rakki pufni.

– Ar trebui să lași glumele în seama unora mai amuzanți decât tine.

– Iar tu ar trebui să lași lupta în seama unora mai duri decât tine.

Raith îl prinse în brațe – pe jumătate îmbrățișându-l, pe jumătate strângându-l ca un urs –, apoi îl lipi de el. Întotdeauna el fusese cel puternic.

– Nu-l lăsa pe Gorm să te calce în picioare, da, frate? Toate speranțele mele se leagă de tine.

– Nu-l lăsa pe Uthil să te impresioneze prea tare, zise Rakki, scăpând din brațele fratelui său. Ți-am adus ceva, adăugă el, după care îi întinse un colț de pâine roșcată. Din moment ce throvenladerii ăștia care nu cred în zei nu vor să mănânce ultima felie.

– Știi bine că eu nu prea cred în noroc, spuse Raith, mușcând din pâine și simțind gustul sângelui cu care fusese amestecată.

– Însă eu cred, spuse Rakki, mergând cu spatele. Ne vedem după ce terminăm, ca să te poți minuna de prada pe care voi pune mâna!

– Mă voi minuna dacă vei reuși să pui mâna pe ceva, tu, care întotdeauna ajungi ultimul!

Și Raith azvârli în el ultima bucată de pâine rămasă, împrăștiind firimituri în toate părțile.

– Cei din urmă vor fi cei dintâi, frate! strigă Rakki, ferindu-se de pâinea aruncată de fratele său. Oamenilor le place să cânte despre eroi, însă nu le place deloc să se învârtă printre ei!

Și se pierdu printre ceilalți membri ai echipajului, pregătit să lupte în bătălie alături de Cel Care Frânge Săbiile. Să lupte alături de Soryon și de ceilalți apropiați ai lui Gorm, oameni de care Raith avusese grijă în cea mai mare parte a vieții lui, iar acest gând îl făcu să-și încleșteze pumnii, dorind să-și poată urma fratele. Dorind să poată avea grijă de el. La urma urmei, el fusese întotdeauna cel puternic.

– Ți-e dor de el?

Ai fi putut crede că, odată cu trecerea timpului, el s-a obișnuit cu prezența ei, însă vederea acelor oase ascuțite ce i se conturau pe sub pielea palidă a feței îl făcea pe Raith să se piardă cu totul. Skara îl urmări cu privirea pe Rakki care-și croia drum printre războinici.

– Cred că v-ați petrecut toată viața unul lângă celălalt.

– Mda. M-am săturat de el, să știi.

Skara nu părea prea convinsă. Chiar avea un adevărat talent în a ghici ce se întâmpla de fapt în mintea lui. Sau poate că mintea lui nu era o enigmă tocmai greu de descifrat.

– Dacă vom învinge astăzi, poate că Tatăl Pace va avea și el parte de un pic de liniște.

– Mda, poate.

Deși Mama Război e de obicei de o altă părere.

– Atunci ai fi din nou alături de fratele tău și i-ai umple din nou cupa lui Gorm.

– Mda.

Deși acest gând nu-l mai încânta la fel de mult ca odinioară. Să fie câinele de pază al Reginei Skara poate că nu era o onoare atât de mare, însă ea era mult mai frumoasă decât Cel Care Frânge Săbiile. Și mai era ceva: nu mai trebuia clipă de clipă să-și dovedească lui însuși că e ticălosul cel mai dur

dintre toți. Și nici nu mai trebuia să îndure palme după ceafă de câte ori nu reușea s-o facă.

Bijuteriile din cercelul Skarei sclipiră când razele soarelui la apus căzură pe ele și ea se răsuci spre Jenner cel Albastru:

– Cât mai avem de așteptat?

– Nu prea mult, regina mea. Marele Rege are prea mulți oameni și prea puține corăbii.

Făcu un semn din cap spre promontoriul care deocamdată era doar un contur neclar și întunecat la poalele căruia apa clipocea liniștită.

– Ei se strecoară unul câte unul pe plaja din spatele acelei stânci. Când Gorm va considera că e momentul potrivit, o să sune din corn și-i va zdrobi pe cei care au pătruns deja acolo. Noi vom vâsli cu toată viteza și să sperăm că vom prinde corăbiile doldora de războinici în interiorul istmului. În orice caz, ăsta e planul lui Uthil.

– Sau al Părintelui Yarvi, murmură Skara, privind marea încruntată. Pare destul de simplu.

– Planificarea e întotdeauna mai simplă decât executarea, din păcate.

– Părintele Yarvi are o nouă armă, spuse Sora Owd. Un dar primit de la Împărăteasa din Sud.

– Părintele Yarvi are întotdeauna la îndemână câte ceva…

Skara tresări, ducându-și mâna la obraz și observând că degetele i se înroșiseră.

Printre războinici își făcea loc cu greu un țesător de rugăciuni, cu sângele adus ca jertfă Mamei Război, binecuvântându-i cu glas spart, înmuindu-și degetele înroșite în castron și împrăștiind noroc de arme bune printre oameni.

– Ăsta e semn de noroc în bătălie, zise Raith.

– Eu n-am să fiu acolo, spuse Skara, privind ce mai rămăsese din orașul Valso, cu buzele strânse, lăsând să se ghicească furia care mocnea.

– O să lovesc eu cu sabia în numele tău.

Și, înainte să-și dea seama ce face, Raith îngenunche pe stânci și îi oferi securea ținând-o în palme, așa cum procedase și Hordru, Păzitorul Ales, în cântece.

Skara îl privi de sus în jos, ridicând o sprânceană.

– Asta-i o secure.

– Săbiile sunt pentru cei inteligenți și chipeși.

– Să ai una dintre cele două calități nu-i chiar așa de rău.

Regina își purta părul împletit într-o cosiță groasă și neagră, pe care și-o aruncă peste umăr, după care, la fel cum făcuse și Ashenleer în cântec, se aplecă și sărută lama. Raith nu s-ar fi simțit mai înfierbântat de-atât nici dacă ea l-ar fi sărutat direct pe gură. O prostie, desigur, însă bărbaților li se poate ierta o prostie neînsemnată atunci când Ultima Poartă se cască larg în fața lor.

– Dacă vezi moartea pe apă, zise ea, încearcă să-i faci loc.

– Locul unui războinic e alături de Moarte, spuse Raith, ridicându-se în picioare. Ca să-i poată face cunoștință cu vrăjmașii lui.

În jos, deci, spre Marea Mamă, pe apele căreia se reflectau razele soarelui la apus. În jos, spre sutele de corăbii ce se legănau odată cu talazurile, cu monștrii de la prove mârâind tăcuți, șuierând, scrâșnind. În jos, prin mulțimea de războinici nerăbdători, pe care doar îndemânarea, curajul și furia îi despărțeau de Ultima Poartă, o mare de oameni clocotitoare grăbindu-se să întâmpine o altă mare, mult mai furioasă.

Raith începu să simtă acel amestec de senzații de teamă și nerăbdare în timp ce-și ocupa locul în apropierea provei, întotdeauna pregătit să fie printre

primii care se-avântă în luptă, apropierea bătăliei dându-i o senzație de gâdilătură în adâncul gâtlejului, pe care o cunoștea bine.

– Îți dorești să te fi aflat alături de Cel Care Frânge Săbiile? întrebă Jenner.

– Nu, răspunse Raith și își dădu seama că vorbea serios. Un om înțelept mi-a spus odată că importanța războiului constă în a obține maximum din ceea ce ți se oferă. Nu există pe Tatăl Pământ un războinic mai înfricoșător decât Cel Care Frânge Săbiile. Dar cred că și tu ești un ticălos bătrân care știe cum să se descurce cu o corabie, adăugă el rânjind.

– Pot spune care-i fața și care-i coada, spuse Jenner plesnindu-l cu palma pe umăr. Mă bucur să te am la bord, băiete!

– Voi încerca să nu te dezamăgesc, bătrâne!

Raith încercase să strecoare o notă de dispreț în glas, genul de glumă aspră cu care-și necăjea fratele, însă cuvintele îi răsunară firesc. Ba poate chiar un pic sugrumat.

Jenner surâse și pielea de pe fața-i bătrână se încreți.

– N-o să mă dezamăgești. Vorbește regele.

Uthil se cocoțase pe platforma cârmei corabiei sale, cu sabia la subraț și cu o cizmă proptită pe parapetul curbat, în timp ce cu cealaltă mână ținea strâns lemnul pupei, pe care-l apucase chiar de sub galionul din fier forjat ce înfățișa un lup cu dinții dezveliți. N-avea nici zale, nici scut, nici coif, doar Cercul Regelui îi sclipea în părul cărunt. Avea încredere în îndemânarea și-n norocul său de arme bune, iar disprețul la adresa Morții îi făcea pe dușmanii săi să se teamă de el și pe cei care-l urmau să îl admire, iar asta prețuia mai mult decât orice armură pentru un conducător.

– Prieteni dragi! strigă el cu vocea-i scrâșnită, liniștind murmurele nervoase ale celor de pe corăbii. Prieteni îndrăzneți! Războinici ai Gettlandului și-ai Throvenlandului! Ați așteptat destul. Astăzi îi vom oferi Mamei Război ceea ce i se cuvine. Astăzi vom avea parte de o zi roșie, de o zi însângerată, de o zi care-i va mulțumi pe corbi. Astăzi vom lupta!

Raith scoase un mârâit adânc din gât și toți cei din jurul lui îl imitară.

– Astăzi e o zi despre care preoții vor scrie în marile lor cărți, urlă Uthil, iar barzii vor cânta despre ea în jurul focurilor. O zi despre care le veți povesti strănepoților voștri și vă veți împăuna de mândrie că ați fost și voi aici. Noi suntem sabia care-i va tăia în două zâmbetul lui Yilling cel Strălucitor, mâna care o va plesni peste față pe Bunica Wexen. Grom-gil-Gorm și vanstermanii săi îi vor zdrobi și-i vor îngropa pe oamenii Marelui Rege în Pământul Tată. Noi îi vom mâna pe toți și-i vom arunca în brațele reci ale Mării Mame.

Regele se îndreptă de spate, ațintindu-și privirea arzătoare asupra lor, în timp ce părul cărunt îi flutura pe fața brăzdată de cicatrice.

– Moartea ne așteaptă pe toți, frații mei. Veți trece încruntați și spăsiți pe lângă ea prin Ultima Poartă? Sau o veți privi în ochi cu capul ridicat și cu săbiile în mâini?

– Cu săbiile în mâini! Cu săbiile în mâini!

Și toți cei aflați acolo își scoaseră săbiile din teci făcându-le să șuiere.

Uthil încuviință sumbru din cap.

– Nu sunt preot. Am rămas fără cuvinte.

Își trase sabia de la subraț și împunse cu ea cerul.

– Sabia mea va grăi pentru mine! Oțelul e răspunsul!

Un cor de aclamații începu să vuiască, oamenii bubuind cu pumnii în vâsle, stricându-și tăișurile ascuțite cu grijă în timp ce le izbeau de ramele scuturilor, ridicând săbiile în aer într-o pădure de vârfuri sclipitoare ce se întindea peste toate corăbiile, iar Raith răcnea cel mai tare dintre toți.

– Nu mi-am închipuit că te voi vedea vreodată aclamându-l pe Regele Gettlandului, murmură Jenner.

Raith încercă să-și curețe gâtlejul iritat.

– Ei bine… Cei mai aprigi dușmani se pot transforma în cei mai destoinici aliați.

– Ha! Începi să pricepi, băiete.

Se lăsă brusc o tăcere adâncă. Chiar și cel mai neînsemnat zgomot părea un bubuit de tunet. Scârțâitul discret al lemnului de sub picioarele lui Raith și clipocitul ușor al valurilor ce urcau pe plajă. Zgomotul scos de Jenner cel Albastru când își freca palmele cu piele bătătorită și îngânarea unei ultime rugăciuni către Mama Război. Zăngănitul vâslelor în furcheți și cârâitul pescărușilor rotindu-se pe deasupra corăbiilor, nu prea sus, luându-și apoi zborul către sud.

– Un semn bun, rosti Regele Uthil, după care lovi în jos cu sabia, ca pentru a spinteca ceva.

– Vâsliți! răcni Jenner.

Oamenii se opintiră la vâsle, cu sângele bubuindu-le năvalnic în urechi, plini de teamă, de ură, de foame după pradă și sete de glorie. Ca un copoi scăpat din lesă se avânta pe valuri *Câinele Negru*, în fața corabiei cu vele cenușii a lui Uthil, împrăștiind picuri mărunți în toate părțile și făcând briza sărată să-i ciufulească pletele lui Raith. Lemnul gemea și apa se izbea cu furie de flancurile corabiei, însă printre toate aceste zgomote, el reuși să distingă zbieretele celorlalți cârmaci ce-și îndemnau echipajele să tragă mai tare, pentru a intra primii în luptă.

Pentru asta era făcut. Și Raith își dădu capul pe spate și scoase un urlet de lup, bucuros că tocmai asta urma să facă.

Supraveghind

Inima Skarei bătea năvalnic când se prinse de creanga unui copac lipit de zid, trăgându-se înspre creasta acestuia cu mari eforturi. Cu greu se putea spune că se purta ca o regină, așa cum ținuse să precizeze Sora Owd de nenumărate ori, dar Skara nu putea să rămână pur și simplu pe plajă, rozându-și unghiile în timp ce soarta Throvenlandului era decisă de alții.

Chiar dacă nu avea cum să participe ea însăși la luptă, putea cel puțin să supravegheze.

Panta deveni mult mai blândă și ea reuși să ajungă în vârf, stând cocoșată pentru a nu fi văzută. Coastele zdrențuite ale Yutmarkului îi răsăriră în fața ochilor, spre sud. Dealurile încețoșate, apoi plajele cenușii, apa învolburată și agitată ce pătrundea prin istmuri și, în sfârșit, intrate aproape pe jumătate, corăbiile.

– Flota Marelui Rege, șopti Sora Owd, cu chipul și mai asemănător cu o piersică după ce urcase anevoie pe urmele Skarei.

Zeci de corăbii, cu vâslele șiroind de apă. Unele joase și iuți, construite pentru luptă, altele late și umflate, corăbii de negustori trimise de Bunica Wexen ca să care cât mai mulți războinici pentru a-i înfrunta pe nordici. Războinici hotărâți să treacă peste vechea alianță și să zdrobească micuțul teritoriu al Skarei așa cum ar zdrobi un băiețel neastâmpărat o biată gâză.

O cuprinse furia și strânse pumnii, făcând apoi câțiva pași până în vârful promontoriului. Apoi se opri între Părintele Yarvi și Mama Scaer, privind

spre vest, unde o plajă lungă se întindea spre Soarele Mamă care tocmai se pregătea să apună.

– Zei atotputernici! icni Skara.

Oamenii forfoteau pe prundiș ca furnicile ce ies dintr-un cuib sfărâmat, cu scuturile ce păreau micuțe puncte colorate de la depărtare și cu oțel sclipitor în mâini. Stindardele fâlfâiau în vânt pentru a le indica războinicilor de pe fiecare corabie unde să se adune. Erau cei din oastea Marelui Rege care apucaseră deja să debarce. Două grupuri enorme, poate chiar trei. Sute de războinici. Mii. Nici nu părea real câți erau acolo.

– Atât de mulți, șopti Skara.

– Cu cât permitem mai multora să treacă prin istmuri, spuse Mama Scaer, cu atât mai mulți va prinde Grom-gil-Gorm pe plajă și cu atât mai mulți vom *omorî*.

Ultimul cuvânt semănase cu un pumnal înfipt în trupul cuiva, iar Skara se simțea încordată ca un arc și-și încleștă o mână pe cealaltă făcută pumn.

– Credeți că...

Vocea i se frânse și scoase un sunet ca un cârâit când se forță să pronunțe numele:

– Yilling cel Strălucitor se află acolo jos?

Văzu din nou acel chip calm și neted, auzi iarăși acel glas calm și își aminti iar groaza pe care o simțise în acea noapte, furioasă pe propria-i lașitate. Era regină, afurisit să fie nemernicul ăla. Iar o regină n-are de ce să se teamă.

– Orice erou adevărat stă în fața oștii sale, spuse Părintele Yarvi, aruncându-i Skarei o privire piezișă.

– El nu este erou.

– Orice erou reprezintă un răufăcător pentru altcineva.

– Erou sau răufăcător, spuse Mama Scaer, cu ochii ei foarte albaștri ațintiți asupra bărbaților de dedesubt, el nu și-a pregătit războinicii pentru ce va urma.

Avea dreptate. Formară un zid din scuturi pe dunele de deasupra plajei, orientat cu fața către pădurea cea întunecată, păstrând în interiorul acelui zid un stâlp din lemn în vârful căruia flutura stindardul pe care era pictat soarele cu șapte raze al Zeiței Unice, însă chiar și Skara, a cărei experiență de luptă nu depășea privitul băieților în careul de antrenament din spatele cetății bunicului său, își putea da seama că zidul era de fapt o linie neregulată, strâmbă și cu multe goluri.

– Bunica Wexen a strâns oameni din toate colțurile lumii, spuse Părintele Yarvi. Iar ei nu sunt obișnuiți să lupte unul lângă celălalt. Nici măcar nu vorbesc aceeași limbă.

Flota Regelui Uthil înconjurase promontoriul, iar acum se îndrepta spre plajă într-o formație ca o săgeată, în timp ce păsările mării se roteau deasupra valurilor înspumate ce loveau cu furie stâncile de la baza ruinelor înnegrite ale orașului Valso. Probabil că flota Marelui Rege o văzuse, căci unele corăbii cârmiră spre noua amenințare, în timp ce altele o luară în alte direcții sau spre plajă, înainte, lovindu-se unele de celelalte și încurcându-și vâslele între ele.

– Surpriza e de partea noastră, spuse Sora Owd, care în sfârșit reușise să-și recapete suflul. Iar surpriza reprezintă jumătate din luptă.

– Tu la câte bătălii ai participat? o repezi Skara încruntată, privind-o pieziș.

– Am încredere în alianța noastră, regina mea, spuse preoteasa încrucișându-și brațele. Am încredere în Cel Care Frânge Săbiile, în Regele Uthil și în Jenner cel Albastru.

– Și în Raith, se trezi Skara că adaugă.

Nici măcar nu-și dăduse seama până atunci că are încredere în el, darămite s-o și spună cu voce tare, iar Sora Owd ridică o sprânceană.

– În el am ceva mai puțin.

Un vuiet prelung din corn răsună de la mare depărtare, un sunet atât de adânc încât Skara aproape că-și simți măruntaiele vibrând.

Mama Scaer se îndreptă de spate.

– Cel Care Frânge Săbiile vine să se ospăteze!

În același moment oamenii începură să se reverse dintre copaci, năvălind pe dunele de deasupra plajei. Skara presupunea că alergau cât puteau de repede, însă de acolo, de la distanță, păreau că se mișcă precum mierea pe timp de iarnă.

Se trezi că întinde mâna încă bandajată pentru a o strânge pe Sora Owd de umăr. Nu se mai simțise atât de înfricoșată din noaptea în care privise arzând Pădurea, însă frica de acum părea mai mult un freamăt de nesuportat. Soarta ei, soarta Throvenlandului, soarta alianței, ba chiar soarta întregii Mări Sfărâmate atârnau de un fir de păr foarte subțire. De-abia dacă suporta să privească, însă nici nu-și putea feri privirea avidă.

Un războinic se desprinsese din zidul făcut de oamenii Marelui Rege și flutura din mâini frenetic, încercând să pregătească zidul pentru a întâmpina asaltul. Skara îi putea auzi țipetele disperate, slab, foarte slab, din cauza vântului, însă era deja prea târziu.

Cel Care Frânge Săbiile deja năvălea peste ei. Ea-i văzu stindardul negru fâlfâind în vânt și oțelul sclipitor de dedesubt precum picăturile mărunte de apă din vârful valurilor.

– Moartea a venit pentru voi, șopti ea.

O durea fața de cât se încrunta, iar pieptul o ardea tot icnind și gâfâind în aerul rece. Se rugă scurt la Mama Război, o rugăciune rece și malefică pentru ca invadatorii să fie azvârliți de pe pământurile ei în marea zbuciumată. Se rugă să-i poată scuipa hoitul lui Yilling cel Strălucitor înainte de apusul Soarelui Mamă și să-și recapete astfel curajul pe care-l pierduse înfruntându-l în acea noapte de groază.

Iar rugăciunile sale păreau că-și primesc răspunsurile chiar sub ochii ei.

Vanstermanii se prelinseră pe dunele pline de iarbă ca un val negru, scoțând țipete războinice înfiorătoare ce erau purtate de vânt, și, la fel ca un perete din nisip ce stă în calea unui val puternic, centrul zidului strâmb al oamenilor Marelui Rege zbură în țăndări. Skara simți cum Sora Owd o strânge tot mai tare de mână.

Războinicii lui Gorm se izbiră de linia din scuturi care cedase în mai multe locuri și Mama Război își întinse aripile pe coasta Throvenlandului, surâzând la vederea acelui măcel. Glasul ei părea făurit din metal. O ciocnire ce răsună de parcă o mie de fierari lucrau în același timp într-o sută de fierării. Din când în când, vântul purta cu el câte un cuvânt sau câte o frază ori un urlet de agonie, de furie, de durere sau de groază, ce-i străpungea urechile Skarei și-o făcea să tresară de parcă ar fi fost șoptit de cineva lipit de umărul ei.

Părintele Yarvi făcu un pas înainte, cu încheieturile degetelor albite strânse pe toiagul său din metal făurit de elfi, cu privirea-i ageră fixată asupra plajei.

– Da, șuieră el. Da!

Acum flancul drept al oamenilor Marelui Rege se arcui ușor și cedă apoi dintr-odată, bărbații năpustindu-se pe prundiș și aruncându-și armele cât colo. Dar nu aveau unde fugi decât în brațele Mării Mame, însă acea îmbrățișare nu era ceea ce sperau ei să găsească.

Câteva pâlcuri de oameni ai Marelui Rege încă rezistau pe dunele mai înalte, în încercarea de-a alcătui o ultimă redută demnă de cântecele barzilor, însă ei erau doar insulițe singuratice în calea unui puhoi copleșitor. Iar Skara își dădu seama de amploarea dezastrului provocat de panică până și în rândurile unei oști numeroase. Află astfel cum soarta unei bătălii se poate schimba într-o clipită, fiind martora momentului în care simbolul aurit al Zeiței Unice se prăbuși la pământ, zdrobit de picioarele celor ce se încrezuseră în Mama Război.

În urma asaltului oamenilor lui Gorm, plaja rămase punctată cu pete întunecate, la fel cum rămâne presărată cu resturi după o furtună puternică. Scuturi sfărâmate, arme rupte în bucăți. Oameni zdrobiți. Skara își plimba ochii măriți de uimire pe deasupra acelor rămășițe, încercând să calculeze numărul morților, și se chinuia să înghită nodul greu ce i se pusese în gât.

– Eu am cauzat asta, șopti ea. Cuvintele mele. Votul meu.

Sora Owd o strânse de mână, ca pentru a o liniști.

– Și ai procedat corect, regina mea. Viețile irosite aici ar fi costat alte vieți mai încolo. Ai ales binele suprem.

– Și răul cel mai mic, murmură Skara, aducându-și aminte de lecțiile Mamei Kyre.

Însă preoteasa ei de împrumut îi înțelesese greșit cuvinte. Nu vină simțea Skara, ci uimire pentru ce realizase cu puterea ei. În sfârșit, se simțea regină adevărată.

– Cei care ridică ruguri vor fi foarte ocupați la noapte, spuse Părintele Yarvi.

– Și, nu peste mult timp, la fel de ocupați vor fi și negustorii de sclavi din Vulsgard.

Pentru prima dată, Mama Scaer păru să fie și ea de acord cu ceva, deși îi venea tare greu s-o recunoască.

– Până acum, totul a mers conform planurilor tale.

Părintele Yarvi privea marea dus pe gânduri, cu mușchii fâlcilor jucându-i pe sub piele.

– Până acum.

Bătălia dusă pe Tatăl Pământ se sfârșise cu bine pentru ei, însă, între istmuri, vârful de suliță reprezentat de flota Regelui Uthil de-abia acum se întâlnea cu învălmășeala de corăbii ale Marelui Rege. În fruntea flotei

Gettlandului, Skara putu vedea o velă albastră umflată în vânt și își mușcă până la sânge pielița din vârful degetului mare de la mână.

Ucigașul

– Să nu faci ceva prostesc, da? spuse Jenner cel Albastru.

Raith se gândea la careul de antrenament din Vulsgard. La cum trântise un băiat de două ori mai masiv decât el, pe care-l lovise tare și rapid. La cum îl privise după aceea, strâns ghem la pământ. La urma pe care cizma sa o lăsase pe fața plină de sânge a băiatului. Își aduse aminte de mâna enormă a lui Gorm-gil-Gorm așezându-i-se pe umăr.

Ce mai aștepți?

Își aținti privirea asupra flotei Marelui Rege, care acum părea o învălmășeală de funii întinse, de vâsle avântate în apă, de vele biciuite de vânt și de oameni opintindu-se să-și facă treaba.

– Singurul lucru prostesc pe care-l poți face într-o bătălie este să dai înapoi, scrâșni el, după care își vârî în gură acel dop plin de urme, dinții potrivindu-i-se în adânciturile făcute anume, ca două jumătăți ale unui castron spart.

Chila suplă a *Câinelui Negru* tăie un val împrăștiind stropi mărunți și udându-i până la piele pe vâslași și pe războinicii ghemuiți printre ei.

Raith aruncă o privire spre uscat, studiind coasta ce sălta în sus și-n jos odată cu Marea Mamă ce ridica și cobora într-un ritm monoton *Câinele Negru* pe valurile sale, întrebându-se dacă și Skara îi privea și gândindu-se la acei ochi mari și verzi care păreau că-l pot înghiți cu totul. Apoi se gândi la Rakki, singur în luptă, neavând pe nimeni care să-i păzească spatele, și

strânse mânerul scutului atât de tare, încât simți că-i ard încheieturile de durere.

Corăbiile Marelui Rege veneau în viteză spre ei, iar el reuși să zărească scuturile pictate: o poartă verde, un cap de mistreț, patru săbii încrucișate într-un pătrat. Vedea fețele schimonosite de efort ale vâslașilor lipiți de parapeți. Reuși să vadă arcuri încordate când botul unei corăbii se lăsă brusc în jos, iar săgețile zburară zbârnâind pe deasupra apei.

Raith se ascunse imediat în spatele scutului, apoi simți cum o săgeată se izbește de acesta și-i ricoșează peste umăr. O alta se înfipse în parapetul de lângă el. Respirația i se înfierbântă și mișcă dopul cu limba, mușcând și mai tare din el.

Auzi corzile arcurilor încordându-se în spatele său, apoi văzu săgețile arcuindu-se în direcția opusă, purtate de vânt și avântându-se printre corăbiile Marelui Rege. Îi auzi pe cârmacii Regelui Uthil răcnind comenzi pentru a spori viteza. Auzi bubuitul armelor lovite de scuturi, de parapeți și de vâsle în timp ce oamenii căutau să-și adune tot curajul și se pregăteau să ucidă sau să moară, iar Raith trase din nou aer în piept, la fel ca și ceilalți, lovindu-și securea de parapet în același ritm cu bubuiturile inimii.

– Cârmiți spre stânga! răcni Jenner cel Albastru, alegându-și ținta. Probabil că era o corabie a celor din Ținuturile de Jos – fără galion la provă, doar cu un stâlp sculptat în spirală. Echipajul acesteia se chinuia să facă o manevră pentru a se lovi cu prova de a *Câinelui Negru*, cârmaciul forțându-se să țină cârma, însă vântul nu era de partea lor.

– Inimă de fier! veni un muget. Cap de fier! Braț de fier!

– Moartea a venit pentru voi! răcni cineva, iar ceilalți îl imitară.

Raith încercă și el să-i imite, însă nu reuși să scoată decât mârâit înfundat.

Respirația îi devenise mai fierbinte și începu să lovească în parapet cu securea din ce în ce mai apăsat, împrăștiind așchii în toate părțile.

Tot mai multe săgeți zburau amenințătoare pe deasupra apei și peste zgomotul scos de ele se suprapunea un cor de rugăciuni și de strigăte războinice, în timp ce *Câinele Negru* își croia drum printre valuri apropiindu-se de corabia celor din Ținuturile de Jos, ai cărei oameni căscaseră ochii larg și căutau să se îndepărteze cât mai repede de parapeți, iar Raith, stând drept și urlând din toți rărunchii, simțea miros de frică și de sânge.

Chila lor izbi scândurile cu un bubuit cutremurător, rupând vâsle, făcând lemnul să pârâie și să se fărâme în așchii mărunte, zburând în jurul provei *Câinelui Negru* ca niște vârfuri de suliță. Lemnul vibra, războinicii se clătinau și căutau să se prindă de ceva, corabia celor din Ținuturile de Jos se aplecase pe o parte în urma impactului, aruncându-și oamenii de pe cuferele lor și trimițându-i de-a rostogolul. Un arcaș se prăbuși pe spate și slobozi o săgeată în văzduh, spre Soarele Mamă care se cufunda în ape.

Cârligele șerpuiră către gaura clocotitoare, ghearele din fier ale acestora înfigându-se în lemn. Unul dintre ele îl agăță pe un războinic de braț și-l smulse de pe punte, trimițându-l urlând în apă.

– Împingeți! răcni Jenner, iar corăbiile se apropiară și mai mult, prinzând între ele vâsle și funii laolaltă, iar Raith își dezveli dinții într-un rânjet dinții și-și sprijini cizma pe parapet.

O piatră se prăbuși din cer, izbindu-l în cap pe bărbatul de lângă Raith și aruncându-l pe spate cu gura căscată, căci în coif avea o adâncitură enormă, iar marginea însângerată a acestuia i se sprijinea acum pe nas.

Ce mai aștepți?

Țâșni pe deasupra apei înspumate și căzu în mijlocul oamenilor, scutul aproape fiindu-i smuls din mână de o suliță ce se frecă de el.

Raith lovi cu securea, mârâind, apoi lovi din nou, împroșcând bale în toate părțile. Împinse un om cu spatele, apoi îl văzu pe altul cum își ridică securea. Avea o aripă de stăncuță atârnată de un șnur la gât, un talisman pentru a-i spori iuțeala. Însă nu i-o sporise destul. O săgeată i se înfipse chiar sub ochi, iar el începu să pipăie cu degetele în jurul cozii acesteia.

Raith îl lovi cu putere în cap, smulgându-l de pe picioare. Un val izbi corabia din lateral, udând prieteni și dușmani deopotrivă. Jeturi de apă, jeturi de sânge, oameni împingând, zdrobind, izbind, urlând. Un amestec clocotitor de chipuri înnebunite. Un alt val ridică partea din spate a corabiei și odată cu ea pe Raith, care-i împinse cu scutul pe cei din fața lui, mârâind și urlând precum un lup.

Totul era o furtună de lemn sfărâmat și transformat în așchii, de metal zăngănind și de glasuri frânte ce reverberau în capul lui Raith, făcându-i țeasta să vibreze în același ritm cu ele, să se umple de ele, să plesnească din cauza lor. Puntea devenise alunecoasă din cauza apei și a sângelui. Oamenii se clătinau în timp ce corabia se legăna tot mai tare și se freca de cealaltă, iar galionul era atât de înțesat de săgeți încât semăna acum cu un arici.

Un bărbat încercă să-nfigă în el o suliță, însă panica îi cuprinsese deja pe cei din Ținuturile de Jos și lovitura acestuia nu avu nici pic de vlagă. Rapid, șiret, Raith se răsuci și evită vârful ascuțit al suliței, trăgându-și securea după el într-un cerc strălucitor și izbindu-l pe bărbat în umăr cu atât putere, încât îl trimise în parapet, peste care se prăbuși direct în marea furioasă.

Îndurarea e o slăbiciune, îi obliga Mama Scaer să spună înainte să le ofere pâine. *Îndurarea înseamnă eșec*.

Raith își împinse brusc brațul înainte și în sus, iar rama scutului său îl nimeri pe un vâslaș în gură, făcându-l să-și piardă echilibrul, să tușească și să se înece cu sfărâmăturile propriilor dinți.

Îl văzu pe Jenner cel Albastru agățându-se de provă, cu cizma pe parapet și cu sabia sa ciobită într-o mână, cu vârful ațintit spre el. Striga ceva, însă Raith era acum un câine furios și, dacă știuse vreodată limba oamenilor, asta se întâmplase cu mult timp în urmă, într-un alt loc.

Corăbiile se ciocniră, prinzând între ele un bărbat căzut în apă și zdrobindu-l. Toți văzură o flacără strălucitoare ce li se reflectă în tăișurile armelor și se răsuciră îngroziți în direcția ei.

Arma Părintelui Yarvi primită din sud. Un vas în flăcări se rostogoli prin aer și se zdrobi de o ladă de pe punte, împrăștiind flăcări pe scândurile acesteia.

Bărbații din jur zburară peste bord, arzând, scheunând, parâmele se transformară în flăcări vii și Marea Mamă însăși deveni o baltă de văpăi clocotitoare.

Raith simți mâna lui Gorm strângându-i umărul.

Ce mai aștepți?

Lovi un războinic cu securea, trântindu-l și călcându-l în picioare, apoi își înfipse lama ascuțită a securii în spatele altuia, când acesta se pregătea să fugă. Își croia drum pe punte, către un războinic înalt ce-l aștepta țeapăn, cu obrăzarul strălucindu-i auriu pe față și cu monedele de aur de pe brațe reflectând lumina soarelui roșu la apus.

Raith se ghemui brusc, stropind puntea cu salivă și privindu-i pe bărbați și umbrele ce jucau în jurul lor, luminați de flăcările jucăușe.

Țâșniră amândoi în același timp, securea și sabia izbindu-se cu un țiuit prelung, apoi sabia se lovi de scut, după care urmă o lovitură cu piciorul și un salt și, în final, o izbitură ce găuri puntea în timp ce Raith se rostogoli în lateral.

Își recăpătă echilibrul, își cântări securea în mână și începu să meargă în cerc, cu buzele umede tremurându-i, până când își văzu umbra întinzându-se pe punte în fața sa, în direcția căpitanului. Știa că Soarele Mamă se afla foarte jos, știa că-l va orbi pe adversarul său, iar când acest lucru se petrecu, el se repezi înainte.

Agăță scutul căpitanului și i-l smulse din mână. Adversarul avea brațele mai lungi, însă Raith se lipi de el, apoi îl izbi cu capul în gură, chiar sub obrăzarul poleit cu aur.

Bărbatul căzu pe spate – prinzându-se cu mâna de parapet –, apoi securea lui Raith bubui în lemn și degetele căpitanului săriră prin aer răsucindu-se, iar acesta scăpă sabia peste bord, în apă. Raith mârâi, cu saliva rozalie scurgându-i-se pe barbă, apoi lovi cu sabia în jos și-l atinse pe căpitan chiar sub zale, când acesta încerca să se ridice. Un pocnet, și genunchiul i se arcui în direcția greșită, făcându-l să se prăbușească în mâini.

Raith simți palma fierbinte a lui Gorm pe obraz. *Ești un ucigaș!*

Molfăi dopul în timp ce izbea cu securea, ciopârțind și iar ciopârțind, pufăind și împroșcând cu bale până când nu mai putu să lovească deloc. Se îndreptă împleticindu-se spre parapetul corabiei și se sprijini de el, cu fața și gura pline de sânge.

Fumul se rostogolea pe deasupra apei. Ochii lui Raith se umplură de lacrimi și gâtul începu să-l ardă.

Aici, cel puțin, lupta se sfârșise. Oameni morți și oameni care încă mai urlau. Apa era plină de trupuri care se loveau ușor de chilă, legănându-se în același ritm cu corabia. Lui Raith îi tremurau genunchii, așa că se lăsă să cadă în fund la umbra provei în spirală.

Mai multe corăbii de-ale lui Uthil tăiau valurile. Săgețile zburau, cârligele se înfigeau în parapeți, oamenii sărea de pe o corabie pe alta, se luptau și mureau, umbre negre în lumina tot mai slabă. Flăcările se întinseseră până la enormele corăbii comerciale și urlau în crepuscul, iar vâslele deveniseră o încâlceală de foc nimicitor și de torțe uriașe suspendate deasupra apei.

– Ce mai luptă, băiete!

Cineva îi aruncă lui Raith în poală coiful aurit al căpitanului și-l bătu ușor pe spate.

– Nu simți deloc teama, nu?

Raith trebui să se străduiască din răsputeri ca să-și descleșteze fălcile, apoi să scuipe dopul năclăit de salivă.

Câteodată i se părea că singurul sentiment pe care-l mai încerca era teama. Teamă că-și va pierde locul. Teamă că va rămâne singur. Teamă din cauza a tot ceea ce făcuse. Sau de lucrurile pe care era în stare să le facă.

Lupta era singurul lucru de care nu se temea.

Victorie

Uscatul era un tărâm misterios și întunecat atunci când corăbiile începură să tragă la mal, iar cerul, o pânză de un albastru-închis, pătată de nori albi și presărată cu mii de stele strălucitoare. În larg, pe marea cea întunecată, rămășițele împrăștiate ale flotei Bunicii Wexen încă ardeau.

Echipajele începură să sară jos, iar oamenii alergau veseli prin apa puțin adâncă, cu victoria strălucindu-le în ochii în care se reflectau sutele de focuri aprinse pe plajă.

Skara îi privea cu atenție, disperată să știe cine mai trăiește, cine e rănit sau cine a murit și arzând de dorință să se arunce ea însăși în apă pentru a afla totul cât mai repede.

– Acolo! spuse Sora Owd, arătând cu degetul, iar Skara văzu galionul de la prova *Câinelui Negru*, al cărei echipaj venea agale pe prundiș. Simți un fior de ușurare atunci când zări chipul surâzător al lui Jenner cel Albastru, apoi războinicul de lângă el își ridică puțin coiful aurit și îl văzu pe Raith rânjind la ea. Indiferent că Mama Kyre ar fi fost sau nu de acord, Skara o rupse la fugă pe plajă pentru a-i întâmpina.

– Victorie, regina mea! strigă Jenner, iar Skara îl cuprinse în brațe – îmbrățișându-l strâns –, apoi îl apucă de urechi și-i trase capul în jos pentru a-i putea săruta chelia din creștet.

– Știam eu că nu mă veți dezamăgi!

Jenner se înroși și arătă cu capul într-o parte.

– Mulțumește-i lui. El l-a ucis pe căpitan, luptându-se de unul singur cu el. N-am mai văzut niciodată pe cineva luptând atât de aprig.

Raith avea ochii strălucitori, iar Skara, înainte să-și dea seama ce face, îl îmbrățișă și pe el, inspirând adânc mirosul lui acrișor de transpirație, un miros departe de a fi neplăcut. El o ridică în aer ridicol de ușor, răsucind-o apoi cu ușurință, de parcă ar fi fost doar un pai, râzând amândoi, beți de victorie.

– Avem un premiu pentru tine, spuse el, desfăcând un sac de pânză din care se revărsară zornăind în nisip monede valoroase.

Sora Owd se ghemui și începu să răscolească printre monedele din argint și aur, pe fața-i rotundă făcându-și apariția și gropițele când zâmbi satisfăcută.

– Să știi că astea vor prinde foarte bine vistieriei Throvenlandului, regina mea.

– Iar acum are și Throvenlandul o vistierie, spuse Skara lăsându-și mâna pe umărul preotesei.

Cu aceste monedele ar putea să-și hrănească oamenii, poate chiar să reconstruiască ceea ce arsese Yilling cel Strălucitor și să fie astfel regină, nu doar o fată cu un titlu de fațadă. Ridică dintr-o sprânceană spre Raith.

– Trebuie să mărturisesc că n-am avut niciun pic de încredere în tine când te-ai așezat pentru prima oară lângă mine.

– Nici măcar eu nu aveam, spuse el.

Jenner îl înhăță de-o mână, ciufulindu-i cu cealaltă părul alb.

– Cine te-ar putea învinovăți? E un ticălos cu o înfățișare ce nu trezește deloc încrederea!

– Tu vorbești, bătrâne? i-o întoarse Raith, plesnindu-l pe Jenner cel Albastru peste mână, pentru a i-o da la o parte.

– Ați dovedit amândoi că sunteți luptători de nădejde, zise Skara și alese două brățări din aur dintre monede, apoi îi întinse una lui Jenner, gândindu-se cât de mândru ar fi fost bunicul ei s-o vadă că le oferă daruri războinicilor săi. Și prieteni credincioși totodată.

Îl apucă pe Raith de încheietura-i groasă și îi prinse cealaltă brățară pe mână, apoi, ascunsă de întunericul dintre ei, își lăsă degetul să alunece pe dosul palmei lui. El își răsuci mâna pentru ca ea să-i atingă palma, iar ea i-o mângâie de-a curmezișul de două ori, întâi într-o direcție, apoi în cealaltă.

Skara își ridică privirea și-i întâlni ochii pironiți asupra ei. De parcă n-ar mai fi avut la ce altceva să privească pe lumea asta. Cu siguranță, Mama Kyre n-ar fi găsit că așa ceva se cuvine. Nimeni n-ar fi făcut-o și probabil că de aceea se și simțea Skara atât de tulburată.

– Oțelul a fost răspunsul nostru! Răcni cineva, iar ea tresări și-i eliberă numaidecât mâna, întorcându-se apoi pentru a-l vedea pe Regele Uthil străbătând plaja cu pași repezi, urmat de Părinte Yarvi tot numai un zâmbet.

În jurul lor, toți războinicii își înălțaseră săbiile, securile, sulițele, aclamându-i, expunându-și tăișurile ciobite după o zi de lupte, armele reflectând lumina focurilor și arzând în culorile flăcărilor, creând impresia că Regele de Fier și însoțitorii săi pășeau printr-o mare de foc.

– Mama Război ne-a fost alături! bubui Grom-gil-Gorm ieșind din întunericul dunelor, cu o cicatrice nouă adăugată la noianul de cicatrice de pe față și cu barba încâlcită și plină de sânge uscat. Rakki pășea repede alături de el, cărându-i scutul enorm și purtând la rândul său urme proaspete după luptă. De partea cealaltă a regelui se afla Soryorn, cu brațele încărcate de săbii capturate. Mama Scaer venea în după ei, mișcându-și buzele subțiri ca o linie pentru a îngâna o rugăciune de mulțumire către Mama Corbilor.

Cei doi mari regi, cei doi războinici faimoși, cei doi dușmani de-o viață ajunseră față în față și se priviră ochi pe deasupra unui foc pe cale să se stingă. Pe plajă amuțiseră toate râsetele și toate aclamațiile, iar Cea Care Îngână Vântul cântă cu jale și împrăștie o jerbă de scântei învolburate peste prundișului, apoi departe, spre mare.

Apoi Cel Care Frânge Săbiile își umflă pieptul enorm pe care atârna lanțul strălucitor făcut din mânerele săbiilor inamicilor învinși în luptă, apoi vorbi cu o voce ca un tunet:

– Am privit marea și am văzut o corabie înaintând cu iuțeală, zburând pe apă ca un pescăruș cenușiu, împrăștiind corăbiile Marelui Rege ca pe grauri. O corabie cu catarg din fier, în mâinile războinicilor săi. Iar fierul sclipea în ochii căpitanului său cel fără de-ndurare. Și de fier a fost și măcelul ce s-a întins peste mare. Iar în urma lui au rămas hoituri ce vor putea hrăni chiar și foamea Mării Mame.

Un murmur se răspândi printre războinici. Erau mândri că fuseseră puternici, că avuseseră conducători pe măsură. Erau mândri la gândul că se vor compune cântece despre faptele lor și că fiii lor le vor asculta, ceea ce valora mai mult decât aurul. Uthil căscă ochii de uimire, lăsându-și sabia să-i alunece de la subraț și vârful să i se înfigă în pământ. Glasul îi răsună la fel de aspru ca scrâșnetul tocilei ce alunecă pe-o lamă.

– Am privit uscatul și am văzut o oaste cum se adună. Iar deasupra ei flutura un stindard negru. Și neagră a fost și urgia care s-a abătut asupra vrăjmașilor săi. Iar oamenii Marelui Rege au fost mânați direct în mare, într-un tunet de oțel, de coifuri despicate și de scuturi sfărâmate. Și roșii au fost talazurile ce s-au năpustit asupra rămășițelor lor. Iar în urma sa au rămas hoituri ce vor putea hrăni chiar și foamea Mamei Război.

Cei doi regi își strânseră mâinile deasupra focului și un cor de urale asurzitoare umplu văzduhul, apoi un bubuit de metal răsună când bărbații începură să izbească lamele ciobite de scuturile găurite sau să bată cu pumnii în umerii acoperiți de zale ai camarazilor de alături, în timp ce Skara bătea din palme și râdea alături de ei.

Jenner cel Albastru ridică din sprâncene.

– Versuri destul de acceptabile, având în vedere timpul scurt acordat compunerii lor.

– Dar barzii le vor putea cizela mai încolo, fără îndoială!

Skara știa cum e să obții o mare victorie, iar despre acea senzație chiar trebuia să se cânte. Marele Rege fusese izgonit de pe pământurile străbunilor ei, și-și simțea inima ușoară pentru prima dată de când fugise din Pădurea în flăcări...

Apoi își aduse aminte de acel zâmbet amabil, stropit de sângele bunicului său, și se cutremură.

– S-a numărat și Yilling cel Strălucitor printre cei căzuți în luptă? strigă ea.

Grom-gil-Gorm își întoarse privirea spre ea.

– N-am văzut nicio urmă de-a câinelui ăluia ce venerează Moartea, nici de-a Companionilor săi. Oastea pe care-am căsăpit-o noi pe plajă era alcătuită din pleavă, din oameni prost înarmați și prost conduși.

– Părinte Yarvi!

Un băiat se strecură pe lângă Skara, înhățându-l pe preot de mânecă.

– A sosit un porumbel.

Fără voia ei, regina se înfioră de teamă când Părintele Yarvi își prinse toiagul din metal la subraț și întoarse bucata de hârtie spre foc.

– De unde-a sosit?

– Din josul coastei, de dincolo de Yaletoft.

– Aveam acolo oameni care supravegheau marea... spuse el, în timp ce-și plimba rapid ochii peste cuvintele mâzgălite pe foaie.

– Ai primit vești? întrebă Regele Uthil.

Yarvi înghiți în sec. Un vânticel iscat din senin făcea hârtia dintre mâini lui să fluture.

– Oastea Marelui Rege a trecut prin istmuri, prin partea de vest, murmură el. Zece mii de războinici au ajuns pe pământurile Throvenlandului și deja

mărșăluiesc spre noi.

– Ce? întrebă Raith, cu gura încă zâmbind, dar cu fruntea încrețită de nedumerire.

Nu departe de ei, oamenii încă mai dansau în timp ce cineva cânta la fluier și râdeau, beau și sărbătoreau, însă chipurile din jurul celor doi regi deja începeau să devină sumbre.

– Ești sigur? întrebă Skara cu o voce aproape imploratoare, de parcă ar fi fost un prizonier căruia i se iertase fapta și acum aflase că va muri din cauza alteia, mai grave.

– Sunt sigur.

Și Yarvi mototoli hârtia și o azvârli în foc.

Mama Scaer scoase un râs ca un lătrat, plin de amărăciune.

– Totul a fost o înscenare! O fluturare din degete de-a Bunicii Wexen, ca să ne abată atenția în timp ce ea dădea adevărata lovitură cu celălalt pumn.

– O păcăleală, șopti Jenner cel albastru.

– A sacrificat toți acești oameni? zise Skara. Pentru a ne *păcăli* pe noi?

– Pentru binele suprem, regina mea, murmură Sora Owd.

Ceva mai jos, pe plajă, câteva focuri sfârâiră și se stinseră atunci când un val rece se năpusti pe prundiș.

– Și-a aruncat în luptă corăbiile de care s-a putut lipsi. Cei mai slabi luptători. Bărbați pe care nu mai trebuie să-i hrănească, să-i înarmeze sau să-și bată capul cu soarta lor, zise Regele Uthil încuviințând admirativ din cap. Trebuie să-i privim cu respect lipsa de scrupule.

– Am crezut că Mama Război ne surâde, rosti Grom-gil-Gorm privind încruntat cerul negru. Se pare că bunăvoința ei s-a îndreptat în altă parte.

Vestea se răspândi cu repeziciune, muzica se opri și, odată cu ea, încetă și sărbătoarea. Mama Scaer îl privea pe Yarvi furioasă.

– Ai crezut că o vei păcăli pe Bunica Wexen, însă ea e cea care te-a păcălit pe tine. Și pe noi toți odată cu tine. Prost îngâmfat ce ești!

– Dar nici înțelepciunea ta n-a ieșit la iveală! mormăi drept răspuns și Părintele Yarvi, pe fața căruia jucau umbre amenințătoare.

– Opriți-vă! încercă să-i potolească Skara, pășind între ei. Trebuie să rămânem uniți, mai ales acum!

Însă murmurul creștea. Un zgomot neîntrerupt, asemănător cu cel pe care Skara auzise venind de dincolo de uși în noaptea în care războinicii Marelui Rege sosiseră în Yaletoft.

– Zece mii de oameni? Asta ar însemna probabil de trei ori mai mulți decât ce-am înfruntat noi astăzi!

– De două ori mai mulți decât am înfruntat noi!

– Ar putea pătrunde și mai mulți prin acele istmuri!

– Sigur Marele Rege a făcut rost de și mai multe corăbii.

– Trebuie să-i lovim chiar acum, se răsti Uthil.

– Trebuie să ne retragem, mârâi Gorm. Să-i atragem pe pământul nostru.

– Opriți-vă! strigă cu glas gâtuit Skara, însă nici ea nu se simțea în stare să le țină piept.

Sângele îi zvâcnea în urechi. Ceva clămpăni pe deasupra și ea icni, surprinsă. Raith o apucă de braț și o trase în spatele său, scoțându-și apoi pumnalul.

O pasăre țâșni din noapte și se așeză pe umărul Mamei Scaer. Un corb, care își strânse aripile și apoi rămase nemișcat holbându-se la ei cu din ochii săi galbeni.

– Yilling cel Strălucitor a sosit! țipă el.

Și Skara se trezi din nou în întuneric, înconjurată de lumina înnebunitoare a flăcărilor ce se zăreau prin ferestre, în timp ce o mâna albă se întindea pentru a-i atinge fața. Stomacul i se strânse, genunchii începură să-i tremure și trebui să-l apuce pe Raith de braț ca să nu se prăbușească.

Mama Scaer desfăcu în tăcere peticul de hârtie prins de piciorul corbului. În tăcere citi cele câteva rânduri, cu chipu-i dăltuit în piatră parcă și mai imobil. În tăcere îndură și Skara frica ce-i pătrundea din trup ca răceala gheții, ca o piatră grea ce o împiedica să respire, în timp ce senzația de arsură îi urca din nou spre gât.

Își aduse aminte de vorbele pe care i le spunea uneori bunicul său.

Victoria este un sentiment plăcut. Însă întotdeauna trecător.

Glasul ei sună slab în noapte.

– Ce mai e?

– Alte vești proaste, spuse Mama Scaer. Știu unde s-a aflat de fapt Yilling cel Strălucitor.

Prețul

Rulf spunea mereu că locul cel mai potrivit în care poți uita de probleme este prova unei corăbii sub o velă umflată de vânt, acolo unde cel mai aprig dușman ți-e vântul și grija cea mai mare e valul următor. Lui Koll i se părea, firește, o probă de înțelepciune în timp ce se prindea hlizindu-se de galionul de la provă, bucurându-se de stropii mărunți ce-i udau fața și de sarea pe care-o simțea pe buze.

Însă zeilor le place să-și râdă de un om fericit.

Un braț i se încolăci în jurul umerilor ca un șarpe. Poate că nu era la fel de gros ca al lui Brand, însă forța lui era înspăimântătoare, iar degetele ce-i fluturau prin fața ochilor erau pline de julituri și de cicatrice, în timp ce la încheietura brațului sclipea într-un portocaliu-deschis brățara elfilor câștigată după o luptă contra a șapte bărbați odată.

– Aproape am ajuns acasă.

Thorn trase adânc aer în piept prin nasu-i strâmb și arătă cu capul înspre linia șerpuită a dealurilor Gettlandului ce tocmai răsăreau la orizont.

– Bănuiesc că ai să te duci din nou s-o vezi pe Rin.

– Poți să-ți păstrezi amenințările pentru tine, oftă Koll. Brand mi-a ținut deja o predică…

– Brand nu vorbește destul de tare. El e obișnuit să renunțe ușor. Zeii îmi sunt martori, chiar trebuie să fie așa ca să se poată înțelege cu mine. Dar eu

m-am măritat cu Brand, zise Thorn, mângâindu-și cheia din aur roșu de la gât și plimbând-o de-a lungul lanțului de care era atârnată. Așa că Rin e ca și sora mea. Iar cu mine nu cazi ușor la pace. Mi-ai plăcut mereu și mie de obicei nu-mi prea plac oamenii, dar înțelegi ce vreau să spun?

– Nu-i prea greu de înțeles, încuviință Koll. Mă simt de parcă sunt prizonier într-o cameră care se micșorează. Nu reușesc să-mi dau seama cum să fac ce-i corect și față de Rin, și față de Părintele Yarvi.

– Vrei să spui că nu reușești să-ți dai seama cum să obții ce-ți dorești de la amândoi?

Koll se uită în sus, spre ea cu o privire vinovată.

– Vreau să fiu iubit *în timp* ce schimb lumea. Greșesc foarte mult?

– Doar dacă totul se termină prin a nu obține nimic din ceea ce-ți dorești și lași și un dezastru în urma ta, oftă Thorn, după care îl bătu pe umăr, înțelegătoare. Dacă te consolează cu ceva, știu cum te simți. Am făcut un jurământ față de Regina Laithlin să-i fiu Păzitor Ales și i-am jurat lui Brand că-i voi fi soție... se pare că amândoi merită mai mult de-atât.

Koll ridică din sprâncene, căci se simțea tare ciudat acum, când își dăduse seama că până și Thorn cea mereu sigură pe sine putea avea îndoieli serioase uneori.

– Nu sunt convins că ei ar fi de acord cu tine.

– Nu sunt convinsă nici că n-ar fi de acord, pufni ea. Mi se pare că nu mă pot împărți suficient de mult între ei doi și nici nu pot ghici mereu ce vor de fapt de la mine. N-am avut niciodată intenția să devin... of...

Ridică un pumn strâns în fața ochilor și îl privi încruntată, ridicând din umeri.

– O ticăloasă mereu pusă pe harță.

– N-ai vrut asta?

– Nu, Koll, n-am vrut asta.

– Atunci ce-ai de gând să faci? întrebă el.

– Să mă străduiesc mai mult, bănuiesc, spuse ea, oftând. Dar tu ce-ai de gând să faci?

Koll oftă și el și își întoarse privirea spre casă.

– N-am nicio afurisită de idee, răspunse, apoi se încruntă când văzu pete cenușii pe cer. Ăla e fum?

Se strecură pe sub brațul lui Thorn, sări pe un butoi, iar de acolo, pe catarg. Regina venise și ea lângă parapet, privind încruntată spre vest, în timp ce vântul îi flutura părul lung și auriu.

– O prevestire de rău augur, murmură Skifr de sub glugă, uitându-se la păsările ce dădeau târcoale pe deasupra siajului. O prevestire tare, tare întunecată.

Koll se târî pe vergă și-și încolăci picioarele în jurul ei, ținându-se cu o mână de vârful catargului și pe cealaltă ducând-o streașină la ochi ca să vadă mai clar ce se întâmplă în Thorlby. La început, nu zări prea multe din cauza legănatului corabiei în sus și-n jos, apoi Marea Mamă se liniști câteva clipe și Koll reuși să distingă totul cu claritate. Docurile, zidurile, citadela...

– O, zei! șopti el.

O cicatrice întunecată străbătea coasta dealului și împărțea inima orașului în două.

– Ce vezi acolo? se răsti Regina Laithlin.

– Foc, spuse Koll, simțind cum i se zbârlește părul de pe ceafă. Thorlby e în flăcări.

Flăcările cuprinseseră docurile cu totul. Acolo unde înainte mulțimile de oameni forfoteau cât era ziua de lungă, iar pescarii își descărcau năvoadele

și negușătorii strigau prețul mărfurilor, pluteau acum, peste ruinele, nori de praf învolburați. În picioare nu mai rămăsese decât un chei, celelalte zăceau sfărâmate în apă. Catargul înnegrit al unei corăbii scufundate se ițea dintre valurile agitate, iar mai încolo se zărea galionul de la prova altei corăbii.

– Ce s-a întâmplat? întrebă cineva, căci în aer se simțea deja duhoare de lemn ars.

– Duceți-ne la țărm! strigă Thorn, strângând atât de tare parapetul din lemn, încât încheieturile i se albiră.

Vâslira tăcuți cu toții, privind orașul cu clădiri în care se căscau acum găuri mari ce le făceau să semene cu niște dinți stricați și rupți pe pantele abrupte ale dealurilor. Case arse din temelii, ferestre goale ca ochii stârvurilor, schelete de grinzi înnegrite ce ieșeau prin acoperișuri, alcătuind o priveliște dezgustătoare. Casele încă mai trimiteau în văzduh rotocoale de fum negru, iar pe deasupra lor pluteau în cercuri corbii, croncănind recunoscători către mama lor de fier.

– Of, zei! murmură Koll.

Strada a Șasea – pe care se aflase înainte fierăria lui Rin, acolo unde munciseră împreună, unde râseseră împreună și zăcuseră lungiți împreună –, era acum un talmeș-balmeș de dărâmături înnegrite, la umbra citadelei. Se înfioră de teamă până în vârful degetelor, o teamă care își înfipse ghearele în pieptul lui ca o fiară, abia lăsându-l să respire.

Chiar în clipa în care chila se înfipse în prundiș, Thorn țâșni de la provă. Koll o urmă imediat, de-abia băgând în seamă frigul și aproape înghițind nisipul aruncat de tălpile ei.

– Nu, o auzi Koll șoptind, după care Thorn își duse dosul mâinii tremurânde la gură.

El se uită în sus pe plajă, spre șirul de tumuli ai regilor morți de mult. Acolo, pe un petic de iarbă cu fire subțiri, se aflau câteva zeci de persoane, cu umerii lăsați și cu capetele plecate.

Oameni adunați pentru o înmormântare, iar Koll simți din nou teama strângându-l ca o gheară.

Încercă s-o cuprindă de umeri pe Thorn ca s-o liniștească sau ca să se liniștească pe el însuși – nu era sigur –, însă ea se scutură brusc și o rupse iar la fugă, aruncând nisip în spate cu tocurile cizmelor, iar Koll o porni după ea.

Putea auzi glasuri îngânând ceva. Brinyolf, Țesătorul de Rugăciuni, intona un cântec pentru Tatăl Pace, pentru Cea Care Scrie și pentru Cea Care Judecă, pentru Moartea care veghează Ultima Poartă.

– Nu, o auzi pe Thorn murmurând în timp ce se chinuia să urce prin nisipul de pe dune.

Atunci se opri și Brinyolf din cântat. Doar foșnetul vântului prin iarbă și țipătul îndepărtat al unui corb plutind pe curenții de aer tulburau liniștea. Chipuri palide, trase, șocate, scăldate în lacrimi, încordate de furie se întoarseră spre ei.

Koll o văzu pe Rin și oftă ușurat, însă rugăciunea lui de mulțumire se stinse imediat când îi văzu buzele strâmbate de durere și lacrimile ce-i șiroiau pe obraji. O urmă pe Thorn care deja ajunsese lângă ea, cu genunchii tremurând, disperat să afle, dar și temându-se de ce-ar fi putut afla.

Văzu rugul cel mare din bușteni, înalt până la brâu.

Văzu trupurile întinse pe el. Pe toți zeii, oare câte erau acolo? Vreo douăzeci? Treizeci?

– Nu, nu, nu! șopti Thorn, apropiindu-se de un trup întins pe rug.

Koll zări părul negru răsfirat de vânt și mâinile palide încrucișate pe pieptul masiv, ale căror încheieturi groase erau acoperite de cicatrice șerpuitoare. Însemnele unui erou. Însemnele unei fapte mărețe. Ale unei fapte care-i salvase viața lui Koll. Se apropie de Rin pentru a vedea acel chip mai clar. Chipul lui Brand, palid și rece, cu o mică tăietură curată și întunecată chiar sub ochi.

– Oh, zei! murmură el, nevenindu-i să-și creadă ochilor.

Brand păruse întotdeauna atât de liniștit și de puternic, solid ca una dintre stâncile pe care se sprijinea Thorlby-ul. N-avea cum să fie mort. Nu era posibil.

Koll închise ochii strâns, apoi îi deschise, însă el era tot acolo, pe rug.

Brand trecuse prin Ultima Poartă și gata, povestea lui se terminase. Se terminase totul.

Și Koll scoase un fornăit ciudat – din cauza nasului care-l durea –, apoi lacrimile începură să-i curgă pe obraz.

Thorn se aplecă deasupra lui Brand, apropiindu-și de el mâna pe care brățara elfilor devenise neagră și moartă, apoi încetișor, cu blândețe, îi dădu la o parte șuvița de păr de pe față. Își scoase lanțul de la gât, îl apucă ușor pe Brand de ceafă și-i strecură lanțul în jurul gâtului, împingând cheia din aur sub cămașă. Era cea mai bună cămașă a lui, păstrată pentru ocazii speciale care nu mai apucaseră să vină, iar ea îi netezi mica umflătură creată de cheie, ușor, cu degete tremurătoare, din nou și din nou.

Rin se agăță strâns de Koll, iar el o cuprinse cu brațul, moale, slab și inutil. O simți tremurând și suspinând în tăcere și deschise gura pentru a-i spune ceva, însă nu reuși să rostească nimic. Trebuia să se comporte ca un ucenic de preot. Trebuia să aibă mereu cuvintele potrivite. Însă ce cuvinte putea găsi acum?

Rămase acolo la fel de neajutorat cum fusese când murise mama sa, când stătuse cu ochii ațintiți asupra trupului ei întins pe rugul din bușteni, iar Părintele Yarvi vorbise pentru că el nu fusese în stare. Nu fusese în stare decât să se uite la ea și să se gândească la ce pierduse.

Mulțimea amuțită se despărți în două și-i făcu loc Reginei Laithlin să treacă. Vântul îi biciuia părul și i-l flutura în jurul feței, iar rochia atârna pe ea, udă de la apă mării prin care trecuse când sărise de pe corabie.

– Unde e Prințul Druin? se răsti ea. Unde e fiul meu?

– E în siguranță, în camerele tale, regina mea, spuse Brinyolf, Țesătorul de Rugăciuni, a cărui bărbie dispăruse cu totul în faldurile de grăsime de la gât în timp ce privea trist rugul. Mulțumită lui Brand. El a început să tragă de clopote, ca să ne avertizeze. Gărzile care-l păzeau pe Druin nu și-au asumat niciun risc. Au închis Poarta Urlătoare și au izolat citadela de restul lumii.

– Cine-a făcut asta? întrebă Laithlin, privind grămada de cadavre cu ochii mijiți.

Edni, una dintre fetele antrenate de Thorn, care avea un bandaj pătat în jurul capului, scuipă dezgustată.

– Yilling cel Strălucitor și Companionii săi.

– Yilling cel Strălucitor, murmură Laithlin. Un nume pe care l-am auzit pomenit mult prea des în ultimul timp.

Thorn se îndreptă de spate încet. Nicio lacrimă nu-i curgea pe față, însă Koll putea distinge câte un geamăt sugrumat de fiecare dată când expira. Rin o strânse cu blândețe de umăr, însă Thorn nu se întoarse, nu se mișcă deloc, de parcă se afla într-un vis.

– Au sosit cu două corăbii, spunea Edni. Poate trei. În timpul nopții. Nu erau atât de mulți încât să cucerească orașul, dar au fost destui ca să-i dea foc. Câțiva throvenlanderi sosiseră cu o zi înainte, spunând că sunt negustori. Credem că ei le-au dat drumul înăuntru. Apoi Yilling și Companionii săi s-au răspândit prin oraș și au început să dea foc.

– Brand i-a auzit, bălmăji Rin. A plecat să sune clopotul, spunând că trebuie să avertizeze lumea. Spunea că trebuie să facă bine.

– Ar fi fost mult mai rău dacă nu era el, adăugă un războinic bătrân, cu o mână prinsă într-un bandaj cu atelă, iar când clipi, un șuvoi de lacrimi începu să i se scurgă pe obraji. Întâi am auzit clopotul. Apoi pretutindeni am văzut focuri. Totul era un haos, iar Yilling cel Strălucitor hohotea în mijlocul lui.

– Hohotea și ucidea, spuse Edni. Bărbați, femei, copii.

Brinyolf clătină din cap, scârbit.

– La ce te poți aștepta din partea unuia care nu se închină decât Morții?

– Știau unde se află gărzile, rosti Edni, strângând pumnii. Pe ce străzi să apuce. La ce clădiri să dea foc. Ne știau punctele tari și punctele slabe. Știau absolut totul!

– Ne-am luptat totuși, regina mea! zise Țesătorul de Rugăciuni, lăsându-și mâna grăsună pe umărul subțire al lui Edni. Ai fi fost mândră văzând cum s-au luptat oamenii tăi! Mulțumită zeilor noștri, i-am alungat din oraș, însă... Mama Corbilor și-a luat tributu-i greu...

– Asta e mâna Bunicii Wexen, murmură Koll, ștergându-se la nas. Doar a ei, a nimănui altcuiva.

– Thorn, spuse Regina Laithlin, făcând un pas în față. Thorn.

O apucă de umeri și o strânse cu putere.

– Thorn!

Thorn clipi des, de parcă atunci s-ar fi trezit dintr-un vis.

– Eu trebuie să rămân aici, îi spuse regina, să încerc să vindec rănile Thorlby-ului și să mă îngrijesc de cei care au scăpat.

Gâfâitul sugrumat al lui Thorn se transformase într-un mârâit neîntrerupt, iar mușchii fălcilor de sub pielea feței pline de cicatrice îi jucau sălbatic.

– Eu trebuie să lupt.

– Da. Și nu te-aș împiedica nici dacă aș putea, zise regina, ridicând bărbia. Te eliberez de sub jurământ, Thorn Bathu. Nu mai ești Păzitorul meu Ales.

Se apleacă și mai aproape de ea, cu glasul tăios ca o lamă de pumnal:

– Acum trebuie să fii o sabie. Sabia care-și va croi drum până la Yilling cel Strălucitor, sabia care va aduce răzbunare!

Thorn încuviință încet din cap, cu pumnii strânși, tremurători.

– Jur!

– Regina mea, zise Edni, l-am prins pe unul de-al lor.

– Unde e? întrebă Laithlin mijind ochii.

– E legat și păzit în citadelă. N-a rostit nici măcar o vorbă. Dar după armură și după brățările de pe mâini, nu încape îndoială că este unul dintre Companionii lui Yilling cel Strălucitor.

Thorn rânji arătându-și dinții. Brățara elfilor începuse să pâlpâie din nou, însă acum era fierbinte ca un cărbune încins, aruncând o umbră purpurie pe fața ei suptă și palidă și o sclipire sângerie în ochii săi strălucitori.

– Cu mine va vorbi, șopti ea.

III

NOI SUNTEM PAVĂZA

Monștri

– Aliați, începu Skara. Prieteni!

De parcă numindu-i prieteni putea să se convingă în sinea ei că nu-i sunt dușmani.

– Am considerat că e mai bine dacă ne strângem doar noi șase, astfel încât să putem stabili ce putem face mai departe fără prea multe... întreruperi.

Se referea la permanentele contraziceri mărunte, la insultele și la amenințările ce sufocau o discuție la care participa toată lumea.

Regele Uthil și Regele Gorm se priveau încruntați. Părintele Yarvi și Mama Scaer se uitau la fel de încruntați unul la celălalt. Sora Owd stătea rezemată de spătarul scaunului, cu brațele încrucișate la piept, cu o privire ursuză. Un vânticel sărat dinspre mare răscoli iarba înaltă de pe tumuli, făcând-o pe Skara să tremure chiar dacă afară era foarte cald.

O întâlnire ferită de ochii celorlalți, în timp ce fluturii zburau printre florile plantate pe mormintele părinților pe care Skara abia dacă apucase să-i cunoască așa cum trebuie. O întâlnire discretă, cu doi regi, trei preoți și ea. Și cu amenințarea că furia Bunicii Wexen se va dezlănțui asupra lor.

– Bun, deci asta e situația noastră, zise Mama Scaer, răsucindu-și una dintre brățările elfilor în jurul încheieturii sale subțiri. Am intrat într-un bucluc destul de mare.

– Zece mii de războinici de-ai Marelui Rege se îndreaptă spre noi, spuse Uthil. Iar printre ei flutură stindardele multor eroi faimoși.

– Și mai mulți continuă să se strecoare prin istmurile de lângă Yutmark în fiecare zi, spuse Gorm. Trebuie să ne retragem. Trebuie să părăsim Throvenlandul.

Skara tresări. Să abandoneze Fortăreața lui Bail. Să-și abandoneze oamenii și pământul. Să abandoneze moștenirea lăsată de bunicul său. Numai acest gând, și tot o făcea să se simtă rău. Foarte rău.

Uthil își lăsă sabia scoasă din teacă să-i alunece dintre mâini, până ce vârful ajunse să i se sprijine în iarbă.

– Nu văd cum am putea ieși câștigători în acest mod.

– Dar cum crezi că am putea câștiga? încercă Skara, străduindu-se să stea dreaptă și să afișeze o expresie demnă de o regină, chiar dacă ar fi preferat să se târască plângând și să se ghemuiască sub jilțul său. Însă Uthil își răsuci încet sabia, cu o expresie la fel de dură ca stâncile de sub ei.

– Am fost mereu gata să mă încred în norocul meu în luptă, însă nu sunt singur pe lume. Trebuie să mă gândesc la soția și la fiul meu. Trebuie să mă gândesc la ce urmează să le las moștenire.

Skara simți cum mâncarea din stomac încearcă să-i urce înapoi pe gât și se luptă să o păstreze acolo. Atunci când nici măcar Regele de Fier nu mai spune că oțelul e răspunsul, înseamnă că lucrurile chiar sunt grave.

Mama Scaer își răsuci capul chel și scuipă peste umăr.

– Poate că a sosit vremea să-i trimitem un porumbel Bunicii Wexen.

Părintele Yarvi pufni.

– Mama Adwyn a ținut să precizeze că nu va face în veci pace cu mine.

– Așa zici tu.

– Crezi că mint? o întrebă Yarvi, aruncându-i o privire furioasă.

– De obicei, da! zise Scaer, privindu-l la fel de furioasă.

– Regele Fynn a făcut pace cu Bunica Wexen, rosti Skara cu un glas șovăielnic. Și ce bine i-a făcut!

Cei doi regi stăteau acolo tăcuți. Scaer se aplecă în față, sprijinindu-și mâinile tatuate pe genunchi.

– Fiecare război reprezintă un preludiu pentru pace. O negociere cu ajutorul armelor, nu al cuvintelor. Hai să mergem la Bunica Wexen cât încă mai avem ceva cu care putem negocia…

– Nu vom negocia nimic! lătră o voce. N-o să facem nicio pace!

Thorn Bathu se ivi de după cel mai apropiat tumul. La început, Skara se bucură foarte tare când o văzu. Singura femeie de care poți avea nevoie când sorții îți sunt împotrivă. Apoi Thorn smuci de un lanț. Un prizonier veni împleticindu-se după ea, cu mâinile legate în față și cu un sac pătat de sânge pe cap. În urma lor, Skara zări o siluetă înfofolită într-o mantie din petice pestrițe, cu chipul ascuns sub glugă. În sfârșit, Skara întâlni ochii lui Thorn, care ardeau în orbitele întunecate cu o furie aproape dureros de privit.

– Yilling cel Strălucitor a atacat orașul Thorlby azi-noapte, mormăi ea, lovindu-l pe prizonier cu piciorul și trântindu-l în genunchi înaintea celor trei conducători și a celor trei preoți. A ars jumătate de oraș. Regina Laithlin încă se mai află acolo, îngrijindu-se de răniți. A ucis bărbați femei, copii. L-a ucis…

Tuși scurt, înecându-se, dar reuși să se adune și ridică bărbia, cu ochii strălucitori și umezi.

– L-a ucis pe Brand.

Gorm îi aruncă o privire încruntată preotesei sale. Pumnul lui Uthil se încleștă pe mânerul sabiei. Părintele Yarvi făcu ochii mari, părând gata să

cadă de pe scaun.

– O, zei, șopti el, cu chipul golit de sânge.

– Îmi pare... foarte rău... se bâlbâi Skara.

Își aminti cum o susținuse și o îmbărbătase Thorn când sosise pentru prima oară în Thorlby. Își dorea să o poată îmbărbăta și ea la fel acum. Însă chipul ei părea atât de plin de furie acum, încât Skara de-abia îndrăznea să o privească, darămite să o mai și atingă.

Necunoscuta își coborî jos gluga zdrențăroasă. O femeie din sud cu piele întunecată, suplă ca un bici și plină de arsuri pe partea stângă a feței. Mai demult, Skara s-ar fi cutremurat la vederea ei, însă acum începea deja să se obișnuiască.

– Salutări, regi măreți, regine mărețe și preoți măreți, zise ea înclinându-se, expunându-și astfel petele chele din părul cărunt tăiat foarte scurt. În Ținutul Alyukilor, mi se spune Sun-nara-Skun. În Kalyiv, mi se spune Scarayoi, Cea Care Pășește Printre Ruine.

– Iar aici cum ți se spune? o repezi Mama Scaer.

– Ea e Skifr, murmură Yarvi.

– Vrăjitoarea Skifr? zise Scaer strâmbându-și buzele a dezgust. Hoața de relicve ale elfilor? Cea pe capul căreia a pus recompensă Bunica Wexen?

– Chiar ea, porumbița mea, zise Skifr zâmbind. Bunica Wexen mi-a ars casa și mi-a ucis neamurile, așa că sunt și eu vrăjmașul cel mai aprig al celui mai aprig vrăjmaș al tău.

– Cel mai potrivit dintre toți, bubui Gorm, privindu-l încruntat pe cel înlănțuit. Și trebuie să ne jucăm de-a ghicitul cu privire la cine-i oaspetele nostru?

Thorn pufni, apoi îi smulse acestuia sacul de pe cap.

Skarei aproape că i se făcu rău când îi văzu fața. Pocită de lovituri, năpădită de vânătăi, cu un ochi umflat și închis, iar cu celălalt doar o pată roșie. Apoi își dădu seama că-l cunoștea. Era unul dintre cei aflați în Pădure în noaptea când fusese incendiată. Unul dintre cei care râsese când Regele Fynn se prăbușise mort în flăcări. Știa că trebuie să-l urască, însă când îi văzu chipul desfigurat nu simți milă. Milă și dezgust pentru ce i se întâmplase.

Fii la fel de generoasă cu dușmanii ca și cu prietenii tăi, obișnuia să-i spună mereu bunicul său. *Nu pentru ei, ci pentru tine*.

Însă Thorn era departe de-a se simți generoasă.

– El e Asborn cel Făr'- de-Teamă, Companion al lui Yilling cel Strălucitor, zise ea, după care își înfipse degetele în părul năclăit de sânge al bărbatului și-i smuci capul mai aproape de ea. A fost capturat în atacul asupra Thorlby-ului și până la urmă s-a dovedit că poate simți și el teama. Spune-le și lor ce mi-ai spus mie, vierme!

Din gura distrusă a lui Asborn ieșiră printre dinții sparți câteva cuvinte greu de deslușit, asemănătoare cu un cârâit:

– Un mesaj... pentru Yilling cel Strălucitor. Ca să atace Thorlby-ul. Când... și unde... și cum să atace.

Skara tresărea de fiecare dată când prizonierul scuipa câte un cuvânt odată cu sfărâmături de dinți și salivă amestecată cu sânge.

– Aveți... un trădător printre voi.

Părintele Yarvi sări în picioare, strângându-și mâna schiloadă într-o imitație jalnică de pumn.

– Cine e?

– Doar Yilling îl cunoaște, spuse bărbatul, ațintindu-și ochiul injectat asupra Skarei. Poate că șade chiar acum printre voi, adăugă el, rânjind cu buzele pline de sânge. Poate că…

Thorn îl plesni peste fața distrusă, trântindu-l pe o parte, apoi ridică mâna pentru a-l mai lovi o dată.

– Thorn! strigă Skara, agățându-se de ea. Nu!

Thorn o privea cu chipul schimonosit de furie și de durere.

– Te rog, dacă vei continua să-l rănești, te vei răni pe tine însăți. Ne vei răni pe noi toți. Te implor, arată-i îndurare!

– Îndurare? șuieră Thorn, cu lacrimile șiroindu-i pe obrazul brăzdat de cicatrice. Dar ei i-au arătat îndurare lui Brand?

– Nu mai multă decât i-au arătat și bunicului meu, spuse Skara, simțind cum lacrimile o podidesc. Dar noi trebuie să fim mai buni decât ei!

– Nu! Trebuie să fim mai răi!

Thorn îl smuci sălbatic pe Asborn de lanț, ridicând din nou pumnul încleștat, însă rânjetul bărbatului se lăți.

– Yilling cel Strălucitor va veni după voi! hârâi el. Yilling cel Strălucitor va veni și va aduce și Moartea cu el!

– O, Moartea e deja aici.

Skifr se răsuci și ridică un braț. În pumnul strâns avea un obiect din metal negru. Urmă un pocnet asurzitor care o făcu pe Skara să tresară și o ceață roșie țâșni din capului lui Asborn, care prăbuși într-o rână, cu părul în flăcări.

Skara se uita la el, cu ochii căscați, plini de groază.

– Mamă Război, apără-ne, șopti Gorm.

– Ce-ai făcut? țipă Mama Scaer, ridicându-se cu o asemenea grabă de pe scaun, încât acesta se rostogoli în iarbă.

– Bucură-te, porumbița mea, căci te-am făcut să simți gustul victoriei!

Skifr ținea în sus obiectul acela mortal, din a cărui gură aflată la capăt ieșea un fir de fum.

– Știu unde mai putem găsi din astea. Relicve puternice, pe lângă ele cea din mâna mea pare o bagatelă. Arme de-ale elfilor, făcute înainte de Sfărâmarea Zeiței!

– Unde? întrebă Yarvi, iar Skara descoperi uluită că ochii preotului străluceau de dorință.

– În Strokom, spuse Skifr, privindu-l pe Yarvi cu capul plecat pe un umăr.

– Nebunie! zbieră Mama Scaer. Strokomul este interzis de Consiliul Preoteselor. Oricine pătrunde acolo se îmbolnăvește și moare!

– Eu am pătruns acolo, zise Skifr ridicând un braț lung pentru a indica brățara elfilor ce pâlpâia la încheietura lui Thorn într-o lumină portocalie. Am adus fleacul acela și uite că încă mai fac umbră pământului. Niciun tărâm nu mi-e interzis. Eu sunt Cea Care Pășește Printre Ruine și cunosc toate intrările. Chiar și pe cele care ne pot feri să ne îmbolnăvim dacă pătrundem în Strokom. Rostiți cuvântul și vă voi pune-n mâini arme cărora niciun om, niciun erou, nicio oaste nu li se va putea împotrivi.

– Și să fim blestemați cu toții? răcni Mama Scaer. Ți-ai pierdut mințile?

– Se vede că încă nu mi le-am pierdut.

Regele Uthil se ridică în picioare calm, tot și calm se îndreptă spre trupul lui Asborn, și la fel de calm se ghemui lângă el.

– Războinicul destoinic e cel care încă mai răsuflă atunci când corbii se ospătează. Regele adevărat e cel care privește hoiturile arzând ale vrăjmașilor săi.

Își înfipse degetul mic în gaura curată din fruntea lui Asborn și în ochii lui strălucitori păru să se aprindă iarăși acel foc nebun.

– Oțelul trebuie să fie răspunsul, zise el scoțându-și degetul mânjit de sânge din rană, după care și-l privi ridicând o sprânceană. Iar ăsta e doar un alt fel

de oțel.

Skara închise ochii, strângând cu putere brațele scaunului pe care ședea. Încercă să se liniștească, să răsufle din ce în ce mai ușor, să-și potolească stomacul răzvrătit și să-și înăbușe groaza ce-o cuprinsese. Groaza de a vedea cum se face magie. Groaza de-a fi martoră la uciderea unui prizonier. Groaza de-a înțelege că dintre cei prezenți ea părea singura căreia îi păsa. Trebuia să fie dârză. Trebuia să fie inteligentă. Trebuia să fie puternică.

– Eu zic că ar trebui să rămână ascuns până nu ne taie pe toți în bucăți, rosti Gorm.

– Eu zic că ar trebui împlântat în inima lui Yilling cel Strălucitor! mormăi Thorn.

– Ne putem da seama cu toții că durerea te-a înnebunit, se răsti Mama Scaer la ea. Magie de-a elfilor? Gândiți-vă la ce spuneți! Riscăm o nouă Sfărâmare a Zeiței! Și mai avem și-un trădător printre noi!

– Un trădător responsabil de arderea Thorlby-ului, lătră Thorn, așa cum ai visat că se va întâmpla atâția ani la rând! Un trădător în slujba Marelui Rege, cu care acum vrei să cazi la pace!

– Ai grijă ce acuzații îmi arunci, sălbatico…

Skara se sili să deschidă ochii.

– Toți am făcut sacrificii! strigă ea. Toți am pierduți prieteni, cămine, familii. Trebuie să rămânem uniți, altfel Bunica Wexen ne va zdrobi unul câte unul!

– Am sfidat autoritatea Marelui Rege, spuse Părintele Yarvi, iar asta e tot e are. Tot ce-l reprezintă. Nu poate da înapoi și nici noi n-o putem face. Ne-am ales cu toții calea de urmat.

– Tu ai ales-o pentru noi, se repezi Mama Scaer. Un pas însângerat după altul! Și asta ne-a dus la pieire.

Skifr scoase un râs ca un lătrat.

– O să bâjbâiți mult și bine fără ajutorul meu, porumbeilor. Întotdeauna vom avea riscuri de înfruntat. Întotdeauna vor fi pierderi. Dar eu v-am arătat magie interzisă și Soarele Mamă încă mai răsare.

– Conducem pentru că oamenii se încred în noi, spuse Gorm. Ce ne vom face fără încrederea lor?

– Conduci pentru că oamenii se tem de tine, zise Părintele Yarvi. Cu arme ca asta, teama lor va crește și mai mult.

– E ceva malefic, Părinte Yarvi, șuieră Scaer.

– Mă tem că e răul cel mai mic, Mamă Scaer. Victoriile glorioase duc la cântece de slavă, iar cele lipsite de glorie nu sunt mai puțin folositoare odată ce barzii se apleacă asupra lor. Însă înfrângerile glorioase sunt doar înfrângeri.

– Avem nevoie de timp de gândire, spuse Skara ridicând palmele de parcă ar fi încercat să liniștească niște câini turbați.

– Nu prea mult.

Skifr întinse mâna brusc și prinse o frunză ce plutea rotindu-se în aer.

– Nisipul se scurge prin clepsidră și Yilling cel Strălucitor se apropie. Aveți de gând să faceți ce e necesar pentru a-l înfrânge? Sau îl lăsați pe el să vă înfrângă?

Zdrobi frunza ce degetele, se răsuci cu spatele la ei și, ținând palma ridicată, lăsă rămășițele acesteia să fie suflate de vânt.

– Dacă mă întrebați pe mine, porumbeilor, asta nu poate fi în niciun caz o cale!

– N-o să fie pace, mârâi Thorn Bathu, smucind de lanț și săltându-l pe umăr. Nu cât timp Yilling cel Strălucitor și cu mine suntem încă în viață. Asta vă promit!

Și se întoarse, urmând-o pe Skifr, târând după ea trupul lui Asborn ale cărui picioare lăsau dâre în iarbă.

Gorm se ridică încet, încruntat peste măsură.

– Să ne întâlnim din nou mâine-dimineață cu toții și să decidem soarta alianței noastre. Și poate chiar soarta întregii Mări Sfărâmate.

Regele Uthil se ridică și el de pe scaun.

– Avem multe de discutat, Părinte Yarvi!

– Avem, regele meu, dar mai întâi trebuie să discut cu Regina Skara.

– Foarte bine, rosti Uthil, smulgându-și sabia din iarbă și așezând-o la loc, la subraț. Cât timp încerc s-o opresc pe Thorn să ucidă toți vanstermanii în căutarea unui trădător, trimite-i un porumbel Reginei Laithlin. Spune-i să-mi sărute fiul din partea mea.

Apoi se răsuci cu fața spre Fortăreața lui Bail.

– Spune-i că mi-e teamă că am să întârzii la cină.

Skara așteptă până când Regele Uthil dispăru, iar Mama Scaer se îndepărtă și ea cu pași lenți, clătinând amărâtă din capul chel, apoi vorbi:

– Știai că va sosi clipa asta.

Întoarse faptele pe toate părțile în minte, până când se potriviră toate la locul lor.

– De aceea ți-ai dorit să vă adun pe toți șase aici. Pentru ca problema relicvelor să nu răsufle către ceilalți.

– Nu toată lumea stă să reflecteze la fel de... mult ca tine, regina mea.

Vorbe, flatări, lingușiri, lucruri care nu trebuiau s-o abată din drumul ei.

– Ar fi înțelept din partea noastră să menținem cercul cât mai restrâns, mai ales dacă avem cu-adevărat un trădător printre noi.

Totul se lega acum, însă chiar și așa, Skara tot îl privea încruntată.

– În cele din urmă aș putea obosi tot jucând după cântecul tău, Părinte Yarvi.

– Cu toții jucăm după cum ne cântă Bunica Wexen, iar eu am jurat că voi zdrobi fluierul ăla până la urmă. Ai de luat o hotărâre tare dificilă, regina mea.

– Una după alta, din ce în ce mai dificile.

– Ăsta e prețul puterii.

Yarvi privea în jos la petele de sânge de pe iarbă, iar pentru câteva clipe păru copleșit de propriile griji.

– Iartă-mă. Doar ce-am aflat că omul cel mai bun pe care l-am cunoscut vreodată a murit. Uneori e greu... să faci alegerea corectă.

– Uneori nu există o alegere corectă.

Skara încerca să-și imagineze ce-ar fi făcut bunicul în locul ei. Ce sfat i-ar fi dat Mama Kyre. Însă pentru o astfel de situație nu fusese pregătită în niciun fel. Navigase mult prea departe pe mări necunoscute, iar de ea se apropia o furtună ce-i acoperea stelele după care se putea ghida.

– Ce-ar trebui să fac, Părinte Yarvi?

– Un înțelept mi-a spus cândva că un rege trebuie să învingă, restul e țărână. Iar pentru o regină e valabil același lucru. Acceptă propunerea lui Skifr. Fără ceva care să ne ajute să înclinăm balanța, Marele Rege ne va mătura cu totul din calea lui. Bunica Wexen nu-ți va arăta îndurare. Poporul tău, al Throvenlandului, nu va fi cruțat. Iar Yilling cel Strălucitor n-o să-ți mulțumească pentru îngăduință. Întreabă-te ce-ar face el în locul tău.

Skara se înfioră fără să vrea când îl auzi.

– Așa că trebuie să devin și eu un fel de Yilling cel Strălucitor?

– Lasă-l pe Tatăl Pace să verse lacrimi din cauza metodelor. Mama Război va surâde când va vedea rezultatele.

– Și când războiul se va sfârși? șopti ea. La ce fel de pace vom ajunge?

– Vrei să fii îndurătoare. Să pășești în lumină. Te înțeleg. Te admir. Dar, regina mea...

Părintele Yarvi veni mai aproape și se uită țintă în ochii ei, spunându-i cu blândețe:

– Doar învingătorii pot arăta îndurare.

Deci nu avea de ales. O știuse încă de când Skifr le arătase magia ei. Uitându-se în ochii Părintelui Yarvi, știa că și el gândise același lucru. El își dăduse seama mult mai devreme, dar știuse să manevreze evenimentele atât de dibaci, încât Skara își închipuise gândise tot timpul că ea ținea cârma în mâini. Dar mai știa și că, pe măsură ce oastea Marelui Rege se apropia, puterea ei luată cu împrumut îi aluneca printre degete. Poate asta era ultima ocazie când votul ei conta. Trebuia să câștige ceva pentru bunicul ei, pentru poporul ei, pentru Throvenland. Și pentru ea însăși.

– Îți cer ceva totuși, zise ea privind parapeții Fortăreței lui Bail profilându-se negri pe cerul decolorat. Trebuie să-l convingi pe Regele Uthil să se lupte cu Yilling cel Strălucitor aici.

Părintele Yarvi se uită iscoditor la ea. De parcă ar fi încercat să-i ghicească intențiile doar privind-o. Poate chiar ar fi reușit, în cele din urmă.

– Nu va dori să lupte atât de departe de casă. Iar Gorm, nici atât.

– Atunci voi vorbi cu Mama Scaer, să văd ce-mi poate oferi pentru un vot împotriva ta, zise Skara, apoi flutură din mână spre zidurile elfilor ce se înălțau amenințătoare deasupra tumulului mamei sale. Nu mai există nicăieri în lume o fortăreață mai puternică decât asta. Dacă ne vom apăra în interiorul ei, Yilling cel Strălucitor va fi nevoit să vină după noi. Pentru că e

mândru. Pentru că nu poate trece nepăsător pe lângă noi, știind că vom rămâne liberi. Vom aduna toți oamenii Marelui Rege într-un singur loc, aici. Vom fi pavăza de care se va frânge puterea Bunicii Wexen. Iar tu vei avea mână liberă să-ți cauți armele...

Încercă să-și ascundă greața când privi spre petele de sânge din iarba pe care căzuse Ashborn.

– Când te vei întoarce, vom putea zdrobi oastea lui Yilling cel Strălucitor dintr-o singură lovitură.

Yarvi reflecta la tot ce spusese regina.

– Cuvintele tale dovedesc înțelepciune, însă rareori războinicii sunt interesați de înțelepciune.

– Războinicilor le plac metalul lustruit, poveștile glorioase și cântecele în care oțelul e răspunsul. Presupun că le poți cânta celor doi regi despre una dintre astea. Ai o voce potrivită pentru așa ceva, Părinte Yarvi?

– Se întâmplă să am, zise el, ridicând o sprânceană.

– Nu voi abandona fortăreața pentru care a murit bunicul meu. Și nu voi abandona pământul pentru care a murit bunicul meu.

– Atunci voi lupta pentru el alături de tine, regina mea, zise Yarvi, după care îi aruncă o privire Surorii Owd: Ai ceva de adăugat?

– Vorbesc atunci când Regina Skara are nevoie de sfatul meu.

Zâmbi, calmă.

– Simt că a știut cum să te manipuleze și fără ajutorul meu.

Părintele Yarvi pufni, după care se îndepărtă cu pași mari printre tumuli, către tabăra Regelui Uthil.

– Un om foarte șiret, murmură Sora Owd, venind mai aproape și așezându-se lângă Skara. Un om care poate face orice cale să pară potrivită.

Skara îi aruncă o privire piezișă.

– N-am nevoie să citesc în stele ca să-mi dau seama că va urma și un „dar“.

– Planul său e unul disperat. E în stare să pășească pe un tărâm interzis alături de vrăjitoarea Skifr, ca să-i ghideze pașii, spuse Sora Owd, apoi adăugă mai încet: Ar pătrunde și în infern, convingând un demon să-i călăuzească pașii, și ne-ar face și pe noi să-l urmăm. Dacă nu vor găsi relicvele elfilor? Vom rămâne blocați în Fortăreața lui Bail, înconjurați de zece mii de războinici. Și dacă vor reuși?

Vocea îi era acum doar o șoaptă plină de teamă.

– Vom risca să distrugem lumea?

Skara se gândea la gospodăriile incendiate, la satele făcute scrum și la cetatea bunicului său zăcând în ruine.

– Lumea este deja distrusă. Fără acele arme, Marele Rege ne va învinge. Bunica Wexen va învinge.

Simți iar greața în gât și se forță să înghită.

– Yilling cel Strălucitor va învinge.

Umerii Surorii Owd se lăsară brusc în jos.

– Nu te invidiez pentru alegerea pe care trebuie s-o faci, regina mea, spuse ea privind încruntată în urma Părintelui Yarvi. Dar mă tem că vei distruge un monstru creând altul în locul lui.

Skara mai privi o dată tumulul tatălui său.

– Înainte credeam că lumea e plină de eroi. Dar lumea e plină de monștri, Soră Owd.

Își mută privirea de la morți, ațintind-o asupra Fortăreței lui Bail.

– Poate cel mai bun lucru e să sperăm că îl vom avea de partea noastră pe cel mai înfricoșător dintre toți.

Minciuni

Rin nu lăsa niciodată lucrurile făcute doar pe jumătate, iar lui Koll îi plăcuse mereu asta la ea.

Imediat ce ajunseră în Fortăreața lui Bail, își desfăcu forja, găsi un loc potrivit într-o pivniță, își rândui uneltele ca să le aibă la îndemână și se puse pe treabă.

Un fierar are mereu de lucru în aceste vremuri, îi spusese ea lui Koll.

Își petrecea tot timpul acolo jos, în bezna mirosind a cărbuni, izbind cu ciocanul, ascuțind, nituind. Iar el începea să-și facă griji pentru ea. Chiar mai mult decât își făcea pentru el însuși, ceea ce nu se întâmpla prea des.

Își așeză ușor mâna peste a ei, pentru a o liniști.

– Nu-ți va reproșa nimeni dacă te oprești și tu nițel.

Ea își smulse mâna dintr-a lui, continuând să lustruiască.

– Dacă mă opresc, încep să mă gândesc. Și nu vreau deloc să mă gândesc.

El întinse mâna din nou, pentru a o atinge.

– Știu, Rin, dar…

Ea îi îndepărtă din nou mâna.

– N-am chef de joacă.

– Îmi pare rău.

– Nu mai spune că-ți pare rău.

– Bine, nu-mi pare rău.

Ea se opri din ce făcea, pentru a-i arunca o privire încruntată.

– Lasă gluma, vorbesc serios!

– Îmi pare rău, spuse el, încumetându-se să zâmbească.

Zâmbi și ea, vag, doar o clipă, apoi se încruntă din nou. Lui îi plăcea foarte mult să o facă să zâmbească, dar se îndoia că va reuși asta încă o dată, cel puțin azi. Ea își propti pumnii de bancul de lucru, cu capul înfundat între umeri, privind fix lemnul plin de zgârieturi.

– Mă tot gândesc la lucruri pe care vreau să i le spun. Deschid gura ca să vorbesc. Mă întorc să-l strig.

Strânse din dinți, gata să izbucnească în plâns, dar se stăpâni.

– A dispărut. A dispărut și nu se va mai întoarce niciodată. De fiecare dată când îmi aduc aminte, nu-mi vine-a crede.

Scutură din cap, amărâtă.

– Avea mereu un cuvânt cald și era mereu blând cu toată lumea. Și lui ce bine i-a făcut?

– Le-a făcut bine celorlalți, răspunse Koll. Nu-l vor uita. Eu nu-l voi uita.

Brand îi salvase viața și îi ceruse un singur lucru în schimb: să se poarte frumos cu Rin.

– Am fost și eu în locul tău, să știi...

Vocea i se frânse, dar reuși să continue:

– Am pierdut și eu pe cineva.

– Și eu am fost în situația ta de acum, încercând să alin pe cineva. Atunci când a murit mama ta.

Așa începuse totul între ei. Nu fusese un fulger orbitor, ci ceva care crescuse încet, așa cum crește un copac cu rădăcinile adânc înfipte în pământ. Întâi brațul lui Rin în jurul umerilor săi atunci când Părintele Yarvi rostise cuvintele potrivite la înmormântarea mamei sale. Apoi mâna lui Rin într-a sa când ridicaseră tumulul deasupra ei. Râsul lui Rin atunci când el intrase în fierărie, doar pentru a avea pe cineva alături. Iar ea fusese alături de el. Singurul lucru pe care putea să-l facă era să rămână și el alături de ea. Chiar dacă simțea că se sufocă.

– Cu ce te pot ajuta? o întrebă.

Rin se liniști, apoi apucă iar piatra de lustruit. Pe toți zeii! Ce dură era. O fi fost ea doar cu un an mai mare decât el, însă uneori părea că e mai în vârstă cu vreo zece.

– Rămâi alături de mine.

Se apucă din nou de lustruit, cu fruntea brobonită de sudoare.

– Am nevoie să spui că vei fi alături de mine.

– Voi fi alături de tine, se forță el să spună, chiar dacă voia cu disperare să iasă la aer curat și îl dezgustau propriile gânduri. Promit...

Auzi pași grei coborând pe scări și se simți ridicol de bucuros pentru această mică distragere a atenției. Până când văzu cine se cocoșa pentru a încăpea pe ușa joasă. Nimeni altul decât paharnicul cu păr alb al lui Grom-gil-Gorm, Raith, a cărui frunte luase contact cu atâta grosolănie cu nasul lui Koll sub cedrul din Thorlby.

– Tu, rosti el, strângând pumnii.

Raith tresări auzindu-l.

– Da. Eu. Scuze. Ce-ți mai face nasul?

Poate că intenționase să sune ca o scuză, însă Koll simți în acea remarcă doar propria durere.

– Un pic suferind, se răsti el. Dar un pic mai puțin decât mândria ta, îmi închipui.

Raith ridică din umeri.

– Deja era distrusă. Știam că ești un cățărător de două ori mai bun decât mine, altfel nu te-aș fi pocnit cu capul în nas. Doar tu ai fost cel care s-a cățărat și a pătruns în fortăreață, nu? Măi să fie, ce mai aventură!

Și complimentul ăsta, menit să dreagă mândria rănită a lui Koll, ajunse drept la țintă, ceea ce-l înfurie și mai tare.

– Afurisitule, ce vrei de la mine?

Vocea i se frânse la sfârșit și ultimele cuvinte ieșiră pe un ton foarte ascuțit, de parcă era un cățeluș care vrea să se ia la trântă cu un lup mare și rău.

– Nimic.

Raith îi aruncă o privire lui Rin, ochii zăbovindu-i pe picăturile de sudoare de pe umerii goi, iar lui Koll nu-i plăcu deloc felul în care se uita la iubita lui.

– Tu ești făuritoarea de săbii de pe Strada a Șasea?

Rin își șterse fruntea cu șorțul și-l măsură și ea cu privirea pe Raith. Iar lui Koll nu-i plăcu nici felul în care ea se uita la Raith, dacă era să spună lucrurilor pe nume.

– Yilling cel Strălucitor mi-a dat foc la fierărie și totul a ars, odată cu toată Strada a Șasea. Acum cred că sunt făuritoarea de săbii din beciul Fortăreței lui Bail.

– Fortăreața lui Bail e un loc mai potrivit pentru așa ceva.

Se auziră pași mult mai ușori pe scări și Regina Skara se strecură și ea în fierărie. Arăta și mai slabă decât atunci când o văzuse Koll ultima oară, căci oasele umerilor îi înțepau pielea, dar părea la fel de nelalocul ei în mizeria și duhoarea dintr-o fierărie ca o lebădă într-o cocină.

Koll ridică din sprâncene odată cu Rin.

– Regina mea, murmură el.

Ochii mari și verzi ai Skarei erau ațintiți asupra lui Rin.

– Îmi pare foarte rău pentru moartea fratelui tău. Toți spun că a fost un om foarte bun.

– Da, a fost, zise Rin, privind bancul de lucru încruntată. Pe ei îi ia Mama Război mai întâi.

– Ne putem ruga cu toții să-i vină rândul cât mai curând și Tatălui Pace, spuse Koll.

Regina Skara își feri privirea, dovedind același dispreț pentru cuvintele pioase ca Thorn Bathu însăși.

– Câtă vreme vom vedea mai întâi stârvul lui Yilling cel Strălucitor putrezind.

– Nu mă rog prea des, însă pentru asta chiar mă voi ruga, zise Rin.

– Am auzit că faci săbii. Cele mai bune săbii din jurul Mării Sfărâmate.

– Am făcut-o pe cea a Regelui Uthil. Și pe cea a lui Thorn Bathu.

Rin desfăcu cârpa de pe bancul de lucru pentru a le arăta la ce lucra. Sabia la care muncise împreună cu Koll.

– Am făcut asta pentru un bărbat care a murit săptămâna trecută în Thorlby.

– Tu ai sculptat și teaca? întrebă Raith, plimbându-și degetele groase pe deasupra lemnului. E minunată.

– Eu am lucrat metalul, îi răspunse Rin. Koll s-a ocupat de lemn.

Raith îi aruncă o privire admirativă.

– Ai un adevărat har de care să fii mândru. Mi-aș dori să pot realiza și eu astfel de lucruri.

Strânse pumnul și tresări. De parcă l-ar fi durut acest gest.

– Întotdeauna am fost mai bun la distrus lucruri.

– Cere mai puțin efort, murmură Koll.

– Am nevoie de o sabie, spuse Skara. Și de o armură care să mi se potrivească.

Rin o cântări din priviri pe regină, îndoindu-se de ce-ar fi putut ea face cu o armă. De-abia dacă părea în stare să stea în picioare în armură, ca să nu mai pomenim de o luptă.

– Ai de gând să participi la vreo bătălie?

Skara doar surâse.

– O, zei! Sigur că nu. Dar vreau să arăt ca și cum aș fi gata s-o fac.

Prea mulți preoți

– Mamă Scaer, ce plăcere!

De cum o văzu, Skara înțelese că pentru preoteasa lui Gorm vizita nu reprezenta deloc o plăcere. Întotdeauna fusese o femeie numai piele și os, însă acum fața ei părea dură și ascuțită ca o daltă și la fel de lipsită de umor.

– Îmi cer scuze pentru felul în care arată camerele mele, ne-am descurcat cum am putut.

Mobilierul fusese adunat de ici, de colo, carpetele erau de fapt stindarde capturate în luptă, iar Jenner cel Albastru nu voise să spună de unde provenea salteaua umplută cu fulgi de gâscă. Însă în aceste camere se născuse Skara, iar ferestrele arcuite dădeau spre curtea fortăreței sale. Nu avea de ce să se ducă în altă parte.

– Dorești puțin vin?

Se întoarse pentru a-și chema sclava, însă Mama Scaer o opri cu privirea-i rece.

– N-am venit pentru vin, regina mea. Am venit să vorbim despre votul pe care ai de gând să i-l acorzi Părintelui Yarvi.

– Votul meu este în interesul Throvenlandului.

– Dar va beneficia în vreun fel Throvenlandul de pe urma unei a doua Sfărâmări a Zeiței?

Vocea lui Scaer clocotea de furie.

– Dacă Părintele Yarvi nu va putea struni această magie? Sau dacă o va putea struni, atunci ce va urma? Crezi că va renunța la ea?

– Dar va beneficia în vreun fel Throvenlandul dacă oastea Marelui Rege va mărșălui pe-aici netulburată?

Vocea îi devenise stridentă și Skara se strădui să-și păstreze calmul, însă nu reuși.

– Să-l lăsăm pe Yilling cel Strălucitor să dea foc la ce-a mai rămas?

Ochii Mamei Scaer se îngustară până ajunseră ca niște crăpături.

– Nu vrei să faci așa ceva, regina mea.

– S-ar părea că toată lumea știe ce am de făcut, numai eu nu, zise Skara, ridicând o sprânceană spre Sora Owd. A mai fost vreodată o regină binecuvântată cu atât de mulți preoți?

– Măcar lasă-mă să te eliberez de o povară, spuse Scaer. Dacă ai de gând să te alături nebuniei Părintelui Yarvi, atunci trebuie să-l țin sub o atentă supraveghere. Între timp, regele meu trebuie să aibă și el o preoteasă care să-l sfătuiască.

Întinse o mână lungă și tatuată, fluturând din degetele sale strâmbe.

– Joaca s-a terminat, Soră Owd. Treci la locul tău și ai grijă de corbii mei.

Owd se albi la față, iar Skara făcu un efort serios ca să nu pățească la fel. Până atunci nu-și dăduse deloc seama cât de mult ajunsese să depindă de preoteasa ei. Câtă încredere începuse să aibă în ea. Și o mai și plăcea pe deasupra.

– N-am de gând să renunț la ea…

– N-ai de gând? pufni Scaer. E ucenica mea, împrumutată, nu dată de tot, și, în cazul în care ai fost prea orbită ca pricepi, *regina mea*, ea mi-a spus tot

ce-ați vorbit până acum. Cu cine ai vorbit și ce i-ai spus. Tot ce-ai cerut până acum și tot ce ți-ai dorit. Mărimea rahaților făcuți dimineața, dacă vrei să știi. Am înțeles că sunt la fel ca și cea care-i face, un pic cam... *subțiri*.

Owd fixa îndurerată podeaua, cu fața mai roșie ca oricând. Skara ar fi trebuit să-și dea seama. Poate chiar își dăduse. Însă tot o răni adânc. Rămase fără cuvinte o clipă, nu mai mult, fiindcă își imagină cum ar fi răspuns bunicul său, cum ar fi tratat o batjocură atât de mare pe pământul său, în propria-i fortăreață, în propriile camere.

Sora Owd păși nesigură spre ușă, dar Skara întinse brațul ca s-o oprească.

– M-ai înțeles greșit! Nu am de gând să renunț la ea, deoarece chiar în această dimineață a depus jurământul ca succesoare a Mamei Kyre. Mama Owd este noua Preoteasă a Throvenlandului, iar locul ei este aici, lângă mine.

Îi făcea o mare plăcere s-o vadă pe Scaer rămânând perplexă la auzul unei asemenea vești. Singura persoană care părea chiar mai perplexă decât ea era Owd însăși.

Se uita când la fosta stăpână, când la cea nouă, cu ochii mari cât niște farfurioare. Dar era prea isteață ca să fie luată prin surprindere.

– E adevărat.

Owd își îndreptă spatele și își întinse gâtul. O ținută de care până și Mama Kyre ar fi fost mândră.

– Am jurat s-o servesc pe Regina Skara ca preoteasă. Aveam de gând să-ți spun…

– Însă tu ne-ai stricat surpriza, continuă Skara, zâmbind dulce.

La urma urmei, un zâmbet nu te costă nimic.

– O, veți plăti pentru asta, zise Mama Scaer, dând încet din cap. Ascultați-mă pe mine.

Însă Skara își pierduse răbdarea.

– Trezește-mă când va sosi vremea plății. Acuma, ai de gând să pleci singură din camerele mele sau trebuie să-l pun pe Raith să te-arunce de la fereastră?

Preoteasa lui Gorm scoase un ultim plescăit dezgustat, apoi se năpusti afară din cameră, trântind ușa după ea.

– Bun.

Skara inspiră adânc și își duse o mână la piept, încercând să-și calmeze bătăile năvalnice ale inimii.

– Încurajator!

– Regina mea, șopti Sora Owd, cu ochii încă la ușă, împietrită acolo. Știu că nu merit să fiu iertată…

– Nu ai de ce să fii iertată, rosti Skara punându-i o mână pe umăr și încercând s-o liniștească. Pentru că nu ai făcut nimic greșit. Am știut mereu că ești o persoană loială. Dar am știut și că loialitatea ta este împărțită între mai multe persoane. Mama Scaer era stăpâna ta. Acum m-ai ales pe mine și pentru asta îți sunt recunoscătoare. Foarte recunoscătoare.

Și Skara o strânse mai tare de umăr, apropiindu-se de ea.

– Însă acum loialitatea ta nu mai trebuie împărțită.

Sora Owd îi întoarse privirea și câteva lacrimi i se iviră printre gene.

– Jur în fața Lunii și a Soarelui, regina mea! Voi fi o preoteasă loială ție și Throvenlandului. Voi avea mai mare grijă de trupul tău decât de al meu. Voi avea mai multă grijă de interesele tale decât de ale mele. Nu voi mai divulga nimănui secretele tale și nu voi mai avea secrete față de tine. Sunt a ta. Jur!

– Mulțumesc, Mamă Owd!

Skara o bătu ușor cu palma pe umăr, apoi de depărtă.

– Zeii îmi sunt martori că niciodată n-am avut mai multă nevoie de un sfat bun.

Loialitate

Raith se tot învârtea printre focurile din tabără, printre corturi și printre războinicii Vansterlandului strânși unii într-alții. Și el făcuse același lucru de sute de ori, înainte de dueluri, de atacuri sau de bătălii. Aici se simțea cel mai bine. Asta era casa lui. Sau asta ar fi trebuit să fie. Căci lucrurile nu mai stăteau la fel ca odinioară.

Oamenii erau obosiți, departe de casele lor și de familii, și știau ce-i așteaptă. Raith le citea îndoiala pe chipuri la lumina focurilor. O auzea în glasurile lor, în râsul lor, în cântecele lor. Le adulmeca temerile.

Nu doar el se învârtea prin tabără. Și Moartea pășea printre ei, însemnându-i pe cei condamnați, și fiecare om de acolo îi putea simți răsuflarea înghețată în ceafă.

O luă spre dealul scund în vârful căruia ardea un singur foc, urcând apoi coasta cu pași mari și lăsând rumoarea taberei în spate. Rakki stătea în genunchi pe o pătură lângă foc, cu scutul lui Gorm între genunchi, și privea încruntat rama acestuia în timp ce-o lustruia cu o cârpă. O, zei, ce bine se simțea că-l vede! Ca un om ce-și revede casa după o lungă despărțire.

– Salut, salut, frate! zise Raith.

– Salut, salut!

Când Rakki își plimbă privirea de jur împrejur, lui Raith i se păru că se privea într-o oglindă. În oglinda magică pe care Horald o adusese din

îndelungata-i călătorie, oglinda care-i arăta celui care se privea în ea jumătatea lui mai bună.

Să stea jos lângă el era la fel de confortabil ca încălțatul perechii favorite de cizme. Raith își privi o clipă fratele lucrând în tăcere, după care își mută privirea în jos, spre propriile mâini goale.

– Lipsește ceva.

– Dacă e creierul tău, înfățișarea plăcută sau simțul umorului, să știi că le găsești la mine.

– Mă gândeam la o sabie pe care s-o lustruiesc eu însumi, pufni Raith.

– Teaca Reginei Skara n-are nevoie să fie lustruită?

Raith se uită la fratele său și zări acel zâmbet strâmb pe care Rakki îl afișa în astfel de momente. Pufni din nou.

– Eu sunt pregătit, însă nicio invitație regală deocamdată.

– Eu nu mi-aș face prea mari speranțe, frate. Cât timp aștepți, poți și mânca.

Și Rakki arătă cu capul spre vechea lor oală neagră și unsuroasă ce fierbea deasupra focului.

– Iepure?

Raith închise ochii și trase în piept mirosul plăcut. Un miros care-l purtă înapoi, în vremuri mai fericite, când împărțeau aceeași masă, aceleași speranțe, același stăpân.

– Îmi place iepurele.

– Firește. Doar ne știm unul pe celălalt mai bine decât oricine, nu?

– Ne știm, cum să nu, recunoscu Raith, aruncându-i o privire piezișă. Deci ce vrei de la mine?

– Nu pot pregăti o cină pentru fratele meu?

– Normal că poți, însă nu o faci niciodată. Ce dorești?

Rakki lăsă la o parte scutul lui Gorm și se uită fix la fratele său.

– Te-am văzut alături de tânăra Regină a Throvenlandului, de piratul ăla bătrân și jerpelit și de amărâta aia de preoteasă bucălată și păreai fericit. Tu nu pari niciodată fericit.

– Nu sunt oameni răi, zise Raith, încruntându-se. Și suntem cu toții în aceeași tabără, nu?

– Chiar suntem? Lumea începe să se întrebe dacă mai ai de gând să te întorci la noi.

Rakki știuse întotdeauna cum să-l împe.

– Nu eu am ales ceea ce mi se întâmplă! Eu nu am încercat decât să obțin cele mai bune rezultate acolo unde am fost trimis. Aș face orice să mă întorc!

– E bine că auzim asta, veni răspunsul din spatele lui.

De mult nu mai era un copilaș neajutorat, însă glasul acela tot îl făcea să se chircească precum un cățeluș ce așteaptă o lovitură de la stăpânul lui. Se strădui să se întoarcă și să privească direct în ochii albaștri și reci ai Mamei Scaer.

– Ți-am simțit lipsa, Raith.

Se așeză pe vine în fața lui, sprijinindu-și încheieturile osoase pe genunchi și lăsându-și palmele să atârne.

– Cred că acum ar fi mai bine să te întorci acolo unde trebuie, la locul tău de drept.

Raith înghiți în sec, simțindu-și dintr-odată gura foarte uscată. Să se întoarcă la umplerea cupei regelui, la căratul sabiei, să înceapă iar să lupte

alături de fratele său? Să devină iar cel mai înfricoșător, cel mai dur, cel mai însetat de sânge? Să se întoarcă la incendierea caselor, la omoruri și să ajungă într-o zi să stea împovărat de un lanț făcut din mânere de sabie?

– Asta-i tot ce-mi doresc, murmură el. Tot ce mi-am dorit vreodată.

– Știu, zise preoteasa pe acel ton liniștitor ce-l făcea să se înfioare chiar mai tare decât vorbele aspre. Știu.

Și întinse mâna ca să-l scarpine în cap așa cum ai scărpina un cățeluș între urechi.

– Mai e o treabă pe care aș vrea s-o rezolvi pentru mine.

Raith simți un fior rece pe spate când îl atinse Scaer.

– Spune!

– Mă tem că Părintele Yarvi i-a prins un belciug Reginei Skara în nasul ei frumos. Mă tem că o duce în orice direcție vrea el. Mă tem că o va duce spre pieire și că ne vor târî și pe noi odată cu ei.

Raith îi aruncă o privire fratelui său, însă din partea lui nu primi niciun ajutor. Rareori primea, de fapt.

– Îmi închipui că știe și ea ce trebuie să aleagă și ce nu, murmură el.

Mama Scaer pufni disprețuitoare.

– Părintele Yarvi intenționează să încalce legile cele mai sacre ale Consiliului Preoteselor și să scoată arme de-ale elfilor din Strokom.

– Arme de-ale elfilor?

Ea se aplecă spre el sâsâind, iar Raith tresări și se dădu înapoi.

– Am prevăzut asta! Orbit de propria-i aroganță, are de gând să dezlănțuie magia care a distrus Zeița. Știu că nu tu ești cel inteligent, Raith, dar înțelegi care sunt riscurile?

– Credeam că nimeni nu poate să pătrundă în Strokom și să scape cu viață…

– Vrăjitoarea Skifr e aici, iar ea poate și o va face. Dacă târfa aia mică îi oferă lui Yarvi votul ei.

– Aș putea vorbi cu ea, zise Raith, trecându-și limba peste buze.

Scaer întinse brusc mâna, făcându-l pe Raith să se chircească fără să vrea, însă ea doar își așeză palma rece pe obrazul lui, cu blândețe.

– Crezi că aș fi chiar atât de crudă cu tine încât să te arunc într-un duel al cuvintelor împotriva Părintelui Yarvi? Nu, Raith, nu prea cred. Tu nu știi să vorbești.

– Atunci...

– Tu ești un ucigaș, continuă ea încruntându-se, de parcă nu i-ar fi convenit că el nu pricepuse de la început ce vrea de la el. Vreau s-o ucizi.

Raith se holbă lung la preoteasă. Ce altceva ar fi putut face? Rămase cu ochii ațintiți într-ai ei, simțind cum îl ia cu frig.

– Nu... șopti el, însă niciodată nu mai rostise un cuvânt atât de încet. Te rog...

Rugatul nu rezolvase niciodată nimic cu Mama Scaer. Rugatul o făcea doar să se convingă de slăbiciunea lui.

– Nu? întrebă ea, strângându-i dureros fața între palme. Te rog?

El încercă să se smulgă din strânsoare, însă n-avea pic de forță și preoteasa îl trase spre ea, aproape atingându-i nasul cu al său.

– Asta nu-i o rugăminte, băiete, șuieră ea, e porunca regelui tău.

– Vor ști că eu am făcut-o, scheună el, bâjbâind după scuze așa cum scormonește un câine după un os îngropat.

– M-am gândit eu la ceva în locul tău.

Mama Scaer scoase dintre faldurile veșmântului o mică fiolă, cu un lichid ca apa, pe care o ținu între degetele ei lungi.

– Ai fost paharnicul regelui. Să torni asta în cupa reginei n-ar trebui să fie chiar atât de greu. Nu-i nevoie decât de o picătură. Nu va suferi deloc. Va cădea într-un somn adânc, din care nu se va mai trezi. Și toată nebunia asta se va sfârși. Poate chiar vom cădea la pace cu Marele Rege.

– Regele Fynn a crezut și el că vor putea cădea la pace…

– Regele Fynn n-a știut ce să ofere.

Raith înghiți în sec.

– Și tu știi?

– Aș începe cu Părintele Yarvi, într-o cutie, zise Mama Scaer, înclinându-și capul pe un umăr. Și poate, odată cu el, și jumătatea de sud a Gettlandului? Tot ce se află la nord de Thorlby va fi al nostru totuși, nu ești de acord? Am încredere că Bunica Wexen mă va asculta când voi veni cu o asemenea propunere...

Mama Scaer luă mâna moale a lui Raith într-a sa și i-o răsuci, lăsând fiola să-i cadă în palmă. Ce lucru mărunt. Și atunci îi veniră în minte cuvintele Skarei: *De ce a trimis un prost cinstit să facă treaba unui om mincinos isteț?*

– M-ați trimis la ea pentru că sunt un ucigaș, murmură el.

– Nu, Raith, rosti Mama Scaer, prinzându-i din nou fața în palme și trăgându-i-o iar aproape de a ei. Te-am trimis pentru că ești *loial*. Acum îți poți cere răsplata.

Se ridică în picioare, părând că-l domină cu înălțimea ei.

– Mâine, la aceeași oră, te vei întoarce la locul tău de drept. Alături de rege.

Se răsuci, gata să plece.

– Alături de fratele tău.

Și dispăru în noapte.

Raith simți mâna fratelui său pe umăr.

– Câți oameni ai ucis până acum, frate?

– Știi bine că nu prea dau importanță numerelor.

– Atunci ce mai contează unul în plus?

– E o mare diferență între uciderea unui om care se pregătește să te omoare dacă n-o faci tu și uciderea cuiva...

Cuiva care nu ți-a făcut niciun rău. Cuiva care a fost bun cu tine. Cuiva pe care tu…

Rakki îl smuci de cămașă, trăgându-l lângă el.

– Singura diferență este că acum avem mult mai multe de câștigat și mult mai multe de pierdut! Dacă nu vrei s-o faci... o să fii pe cont propriu. Amândoi o să fim pe cont propriu.

– Ce s-a întâmplat cu fuga pe corabie și cu călătoria către sud, pe Râul Divin, împreună?

– Mi-ai spus să-i mulțumesc Mamei Război că suntem amândoi în rândul învingătorilor, și ai avut dreptate! Hai să nu ne prefacem că ucidem doar războinici. De câte ori nu am fost alături de tine doar de dragul tău? Și cum rămâne cu femeia aia de la fermă, hm? Dar cu copiii ei…

– Știu prea bine ce-am făcut!

Furia clocotea în el și Raith strânse în jurul fiolei pumnul care-l durea tot timpul, apoi îl agită în ochii fratelui său.

– Am făcut-o pentru noi doi, bine?

Îl înșfăcă pe Rakki de guler, făcându-l să-și piardă echilibrul și să trântească oala de pe foc, vărsându-i conținutul.

– Te rog, frate!

Rakki îl apucă de umeri. Era mai degrabă o îmbrățișare decât o strângere puternică. Cu cât Raith își întărea strânsoarea, cu atât se înmuia fratele său. Îl cunoștea mai bine decât oricine, nu?

– Dacă noi doi n-avem grijă unul de celălalt, atunci cine-o va face? Fă-o. Fă-o pentru mine! Pentru amândoi!

Raith își privi fratele în ochi. În aceste clipe nu i se mai părea că seamănă. Trase cu nesaț aer în piept, ca un înecat, după care îl dădu afară, odată cu toată pofta de luptă din el.

– O s-o fac.

Clătină din cap, apoi se uită cu atenție la mica fiolă din mână. La urma urmei, câți oameni ucisese până atunci?

– Am încercat să găsesc un motiv întemeiat să n-o fac, însă... tu ești cel inteligent.

Apoi ridică pumnul strâns.

– Iar eu sunt ucigașul.

Rin ținea tăcută între buze câteva fire de sârmă și privea încruntată obiectul muncii sale de până atunci. Poate de vină era faptul că avea în preajmă o fată de vârsta ei sau apropiata discuție despre viitorul lor, cert e că Skara vorbea cât pentru amândouă. Despre tinerețea petrecută în Fortăreața lui Bail și despre puținele amintiri pe care le avea despre părinții săi. Despre Pădurea din Yaletoft, despre cum arsese aceasta și despre speranța ei că într-o zi va reuși să o reclădească. Despre Throvenland și despre poporul său și despre cum, cu ajutorul zeilor, va reuși să-i elibereze de sub jugul tiraniei

Marelui Rege și să se răzbune apoi pe Yilling cel Strălucitor, protejând astfel moștenirea lăsată de bunicul său. Sora Owd, acum Mama Owd, încruntându-se așa cum cerea statul nou dobândit, dădea tot timpul din cap aprobatoare.

Însă Raith nu se simțea în stare de așa ceva. I-ar fi plăcut și lui să facă parte din acel viitor glorios, însă el deja văzuse cum este viața de fapt. El nu se născuse într-o fortăreață sau într-un palat regal cu suita de sclavi după el, gata să-i îndeplinească orice capriciu. El își făcuse loc cu ghearele, având-l alături doar pe fratele său.

Își duse mâna la cămașă pentru a simți mica fiolă de sub țesătură. Știa prea bine ce fel de om este. Știa ce are de făcut.

Apoi Skara îi surâse, acel surâs al ei care-l făcea să se simtă de parcă Soarele Mamă îl alese pe el pentru a străluci tot timpul deasupra lui.

– Tu cum poți lupta îmbrăcat cu așa ceva? îl întrebă ea, scuturându-se și făcând zalele să zăngăne. Ce grea e!

Hotărârea lui Raith se topi ca o bucată de unt pusă pe plită.

– Ajungi să te obișnuiești, regina mea, mormăi el.

– Te simți rău? îl iscodi ea, privindu-l încruntată.

– Eu? se bâlbâi Raith. De ce?

– Unde ai deprins asemenea maniere? Pe toți zeii, ce cald e!

Apucă strâns de gulerul cămășii de zale și de veșmântul acoperit cu plăcuțe metalice de dedesubt. Nu mai arătase niciodată așa de vioaie – roșie la față, cu ochii scânteietori și fața lucindu-i de sudoare. Pocni din degete către sclavă, chemând-o la ea.

– Dă-mi niște vin, te rog!

– Îți torn eu, sări Raith, făcând câțiva pași pentru a lua carafa cu vin.

– De ce să nu fiu servită de cel mai bun dintre toți? spuse Skara, arătând cu capul spre Raith și zâmbindu-i lui Rin. Doar a fost paharnicul regelui.

– Am fost, murmură Raith. *Și voi fi din nou, dacă am să-mi duc la îndeplinire însărcinarea*.

Distingea cu greu cuvintele Skarei din cauza bubuiturilor propriei inimi. Grijuliu, atent, încercând să-și stăpânească tremurul mâinilor, reuși până la urmă să toarne în cupă vinul de culoarea sângelui.

Voia să dovedească faptul că e războinic. Un bărbat care-și sprijină regele și care câștigă faimă pe câmpul de bătălie. Și în ce se transformase? Într-un om care incendiază ferme. Care trădează încrederea celorlalți. Care otrăvește femei.

Își spuse în gând că trebuie s-o facă. Pentru regele său. Și pentru fratele său.

Simțea în ceafă privirea Mamei Owd când înghiți gura de vin pe care trebuie s-o ia paharnicul pentru a fi sigur că băutura poate fi băută fără griji de buze mai fine decât ale sale. O auzi făcând un pas spre el, când Skara spuse:

– Mamă Owd! Tu l-ai cunoscut pe Părintele Yarvi înainte să devină preot, nu?

– L-am cunoscut, regina mea, dar foarte puțin. Chiar și pe atunci părea lipsit de orice scrupule...

Raith o auzi pe preoteasă îndepărtându-se și, fără a îndrăzni să răsufle măcar, scoase iute fiola de sub cămașă, o destupă și lăsă o picătură să cadă în cupă. O singură picătură era de-ajuns. Văzu valuri micuțe cum se întind pe suprafața lichidului, apoi dispar, și ascunse repede fiola. Simți că i se înmoaie genunchii și își sprijini pumnii de ei, pentru a se liniști.

Își spuse că nu avea încotro.

Luă cupa cu ambele mâini și se întoarse cu fața la ele.

Skara încuviința din cap privind-o pe Rin cum îi așază mai bine cămașa de zale în jurul taliei, potrivind-o cu degetele sale dibace, apoi îndesând la locul lui un fir ieșit.

– Jur că ești la fel de îndemânatică cu oțelul pe cât era croitoreasa mea cu mătăsurile.

– Binecuvântată de Cea Care Izbește Nicovala, regina mea, murmură Rin dându-se un pas în spate pentru a-și examina rezultatul muncii. Deși în ultimul timp nu mă simt chiar binecuvântată.

– Lucrurile se vor schimba, ai să vezi.

– Vorbești cum vorbea fratele meu, spuse Rin, zâmbind slab în timp ce-i dădea roată Skarei. Cred că am terminat. O s-o desfac și o să mă ocup de modificări.

Raith se apropia de ea cu vinul în mână. Skara își așeză o mână pe pumnalul de la centură, răsucindu-se și făcând zalele să strălucească în lumina lămpii.

– Ei bine? Acum pot trece drept războinică?

Pe toți zeii! Abia dacă mai putea vorbi. Genunchii îi tremurau când îngenunche în fața ei, așa cum pățea mereu când îngenunchea în fața lui Gorm, după fiecare duel sau bătălie. Așa cum urma să se întâmple și de-acum încolo.

– Dacă toate zidurile de scuturi ar arăta la fel, reuși el printr-un mare efort să rostească, n-ai avea nicio problemă să-ți convingi oamenii să-i atace pe ticăloși.

Ținând cupa cu ambele mâini, o ridică spre ea.

Își spuse că nu avea de ales.

– M-aș putea obișnui cu bărbați chipeși care să îngenuncheze la picioarele mele, spuse ea râzând.

Râsul ei bogat și sălbatic. Întinse mâna pentru a lua cupa.

Aranjamente

– Unde e? murmură Părintele Yarvi aruncând din nou o privire spre ușă.

Koll nu era obișnuit să-și vadă maestrul pierzându-și răbdarea, iar asta îl făcea și pe el să se îngrijoreze. De parcă nu avea și-așa destule griji acum, când trebuia decisă soarta lumii și toate celelalte.

– Poate că se îmbracă, răspunse el. Mi se pare genul de om căruia îi trebuie mult timp să se îmbrace pentru un astfel de lucru.

Părintele Yarvi se întoarse ca să-i arunce o privire aspră și Koll simți cum se face mic în scaun.

– Mie mi se pare genul de om care își calculează bine timpul necesar ca să se îmbrace pentru un astfel de lucru, spuse el, apropiindu-se de Koll. Nu crezi?

Koll își drese glasul, aruncând și el o privire spre ușă.

– Unde e?

În colțul opus al Sălii lui Bail, în spatele lui Grom-gil-Gorm, Mama Scaer se simțea din ce în ce mai mulțumită de ceea ce făcuse. Parcă ea și Yarvi s-ar fi aflat pe câte un taler al unei balanțe – niciunul nu putea să cadă fără a-l ridica pe celălalt.

– Avem o bătălie de dat! strigă ea în timp ce războinicii vanstermani își mormăiau dezaprobarea. Yilling cel Strălucitor n-are de gând să aștepte

venirea tinerei noastre regine, de asta să fiți siguri. Trebuie să ne alegem foarte repede calea de urmat, altminteri o vom lua la vale spre dezastru.

– Suntem cu toții conștienți de acest lucru, Mamă Scaer, scrâșni Regele Uthil, după care se aplecă pentru a-i șopti la ureche Părintelui Yarvi: Unde e?

Una dintre ușile duble scârțâi și se întredeschise un pic și Mama Owd se strecură înăuntru, încremenind când toate privirile se întoarseră spre ea, agitată ca o rață care tocmai ce și-a pierdut puii.

– Ei bine? se răsti Yarvi.

– Regina Skara...

Gorm miji ochii.

– Da?

– Regina Skara...

Mama Owd se rezemă de ușă pentru a privi înapoi, după care se retrase, evident ușurată.

– E aici.

Ușile se deschiseră larg și Soarele Mamă năvăli alungând penumbra, făcându-i pe cei dinăuntru să clipească des și să se holbeze la throvenlanderii care intrau țanțoși în sală.

Regina Skara mergea în fruntea lor, cu capul sus și cu părul negru lăsat liber pe spate. Lumina soarelui la asfințit se răsfrângea în văpăi strălucitoare pe piatra roșie incrustată în brățara de la mână, pe nestematele din cercel și pe cămașa de zale pe care o îmbrăcase ca pentru luptă. La centură purta un pumnal, iar sub braț strângea un coif aurit. Raith pășea în spatele ei cu capul plecat, ducând sabia făcută de Rin, acoperită de teaca sculptată de Koll, două obiecte lucrate cu rară măiestrie, trebuie spus.

Rin se depășise pe ea însăși. Skara chiar arăta ca o regină războinică, deși era nefiresc de fragilă pentru așa ceva, iar părul lung și despletit ar fi încurcat-o serios într-o bătălie. Cu armura zăngănind, păși mândră printre reprezentanții Vansterlandului și ai Gettlandului, fără a catadicsi să privească nici în stânga, nici în dreapta, în timp ce războinicii săi veneau tropăind în urmă.

Zâmbetul Mamei Scaer pieri brusc, ceea ce-i produse Părintelui Yarvi o satisfacție cum nu se poate mai mare. Grom-gil-Gorm se zgâia la tânăra regină, cu fața plină de cicatrice încremenită. Regele Uthil ridică o clipă sprâncene. Koll nu-l mai văzuse niciodată atât de uimit.

Sora Owd și Jenner cel Albastru stăteau de o parte și de cealaltă a Reginei Skara, însă ea ignoră Jilțul lui Bail, își așeză coiful aurit pe masă, de care se sprijini cu pumnii îmbrăcați în fier, în timp ce războinicii formară un semicerc în spatele ei. Raith puse un genunchi la podea și ridică sabia, permițându-i reginei să o apuce de mâner.

Știau cu toții că Skara n-ar fi scos în veci sabia din teacă. Totul era o punere în scenă, aproape ridicolă. Aproape, dar nu complet ridicolă. Pentru că deasupra lor se înălța amenințătoare pictura cu Ashenleer cea victorioasă, îmbrăcată în armură și cu părul desfăcut, avându-l alături pe purtătorul său de sabie îngenuncheat, iar Koll privi de la regina din legendă la regina de acum și observă că asemănarea era izbitoare.

Surâsul Părintelui Yarvi se lăți.

– Oh, ce drăguț!

Mama Scaer era mai puțin impresionată.

– Cu certitudine, îți place să-ți faci o intrare teatrală, pufni ea.

– Iertați-mă, spuse Skara. Mă pregăteam de *luptă!*

O fi fost ea o femeie micuță, însă avea glasul unei eroine. Rosti ultimul cuvânt la fel de puternic cum ar fi făcut-o Thorn și până și Mama Scaer tresări auzind-o.

Koll se aplecă spre Părintele Yarvi:

– Cred că a sosit.

– Sunteți cu toții aliații mei! strigă Skara și glasul îi răsună în liniștea ce cuprinsese sala, un glas bogat și încrezător, de parcă ea se născuse pentru a se afla acolo. Sunteți invitații mei. Regi, preoți și războinici ai Gettlandului și ai Vansterlandului!

Raith cuteză să arunce o privire spre cei pe care-i considerase mereu prietenii săi. Cel Care Frânge Săbiile se uita țintă la Skara, însă Mama Scaer se holba drept la el cu cea mai ucigătoare privire pe care i-o văzuse Raith vreodată, și văzuse ceva de felul ăsta la viața lui. Buzele lui Soryorn se strâmbase de cea mai pură ură. Însă privirea lui Rakki era cel mai greu de suportat. Nu furie, ci dezamăgire. Privirea unui om trădat de cel în care avusese cea mai mare încredere. Raith își pironi privirea în podea, simțind că se îneacă.

– Avem de luat o decizie foarte importantă astăzi! spunea Skara. Dacă să ne folosim de arme interzise împotriva oștii Marelui Rege sau dacă să ne retragem din calea lui.

Raith de-abia dacă asculta ce spunea regina. Se gândea la noaptea de dinainte. Îngenunchease în fața ei, pregătit să-și îndeplinească însărcinarea. Apoi o auzise râzând, iar degetele pur și simplu îl trădaseră. Cupa îi căzuse din mână, iar vinul otrăvit se împrăștiase pe podea, făcând-o pe Skara să glumească pe seama calităților sale de paharnic al regelui, după care el zăcuse toată noaptea dincolo de ușa ei, holbându-se în întuneric ca un câine credincios ce era.

Zăcuse treaz, cugetând la cum se condamnase singur.

– Eu sunt Regina Throvenlandului! strigă Skara. Sângele lui Bail curge prin venele mele. Unii poate ar prefera să fugă de Marele Rege, însă eu nu plănuiesc să fac asta. Am jurat să mă răzbun pe Yilling cel Strălucitor și am de gând să-i smulg carnea de pe oase ca să-mi îndeplinesc jurământul. Vreau să-mi urlu sfidarea chiar și cu prețul ultimei suflări! Am de gând să

lupt cu orice armă voi avea la îndemână, rosti ea, aruncându-i o privire aspră Mamei Scaer. Cu *orice* armă. Și am de gând să lupt aici. Nu voi abandona Throvenlandul. Nu voi abandona Fortăreața lui Bail.

Raith nu-și dorise decât să-și servească regele și să lupte alături de fratele său, însă dăduse cu piciorul acestor lucruri, fiind conștient că nu va exista cale de întoarcere. Era pe cont propriu, așa cum îi spusese și Rakki. Purtătorul de sabie al unei fete care n-avea nici măcar vlaga necesară să-și scoată sabia din teacă.

– Tu ce crezi, Rege Uthil? strigă ea.

– Cred că nu există luptător aici care să nu rămână impresionat de hotărârea ta, Regină Skara.

Regele de Fier zâmbi, o imagine pe care Raith nu crezuse vreodată că va apuca s-o vadă.

– Moartea ne așteaptă pe toți. Mă simt onorat să o înfrunt alături de tine.

Raith o văzu pe Skara înghițind cu greutate în timp ce se întorcea spre vanstermani.

– Dar tu ce zici, Rege Gorm?

Greutatea armurii pur și simplu o strivea și se simțea în ea ca într-un cuptor. Skara trebuia să se străduiască să stea dreaptă, să-și păstreze atitudinea trufașă și expresia provocatoare și mândră. Era regină, blestemați să fie cu toții! Era regină, era regină, era regină...

– Să rămânem impresionați de hotărârea ta? mârâi Mama Scaer. Nu-i războinic pe-aici care să nu fi rămas dezgustat de teatrul pe care l-ai jucat. De parcă ai fi scos vreodată o sabie din teacă, ce să mai zic de lovit pe cineva la mânie! Iar acum vrei să ne convingi pe toți să ne jertfim viețile pentru regatul tău gol, pentru mândria ta goală, pentru…

– Ajunge! rosti Gorm încet.

Ochii săi negri n-o părăsiseră pe Skara de când intrase în sală.

– Dar, regele meu…

– Stai jos! zise Cel Care Frânge Săbiile.

Mama Scaer scrâșni din dinți furioasă, dar se lăsă să cadă pe scaunul ei.

– Vrei să lupt pentru fortăreața ta, spuse Gorm calm, cu glas tărăgănat. Să mă joc cu viața mea și cu viețile războinicilor mei, departe de casă. Să înfrunt oastea fără de număr a Marelui Rege bizuindu-mă doar promisiunea magiei elfilor făcută de o vrăjitoare cheală și de un mincinos cu o singură mână.

Zâmbi larg, prietenos.

– Foarte bine.

– Regele meu… șuieră Mama Scaer, însă el ridică o mână pentru a o face să tacă, păstrându-și privirea ațintită asupra Skarei.

– Voi lupta pentru tine. Fiecare vansterman va ucide pentru tine și va fi ucis pentru tine. Îți voi fi pavăză, astăzi, mâine și pentru tot restul vieții mele. Însă vreau și eu ceva în schimb.

Se lăsase o tăcere de moarte în sală. Skara înghiți în sec.

– Spune prețul, mărite rege.

– Tu.

Ea simți cum îi îngheață sudoarea pe sub armură. Simți că i se face greață și nu-și dorea decât să împroaște masa cu tot ce înghițise până atunci, deși se îndoia că Mama Kyre ar fi considerat asta un răspuns nimerit la o cerere în căsătorie din partea unui rege.

– De mult timp caut o regină potrivită pentru mine, spuse Cel Care Frânge Săbiile. O femeie la fel de șireată și de curajoasă ca mine. O femeie care să-

mi îmbogățească vistieria. O femeie care să-mi dăruiască mulți copii de care să fiu mândru.

Skara se trezi că se uită la Raith, care o privește la rândul său cu gura căscată, însă ce-i putea oferi el în afară de o sabie pe care ea de-abia dacă era în stare s-o ridice?

Părintele Yarvi pălise. Era pur și simplu o întorsătură de situație pe care nici măcar el n-o prevăzuse.

– Cineva care să-ți poată oferi pe tavă Throvenlandul, mormăi el.

Lanțul din mânerele săbiilor dușmanilor uciși în luptă dreaptă zornăi ușor în timp ce Gorm ridică din umerii masivi.

– Cineva care poate uni Throvenlandul și Vansterlandul, pentru prosperitatea amândurora. Îmi doresc mâna ta și sângele, și curajul tău, Regină Skara, și în schimb ți le voi oferi și eu pe ale mele. Cred că e un schimb cinstit.

– Regina mea… șuieră Mama Owd.

– Nu se cade… spuse Jenner cel Albastru.

Venise rândul Skarei să-și amuțească sfătuitorii cu un gest.

Era un șoc, nimic de zis, însă o regină nu-și permite ca un șoc să dureze prea mult. Că doar nu mai era o copilă.

Alături de Cel Care Frânge Săbiile ar putea apăra Fortăreața lui Bail. S-ar putea răzbuna pe ucigașii bunicului său. L-ar putea vedea mort pe Yilling cel Strălucitor.

Având cheia Vansterlandului la gât, ar putea asigura liniștea poporului său, ar putea reconstrui Yaletoftul, ar putea croi un nou viitor pentru Throvenland.

Era sătulă să flateze, să lingușească și să ațâțe un rival împotriva celuilalt. Era sătulă de faptul că titlul său atârna de un singur fir de păr. Skara nu era

deloc nerăbdătoare să împartă patul cu Grom-gil-Gorm. Dar era cu totul altceva să împartă puterea cu el.

Și ce dacă era de două ori cât ea? Și ce dacă avea de două ori vârsta ei? Și ce dacă era plin de cicatrice, înfricoșător, nemilos și foarte departe de soțul la care visase ea pe când era doar o fetiță? Visătorii trebuie treziți la realitate. Și își închipuia că Mama Kyre ar fi fost întru totul de acord cu alegerea ei. La urma urmei, lumea e plină de monștri. Poate cel mai bun lucru posibil e să-l ai pe cel mai înfricoșător de partea ta.

Și nici nu se punea problema să aibă de ales. Așa că se sili să surâdă.

– Accept.

Alegeri

– Ești pregătit? întrebă Părintele Yarvi în timp ce-și rânduia cărțile în cufăr. Cărțile lui preferate, despre ruinele și relicvele interzise ale elfilor. Trebuie să plecăm la următorul reflux.

– Pe de-a-ntregul, spuse Koll.

Adică terminase de strâns bagajul, căci pentru o astfel de călătorie nu poți fi niciodată complet pregătit.

– Vorbește cu Rulf. Să vă asigurați că vom avea cu noi suficientă bere pentru a-i face pe cei din echipaj gata de orice. Chiar de-am avea tot timpul vântul de partea noastră, tot vom petrece cinci zile de-a lungul coastei către Furfinge.

– Nimeni nu se poate baza pe un vânt favorabil, murmură Koll.

– Nu, nimeni. Mai ales când vom pătrunde în istmul spre Strokom.

Koll înghiți în sec auzindu-l. Ar fi vrut să amâne lucrurile până la sfârșitul lumii, însă n-ar fi făcut decât să înrăutățească o situație și așa destul de proastă.

– Părinte Yarvi...

O, zei, ce laș se simțea!

– Poate că... ar fi mai bine dacă eu n-aș merge cu voi.

Părintele Yarvi își ridică privirea spre el.

– Ce?

– Cât timp vei fi plecat, poate că Regele Uthil ar avea nevoie…

– N-o să fie nevoie să facă negoț, să arunce monede invizibile în aer sau să sculpteze vreun scaun. Va trebui să lupte. Crezi că Regele Uthil are nevoie să primească lecții de la tine despre cum să lupte?

– Ei, nu prea…

– Mama Război conduce lucrurile aici, spuse Yarvi, clătinând din cap în timp ce se întorcea la cărțile sale. Noi, cei care ne ocupăm cu treburile care-l privesc pe Tatăl Pace, trebuie să găsim alte mijloace de-a fi de folos.

Koll mai încercă o dată:

– Sincer, mi-e teamă.

În fond, un mincinos priceput amestecă bine adevărul cu minciuna, și chiar că nu exista vorbă mai înțeleaptă decât asta.

Părintele Yarvi îl privi încruntat.

– La fel ca un războinic, și preotul trebuie să-și stăpânească temerile. Trebuie să se folosească de ele pentru a-și ascuți instinctele, nu să le lase să-i umbrească judecata și să fie orbit de ele în cele din urmă. Crezi că mie nu mi-e teamă? Sunt îngrozit. Tot timpul mă simt îngrozit. Dar trebuie să fac ceea ce trebuie.

– Și totuși, cine decide ce trebuie făcut…

– Eu!

Părintele Yarvi trânti capacul cufărului și se apropie de el.

– Avem o șansă importantă în față! Preotul este cel care caută cunoașterea, iar tu trebuie s-o faci cel mai îndârjit. N-am cunoscut pe nimeni cu o minte

atât de curioasă ca a ta. Avem șansa de a învăța despre trecut!

– Și să repetăm greșelile trecutului? murmură Koll, deși își regretă imediat spusele când Părintele Yarvi îl înșfăcă strâns de umeri.

– Credeam că vrei să schimbi lumea! Că vrei să stai alături de regi și să modelezi cursul istoriei! Iar eu îți ofer această șansă!

O, zei, el nu-și dorea nimic din toate astea. Părintele Koll, temut și admirat, cel căruia nimeni nu-i vorbește de sus, cel pe care nu îndrăznește nimeni să nu-l ia în serios, cel pe care cu siguranță nu va îndrăzni să-l lovească în față un golan cu părul alb. Se strădui să alunge toate aceste gânduri.

– Îți sunt recunoscător, Părinte Yarvi, dar…

– I-ai făcut o promisiune lui Rin.

Koll clipi nedumerit, luat prin surprindere.

– Eu...

– Nu ești chiar atât de greu de citit, Koll.

– I-am făcut o promisiune lui Brand! reuși el să îngaime. Ea are acum nevoie de mine!

– Eu am nevoie de tine! îl repezi Părintele Yarvi strângându-l tare de umeri.

O fi avut el o mână schiloadă, dar tot putea să-l strângă pe Koll și să-l facă să tresară de durere.

– Gettlandul are nevoie de tine!

Reuși să se stăpânească, apoi își luă mâinile de pe umerii lui.

– Te înțeleg, Koll, crede-mă, nimeni nu te înțelege mai bine. Vrei să faci bine, să pășești în lumină. Dar acum ai devenit bărbat. Știi că nu există răspunsuri ușoare, zise Yarvi ridicând din umeri, cu capul plecat în podea,

de parcă și pe el l-ar fi durut. Când v-am eliberat pe tine și pe mama ta din sclavie, n-am așteptat nimic în schimb…

– Și-atunci de ce ții să-mi aduci aminte atât de des? se răsti Koll, făcându-l pe Yarvi să ridice brusc ochii.

Părea surprins, ba chiar rănit. Suficient pentru ca băiatul să se simtă vinovat, ca de obicei.

– Pentru că i-am făgăduit ceva lui Safrit: să fac din tine cel mai bun bărbat. Un bărbat de care să fie mândră.

Un bărbat care face bine. Un bărbat care pășește în lumină.

– Mă tot gândesc la toate lucrurile pe care le-aș fi putut face altfel. Mă tot gândesc la... oferta pe care a făcut-o Mama Adwyn…

Yarvi căscă ochii, nevenindu-i să creadă ce aude.

– Zi-mi că nu i-ai spus nimic mamei!

– N-am suflat o vorbă. Dar... dacă am fi discutat cu ea, poate că ar fi găsit o cale să cadă la pace...

Umerii Părintelui Yarvi păreau că tremură.

– Prețul era prea mare, murmură el. Știi asta.

– Știu.

– Nu puteam să risc să rup alianța noastră. Trebuia să rămânem uniți. Știi prea bine.

– Știu.

– În Bunica Wexen nu poți avea încredere. Știi asta...

– Știu, dar...

– Dar Brand ar fi în viață.

Brusc, Părintele Yarvi păru mult mai bătrân decât în realitate. Bătrân, bolnav și copleșit de vină.

– Crezi că eu nu cad pradă unor astfel de gânduri de o mie de ori pe zi? Rolul unui preot este să se îndoiască, dar, totodată, să pară sigur pe el. Nu trebuie să te lași copleșit de ceea ce s-ar fi putut întâmpla. Și, cu atât mai puțin, de ceea ce ai fi putut deveni.

Strânse pumn mâna schiloadă, strâmbând din buze de parcă ar fi vrut să lovească pe cineva cu el. După care își lăsă brațul să cadă.

– Trebuie să alegi binele suprem. Trebuie să încerci să găsești răul cel mai mic. Apoi trebuie să înveți să-ți ignori regretele și să mergi mai departe.

– Știu.

Koll știa că fusese înfrânt. Știa că fusese înfrânt chiar înainte să deschidă gura. Căci, în final, își dorise să se lase înfrânt.

– Voi veni cu tine.

Nu trebuise să-i spună nimic lui Rin, ceea ce era în regulă. Oricum se îndoia că ar fi avut curajul necesar.

Rin îl privi doar și se lămuri pe loc. Se întoarse la treaba ei, strângând din dinți.

– Deci ai ales până la urmă.

– Aș vrea să nu fi fost nevoit să aleg, murmură el, simțindu-se vinovat ca un tâlhar prins asupra faptei.

– Dar a trebuit s-alegi și ai făcut-o.

Ar fi preferat ca ea să izbucnească în plâns sau să sară la el furioasă ori să-l implore să se mai gândească. Își încropise un plan laș cu ajutorul căruia ar fi

putut întoarce împotriva ei oricare dintre cele trei reacții. Însă n-avea niciun răspuns la indiferența asta plină de răceală.

Reuși să bălmăjească doar un „îmi pare rău“. Se întrebă ce-ar fi crezut mama lui despre un asemenea răspuns, însă descoperi că de fapt nici nu-i păsa.

– N-ai de ce. Am irosit destul timp împreună. Și de vină nu sunt decât eu. Brand m-a avertizat că se va ajunge aici. Îmi spunea mereu că ești prea plin de propriile tale speranțe ca să-i mai poți ajuta și pe cei din jurul tău să și le împlinească pe ale lor.

Pe toți zeii, simți această replică de parcă l-ar fi lovit direct în boașe. Deschise gura să spună că nu-i drept, dar cum s-ar fi putut apăra în fața părerii unui om mort? Mai ales când tot ce făcea întărea părerea acelui om?

– Am știut-o mereu, șuieră Rin printre dinții strânși. Bănuiesc că tot Brand a ajuns să aibă dreptate în cele din urmă, nu?

Koll încercă să-și miște picioarele ca să se mai apropie de ea. Poate că n-ar fi fost în stare să-i ofere ce-ar fi vrut ea și n-ar fi reușit să se dovedească a fi bărbatul pe care și-l dorea ea, dar măcar putea să aibă grijă de ea într-un fel. Măcar atâta îi datora. Ei și lui Brand.

– E posibil ca Yilling cel Strălucitor să ajungă aici în câteva zile, murmură el. Și, odată cu el, vreo câteva mii de războinici de-ai Marelui Rege.

Rin pufni doar.

– Ți-a plăcut mereu să-i lași pe alții să creadă că rostești niște vorbe pline de înțelepciune, când, de fapt, nu faci decât să spui ceea ce știe deja toată lumea. Înainte îmi plăcea asta la tine, dar acum a început să devină obositor.

– Ar trebui să te întorci în Thorlby…

– Pentru ce? Fratele meu e mort și casa mi-a ars din temelii.

– Aici nu ești în siguranță...

– Dacă vom fi înfrânți aici, cât de sigur crezi e orașul Thorlby? Mai degrabă rămân aici și ajut și eu cum pot. Asta ar fi făcut și Brand. Și asta a și făcut mereu.

Pe zei, ce curajoasă era! Mult mai curajoasă decât el, și pentru asta o și plăcea.

Se trezi că întinde mâna pentru a o prinde de umăr.

– Rin…

Ea-l plesni peste mână, cu cealaltă făcută pumn, de parcă s-ar fi pregătit să-l pocnească. Iar el știa că o merită. Însă nici ea nu se afla în dispoziția necesară unei despărțiri ușoare. Se întoarse cu spatele la el, dezgustată.

– Pleacă! Ți-ai făcut alegerea, Frate Koll. Mergi mai departe și vezi-ți de treaba ta.

Ce mai era de adăugat? Nu mai trebuia să-și facă griji din cauza ei, că va plânge sau altceva, căci el era cel nevoit să-și stăpânească lacrimile în timp ce ieșea bosumflat din fierărie, simțindu-se tare departe de bărbatul bun care-și dorise toată viața să fie.

O bură stropea cheiul construit de elfi în apropierea Fortăreței lui Bail. O burniță nesuferită ce părea să acopere întreaga lume cu o perdea încețoșată, potrivindu-se perfect cu dispoziția lui Koll și atârnând precum roua de firele de păr din blana de pe umerii lui Rulf. Acesta stătea încruntat pe platforma cârmei și privea cum picăturile se preling pe părul oamenilor din echipaj și li se scurg pe fețe în timp ce încărcau proviziile pe corabie. Koll își dorea să-i aibă alături și pe Fror ori pe Dosduvoi, însă echipajul cu care navigase în josul Râului Divin se împrăștiase în cele patru zări. Așa că pe oamenii din fața lui abia dacă îi cunoștea vag.

– Ce-i cu mutra asta de înmormântare, porumbelul meu? întrebă Skifr, strecurându-și un deget afară de sub mantie pentru a se scobi în nas cu el. M-ai întrebat cândva dacă pot să-ți arăt magie. Sau mă înșel?

– Nu te-nșeli. Mi-ai spus că sunt tânăr și pripit, că magia presupune riscuri uriașe și urmările sunt greu de prevăzut și că ar trebui să mă rog la toți zeii pe care îi cunosc să nu ajung niciodată să o văd.

– Îhî.

Femeia ridică din sprâncene studiind cu atenție prada scoasă din nas, după care o azvârli înspre corăbiile capturate de la Yilling cel Strălucitor, care se legănau ușor pe valuri.

– Ce ursuză eram pe-atunci. Și te-ai rugat?

– Nu suficient de mult, se pare, zise el aruncându-i o privire piezișă. Mi-ai spus că știi suficientă magie cât să faci rău, dar nu la fel de multă ca să faci bine.

– Ăsta e războiul. Am venit aici ca să provoc rău.

– Să știi că răspunsul tău nu mă liniștește.

– Nu, n-are cum.

– Unde ai învățat să faci magie?

– Nu pot să-ți spun.

– Nu poți sau nu vrei?

– Nici nu pot, nici nu vreau.

Koll oftă. Cu cât obținea mai multe răspunsuri de la ea, cu atât căpăta impresia că știe mai puține.

– Chiar ne poți conduce în siguranță în Strokom?

– Să vă duc în Strokom? Da. În siguranță?

Ridică din umeri.

– Nici asta nu are darul să mă liniștească.

– Nu.

– Vom găsi arme acolo?

– Mai multe decât i-ar trebui Mamei Război înseși.

– Și dacă le vom folosi... vom risca o a doua Sfărâmare a Zeiței?

– Câtă vreme o vom distruge pe Bunica Wexen, eu mă declar mulțumită.

– Asta mă liniștește și mai puțin.

Skifr însă doar privea marea cenușie.

– Dacă tu crezi că am venit aici doar ca să te liniștesc pe tine, atunci să știi că te înșeli amarnic.

– De ce nimic nu e ușor?

Părintele Yarvi privea încruntat rampa lungă din piatră făcută de elfi, acum plină de găuri, care ducea spre curtea fortăreței. O figură subțiratică venea spre ei. O siluetă înaltă, cu cap ras și cu brățări de-ale elfilor strânse una într-alta pe brațele lungi și tatuate.

– Mamă Scaer, ce surpriză! Credeam că nu vrei să te amesteci deloc în această nebunie!

Preoteasa Vansterlandului întoarse capul și scuipă.

– Îmi doresc ca nimeni să nu se amestece în această nebunie, însă regele meu a ales această cale. Treaba mea este să mă asigur că îl va duce spre victorie. De aceea vin și eu cu tine.

– Prezența ta ne face o adevărată plăcere, spuse Yarvi apropiindu-se de ea. Atâta timp cât ai de gând să mă ajuți. Dacă îmi vei sta în cale, vei regreta amarnic.

– Ce bine ne înțelegem noi doi, zise Mama Scaer răsfrângându-și buza.

– Mereu ne-am înțeles bine.

Koll oftă ca pentru sine. Ce temelie mai bună pentru o alianță există pe lumea asta decât ura reciprocă și suspiciunea?

– La vâsle! răcni Rulf. Că nu întineresc!

Exemplul lui Gudrun

Era o minunată dimineață de vară târzie, iar Soarele Mamă făcea ca picăturile de ploaie din timpul nopții să scânteieze ca niște nestemate în iarbă.

– Ăsta-i cel mai slab punct al nostru, spuse Raith.

Nu trebuia să fii mare războinic ca să-ți dai seama. Colțul din nord-est al fortăreței fusese despicat în două în timpul Sfărâmării Zeiței ca de un cuțit uriaș, iar regii din trecutul îndepărtat ridicaseră un turn pentru a umple golul rămas. Era o construcție de mântuială și neglijată de-a lungul timpului, cu acoperișul prăbușit înăuntru și cu grinzile acoperite de un strat gros de găinaț peste care forfoteau întruna păsările. Zidul care pornea din el se curba în afară și era sprijinit dinspre apă de bastioane pe cale de-a se prăbuși.

– Turnul lui Gudrun, murmură Skara.

– Cum de-a căpătat numele ăsta? întrebă Mama Owd.

Skara fusese tare supărată când auzise povestea de la Mama Kyre, însă își dădu seama că, la fel cum se întâmpla cu toate poveștile depănate de preoteasă, și-o amintea perfect și pe aceasta.

– Prințesa Gudrun a fost strănepoata unui rege de-al Throvenlandului.

– Ce început jalnic, mormăi Mama Owd.

Dimineața era adesea morocănoasă.

– Totuși, unele povești de felul ăsta chiar se dovedesc destul de reușite.

– Nu și asta. Ea s-a îndrăgostit de-un tânăr grăjdar.

– Ce nesăbuință!

– Dragostea nu alege, lovește oriunde.

Mama Owd ridică o sprânceană.

– În general, unul dintre cei doi își dă seama că lucrurile nu merg cum trebuie și face ceea ce se cuvine, dându-se la o parte.

– Ei bine, Gudrun n-a făcut-o. În acele vremuri, Throvenlandul avea trei regi, iar prințesa noastră fusese promisă de către bunicul său unuia dintre ei. Ea a încercat să fugă, așa că regele i-a spânzurat iubitul de acel turn și pe ea a încuiat-o în el până ce și-a învățat lecția.

Mama Owd se scărpină în cocul lejer în care își strânsese părul.

– Mă tem că nu pricep cum ar putea această poveste să aibă un final fericit.

– N-are. Gudrun s-a aruncat de pe creasta zidului și a sfârșit în șanț.

– Să sperăm că nu-i vom urma cu toții exemplul, spuse Raith.

– Să ne sinucidem din dragoste? întrebă Skara.

– Să sfârșim morți într-un șanț.

Raith părea într-o dispoziție foarte proastă în ultimul timp și, deși ea se gândea că probabil cauza era apropierea celor zece mii de războinici înarmați până-n dinți, nu se putea abține să nu se întrebe dacă înțelegerea ei cu Gorm era de vină. Nu era nici ea deloc încântată de acest lucru, însă nimic nu mai putea fi schimbat. Avea griji mult mai mari pe cap decât sentimentele celor din jur și, mai ales, ale ei.

Zgomotul de copite îi atrase atenția reginei, care văzu apoi călăreții ieșind pe poartă. Două sute și ceva de cai strânși într-o coloană ce înainta cu repeziciune, azvârlind pământul în spate cu copitele, trecură pe lângă oamenii ce adânceau șanțul și ajunseră pe terenul clisos unde erau ridicate tabăra lui Gorm și a lui Uthil.

Jenner cel Albastru suia panta lină cu pași mari, îndreptându-se spre ei, iar Skara strigă spre el:

– Cine nu mai are răbdare pentru ce ne așteaptă?

– Thorn Bathu, răspunse Jenner, apoi se întoarse ca să se uite la călăreți. Însă numai pentru că Yilling cel Strălucitor nu vine aici mai repede spre a-i da satisfacție. A luat cu ea două sute dintre cei mai însetați de sânge gettlanderi pentru a-l lovi cum va putea mai bine.

– Probabil că o să aibă ceva de furcă, murmură Skara privind călăreții care ieșeau cu repeziciune din umbra Fortăreței lui Bail și treceau prin satul pustiu, îndreptându-se spre nord.

– Oricum nu prea mai avem nutreț pentru cai, regina mea.

Jenner se opri lângă ei, proptindu-și mâinile în șolduri.

– Nu prea mai avem hrană nici pentru oameni. Yilling cel Strălucitor a ars majoritatea fermelor de pe o rază de o sută de mile și le-a jefuit pe cele care au mai rămas în picioare. Uthil și Gorm cred că doar o mie de oameni pot rămâne aici. Cei care au familii de care trebuie să aibă grijă sau recolte de strâns vor pleca pe mare spre nord, către Thorlby sau chiar mai departe.

Skara clipi nevenindu-i să creadă când îl auzi.

– Vom fi depășiți numeric, cam zece la unu.

– Cu cât ne sunt mai potrivnici sorții, cu atât ne este mai mare gloria, murmură Raith. Parcă așa am auzit...

– Îi vor alege pe cei care rămân.

Jenner încercă, așa cum făcea de obicei, să vadă partea bună a lucrurilor.

– Deci vor rămâne suficienți pentru a apăra zidurile până când se va întoarce Părintele Yarvi. Patru sute de vanstermani, patru sute de gettlanderi, o sută de fierari, bucătari și servitori. Și o sută de-ai noștri.

– Avem atât de mulți care vor să rămână?

– De cinci ori mai mulți sunt dispuși să moară pentru tine, regina mea, dar eu voi alege o sută dintre cei în stare să și omoare câțiva oameni de-ai Marelui Rege.

– Sunt sincer mișcată, zise Skara. Dar tu n-ar trebui să te numeri printre ei. Deja ai făcut mai multe decât…

Jenner cel Albastru pufni.

– Rămân și cu asta basta! Le-am promis celor din echipaj o răsplată mai mult decât generoasă după ce-l vei învinge pe Marele Rege. Dacă nu voi fi în stare să mă țin de cuvânt, mă vor lua de prost. Tu, totuși, ar trebui să pleci.

Skara pufni la rândul ei.

– Cum să mă aștept ca alții să-și riște viața, dacă eu însămi nu sunt dispusă s-o fac?

– Regina mea, zise Mama Owd, sângele tău valorează mai mult pentru Throvenland decât…

– Sunt regină în fortăreața mea. Singurul care-mi poate porunci este Marele Rege și, din moment ce m-am răsculat împotriva sa, n-ai nimerit-o cu asta. Rămân și gata!

– Atunci rămân și eu, oftă Mama Owd. Locul unui vindecător este printre cei răniți. Iar locul unei preotese este alături de regina sa.

Skara simți o mulțumire care aproape că-i aduse lacrimi în ochi. Nu erau ei exact sfătuitorii pe care și i-ar fi ales, însă nu i-ar fi schimbat pentru nimic

în lume.

– Poate că zeii mi-au luat bunicul de lângă mine, rosti Skara, cuprinzând-o cu un braț pe Mama Owd și cu celălalt pe Jenner cel Albastru și strângându-i apoi lângă ea. Dar mi-au trimis în schimb doi stâlpi pe care mă pot bizui.

Mama Owd se uită în jos, la propriul trup, încruntându-se.

– Sunt nițel cam pătrățoasă pentru un stâlp.

– Chiar și așa, tot îți îndeplinești admirabil sarcinile. Acum, plecați!

Și Skara îi împinse în direcția fortăreței.

– Alege-mi-i pe cei o sută de războinici care-l vor lovi cel mai aprig pe Yilling cel Strălucitor în boașe.

– Îi vom alege, regina mea, zise Jenner cel Albastru râzând. Și vom găsi cele mai grele cizme pentru ei.

Skara rămase doar cu Raith pe pajiște. Strigătele muncitorilor din șanț pluteau pe deasupra lor. Păsările ciripeau fără oprire, iar iarba foșnea. Skara nu-și întoarse privirea, însă îi plăcea tare mult să-l știe acolo, alături de ea, mereu.

– Poți pleca și tu, spuse ea. Dacă vrei.

– Am spus că mi-aș da viața pentru tine și am vorbit serios.

Aceeași bravadă a lui, arătând la fel de îndrăzneț și de periculos, neștiutor în a-și cere iertare, ceea ce-o făcu să surâdă.

– Încă nu e nevoie. Încă îmi trebuie cineva care să-mi sperie oaspeții.

– Pot face și asta.

Surâse și el. Un surâs dur și flămând, care-i dezvelea toți dinții. Suficient de lung încât să nu pară doar o întâmplare. Suficient de lung încât să reușească s-o furnice din nou pielea într-un mod foarte plăcut.

O părticică din ea își dorea să urmeze exemplul lui Gudrun. Să uite de tot ce se cuvine și să se tăvălească în fân cu grăjdarul ei. Măcar să afle și ea cum e.

Dar într-o mult mai mare măsură, râdea de toate aceste idei. Nu era o fire romantică. Nu-și permitea să fie așa. Era regină, o regină promisă lui Grom-gil-Gorm, Cel Care Frânge Săbiile. O întreagă națiune se baza pe ea. Oricât s-ar fi împotrivit și s-ar fi plâns de Mama Kyre, ajungea mereu să-și facă datoria.

Așa că, în loc să se agațe de Raith ca o fată căzută în apa de un buștean și să-l sărute de parcă însuși secretul vieții s-ar fi aflat în gura lui, ea înghiți în sec și își mută privirea spre Turnul lui Gudrun.

– Înseamnă foarte mult, zise ea. Faptul că lupți pentru mine.

– Nu-i mare lucru.

Un nor acoperi soarele și, pentru o clipă, nestematele din iarbă se transformară în apă rece.

– Orice ucigaș capabil are nevoie de cineva pentru care să ucidă.

Cei o mie

Soryorn era un arcaș deosebit de iscusit, iar silueta lui se profila ca a unui adevărat erou pe fondul apusului însângerat. Își proptise un picior pe zidul din vârful Turnului lui Gudrun și spatele i se curbă când întinse la maximum coarda imensului său arc în care pusese o săgeată în flăcări ce-i aruncau umbre mișcătoare pe față.

– Dă-i foc, zise Gorm.

Privirile celor o mie de războinici aleși din rândurile throvenlanderilor, ale vanstermanilor și ale gettlanderilor urmăriră fâșia de foc lăsată în urmă de săgeata ce se arcui prin văzduhul și apoi se înfipse în puntea corabiei lui Yilling cel Strălucitor. Vâlvătăi albastre izbucniră imediat ce uleiul din sud se aprinse cu un sfârâit ușor. Într-o clipă, flăcări uriașe cuprinseră întreaga corabie stârnind o căldură pe care până și Raith, aflat pe ziduri, o putea simți.

Aruncă o privire în lateral și văzu cum vâltoarea fierbinte lumina zâmbetul Skarei. Ea avusese ideea. La urma urmei, corabia reprezintă inima și căminul unui războinic.

Fusese o sarcină istovitoare să fie scoasă din apele golfului și împinsă pe bușteni de-a lungul rampei, până-n curte. Pe Raith încă îl mai durea spatele și-și simțea palmele pline de bășici după efortul greu pe care-l depusese. Regina Skara îi dăruise lui Jenner cel Albastru girueta aurită, Regele Gorm smulsese podoabele din argint pentru a le topi și a face din ele cupe pentru băut, iar Regele Uthil luase vela cea mare și roșie pentru a le scuti pe femeile din Gettland să țeasă una nouă. Catargul fusese tăiat și dat jos

pentru ca vasul să poată încăpea prin intrarea în fortăreață, însă se înțepenise între zidurile prea apropiate, așa că au trebuit să smulgă de pe el sculpturile ce-l împodobeau, dar până la urmă reușiseră să-l introducă și pe acesta în curte pentru a arde odată cu corabia.

Raith spera că Yilling cel Strălucitor le va fi recunoscător pentru efortul de a-i face o primire demnă în Fortăreața lui Bail. În orice caz, apărătorii fortăreței se bucurară ca nebunii la vederea corabiei sale cuprinse de flăcări. Urale, râsete, insulte proferate la adresa iscoadelor trimise de Yilling, care priviră calme tot acest spectacol stând în șeile cailor, departe de raza de acțiune a arcurilor de pe metereze. Dar toate acele râsete și strigăte se stinseră destul de repede.

Oastea Bunicii Wexen începuse să sosească.

Războinicii veneau tropăind pe drumul din nord într-o coloană ordonată, un șarpe de oțel având în frunte stindardul Marelui Rege, în timp ce soarele cu șapte raze al Zeiței Unice se zărea ici și colo pe deasupra mulțimii de oameni, alături de o sută de alte stindarde mai mici ale eroilor ce atârnau nemișcate în aerul încremenit. Pas cu pas se apropiară de satul care zăcea în ruine și trecură prin el, un șarpe a cărei coadă se pierdea în ceața depărtării.

– Or mai veni mulți? o auzi Raith șoptind pe Skara, care-și ținea o mână de-a curmezișul pieptului și-și răsucea nervoasă brățara.

– Trăgeam nădejde că iscoadele noastre s-au înșelat cu privire la numărul lor, murmură Jenner cel Albastru.

– Se pare că nu, mârâi Raith. De fapt, s-au înșelat, căci sunt mai mulți.

Sus, pe ziduri, râsetele se transformaseră în zâmbete ursuze, apoi în încruntături și mai ursuze când șarpele acela gigantic se răsfiră, revărsându-se în jurul fortăreței ca un puhoi de apă în jurul unei insule, iar războinicii din Ținuturile de Jos, din Inglefold și din Yutmark încercuiră Fortăreața lui Bail de la faleza din est și până la faleza din vest.

Nu mai era nevoie să-și urle sfidarea în fața lor, căci numărul lor vorbea de la sine cu glas de tunet.

– Mama Război și-a desfăcut aripile deasupra Fortăreței lui Bail, murmură Owd.

Un convoi de căruțe se hurduca pe drum, gemând de greutatea prăzii adunate, iar în urma sa se întindea puzderie de familii și sclavi, de servitori și negustori, de preoți și de speculanți, de săpători și de păstori ce mânau o turmă behăitoare de oi și cirezi de vaci atât de mari, încât ar fi făcut de rușine orice piață văzută vreodată de Raith.

– Un adevărat oraș în mișcare, murmură el.

Se lăsa întunericul și gărzile care închideau coloana de-abia soseau și ele într-un râu de făclii pâlpâitoare. Bărbați cu aspect sălbatic, cu drapelele pe care erau desenate oase în flăcări, cu piepturile dezgolite, brăzdate de cicatrice și mânjite cu însemne războinice.

– Șendii, zise Raith.

– Dar nu juraseră că vor lupta împotriva Marelui Rege? întrebă Skara cu o voce ceva mai subțire decât de obicei.

Gura Mamei Owd arăta ca o linie subțire.

– Probabil că Bunica Wexen i-a convins că mai bine ar jura să lupte împotriva noastră.

– Am auzit că-și devorează vrăjmașii de vii, murmură cineva.

Jenner cel Albastru îi aruncă omului o privire aspră.

– Mai bine să nu ne lăsăm capturați.

Raith își răsuci ușor palma asudată pe mânerul scutului și aruncă o privire înspre golf, acolo unde o mulțime de corăbii încă mai stăteau strânse unele în altele la adăpostul oferit de lanțuri, gata să-i ducă pe cei o mie de apărători departe...

Își mușcă limba până simți gust de sânge și se sili să-și întoarcă privirea spre puhoiul de oameni strâns în fața zidurilor. Nu se mai simțise niciodată

înspăimântat de apropierea unei bătălii. Poate pentru că de fiecare dată șansele fuseseră de partea lui. Sau poate pentru că își pierduse locul, familia și orice șansă de a mai le recupera.

Se spune că de cei care nu mai nimic de pierdut trebuie să te temi cel mai tare. Însă, de fapt, ei sunt cei care se tem cel mai tare.

– Acolo, zise Skara, arătând cu degetul spre șirurile ordonate ale Marelui Rege.

Cineva înainta în direcția fortăreței. Pășea domol, de parcă mergea spre palatul unui prieten, nu spre cetatea unui inamic. Un războinic îmbrăcat într-o armură ce reflecta lumina corabiei în flăcări, părând și ea că luase foc. Un războinic cu păr lung, răsfirat de briză, cu o față frumoasă și tânără, bizar de calm, care nu era apărat de scut și care-și ținea mâna stângă sprijinită lejer pe mânerul sabiei de la centură.

– Yilling cel Strălucitor, mârâi Jenner, scrâșnind din toți dinții pe care-i mai avea.

Yilling se opri nepăsător în interiorul razei de acțiune a arcurilor, rânjind spre mulțimea strânsă pe metereze, și vorbi clar și răspicat:

– Presupun că Regele Uthil nu se află printre voi.

Era totuși liniștitor să-l auzi pe Uthil vorbind cu aceeași nepăsare, indiferent dacă avea în față un singur dușman sau zece mii.

– Tu ești cel căruia i se spune Yilling cel Strălucitor?

Yilling ridică din umeri cu aroganță.

– Cuiva trebuie să i se spună așa.

– Cel care a omorât cincizeci de oameni în bătălia de la Fornholt? mugi Gorm de pe acoperișul Turnului lui Gudrun.

– N-aș putea spune. Omoram fără să număr.

– Cel care a retezat galionul de la prova Prințului Conmer dintr-o singură lovitură? întrebă Uthil.

– Totul ține de încheietura mâinii, zise Yilling.

– Cel care i-a ucis pe Regele Fynn și pe preoteasa lui lipsită de apărare? se răsti Skara.

Yilling continua să surâdă.

– Aha, da, și aia. Și-ar trebui să vedeți cu toții ce-am făcut mai devreme cu animalele de la cină, zise el, bătându-se fericit pe pântec. Ce mai măcel!

– Ești mai mărunt decât mă așteptam, zise Gorm.

– Iar tu, mai masiv decât aș fi îndrăznit să sper.

Yilling își răsuci pe deget o șuviță din păru-i lung.

– Cei masivi scot un zgomot foarte puternic atunci când îi trântesc la pământ. Mă simt tare dezamăgit să-i găsesc pe Regele de Fier și pe Cel Care Frânge Săbiile bălăcindu-se ca doi vieri într-o cocină. Eram sigur că de-abia așteptați să vă încrucișați săbiile cu a mea, unu la unu.

– Răbdare, răbdare! rosti Gorm, stând aplecat peste parapet, cu mâinile atârnând. Poate te-aș putea ucide mai ușor dacă ne-am cunoaște mai bine.

Uthil încuviință țeapăn din cap.

– O dușmănie, la fel ca o prietenie, are nevoie de timp pentru a deveni mai trainică. Nimeni nu începe cu sfârșitul poveștii.

Rânjetul dezgustător al lui Yilling se lărți.

– Atunci nu-mi rămâne decât să am răbdare și să sper sincer că voi ajunge să vă omor pe amândoi cât mai curând. Ar fi păcat să-i lipsesc pe barzi de o poveste atât de glorioasă cum ar fi asta.

Gorm oftă.

– Oricum, barzii vor avea despre ce cânta în ambele cazuri.

– Unde e Thorn Bathu? întrebă Yilling, plimbându-și privirea de colo până colo, ca și cum s-ar fi așteptat să o găsească pitită-n șanț. Am ucis câteva femei, însă niciuna atât de faimoasă ca ea.

– Fără îndoială că se va prezenta așa cum se cuvine, zise Uthil.

– Fără îndoială. Soarta oricărui războinic puternic este ca într-o bună zi să dea peste cineva mai puternic. Asta-i marea noastră binecuvântare și marele blestem în același timp.

Uthil încuviință din nou din cap.

– Moartea ne așteaptă pe toți.

– Ne așteaptă! rosti Yilling, desfăcându-și brațele larg și fluturând din degete. Am învățat demult să-mi îmbrățișez stăpâna, însă n-am găsit până acum un războinic suficient de înzestrat pentru a ne face cunoștință.

Se întoarse apoi către corabia în flăcări.

– Mi-ați dat foc la corabie?

– O gazdă cumsecade le oferă oaspeților un loc la căldură, aproape de foc, strigă Gorm și un hohot de râs răsună de-a lungul zidurilor. Raith se sili și el să scoată un chiot lipsit de veselie, deși făcu un efort eroic pentru asta, fiindcă nu simțea nici pic de veselie.

Însă Yilling doar ridică din umeri.

– Sunteți cam risipitori. Era o corabie bună.

– Avem mai multe corăbii cu care nu știm ce să facem de când le-am capturat pe ale tale, mârâi Gorm.

– Totuși, aveți prea puțini oameni ca să le umpleți, zise Yilling, oprind din nou râsetele.

Oftă, cu ochii ațintiți asupra flăcărilor.

– Eu însumi am sculptat galionul. Dar ce-i ars rămâne ars, zic eu, și nu mai poate fi făcut la loc.

Skara se agăță cu mâinile de parapet.

– Ai făcut scrum jumătate din Throvenland fără niciun motiv!

– Aha! Tu trebuie să fii tânăra Skara, regina celor puține rămase nearse.

Yilling își țuguie buzele sale și își miji ochii.

– Consideră-mă un răufăcător, dacă vrei, regina mea, dă vina pe mine pentru toate suferințele tale, însă eu nu am încălcat niciun jurământ și am avut un țel nobil în minte când dădeam foc la tot ce întâlneam în cale. Acela de a te face să cazi în genunchi în fața Marelui Rege. Asta... și faptul că focul arată bine.

– Îți ia o clipă să arzi ce-a fost clădit într-o viață!

– Și asta îl face să arate și mai bine. Oricum, curând vei sta în genunchi în fața Marelui Rege, orice-ar fi.

– Niciodată, mârâi ea.

Yilling o dojeni cu degetul.

– Toți spun asta până le sunt retezate tendoanele de la picioare. După care, crede-mă, cad cât ai clipi.

– Vorbe goale, regina mea, zise Jenner cel Albastru, trăgând-o cu blândețe pe Skara de lângă parapet.

Însă, dacă vorbele ar fi arme, Raith credea că Yilling era cel mai priceput în această încleștare.

– Ai de gând să rămâi acolo și să trăncănești în continuare? spuse Gorm desfăcându-și brațele larg și înăbușindu-și un căscat teatral. Sau ai de gând

să-ncerci să te cațări pe zidurile noastre? Chiar și cei mărunței așa ca tine scot un bubuit destul de puternic atunci când îi azvârl de la o asemenea înălțime, și să știi că am ceva antrenament.

– O, ce întrebare îndrăzneață!

Yilling se uită la cerul care se întuneca, apoi își întoarse privirea spre oamenii săi, ocupați să prindă Fortăreța lui Bail într-un cerc cât mai zdravăn de oțel bine ascuțit.

– Mă simt cam nehotărât... hai să dăm cu banul și să lăsăm Moartea să hotărască, ei, ce zici, Regină Skara?

Skara simțea cum îi zvâcnesc mușchii pe sub pielea feței și îl strânse cu putere tare pe Jenner de braț.

– Cap, venim după voi, pajură, rămânem la locul nostru!

Și Yilling aruncă o monedă în aer, care sclipi în lumina portocalie a corabiei arzânde, apoi o lăsă să cadă în iarbă. Își puse mâinile în șolduri și privi în jos.

– Ei bine? strigă Gorm. Cap sau pajură?

Yilling izbucni într-un hohot de râs.

– Nu sunt sigur, s-a rostogolit prea departe! Ei, se mai întâmplă, nu, Gorm Cel Care Frânge Săbiile?

– Mda, mormăi Gorm, oarecum iritat de acest lucru. Se mai întâmplă.

– Hai s-o lăsăm pe mâine. Am senzația că veți rămâne tot aici!

Campionul Marelui Rege se răsuci, cu un zâmbet larg pe fața-i moale și netedă, și plecă țanțoș spre ai săi. Aceștia începuseră să bată pari groși în pământ, la două lungimi de săgeată de zidurile fortăreței.

Un cerc de ghimpi, cu vârfurile îndreptate spre fortăreață.

Orașul interzis

Nici cea mai înfocată imaginație, nici cele mai înflăcărate visuri cu ochii deschiși, nici cel mai nebunesc coșmar nu s-ar fi putut apropia de grandoarea Strokomului.

Vântul din Sud se târa pe o imensă întindere de apă liniștită. O mare ascunsă, de câteva mile în diametru, presărată cu mai multe insulițe, unele de-abia niște colți de stâncă ce înțepau suprafața apei, altele întinzându-se până departe, dispărând spre orizont, toate acoperite de clădiri de diferite forme și dimensiuni. Clădiri ce semănau cu niște cuburi contorsionate și turnuri prăbușite, cu așchii de piatră de-a elfilor aproape complet sfărâmată și sticlă ce încă mai strălucea în lumina soarelui. Încă și mai multe răsăreau ici și colo din apele întunecate. Mii și mii și mii de ferestre pustii priveau amenințătoare în jos și Koll încerca să-și imagineze câți elfi trăiseră și muriseră în aceste ruine monstruoase, însă nici nu știa dacă există un număr atât de mare cu care să înceapă.

– Ce mai priveliște, murmură Părintele Yarvi, deși amploarea a ceea ce se afla acolo depășea cu mult închipuirea oricui.

Totul era tăcut. Pe deasupra nu zbura nicio pasăre. Niciun pește nu se zărea în siajul corabiei. Doar scârțâitul furcheților și murmurul rugăciunilor echipajului se auzeau. Chiar și cei mai experimentați vâslași uitaseră că trebuie să tragă de vâsle și le încurcau cu ale celorlalți zgâindu-se uimiți și îngroziți în toate părțile, iar Koll nu se îndoia că, dintre toți, el era cel mai uimit și mai îngrozit.

Zeii îi erau martori, niciodată nu pretinsese că e vreun viteaz. Însă acum i se părea că și lașitatea te poate face să dai de belea la fel de bine ca și curajul, poate chiar mai rău.

– Cea Care Îngână Vântul e furioasă, murmură Mama Scaer în timp ce privea îngrijorată cerul răvășit, acoperit acum de o gigantică spirală de culori purpurii și roșii, întrețesute cu puncte întunecate prin care probabil că nici stelele nu puteau fi zărite vreodată. O masă de nori grei, ce păreau că vor să strivească lumea.

– Aici vântul este doar vânt.

Skifr își strânse cu o mână încâlceala de simboluri sfinte, talismane, medalioane binecuvântate și dinți norocoși pe care o purta mereu cu ea și le aruncă pe jos, nepăsătoare.

– Aici nu există zei.

Koll prefera să aibă parte de zei plini de furie decât să nu existe zei deloc.

– Ce vrei să spui?

Skifr stătea dreaptă la provă cu brațele întinse în lateral, iar zdreanța cu care era îmbrăcată flutura în toate direcțiile, făcând-o să semene cu o pasăre uriașă și bizară, un galion născocit de imaginația de coșmar a unui nebun ce-i conducea spre pieire.

– Ăsta este Strokomul! țipă ea. Cea mai mare ruină a elfilor! Vă puteți opri din rugat, căci aici chiar și zeii se tem să se aventureze!

– Nu-s chiar sigur că ne ești de ajutor, mârâi Părintele Yarvi.

Membrii echipajului rămaseră cu ochii holbați la ea, cocoșându-se de parcă ar fi vrut să dispară ascunși de propriii umeri, deși erau cu toții războinici greu încercați, însă acum nu aveau împotriva cui să lupte sau împotriva cui să se opintească, deoarece nimic pe lumea asta nu i-ar fi putut pregăti pentru ceea ce se afla aici.

– N-ar trebui să ne fim aici, mormăi un vâslaș bătrân, ce-ți ținea mereu un ochi întredeschis.

– Locul ăsta e blestemat, zise altul. Cei care îndrăznesc să pătrundă în el se îmbolnăvesc și mor.

Părintele Yarvi veni și se așeză în fața lui Skifr, la fel de calm ca unul care se așază lângă soba lui, la căldură.

– Trageți pe rând, prieteni! Vă înțeleg grijile, dar să știți că sunt neîntemeiate! Pe de altă parte, grămezile de bani pe care vi le va da Regina Laithlin la întoarcere vor fi mai mult decât îndestulătoare. Elfii au dispărut de mii de ani, iar noi o avem alături pe Cea Care Pășește Printre Ruine, care să ne arate calea sigură de urmat. Nu-i niciun pericol. Aveți încredere în mine. V-am convins eu vreodată să faceți ceva greșit?

Avertismentele începură să se transforme în mormăituri, însă nici chiar promisiunea că vor câștiga averi nu le putea smulge vreun zâmbet.

– Acolo! strigă Skifr, arătând cu degetul spre un șir de trepte înclinate ce ieșeau din apă, suficient de mari încât să pară făcute pentru picioarele unor uriași. Trageți la mal.

Rulf le strigă oamenilor să mânuiască mai ușor vâslele, după care începu să tragă cu putere de cârmă, apropiindu-i încet de trepte, în timp ce chila se freca de pietrișul de pe fundul apei.

– Cum de-or fi apele atât de liniștite? îl auzi Koll murmurând.

– Pentru că totul e mort aici, răspunse Skifr. Chiar și apele.

Și sări sprintenă pe trepte.

Când Părintele Yarvi se apucă de parapetul corabiei cu mâna, Mama Scaer îl prinse de încheietură.

– Nu-i prea târziu să renunțăm la toată această nebunie. Un singur pas pe pământul ăsta blestemat și vom încălca legea cea mai sacră a Preoției.

Yarvi își smulse mâna din strânsoare.

– Orice lege care nu poate fi ocolită pe timp de furtună este sortită să fie încălcată.

După care sări și el jos.

Koll inspiră adânc și expiră abia după ce sări și el peste parapet. Se simți extrem de ușurat să descopere că nu-l trăsnise nimic când atinsese piatra. Părea la fel cu orice altă piatră. Departe, în față, prin văile umbrite dintre clădirile mari cât munții, nu mișca nimic, ci doar câte un panou desprins ori un fit atârnat se legănau din când în când în vântul ce sufla fără oprire.

– Niciun pic de mușchi, spuse el ghemuindu-se și privind cu atenție marginea apei. Nimic, nici buruieni, nici scoici.

– În apele astea nu crește nimic, doar visurile au loc aici, spuse Skifr, apoi scoase ceva din mantia sa zdrențuită.

O sticluță ciudată, din care răsturnă în palma ei roz cinci obiecte mici. Arătau ca niște boabe de fasole găurite de viermi, fiecare având o jumătate albă și o jumătate roșie, iar Koll văzu pe ele, privind mai de aproape, o inscripție aproape ștearsă, alcătuită din litere foarte mici. Literele de-ale elfilor, firește. Dădu să-și facă un semn sfânt în dreptul pieptului, însă își aduse aminte la timp că zeii aveau treabă în altă parte, așa că se mulțumi să-și pipăie greutățile de sub cămașă. Ceea ce însă nu prea avu darul să-l liniștească.

– Fiecare dintre noi trebuie să înghită o boabă, zise Skifr, după care își dădu capul pe spate și-și aruncă una în gură, înghițind-o.

Mama Scaer îi privea încruntată, părând și mai disprețuitoare decât de obicei.

– Și ce se întâmplă dacă nu vreau?

Skifr doar ridică din umeri.

– Eu n-am fost niciodată atât de proastă încât să nu ascult sfaturile îndrumătorilor mei care îmi spuneau să înghit una de câte ori pătrundeam între ruinele elfilor.

– Ar putea fi otravă.

Skifr se aplecă, pentru a-i putea șopti la ureche:

– Dacă aș vrea într-adevăr să te ucid, ți-aș tăia gâtul și ți-aș arunca hoitul ca ofrandă pentru Marea Mamă. Crede-mă pe cuvânt când îți spun că de multe ori m-am gândit la acest lucru. Dacă totul în jurul nostru e otrăvit și ăsta e leacul?

Părintele Yarvi înșfăcă o boabă din palma lui Skifr și o înghiți.

– Nu te mai fandosi atâta și înghite-o, zise el privind încruntat uscatul nesfârșit. Ne-am ales calea de urmat și iat-o întinzându-se în fața noastră. Păstrează calmul în rândul oamenilor cât timp suntem plecați, Rulf!

Bătrânul cârmaci terminase de înfășurat parâma în jurul unui bolovan și acum înghițea boaba.

– Poate calm e prea mult spus.

– Atunci măcar ai grijă să-i ții *aici*, spuse Skifr întinzând spre Koll palma în care ținea ultima boabă. Sperăm să ne întoarcem în cinci zile.

– Cinci zile acolo? întrebă Koll, încremenind cu boaba pe limbă.

– Dacă avem noroc. Ruinele astea se întind cale de mile întregi și ce căutăm noi nu e chiar ușor de găsit.

– Tu cum de le știi pe toate? întrebă Scaer.

Skifr își lăsă capul pe un umăr.

– Cum de știe cineva ceva? Ascultându-i pe cei care au fost acolo înaintea sa. Urmându-le pașii. După care, în timp, urmându-și propria cale.

Scaer strâmbă din buze, auzind-o.

– Știi să mai zici și altceva în afară de ghicitori și pilde, vrăjitoareo?

– Poate că, atunci când va sosi momentul potrivit, îți voi mai arăta și altceva. N-ai de ce să te temi. Doar de Moarte, adăugă Skifr, apoi îi șopti la ureche: Și nu-i ea mereu alături de tine, suflându-ți în ceafă?

Boaba îi aluneca greu pe gât lui Koll, însă nu avea niciun gust și nici nu-l făcea să se simtă diferit în vreun fel. Cu alte cuvinte, nu reprezenta leac nici pentru durere, nici pentru vină și nici pentru zdrobitorul sentiment că este blestemat.

– Cum rămâne cu restul echipajului? șopti el privind încruntat peste umăr, către corabie.

Skifr doar ridică din umeri.

– N-am decât cinci boabe.

Și o luă spre ruine, urmată de preoții din Gettland și Vansterland.

Koll își dorea acum să fi rămas alături de Rin. Amintiri legate de tot ce-i plăcea la ea năvăliră peste el cu putere, copleșindu-l. Se simțea în stare mai degrabă să înfrunte zece oști de-ale Marelui Rege având-o doar pe ea alături, decât să pătrundă în tăcerea blestemată a Strokomului.

Dar, așa cum spunea Brand de fiecare dată, nu poți realiza nimic doar cu dorințe.

Koll își aruncă bocceaua pe umăr și porni după ceilalți.

Răni

Pe podea erau întinși oameni ce scuipau și se zvârcoleau. Implorau să fie ajutați și gemeau, chemându-și mamele. Înjurau printre dinții încleștați, mârâiau, urlau și sângerau.

O, zei, cât sânge putea fi într-un om. Skarei de-abia dacă-i venea să creadă cât de mult era.

Un țesător de rugi ședea într-un colț, îngânând rugăminți către Cel Care Oblojește Rănile și suflând în fumul dulce care se ridica dintr-un vas în care ardea mocnit scoarță de copac. Chiar și așa, duhoarea era sufocantă, un amestec de sudoare, urină și toate cele conținute de trupul omenesc, iar Skara era nevoită să-și acopere cu mâna gura, nasul și ochii, încercând să privească printre degete.

Mama Owd nu era o femeie înaltă, însă acum părea o prezență impunătoare, semănând mai puțin cu o piersică și mai mult cu copacul cu rădăcini puternice în care crește acest fruct. Era încruntată, avea părul ciufulit și sudoarea i-l lipise de obraji. Își suflecase mânecile și i se vedeau mușchii puternici, încordați de efort, jucând pe sub pielea brațelor. Bărbatul de care avea acum grijă încercă să-și arcuiască spinarea când ea îi cercetă rana din coapsă, apoi el începu să se zbată și să scâncească.

– Să-l țină cineva! mârâi Owd.

Rin trecu repede pe lângă Skara, îl apucă pe bărbat de încheietură și-l împinse cu putere înapoi la pământ. Sora Owd înhăță un ac de os din cocul aproape desfăcut, îl prinse între dinți pentru a băga ața în el, după care

începu să coasă, în timp ce bărbatul pufnea, zbiera și-o împroșca pe Owd cu scuipat.

Skara își aducea aminte cum numea Mama Kyre organele interne, descriindu-le totodată funcțiile și zeul care le era stăpân. *O prințesă ar trebui să știe cum funcționează oamenii*, spunea ea. Dar poți să știi că pântecul unui un om e plin de mațe și totuși vederea lor să te tulbure și să te îngrozească.

– Au adus scări cu ei, spunea Jenner cel Albastru. Destul de îndrăzneți, trebuie să recunosc. Eu, unul, nu m-aș fi încumetat. Bănuiesc că Yilling cel Strălucitor le-a promis destule monede celor care vor putea să urce pe ziduri.

– N-au reușit prea mulți, spuse Raith.

Skara privea cum un roi de muște bâzâia deasupra unui morman de bandaje pline de sânge.

– Destui ca să provoace asta.

– Asta?

Nu prea înțelegea cum de Jenner era în stare să se bucure.

– Ar trebui să fi văzut ce le-am făcut noi lor! Dacă asta-i tot ce vom păți înainte să se întoarcă Părintele Yarvi, atunci pot spune că suntem norocoși.

Probabil că Skara părea îngrozită, pentru că el ezită când îi surprinse privirea.

– Ei... nu și băieții ăștia, probabil...

– A vrut să ne pună la încercare.

Raith avea chipul palid și obrajii plini de zgârieturi. Skara nici nu dorea să afle cum le căpătase.

– Să afle care ne sunt punctele slabe.

– Ei, atunci putem considera c-am trecut cu bine peste această încercare, spuse Jenner. De data asta, în orice caz. Ar trebui să ne întoarcem pe ziduri, regina mea. Yilling cel Strălucitor nu-i genul de om care să se descurajeze la primul obstacol întâlnit în cale.

Deja trebuiau să urce un alt bărbat pe masa Surorii Owd, în timp ce preoteasa se spăla pe mâini într-un vas plin cu apă de trei ori binecuvântată, acum deja roșiatică de la sânge. Era un gettlander masiv, nu cu mult mai în vârstă decât Skara, ce avea o singură pată întunecată pe cămașa de zale.

Owd avea la gât un șnur de care atârnau cuțitașe de diferite mărimi, iar acum folosea unul pentru a reteza curelușele ce țineau laolaltă bucățile de metal, în timp ce Rin scotea armura cu plăcuțele de dedesubt, lăsând astfel să se vadă o mică tăietură pe pântecul bărbatului. Mama Owd se aplecă deasupra lui, apăsă ușor, apoi privi sângele care se scurgea din rană. Bărbatul tresări și deschise brusc gura, însă nu scoase decât un icnet înăbușit. Capul îi tremura. Sora Owd adulmecă rana, mormăi o înjurătură și se îndreptă de șale.

– Nu mai pot face nimic. Să spună cineva o rugăciune pentru el.

Skara rămase cu ochii holbați. Atât de ușor e condamnat la moarte un om! Însă acestea sunt alegerile pe care trebuie să le facă un vindecător. Cine poate fi salvat. Cine e doar o ciozvârtă de carne. Mama Owd trecuse mai departe, iar Skara se forță să se apropie de muribund. Simțea că e gata să vomite, dar îi luă mâna într-a sa.

– Cum te numești? îl întrebă.

Șoapta lui părea doar un gâfâit slab.

– Sordaf.

Și pentru a-l ajuta să aibă o trecere ușoară, Skara încercă să rostească o rugăciune spre Tatăl Pace. O rugăciune pe care Mama Kyre i-o cânta când era mică, după ce tatăl ei murise. Însă gâtul de-abia dacă voia să scoată un sunet. Auzise despre oameni uciși în luptă, însă până acum nu-și închipuise ce înseamnă asta cu adevărat.

Bărbatul își ținea ochii larg deschiși îndreptați spre ea. Sau dincolo de ea. Poate către familia lui. Către lucrurile pe care nu mai apucase să le facă sau să le rostească. Spre întunericul de dincolo de Ultima Poartă.

– Ce pot să fac pentru tine? șopti ea strângându-i mâna la fel de tare cum i-o strângea el.

El încercă să pronunțe cuvintele, însă dintre buze nu-i ieși decât o spumă roșie, înăbușindu-i cuvintele.

– Aduceți puțină apă! țipă Skara.

– Nu-i nevoie, regina mea.

Rin îi desfăcu ușor mâna dintr-a lui.

– S-a terminat.

Și Skara își dădu și ea seama că mâna lui devenise moale într-a ei.

Se ridică în picioare.

Se simțea amețită. Pielea îi ardea și o furnica.

Cineva urla. Niște țipete groase, bizare, gâlgâite, iar între ele Skara reuși să distingă bolboroselile celui ce alcătuia rugile, bolboroseli care implorau ajutor și îndurare.

Se împletici până la ușă, se împiedică, dar reuși să iasă în curte și vomită, aproape căzând în propria vomă. Își prinse rochia pentru a o feri atunci când i se făcu iar rău, apoi reuși să-și șteargă dârele de salivă amestecată cu fiere ce i se prelingeau de pe buze. Se rezemă de zid, tremurând din toate încheieturile.

– Ești bine, regina mea?

Mama Owd stătea în fața ei curățându-și mâinile cu o cârpă.

– Am avut mereu un stomac sensibil…

Skara tuși, îi veni iar să vomite, însă din gură nu-i ieși un scuipat amar.

– Cu toții trebuie să ne păstrăm temerile undeva. Mai ales dacă nu ne permitem ca alții să le vadă. Cred că tu le ții pe ale tale ascunse în stomac, regina mea, spuse Owd lăsându-și cu blândețe mâna pe umărul Skarei. Un loc la fel de potrivit ca toate celelalte.

Skara își întoarse privirea spre ușa din spatele căreia răzbăteau slab gemetele răniților.

– Din cauza mea se întâmplă toate astea? șopti.

– O regină are alegeri dificile de făcut. Însă înfruntă rezultatele cu demnitate. Cu cât fugi mai repede de trecut, cu atât acesta te prinde mai repede din urmă. Tot ce ai de făcut e să-l înfrunți. Să-l accepți. Așa că încearcă să-ți întâmpini viitorul cu mai multă înțelepciune.

Apoi preoteasa destupă o ploscă și i-o întinse Skarei.

– Războinicii se așteaptă să le oferi un exemplu. Nu trebuie să lupți ca să le arăți ce înseamnă curajul.

– Nu mă simt ca o regină, murmură Skara.

Luă o înghițitură și tresări când tăria alcoolului îi arse gâtlejul și așa iritat.

– Mă simt ca o lașă.

– Atunci poartă-te ca o vitează! Nimeni nu se simte niciodată pregătit. Nimeni nu se simte destul de matur. Fă ceea ce are de făcut o regină măreață. Apoi chiar vei fi una, oricum te-ai simți.

Skara se îndreptă de spate, trăgându-și umerii înapoi.

– Ești o femeie înțeleaptă și o preoteasă capabilă, Mamă Owd.

– Nu sunt nici una, nici alta, spuse preoteasa făcând un pas mai aproape de ea și suflecându-și încă un pic mânecile.

– Dar am devenit destul de bună imaginându-mi că sunt amândouă. Vrei să mai vomiți?

Skara clătină din cap și mai bău o gură din ploscă, după care i-o dădu înapoi, privind-o pe Owd cum ia o înghițitură zdravănă.

– Am auzit că sângele lui Bail îmi curge prin vene…

– Uită de sângele lui Bail, îi spuse Owd strângând-o de braț. Și-al tău e la fel de bun pentru cei din jur.

Așa că Skara inspiră prelung și-o urmă pe preoteasă înapoi, în întuneric.

Un dram de conștiință

Raith ședea pe zidul construit de oameni în apropierea Turnului lui Gudrun, privind întinderea de iarbă plină de brazde, de săgeți și de găuri de copite dintre zidurile fortăreței și șirurile de pari ascuțiți din fața oștii Marelui Rege.

De-abia reușise să doarmă. Ațipise un pic în fața ușii Skarei. Îi visase întruna pe femeia aia și pe copiii ei, apoi se trezise lac de sudoare, cu mâna pe pumnal. Înconjurat doar de tăcere.

Asediul începuse de cinci zile și în fiecare zi încercau să se apropie de ziduri. Veneau cu scări și cu apărători din nuiele pentru a se feri de snopurile de săgeți și de potopul de bolovani. Veneau plini de curaj, cu fețe încrâncenate și cu rugăciuni disperate, însă erau respinși de fiecare dată. Nu reușiseră să ucidă prea mulți dintre cei o mie de apărători rămași, însă reușiseră să lase ceva urme. Toți războinicii din Fortăreața lui Bail aveau cearcăne de nesomn și chipul cenușiu de teamă. Să înfrunți Moartea timp de câteva clipe înfricoșătoare e una. Răsuflarea ei rece în ceafă zi de zi e mai mult decât poate îndura un om.

Mormane de pământ proaspăt apăruseră chiar la marginea razei de acțiune a săgeților. Tumuli pentru morții din oastea Marelui Rege. Iar oamenii acestuia săpau în continuare. Raith putea auzi scrâșnetul îndepărtat al lopeților și cântecul unui preot îngânat într-o limbă de-a sudicilor către Zeița lor Unică. Își ridică bărbia și se scărpină pe gât cu unghiile strâmbându-se. Un războinic ar trebui să se bucure când vede cadavrele vrăjmașilor săi, însă Raith nu simțea niciun pic de bucurie.

– Te deranjează barba?

Jenner cel Albastru venea tacticos spre el căscând cu poftă și încercând să-și așeze cele câteva fie de păr rămase, dar ciufulindu-le și mai tare.

– Mă mănâncă. Ciudat cum unele chestii mărunte ajung să te sâcâie chiar și în mijlocul unor grozăvii ca asta.

– Viața nu-i decât un șir de mici chestii enervante ce are la capăt Ultima Poartă. Ar trebui pur și simplu să te razi.

Raith continua să se scarpine.

– Mi-am imaginat întotdeauna că voi muri cu barbă. La fel ca majoritatea lucrurilor pe care le aștepți cu nerăbdare, se dovedește mai degrabă o dezamăgire.

– O barbă e doar o barbă și-atât, spuse Jenner, scărpinându-și-o și el pe-a sa. Îți ține fața la căldură când afară e viscol și mai găsești din când în când prin ea resturi de mâncare, deși cunosc un tip care și-a lăsat-o prea lungă și și-a prins-o în șaua calului. A fost târât până într-un gard și și-a rupt gâtul.

– Ucis de propria barbă? Ce rușine!

– Mortul nu simte nicio rușine.

– Mortul nu simte nimic, spuse Raith. Nu mai există cale de întoarcere odată ce-ai trecut prin Ultima Poartă, nu?

– Poate că nu. Dar lăsăm mereu o părticică din noi înșine pe partea astălaltă.

– Cum? murmură Raith, fără să pară că-l interesează prea mult chestiunea.

– Spiritele noastre rămân în amintirea celor care ne-au cunoscut. A celor care ne-au iubit sau care ne-au urât.

Raith se gândi la chipul acelei femei luminat de flăcări, cu lacrimile șiroindu-i pe obraji, atât de clar în mintea sa chiar și după atâta vreme, și își mișcă degetele simțind vechea durere.

– Și a celor care ne-au ucis.

– Așa-i.

Privirea lui Jenner cel Albastru rătăcea departe. Către lungul său șir de morți, probabil.

– Mai ales a lor. Ești bine?

– Mi-am rupt mâna odată. Nu s-a vindecat niciodată pe deplin.

– Nimic nu se vindecă pe deplin.

Jenner cel Albastru își trase nasul, hârâi cu putere, își umflă fălcile și scuipă departe, dincolo de ziduri.

– Mi se pare că Thorn Bathu și-a făcut simțită prezența în noapte.

– Adevărat, spuse Raith.

Într-un flanc al oștii lui Yilling cel Strălucitor se vedea o cicatrice adâncă și neagră, iar după mirosul de paie arse probabil că o cantitate destul de însemnată din nutreț pierise mistuită de flăcări.

– Bănuiesc că toți cei care i-au ieșit în cale au suferit și mai tare decât am suferit eu după prima întâlnire cu ea.

– Un prieten de nădejde, fata asta! Și un dușman pe care chiar nu ți-ai dori să-l ai, chicoti Jenner. Mi-a plăcut de când am dat peste ea pe Râul Interzis.

– Ai navigat pe Râul Interzis? întrebă Raith.

– De trei ori.

– Cum a fost?

– E foarte mare, aproape cât un fluviu.

Raith privea pe lângă Jenner cel Albastru, către intrarea aproape dărâmată dintr-o parte a Turnului lui Gudrun. Rakki tocmai ieșise de-acolo și vântul îi răsfira pletele albe în timp ce se uita încruntat la cei din tabăra lui Yilling care tot săpau morminte.

Jenner îl privi cu o sprânceană ridicată.

– Te pot ajuta cu ceva?

– Am ceva de făcut singur.

Și Raith îl bătu ușor cu palma pe umăr în timp ce trecea pe lângă el.

– Frate.

Rakki nu-i aruncă nicio privire, doar un mușchi de la tâmplă îi zvâcni când Raith se apropie de el.

– Chiar îți sunt frate?

– Dacă nu-mi ești, atunci să știi că semeni surprinzător de mult cu mine.

Rakki nu zâmbi.

– Ar trebui să pleci.

– De ce?

Însă chiar în timp ce o spunea, Raith simți o prezență impunătoare. Se răsuci fără să vrea și-l zări pe Cel Care Frânge Săbiile aplecându-se prin intrarea joasă pentru a ieși afară, având-l pe Soryorn imediat în spatele său.

– Uite cine hoinărește pe-aici, șuieră Gorm.

Soryorn își așeză mai bine zgarda incrustată cu granate.

– E Raith.

Nu-i plăcea să vorbească prea mult, iar atunci când o făcea, de-abia dacă scotea două cuvinte.

Gorm rămăsese acolo cu ochii închiși, ascultând cântecele îndepărtate ce-o preamăreau pe Zeița Unică.

– Ce muzică mai plăcută poți asculta dimineața decât a inamicului care-și plânge morții?

– O harpă? încercă Raith. Mie îmi place harpa.

Gorm deschise ochii.

– Chiar crezi că glumele vor repara ceea ce ai distrus?

– Nu pot face nici rău, regele meu. Voiam să te felicit pentru logodnă.

Deși puține logodne i-ar fi încântat mai puțin.

– Skara va fi invidiată de toată lumea și, odată cu ea, va aduce ca zestre întregul Throvenland…

– Grozav premiu, într-adevăr, zise Gorm plimbându-și brațul enorm pe deasupra războinicilor care-i încercuiseră. Dar mai avem de trecut un mic obstacol înainte de-a putea spune că l-am câștigat: Marele Rege. Lipsa ta de loialitate m-a forțat să pariez totul pe șiretenia Părintelui Yarvi în loc să mă târguiesc cu Bunica Wexen pentru pace, așa cum plănuisem cu Mama Scaer.

Raith îi aruncă rapid o privire lui Rakki, însă acesta își ținea ochii plecați.

– Nu m-am gândit…

– Nu țin câini ca să gândească singuri. Îi țin ca să-mi dea ascultare. N-am ce face cu o javră care nu dă fuga la mine când fluier. Care nu mușcă ceea ce-i spun să muște. Nu-i loc pentru o asemenea ființă jalnică în gospodăria mea. Te-am avertizat că în tine există un strop de îndurare. Te-am avertizat că te-ar putea distruge. Și acum exact asta s-a-ntâmplat.

Gorm clătină din cap în timp ce se întorcea cu spatele la el.

– Dintre toți acei băieți dornici să ucidă de-o mie de ori pentru a fi în locul tău, eu te-am ales pe tine.

– Dezamăgitor, spuse Soryorn, după care, rânjind în semn de despărțire, o luă pe urmele stăpânului său, care se îndepărta.

Raith rămase acolo tăcut. Fusese o vreme când îl admirase pe Grom-gil-Gorm mai presus de oricine. Îi admirase lipsa de îndurare. Forța. Obișnuia să viseze să fie la fel ca el.

– Greu de crezut că l-am admirat cândva pe ticălosul ăsta.

– Există o diferență între noi doi, murmură Rakki. Eu l-am urât întotdeauna. Totuși, mai există una: eu știu că încă am nevoie de el. Acum ce plănuiești?

– Nu pot spune că m-am gândit până acum la ceva.

Raith își privi fratele încruntat.

– Nu-i chiar ușor să ucizi pe cineva care nu ți-a făcut nimic rău.

– Nimeni n-a spus că-i ușor.

– E ușor de zis dacă nu ești tu cel care trebuie s-o facă. Mi se pare că tu ești cel care vrea mereu ca lucrurile grele să fie înfăptuite, se răsti Raith încercând să-și măsoare cuvintele și să-și strunească pumnii, însă eu sunt cel care trebuie să treacă la acțiune!

– Ei bine, acum nu mă mai poți ajuta în niciun fel, nu? spuse Rakki împungând cu un deget în direcția Fortăreței lui Bail. Din moment ce-ai ales-o pe târfa aia mică în locul nostru…

– Să nu vorbești așa despre ea! mârâi Raith, încleștându-și pumnii. Nu am ales decât să n-o ucid!

– Și-acum uite unde-am ajuns! Ce moment ți-ai găsit și tu să capeți un dram de conștiință, rosti Rakki întorcându-și privirea spre morminte. O să mă rog pentru tine, frate.

Raith pufni.

– Oamenii ăia de la graniță… bănuiesc că și ei s-au rugat când am sărit pe ei în crucea nopții. Bănuiesc că s-au rugat cu aceeași ardoare ca oricine pe lumea asta.

– Și?

– Rugăciunile lor nu i-au salvat de mine, nu? Așa că de ce ale tale m-ar salva de alt ticălos?

Și Raith se îndepărtă cu pași mari, înapoindu-se lângă Jenner cel Albastru.

– Probleme? întrebă bătrânul pirat.

– O grămadă.

– Ei, familia-i familie. Îndrăznesc să sper că fratele tău se va liniști în cele din urmă.

– S-ar putea. Mă îndoiesc însă că și Cel Care Frânge Săbiile va ierta la fel de ușor.

– Nu-mi prea pare omul care să ierte ușor.

– Eu am terminat-o cu el, spuse Raith scuipând dincolo de zid. Am terminat-o și cu mine, cel care eram cândva.

– Îți plăcea cum erai înainte?

– Pe atunci, destul de mult. Acum mi se pare că eram un adevărat nemernic.

Chipul femeii ăleia nu-i mai dădea pace, așa că înghiți în sec și privi la pietrele străvechi de sub picioare.

– Cum știe un om ce se cade să facă și ce nu?

Jenner expiră prelung.

– Mi-am petrecut jumătate din viață făcând rău. Cea mai mare parte din jumătatea rămasă mi-a petrecut-o încercând să aflu care-i lucrul cel mai puțin rău pe lumea asta. În rarele cazuri în care am făcut ceva bine, totul s-a petrecut din întâmplare.

– Și ești aproape cel mai bun om pe care-l cunosc.

Sprâncenele lui Jenner cel Albastru se ridicară a mirare.

– Mulțumesc pentru compliment. Și te compătimesc.

– Și eu, bătrâne. Și eu.

Raith privi siluetele mărunte care se mișcau prin tabăra lui Yilling cel Strălucitor. Oamenii se târau afară din așternuturi, se strângeau în jurul focurilor, ciuguleau din mâncare, iar undeva, probabil, un bătrân și cineva mai tânăr stăteau și priveau la ei doi, aflați pe ziduri, și discutau despre nimicuri.

– Bănuiesc că vor veni și astăzi peste noi.

– Da, și asta mă îngrijorează oarecum.

– N-o să reușească în veci să treacă de zidurile astea cățărându-se pe scări. Niciodată.

– Nu, dar Yilling ar trebui să știe asta. Așa că de ce își irosește puterile tot încercând?

– Ca să ne țină vigilenți. Ca să ne umple de griji. Doar e un asediu, nu? Probabil că tot caută o cale de intrare.

– Și în felul ăsta își știrbește onoarea, spuse Jenner arătând cu capul spre morminte. După o bătălie, și voi ridicați tumuli așa de mari pentru fiecare om?

– Pe majoritatea îi ardem într-o grămadă mare, dar ăștia care-o adoră pe Zeița Unică au moduri mai ciudate de a-și îngropa morții.

– De ce-i îngroapă totuși atât de aproape de zidurile noastre? Că doar se presupune că-ți ascunzi rănile de vrăjmaș. Nu-ți expui în văzul lumii pierderile, nici măcar atunci când ți le poți permite.

Raith întinse mâna și își scărpină tăietura veche de la ureche.

– Încep să cred că ai o explicație isteață pentru asta.

– Văd că ai ajuns să mă cunoști și să mă admiri.

Jenner își ridică bărbia pentru a se scărpina pe gât.

– Mi-a trecut prin cap că Yilling ar putea porunci toate aceste atacuri nebunești doar ca să facă rost de trupuri pe care să le îngroape.

– Ce să facă?

– Doar venerează Moartea, nu? Și are destui oameni la dispoziție.

– Și de ce să ucidă oameni doar ca să-i îngroape?

– Pentru ca noi să credem că ei doar asta fac. Dar mă îndoiesc că Yilling cel Strălucitor doar sapă la morminte toată noaptea, în locul unde suntem cei mai slabi și chiar la marginea razei de acțiune a săgeților.

Raith îl privi o clipă, după care își mută privirea spre mormanele de pământ și simți un fior rece pe spate.

– Sapă pe sub ziduri.

Praf

Pentru un băiat care începea încet-încet să se considere bărbat, Koll văzuse puține orașe la viața lui. Vulsgardul cel sumbru în primăvară și Kalyivul întins ca plaga în timpul verii, maiestuosul Skekenhouse înconjurat de zidurile elfilor și frumosul Yaletoft înainte de-a fi fost făcut scrum. Călătorise de-a lungul sinuosului Râu Divin, peste Ținuturile Înalte și de-a lungul stepei întinse, pentru ca la final să rămână cu gura căscată de uimire când văzuse minunile Primului dintre Orașe, cea mai măreață.

Dar, pe lângă ruinele elfilor din Strokom, toate păreau cât niște gămălii de ac.

Îi urmă pe Skifr și pe cei doi preoți de-a lungul unor alei late cât piața centrală din Thorlby, care înaintau prin tunele unde pașii să reverberau ori erau așezate unele peste altele pe stâlpi masivi din piatră, înfășurate și împletite în noduri parcă urzite de imaginația unui nebun, în timp ce ochiurile de geam sparte priveau cu tristețe ruinele de dedesubt. Mergeau în tăcere, fiecare cu grijile sale. Griji pentru lume, pentru cei pe care îi cunoșteau, pentru ei înșiși. Nimic nu părea viu. Nicio plantă, nicio pasăre, nici măcar o insectă târâtoare. Doar tăcere și o descompunere lentă. Pretutindeni în jurul lor, milă după milă, minunile de neînchipuit din trecut se transformau încet în praf.

– Oare cum arătau aceste locuri când trăiau elfii? șopti Koll.

– Greu de cuprins cu mintea omenească grandoarea acestor dimensiuni, a luminilor și a zgomotelor, zise Skifr, care mergea în fruntea lor cu capul

ridicat, greu de imaginat ce agitație era aici și ce activitate frenetică. Dar totul a amuțit acum mii de ani.

Își plimbă mâna pe o balustradă, apoi o ridică și se chiorî la praful cenușiu ce o acoperise, îl gustă și-l frecă între degete, privind în tot acest timp încruntată drumul crăpat și întortocheat.

– Ce vezi acolo? întrebă Koll.

Skifr ridică o sprânceană arsă, privindu-l gânditoare.

– Doar praf. Niciun semn de bun sau de rău augur, căci nu poți afla viitorul citind doar în praf.

De pe un refugiu aflat la mare înălțime între două clădiri, un șarpe enorm de metal căzuse și zăcea răsucit pe drumul din fața lor.

– Elfii s-au crezut atotputernici, spuse Skifr când se puseră din nou în mișcare. S-au crezut mai presus de Zeiță. Și-au închipuit că pot reface totul după un plan mult mai amplu. Și uită-te la prostia lor! Indiferent cât ar fi planul de măreț și de glorios, timpul îl va distruge. Indiferent cât ar fi de puternic cuvântul, de măreață gândirea și de rezistentă legea, totul trebuie să se transforme din nou în haos.

Skifr își dădu brusc capul pe spate și trimise un scuipat înalt, care se arcui elegant în jos și se împrăștie pe metalul ruginit.

– Regele Uthil spune că oțelul e răspunsul. Eu zic că are o viziune îngustă. Praful e răspunsul final la orice întrebare, de-acum și până la sfârșitul veacurilor.

Koll oftă auzind-o.

– Ești o cetate a veseliei, așa-i?

Râsul înecat al lui Skifr sparse tăcerea, ricoșând din fațadele moarte ale clădirilor și făcându-l pe Koll să tresară. Un sunet bizar în aceste locuri. Îi veni gândul prostesc că femeia aducea o ofensă acestor locuri cu râsul ei, deși de sute și de sute de ani nu mai era nimeni aici care să se simtă ofensat.

Bătrâna îl plesni cu palma pe umăr, apoi o luă pe urmele Părintelui Yarvi și ale Mamei Scaer.

– Depinde de ce consideri tu că este amuzant, băiete.

Pe măsură ce lumina scădea începură să se strecoare printre clădiri atât de înalte încât strada părea un canion umbrit ce șerpuia printre ele. Fleșe care înțepau cerul chiar așa dărăpănate cum erau acum, întinderi nesfârșite de sticlă făcută de elfi ce sclipea în lumini roz, portocalii sau purpurii în apusul care arunca umbre prelungi pe ele, grinzi răsucite din metal ce țâșneau prin acoperișurile prăbușite precum spinii dintr-un scaiete.

Iar asta îi aduse aminte lui Koll de Thorn și începu să se roage pentru ea, chiar dacă zeii nu erau prin jur ca să-l asculte. Când murise Brand, păruse că a murit ceva și în ea. Probabil că nimeni nu scapă întreg dintr-un război.

Drumul pavat cu dale urca și cobora, iar din loc în loc era acoperit complet cu bucăți de metal răsucit, cu vopseaua scorojită. Catarge mari cât zece oameni atârnau între clădiri, iar din ele porneau în toate părțile zeci de fire metalice care atârnau prinse de clădiri precum pânzele unor păianjeni uriași. Peste tot se vedeau litere de-ale elfilor, semne mâzgălite pe drum, răsucite în jurul unor stâlpi metalici, iar bucăți mari de pânză ca niște stindarde fluturau cu mândrie în dreptul fiecărei ferestre sau uși.

Koll rămase cu ochii căscați de uimire la un steag ce fusese agățat de-a latul unei clădiri, căci ultima literă, mare cât un om, se desprinsese de pe el și atârna nemișcată de colțul acestuia, oferind o priveliște jalnică.

– Peste tot e scris ceva, murmură el, cu gâtul înțepenit de la atâta privit în sus la el.

– Elfii nu voiau să limiteze cunoașterea, spuse Skifr. Ei voiau ca toată lumea să posede cunoștințe, să se împrăștie ca focul. Ba chiar alimentau cu mare vioiciune acest foc.

– Și au sfârșit arși de el, murmură Mama Scaer. Totul e scrum acum.

Koll clipea des, uitându-se la simbolul enorm.

– Înțelegi ce scrie acolo?

– S-ar putea să știu literele, spuse Skifr. Ba s-ar putea să știu și cuvintele. Însă lumea despre care vorbesc ele e de mult pierdută. Cine le-ar mai putea descâlci înțelesul acum?

Trecură pe lângă o fereastră sfărâmată, în tocul căreia încă mai erau prinse câteva cioburi de sticlă, iar Koll zări o femeie ce îi zâmbea din interior.

Se sperie atât de tare că nici măcar nu reuși să țipe, ci doar se împletici câțiva pași în spate, până în brațele lui Skifr, arătând cu degetul înnebunit spre silueta fantomatică. Însă bătrâna doar chicotea.

– Nu-ți mai poate face rău, băiete.

Și Koll văzu că era doar o pictură extrem de detaliată, însă pătată și ștearsă. O femeie ce-și ținea mâna ridicată pentru a expune o brățară din aur făcută de elfi prinsă la încheietură și care zâmbea larg, părând în culmea fericirii că purta așa ceva. O femeie înaltă, subțirică și îmbrăcată ciudat, însă doar o femeie.

– Elfii, murmură el. Semănau... cu noi?

– Îngrozitor de asemănători și de diferiți totodată, spuse Skifr, în timp ce Yarvi și Scaer veniseră și ei și se holbau împietriți la acel chip aproape șters ce-i privea din negura îndepărtată a timpului. Erau mult mai inteligenți, mai numeroși și mai puternici decât noi. Dar, la fel ca noi, cu cât devii mai puternic, cu atât îți dorești să devii și mai puternic. La fel ca oamenii, elfii aveau în ei găuri care nu puteau fi niciodată umplute. Și toate astea...

Iar Skifr își desfăcu larg brațele, cuprinzând între ele ruinele mărețe, în timp ce mantia zdrențăroasă flutura în vântul ce sufla fără încetare.

– Nici măcar toate astea nu-i puteau mulțumi. Erau la fel de invidioși, de nemiloși și de ambițioși ca noi. La fel de lacomi.

Ridică un braț lung, cu palmă lungă și cu deget la fel de lung și arătă spre femeia cu zâmbet radios.

– Lăcomia a fost cea care i-a distrus. Mă auzi, Părinte Yarvi?

– Te aud, spuse el aruncându-și din nou bocceaua pe umăr și, ca și până atunci, pornind din nou înainte. Și aș putea trăi și cu mai puține învățăminte despre elfi, dar cu mai multe arme de-ale lor.

Mama Scaer se uita încruntată, plimbându-și degetele peste mulțimea de brățări de-ale elfilor de pe brațe.

– Eu aș zice că ar avea nevoie de exact opusul a ceea ce cere.

– Și după aia, ce facem? strigă Koll.

Câteva clipe se așternu tăcerea, apoi Părintele Yarvi întoarse capul spre ei.

– Vom folosi armele elfilor împotriva lui Yilling cel Strălucitor. Le vom lua cu noi în istmul care duce spre Skekenhouse. Îi vom găsi pe Bunica Wexen și pe Marele Rege, zise el, apoi tonul vocii i se schimbă, căpătând o notă tăioasă: Și-mi voi îndeplini jurământul făcut în fața soarelui și-a lunii și mă voi răzbuna pe ucigașii tatălui meu.

Koll înghiți în sec auzindu-l.

– După aia, vreau să zic.

Maestrul își privi cu asprime ucenicul.

– Putem trece vadul când ajungem la râu.

Se răsuci și o luă din loc.

De parcă nici nu i-ar fi trecut prin minte asemenea gânduri până acum. Însă Koll știa prea bine că Părintele Yarvi nu era omul care să nu arunce sămânța unui plan pe ogorul viitorului.

Pe toți zeii, oare Skifr să aibă dreptate? Să fie ei la fel ca elfii din vechime? Aceleași picioare mici urmând pașii unor uriași, dar pe aceeași cale? Se gândi la Thorlby transformat într-o ruină, un mormânt uriaș în care să încapă tot poporul Gettlandului, devenit cenușă împrăștiată de vânt, lăsând în urmă doar tăcere și praf, cu excepția poate a unei mici bucăți din catargul sculptat de el, un ecou fantomatic pentru cei care vor veni peste multă vreme pentru a o lua de la capăt.

Koll aruncă o ultimă privire înapoi, spre acel chip fericit ce pierise cu mii de ani în urmă și văzu ceva sclipind între cioburile de sticlă. O brățară de aur, exact precum cea din pictură, iar Koll se repezi, o înșfăcă și o strecură în buzunar.

Se îndoia că femeia-elf îi va simți lipsa.

Măruntaiele Tatălui Pământ

– Va fi periculos, zise Skara cu o expresie sumbră pe față.

Un moment propice pentru ca Raith să se împăuneze la fel ca un erou adevărat. La urma urmei, fusese o vreme când chiar părea un adevărat izvor de asemenea momente, cum se simțea acum. *Pe asta contez* sau *mănânc război pe pâine* sau *poate pentru vrăjmașii noștri e periculos!* Însă nu reuși să spună decât:

– Așa-i. Dar va trebui să oprim acel tunel de mină înainte să treacă pe sub ziduri...

Nici nu era nevoie să spună mai mult. Știau cu toții care era miza.

Totul.

Raith le aruncă o privire voluntarilor, le privi chipurile, ramele scuturilor, armele mânjite cu cenușă pentru a nu fi vizibile pe timpul nopții. Două duzini dintre cei mai iuți gettlanderi, două duzini dintre cei mai cumpliți vanstermani și el.

Cel Care Frânge Săbiile trăsese la sorți cu Regele Uthil pentru onoarea de a-i conduce și câștigase. Acum stătea tot numai un zâmbet în timp ce așteptau momentul potrivit, trăgând cu nesaț aer în piept de parcă noaptea se umpluse de parfumul florilor. Nu arăta nicio urmă de teamă, la fel ca întotdeauna, se gândi Raith, nevoit să-i recunoască meritele. Dar ceea ce înainte păruse vitejie acum părea mai degrabă nebunie.

– Nimeni nu te va disprețui dacă rămâi, spuse Skara.

– Eu mă voi disprețui.

Dacă așa ceva ar fi fost posibil. Raith îi întâlni privirea fratelui său pentru o clipă înainte ca Rakki să se uite în altă parte, cu o expresie aspră pe chipul cenușiu. Era disperat să arate faptul că el era cel dur, chiar dacă știau amândoi că nu se poate.

– Trebuie să-i păzesc spatele fratelui meu.

– Chiar dacă el n-are nevoie de ajutorul tău?

– Mai ales din cauza asta.

Rakki ținea pe umăr unul dintre vasele mari din lut ce conțineau focul primit de Părintele Yarvi de la cei din sud, iar Soryorn ducea încă unul. Raith își aduse aminte cum explodase conținutul acestora și împrăștiase focul asupra corăbiilor Marelui Rege, arzând oameni și trimițându-i în mare, apoi se gândi că trebuie să mânjească niște scânduri cu el, să le înfigă adânc în pământ și să le dea foc cu o făclie, ceea ce îi puse la grea încercare curajul rămas. Se gândi la câte astfel de expediții luase parte. La vremurile când nimic nu-i trezea teama. Sau se prefăcuse de fiecare dată?

O, zei, ce mult își dorea să plece chiar acum.

– Așteptarea e cea mai grea, murmură.

– E mai rău decât să fii înjunghiat, ars sau îngropat de viu, în tunelul ăla?

Raith înghiți în sec.

– Nu. Nimic nu poate fi mai rău de-atât.

– Nu-i nevoie să-ți faci griji pentru mine, regina mea.

Gorm se plimba de colo până colo cu pași mari, cu degetele mari agățate de centura masivă, dornic să-și arate importanța. Așa sunt regii. Părerea lor bună despre ei înșiși îi ridică, dar îi și fac să se prăbușească.

– Mama Război a suflat deasupra mea pe când eram în pătuț, spuse el, un refren obositor, ba poate chiar lipsit de temei. S-a prezis că niciun bărbat nu mă va putea ucide.

Skara ridică o sprânceană.

– Dar o cantitate incredibilă de pământ ce se poate răsturna peste tine?

– O, Tatăl Pământ m-a plămădit prea mare pentru a mă putea strecura în tunelul lui Yilling. Alții vor intra acolo, în timp ce eu voi păzi intrarea. Dar trebuie să înveți să te și bucuri când îți asumi anumite riscuri.

Skara nu părea chiar sigură că se poate bucura, ba din contră.

– De ce?

– Fără Moarte, războiul n-ar fi decât o treabă searbădă.

Gorm își scoase lanțul imens de la gât și i-l întinse.

– Vrei să-mi faci onoarea să ai grijă de el cât timp mă ocup de sarcina mea? Mi-ar displăcea profund să-mi zornăie la gât și să zgândăre auzul Morții.

În timp ce proprietarul lor se îndepărta țanțoș, Skara privea, clipind des, mânerele din argint, aur și pietre prețioase ce străluceau în lumina făcliilor.

– Deci fiecare dintre ele reprezintă un om ucis în luptă, murmură ea, palidă de parcă i-ar fi privit pe toți acei oameni drept în ochi. Zeci de oameni.

– Și asta, fără a-i pune la socoteală pe cei care nu erau înarmați cu săbii când i-a ucis. Ori n-aveau niciun fel de arme.

Fuseseră vremuri când Raith privea acel lanț și se umfla în pene de mândrie pentru că urma un războinic atât de viteaz. Vremuri când visa el însuși la un asemenea lanț. Iar acum se întreba cât de lung ar fi ajuns lanțul său și gândul aproape că-i făcu greață când simți privirea Skarei ațintită asupra sa.

– Nu eu am ales asta.

O, zei, ce frumoasă era! Parcă o lumină strălucea dinlăuntrul ei și cu cât lucrurile căpătau o nuanță mai întunecată, cu atât ea arăta mai luminoasă. Se întrebă, nu pentru prima dată, ce s-ar fi putut întâmpla dacă ar fi fost alți oameni, într-un alt loc, într-un alt moment al istoriei. Dacă ea n-ar fi fost regină, iar el, ucigaș. Dar nu poți alege cine să fii.

– Cine-ar alege așa ceva? mormăi el.

– A sosit momentul.

Gorm ciuguli din ultima felie de pâine, apoi se aplecă pentru a se strecura prin intrarea joasă.

Fiecare bărbat luă un dumicat și porni după Gorm, întrebându-se, fără îndoială, dacă avea să fie ultimul. Veni și rândul lui Raith să ia ultima îmbucătură și să zdrobească rămășițele între degete, aruncându-le apoi drept ofrandă pentru copiii Mamei Război, corbii. N-o fi crezut el prea mult în noroc, însă știa că aveau nevoie de fiecare fărâmă pe care o puteau obține.

Apucară în josul pasajului ce ducea prin zidurile elfilor, respirația lovindu-li-se de ziduri în timp ce gâfâiau cu toții. Era același pasaj prin care Raith dăduse năvală cu câteva săptămâni în urmă, fără îndoieli sau temeri în minte, ci doar arzând de bucuria oferită de luptă. Jenner cel Albastru aștepta lângă ușa groasă cât palma, pregătit să tragă în urma lor cele trei zăvoare. Îl plesni pe fiecare pe spate când trecură pe lângă el.

– Să vă întoarceți teferi, șuieră bătrânul pirat. Asta-i tot ce contează.

Și-l împinse pe Raith prin ieșirea boltită în aerul rece al nopții.

Un giulgiu de pâclă plutea spre ei venind dinspre Marea Mamă și Raith mulțumi în gând pentru acest lucru. Îl considera un dar ce le tripla șansele de a rămâne în viață și după această noapte. Focurile oamenilor lui Yilling cel Strălucitor erau pete încețoșate în bezna din stânga lor. Zidurile Fortăreței lui Bail erau o masă întunecată în partea dreaptă.

Nu purtau niciun fel de armură ca să poată păși fără zgomot, cu toții îndoiți de mijloc și negri precum cărbunii, fantome în întuneric, rapizi și tăcuți.

Toate simțurile lui Raith păreau de două ori mai ascuțite de tocila pericolului, fiecare geamăt și fiecare pas părându-i-se puternic ca un răpăit de tobă, în timpul ce umezeala nopții și fumul scos de focurile ce ardeau departe, în tabără, îi copleșiră mirosul.

Unul după altul se strecurară în șanț, încercând să înainteze pe fundul mlăștinos. Raith lovi ceva cu cizma și își dădu seama că era un cadavru. Zăceau peste tot, necerute de nimeni, nearse, neîngropate, amestecate laolaltă cu bucăți de scară, cu bolovani aruncați de pe metereze și cu scuturile morților prăbușiți de pe ziduri.

Îl văzu pe Gorm rânjind în întuneric și aplecându-se spre Soryorn penru a-i șopti:

– Iată ce treabă bună a făcut Mama Război aici.

Ultima felie de pâine îi lăsase un gust acru și Raith scuipă în timp ce se chinuiau să iasă din șanț, ajutați de mâinile celor care deja ieșiseră și înjurând printre dinți când alunecau și cădeau în noroiul gros ce li se lipea de cizme.

Trecură mai departe, pe lângă nenumăratele săgeți înfipte în pământ, recolta atacurilor lansate în van de Yilling cel Strălucitor, la fel de dese ca firele ascuțite din vârful tulpinilor de rogoz ce creșteau prin ținuturile mai înalte ale Vansterlandului. Lăsară fortăreața în urmă. Raith auzea strigăte în depărtare și zgomotul oțelului lovindu-se de oțel. Regele Uthil ieșise în fața porții mari, sperând să-i poată distrage atenția lui Yilling cel Strălucitor de la tunel.

Siluete neclare alunecau prin pâclă, părând de multe ori niște umbre înșelătoare, însă dovedindu-se a fi doar oameni grăbiți să ajungă la destinație. Șerpi răsucindu-se unul în jurul celuilalt și desfăcându-se aproape imediat. Fețe de lupi. Fețe de oameni. Fețele celor pe care-i ucisese, strigând acum neauzite, cerând răzbunare. Raith le împrăștie cu scutul, însă ele se formară la loc. Încercă să se convingă singur că morții rămân morți, dar știa că Jenner avea dreptate. Fantomele rămân în mintea celor care le-au cunoscut, care le-au iubit, care le-au urât. Și mai ales în a celor care le-au ucis.

Parii ascuțiți apărură brusc din pâclă și Raith se strecură într-o parte printre ei, apoi se ghemui în bezna, mijind ochii pentru a distinge ceva.

Văzu tumulii proaspeți sau mai degrabă praful în ochi pe care încercase Yilling să li-l arunce, la baza cărora ardeau focuri. Gorm făcu un gest cu vârful sabiei și oamenii se despărțiră, îndreptându-se fără zgomot spre cel mai apropiat dâmb. Nimeni nu scotea o vorbă. Nici nu era nevoie. Știau cu toții ce aveau de făcut.

Doi bărbați ședeau lângă un foc. Așa cum obișnuia și Raith să stea cu Rakki. Unul cosea de zor la o centură, iar celălalt, cu o pătură pe umeri, privea încruntat în direcția zgomotelor iscate de diversiunea lui Uthil. Se întoarse brusc când Raith țâșni spre el.

– Ce fa…

Săgeata lui Soryorn îi pătrunse fără zgomot în gură. Celălalt dădu să se ridice în picioare, încurcându-se în propria centură. Sabia înnegrită cu cenușă a lui Gorm șuieră și capul războinicului se rostogoli departe în întuneric.

Raith sări repede peste corpul ce se prăbușea și alunecă într-un șanț dintre două mormane de pământ moale, apoi se lăsă în jos în fața unei intrări întunecate flancate de torțe.

– Du-te! șopti Gorm în timp ce războinicii săi se răsfirau în forma unui semicerc.

Rakki murmură o rugăciune către Cea Care Iluminează Calea, după care pătrunse în adâncul măruntaielor Tatălui Pământ cu vasul ce conținea focul din sud pe umăr, urmat îndată de Soryorn și de Raith.

Doar beznă și umbrele tremurânde ale buștenilor strâmbi care susțineau pământul de deasupra, din care ieșeau rădăcini ce-i atingeau părul lui Raith. Nu era miner, însă își putea da seama că tunelul fusese săpat în pripă, așa că bucăți de pământ se desprindeau din tavan în timp ce ei înaintau prin tunel, cu ochii fixați asupra spatelui încovoiat al lui Soryorn.

– Zei atotputernici, șopti el, ăsta se poate prăbuși și fără ajutorul nostru.

Se făcea tot mai cald, iar Raith se chinuia să înainteze. Transpirația i se prelingea din sprâncene, îi lipea hainele de piele. Își strecură securea în gaica de la centură și-și scoase pumnalul. Dacă trebuiau să lupte aici, jos, nu era loc pentru mișcări mai ample cu securea, pereții fiind destul de apropiați încât să-i poți mirosi răsuflarea dușmanului.

Ajunseră într-o încăpere luminată de un felinar spart. Pe podeaua din pământ zăceau împrăștiate cazmale, lopeți și roabe. Tavanul era susținut de o încâlceală de grinzi și peste tot se zăreau grămezi de scânduri nefolosite. Încă două tunele întunecoase se întindeau în fața lor, spre temelia Turnului lui Gudrun, fără îndoială, iar Raith se repezi spre unul dintre ele, chiorându-se în întuneric.

Oare se auzea un râcâit îndepărtat? Săpa cineva acolo? Rakki deja deșuruba capacul vasului său, apoi începu să-i verse conținutul peste tot ce era din lemn.

– Ai grijă la flacăra aia! se răsti Raith la Soryorn, care atinsese felinarul, făcându-l să se legene în cârligul de care era prins. O singură neatenție și aici ne rămân oasele.

– Ai dreptate, șopti purtătorul de stindard.

Îndreptă periculosul vas cu gura în sus și îl prinse la subraț, după care își trecu mâna cealaltă peste față. O, zei, chestia aia dinăuntru puțea în aerul nemișcat și o duhoare înecăcioasă îi făcu pe toți să tușească. Raith se repezi în celălalt tunel, frecându-se la ochi pentru a-și șterge lacrimile, numai ca să găsească acolo doi bărbați ce se holbau la el. Unul avea în mână o cazma, celălalt o lopată, amândoi fiind despuiați până la brâu și mânjiți de funingine.

– Voi sunteți noii săpători? zise unul încruntându-se la scutul lui Raith.

Cei mai buni luptători nu stau prea mult pe gânduri. Nici înainte de luptă, nici după și în niciun caz în timpul luptei. De obicei, cel care lovește primul este cel rămas în picioare la sfârșit. Așa că Raith îi smulse cazmaua din

mână cu scutul și-l înjunghie în gât, împrăștiindu-i sângele prin tunelul îngust.

Celălalt miner se repezi cu lopata la el, însă Raith i-o luă înainte, izbindu-l cu scutul și primind lovitura în scut, apoi îl împinse pe bărbat în perete și se lipiră unul de altul mârâind, atât de apropiați încât Raith ar fi putut scoate limba ca să-l lingă pe față. Împunse sălbatic cu pumnalul pe sub scut, cu violență, lovituri puternice cu vârful pumnalului, făcându-l pe săpător să se înece și să împroaște sânge pe gură la fiecare lovitură, apoi îl lăsă să cadă la pământ ținându-se de pântecul spintecat și acoperindu-i cu sângele său negru scutul, mâna și pumnalul lui Raith.

Rakki se holba la el, cu gura larg deschisă, așa cum făcea de fiecare dată când Raith era pus pe ucis, însă vremea regretelor trebuia să mai aștepte.

– Faceți ce-aveți de făcut!

Raith se strecură înapoi în tunelul prin care veniseră, pentru a trage o gură de aer curat. Capul i se învârtea de la senzația de vomă. Putea distinge zgomot de luptă venind de afară.

– Acum!

Rakki vărsă lichidul din vas, tușind întruna și stropind stâlpii de sprijin, pereții și podeaua. Soryorn aruncă vasul la pământ, cu uleiul încă scurgându-se, și țâșni lângă Raith în tunel, speriat poate de zgomotele din ce în ce mai puternice care se auzeau de deasupra lor.

– Zei atotputernici!

Raith îl auzi pe Rakki strigând și se întoarse. Unul dintre mineri se împleticea prin încăpere, cu ochi căscați de durere și ținându-și intestinele cu o mână. Îl prinse pe Rakki cu cealaltă mână, mârâind printre dinții încleștați și împroșcându-l cu sânge.

În mod normal, deja ar fi trebuit să treacă prin Ultima Poartă. Însă Moartea e o doamnă schimbătoare și are propriile reguli. Doar ea putea spune de ce preferase să-i mai acorde omului câteva clipe în plus.

Luptându-se să să se elibereze, Rakki scăpă din brațe vasul, care se sparse când lovi scândurile, stropindu-i pe amândoi cu ulei.

Raith făcu un pas înainte, cu gura deschisă, îngrozit, însă era prea departe de ei.

Se izbiră de un stâlp, iar Rakki își smuci brațul în spate pentru a lovi cu pumnul, însă atinse felinarul cu cotul și-l smulse din cârlig.

Căzu atât de încet, lăsând o dâră strălucitoare în fața ochilor lui Raith, care îl privea neputincios. Simți cum răsuflarea i se oprește în piept. Văzu cum flacăra micuță se împrăștie pe podeaua îmbibată cu ulei. Îl văzu pe Rakki cum se răsucește, îi mai zări o dată chipul și ochii mari, căscați de spaimă.

Raith se trânti la pământ, ascunzându-se în spatele scutului. Ce-ar mai fi putut face?

Apoi încăperea îngustă se lumină mai tare decât ziua.

O realizare măreață

Fără discuție, o femeie ar trebui să aibă lacrimi de ușurare în ochi atunci când logodnicul i se întoarce teafăr dintr-o bătălie, dar Skara avea ochii uscați atunci când Cel Care Frânge Săbiile intră țanțoș primul pe poarta cea mică a fortăreței.

Scutul său imens avea o săgeată ruptă înfiptă aproape de ramă, dar altfel era nevătămat. Lovi săgeata cu palma și o rupse, apoi privi de jur împrejur după cineva căruia să-i înmâneze scutul și se încruntă nedumerit.

–Ah!

Își lăsă scutul jos, sprijinindu-l de zid.

Skara se strădui să zâmbească timid.

– Mă bucur să văd că te-ai întors, regele meu.

Deși s-ar fi bucurat să-i vadă pe alții teferi și să-i felicite.

– Și eu mă bucur din toată inima că m-am întors, Regină Skara. Lupta pe timpul nopții nu prea e distractivă. Oricum, am reușit să le surpăm tunelul.

– Slavă zeilor! Și acum?

Regele zâmbi, arătându-și dinții albi pe fața înnegrită de cenușă.

– Acum vor săpa alta.

Alții se întorceau abătuți în fortăreață. Cu toții obosiți, unii dintre ei răniți. Mama Owd le ieși în întâmpinare pentru a-i ajuta, urmată de Rin, care ținea în mâini niște clești grei, gata să taie o vestă găurită din care țâșnea sângele.

– Unde-i Raith?

– Era cu fratele său în tunel când uleiul a luat foc.

Un sclav îi adusese apă lui Gorm și acesta își spălă cenușa de pe față.

Skara de-abia dacă mai putea scoate vreun cuvânt din cauza gâtului ce i se strânsese dintr-odată.

– A murit?

Gorm dădu ursuz din cap.

– L-am învățat să lupte, să ucidă și să moară, iar acum a reușit să le facă pe toate trei.

– Doar două i-au ieșit, văd, spuse ea atât de ușurată, încât simți că amețește.

Raith ieșea cu pași târșâiți din întuneric, cu părul plin de pământ și cu dinții plini de sânge și încleștați, ținându-și un braț petrecut pe după gâtul lui Jenner cel Albastru.

– Îhî! zise Gorm ridicând din sprâncene. El a fost mereu cel dur.

Skara se repezi spre el și-l prinse de cot. Avea mâneca sfâșiată, arsă și, în mod bizar, plină de bășici. După care înțelese cu groază că nu era vorba despre mâneca lui, ci despre piele.

– O, zei, uită-te la brațul tău! Mamă Owd!

Raith părea că nici măcar nu-și dăduse seama.

– Rakki e mort, șopti el.

Un sclav tocmai ce-i adusese lui Gorm un castron plin cu carne proaspăt friptă. Asemănarea dintre aceasta și brațul lui Raith, de pe care Mama Owd tocmai dezlipea țesătura arsă a cămășii, îi întoarse Skarei stomacul pe dos.

Însă, dacă pe Cel Care Frânge Săbiile îl încerca vreodată teama, aceasta cu siguranță nu-și avea sălașul în stomac.

– Lupta îmi stârnește mereu o poftă de mâncare teribilă, spuse el cu gura plină și cu barba strălucind de grăsime. Una peste alta, Mama Război a fost de partea noastră în noaptea asta.

– Și cu Rakki cum rămâne? mârâi Raith, făcând-o pe Owd să sâsâie nemulțumită atunci când își smuci brațul pe jumătate bandajat din mâinile ei.

– O să-mi aduc aminte de el cu mândrie. Spre deosebire de alții, el s-a dovedit loial.

Skara văzu cum lui Raith i se încordează tendoanele pumnului strâns pe coada securii, așa că se grăbi să se așeze în fața lui.

– Lanțul, regele meu.

Ridicarea greutății zornăitoare alcătuite din mânerele săbiilor inamicilor uciși în dueluri cerea un efort teribil pentru brațele ei tremurătoare.

Gorm se aplecă pentru a-i fi petrecut după cap, un gest care-l aduse mai aproape ca oricând și care semăna izbitor cu o îmbrățișare, căci regina rămăsese cu brațele în jurul gâtului regelui. Mirosea a blană udă, așa cum miroseau mai demult câinii de vânătoare ai bunicului ei.

– A tot crescut de-a lungul anilor, spuse el în timp ce se îndrepta de spate.

Privit așa de aproape, părea parcă și mai masiv. Ea de-abia dacă-i ajungea cu creștetul în dreptul gâtului. Oare de-acum încolo urma să fie nevoită să poarte după ea un scăunel pentru a-și săruta soțul? Dar o să se amuze de această idee cu altă ocazie. Deocamdată nu se prea simțea în stare să râdă.

– A fost o onoare pentru mine să-l păstrez.

Își dorea din tot sufletul să se poată îndepărta cât mai repede de el, însă știa că nu se poate, așa că-și lăsă mâinile un pic mai jos, pentru a-i aranja cu stângăcie suvenirurile atârnate pe piept.

– După ce ne vom căsători, voi tăia o bucată din el și pentru tine.

Ea rămase cu privirea fixată într-a lui, clipind des. Un lanț al morților, pe care să-l poarte după ea tot timpul.

– N-am câștigat dreptul de a purta așa ceva, îngăimă ea cu voce slabă.

– Fără falsă modestie, te rog! Doar jumătate de război se duce cu ajutorul armelor, regina mea, iar tu te-ai făcut remarcată prin curaj și îndemânare.

Încă surâdea când se întoarse cu spatele la ea.

– Munca ta va lăsa în urmă sute de morți.

Skara se trezi brusc din somn, agățându-se cu mâinile de blănurile de pe pat, cu urechile ciulite, ascultând atentă.

Nimic.

Nu prea mai putea să doarmă în ultimul timp. Războinicii lui Yilling cel Strălucitor dădeau năvală de două sau de trei ori pe noapte.

Încercaseră să înoate în apele golfului, probă de vitejie în lupta cu talazurile furioase în întuneric. Dar santinelele din turnuri îi întâmpinaseră cu săgeți și trupurile lor rămaseră încurcate în lanțurile ce blocau intrarea.

Se repeziseră cu un copac doborât și îmbrăcat la un capăt într-o cămașă din metal pe post de berbec, dând dovadă de mare îndrăzneală în timp ce-și țineau scuturile deasupra capului, și bubuitul izbiturii în porți fusese suficient de puternic încât să scoale și morții. Însă porțile de-abia dacă suferiseră câteva zgârieturi.

Trimiseseră roiuri întregi de săgeți de foc peste ziduri pentru ca acestea să cadă în curte ca niște mici stele căzătoare în noapte. Dar săgețile se loviseră de lespezile din piatră sau de țigle fără a face prea mare pagubă, cu excepția

câtorva care se înfipseseră în niște acoperișuri din stuf. Skarei i se iritase gâtul de la fumul gros și răgușise tot strigând la oameni să arunce cu apă pe acoperișurile în flăcări și mâinile i se umpluseră de bășici tot cărând găleți de la fântână. Grajdurile în care pusese pentru prima oară șaua pe un ponei, pe când era doar fetiță, se transformaseră în ruine fumegânde, însă reușiseră în cele din urmă să împiedice focul să se răspândească.

La sfârșit, Skara se cățărase pe ziduri, plină de funingine, dar triumfătoare, pentru a le striga „mulțumim pentru săgeți!“ arcașilor Marelui Rege care se retrăgeau.

Foc sau apă, pe deasupra zidurilor sau pe dedesubt, nimic nu funcționase. Fortăreața lui Bail era cea mai puternică redută din jurul Mării Sfărâmate și era apărată de războinici aleși pe sprânceană dintre vitejii a trei națiuni diferite. Yilling cel Strălucitor pierduse câte douăzeci de oameni pentru fiecare om ucis dintre cei rămași să apere fortăreața.

Și totuși întăririle continuau să sosească. În fiecare dimineață, Soarele Mamă se înălța deasupra și mai multor războinici veniți din Yutmark, din Inglefold sau din Ținuturile de Jos. Și mai multe corăbii umpleau golful, gata să împiedice orice ajutor venit în sprijinul apărătorilor. Starea lor de spirit poate că se lumina cu fiecare mică victorie repurtată, însă matematica implacabilă nu făcea decât să le-o întunece până la urmă. Odăile Mamei Owd dădeau pe dinafară de răniți. Deja trimiseseră de două ori în apele golfului bărci pline cu morți pentru a fi incinerați.

Skarei i se părea că nu făceau decât să sape șanțuri pentru a împiedica mareea să vină peste ei. Te-ai putea apăra o dată. Te-ai putea apăra chiar de zece ori. Însă întotdeauna valurile sunt cele care câștigă.

Simțea o arsură pe gât, așa că se sili să-l înghită și se ridică în șezut pe marginea patului, apoi își prinse capul în mâini și scoase un geamăt prelung.

Era regină. Sângele ei era mai valoros decât aurul. Trebuia să-și ascundă teama și să arate lumii doar șiretenie. Nu se putea folosi de-o sabie, așa că trebuia să lupte cu cealaltă armă a războiului și s-o facă mai bine decât Yilling cel Strălucitor. Mai bine decât Părintele Yarvi și decât Mama Scaer. Avea oameni care să se îngrijească de ea. Oameni care își puseseră soarta în

mâinile ei. Se sprijinea pe speranțele, pe nevoile și pe așteptările celor rămași în viață și ale celor morți deja, dar era nevoită să se strecoare printr-un labirint plin de spini. Avea de-a face cu zece păreri ce trebuiau luate în seamă, cu o sută de lecții pe care să și le-amintească, cu o mie de chestii ce se cuveneau făcute într-un singur fel și cu zece mii de alte chestii la care nici măcar nu se putea gândi cum trebuie...

Privirea îi alunecă spre ușă. De partea cealaltă, nu se îndoia, dormea Raith. Sau zăcea treaz, cu privirea pironită în tavan.

Nu știa prea bine ce simte pentru el. Dar cu siguranță că nu mai simțise pentru nimeni ceva asemănător. Își aduse aminte de șocul care o încremenise când îl crezuse mort. Și de ușurarea ce-i încălzise trupul atunci când îl văzuse teafăr. De scânteia aceea fierbinte atunci când privirile li se întâlniseră. De forța pe care o simțea când îl avea alături. Deși mintea îi spunea că era cea mai nepotrivită persoană alături de care să se afle.

Însă restul trupului simțea cu totul altceva.

Se ridică în picioare, cu inima bubuindu-i în piept în timp ce tălpile goale îi lipăiau pe podeaua rece din piatră. Aruncă rapid o privire spre cămăruța în care dormea sclava, însă nu credea că fata ar fi îndrăznit să se amestece în treburile stăpânei.

Mâna îi înțepeni aproape de ușă și simți cum o furnică degetele.

Fratele lui murise. Își spuse că are nevoie de ea, când de fapt ea avea nevoie de el. Nevoie să uite de îndatoririle ei. Nevoie să uite de țară și de popor și să obțină ceva doar pentru ea. Avea nevoie să afle cum e să fii sărutată, ținută în brațe și dorită de cineva ales de ea, înainte de a fi prea târziu.

Mama Kyre i-ar fi smuls părul din cap numai dacă i-ar fi dat prin minte așa ceva, însă Mama Kyre trecuse prin Ultima Poartă. Iar acum, la ceas de noapte, când Moartea râcâia la ziduri, ceea ce se cuvenea nu mai părea atât de important.

Skara trase ușor zăvorul cu degete tremurânde, mușcându-și buzele pentru a nu scoate vreun sunet.

Încet-încet, deschise ușa.

Fără a fi iubit

Raith rămase după aceea cu ochii închiși, respirând ușor. Nu voia decât să țină și să fie ținut de cineva în brațe, așa că-și plimbă mâna bandajată pe spatele ei gol și-o strânse cu putere lângă el.

Rakki murise.

Tot continua să-și aducă aminte. Continua să-i vadă chipul din acea clipă, înainte de foc, când pământul se prăbușise.

Ea îl sărută. Nu un sărut înfocat sau grăbit, însă el își dădu seama că era un sărut de despărțire și se strădui să-l facă să dureze un pic mai mult. Nu-și aducea aminte de prea multe săruturi. Probabil că nici nu vor mai urma prea multe de-acum încolo. Își irosise viața nefăcând nimic, iar acum fiecare clipă din trecut i se părea o pierdere dureroasă. Fata își lăsă mâna pe pieptul lui, împingându-l ușor. Îi venea atât de greu să-i dea drumul.

Își înăbuși un geamăt când atinse cu picioarele preșul din papură de lângă pat, ținându-se în același timp de coaste și simțind cum toată acea parte îl înjunghie ca un pumnal. O privi cum se îmbracă, o siluetă întunecată ce contrasta cu draperia. Surprinse prea puține detalii în lumina slabă. Mușchii spatelui într-o continuă mișcare, venele de pe picioare, o sclipire scurtă pe obraz atunci când se întorsese cu spatele la el. Nu-și putea da seama dacă zâmbea sau se încrunta.

Rakki murise.

Privi în jos, la brațul plin de bandaje. Uitase de durere pentru o clipă, însă acum venea în valuri, de două ori mai puternică. Tresări când și-l atinse, aducându-și aminte de ultima imagine cu chipul fratelui său, atât de asemănător și totuși atât de diferit de al său. Precum două galioane prinse de o corabie, mereu privind în direcții opuse. Doar că acum rămăsese doar unul singur, iar corabia plutea în derivă, fără cârmaci, fără direcție.

Ea se așeză lângă el.

– Te doare?

– De parcă încă ar fi în flăcări.

Mișcă din degete și simți focul urcându-i până la cot.

– Pot face ceva pentru tine?

– Nimeni nu poate face nimic.

Rămaseră tăcuți, unul lângă altul, în timp ce ea-l ținea ușor de mână. Avea brațe puternice, dar blânde în același timp.

– Nu poți rămâne. Îmi pare rău.

– Știu.

Își adună hainele împrăștiate pe jos, dar, în timp ce se îmbrăca, începu să plângă. Acum se chinuia să-și încheie centura cu o mână prea neîndemânatică pentru a reuși să o strângă mai tare, și peste-o clipă vederea i se încețoșă de lacrimi, apoi umerii începură să i se zguduie de suspine înăbușite.

Nu mai plânsese niciodată așa. În viața lui. Atâtea bătăi încasate, atâtea lucruri pierdute, atâtea speranțe năruite, însă îl avusese mereu pe Rakki alături de el.

Însă acum Rakki era mort.

Acum, că începuse să plângă, nu se mai putea stăpâni. La fel cum nu poţi repara un dig când apa continuă să ţâşnească prin spărturile din el. Asta e problema atunci când te transformi într-un dur. Odată ce-ai cedat, e greu să te mai aduni la loc.

Ea îl luă cu blândeţe capul în mâini, îi lipi faţa de umărul ei şi-l legănă uşor, ca pe un copil.

– Gata! îi şopti ea la ureche. Gata!

– Fratele meu era singura familie pe care o aveam, şopti el.

– Ştiu, spuse ea. Şi mie mi s-a întâmplat la fel.

– Devine mai uşor cu timpul?

– Probabil. Încetul cu încetul.

Îi prinse ea centura, trecând pielea zgâriată prin catarama la fel de zgâriată, în timp ce el rămase în picioare în faţa ei, cu mâinile atârnându-i. Până atunci nu mai stătuse nicio femeie în faţa lui, încheindu-i cureaua, iar el îşi dădu seama că îi place. Până atunci nu mai avusese nimeni grijă de el în felul ăsta, cu excepţia lui Rakki, probabil.

Însă Rakki murise.

Când fata îşi ridică privirea, Raith văzu că şi obrajii ei sunt brăzdaţi de lacrimi, aşa că întinse mâna ca să le şteargă, să-ncerce să fie şi el la fel de blând cu ea pe cât fusese ea cu el. I se părea că în degetele sale îndurerate, strâmbe şi bătătorite nu mai rămăsese pic de alinare. I se părea că degetele sale nu mai sunt în stare de nimic, decât să ucidă. Fratele său îi spusese mereu că nu e priceput la iubit oameni, însă el încercase.

– Nici măcar nu-ţi ştiu numele, îi spuse.

– Rin. Mai bine ai pleca.

Şi trase într-o parte draperia micului alcov în care-şi avea aşezat patul.

Raith se clătină în sus, pe scări, sprijinindu-se cu o mână de perete, și ieși din fierărie. Trecu pe lângă o sobă în formă de dom în care trei femei coceau pâine, înconjurate de bărbați ce așteptau înfometați să le vină rândul. Străbătu curtea cu pași șovăitori, scăldat în lumina argintie a Tatălui Lună, și trecu pe lângă grajdurile făcute scrum, acum la fel de distruse ca și el.

Auzi pe cineva râzând și întoarse iute capul în acea direcție, începând să surâdă. Glasul lui Rakki, nu-i așa?

Însă Rakki murise.

Se zgribuli când trecu pe lângă buturuga moartă a Copacului Fortăreței. Nu era o noapte friguroasă, însă pe el îl lua cu frig. De parcă hainele sale ferfenițite erau prea subțiri. Ori de parcă pielea lui ferfenițită era prea subțire.

Urcă pe scările prea lungi, târșâindu-și picioarele prin întuneric, de-a lungul coridorului ale cărui ferestre dădeau înspre Marea Mamă cea sclipitoare. Pe mare se vedeau lumini într-o continuă mișcare. Felinarele de pe corăbiile lui Yilling cel Strălucitor, care vegheau ca niciun ajutor să nu ajungă la cei din Fortăreața lui Bail.

Gemu când se lăsă anevoie în jos, ca un bătrânel, lângă ușa Skarei, simțind că-l dor toate încheieturile. Își trase pătura peste genunchi și își sprijini capul de piatra cea rece a elfilor. Niciodată nu-l preocupase prea mult confortul. Rakki fusese cel care visa la sclavi și la tapiserii fine.

Însă Rakki murise.

– Unde ai fost?

Tresări speriat. Ușa era întredeschisă și Skara se uita la el, cu părul numai bucle întunecate, ciufulite și încurcate de cum dormise, arătând la fel ca în prima zi când o văzuse.

– Scuze, se bâlbâi, dându-și repede pătura la o parte. Gemu de durere când se ridică în picioare și se sprijini cu mâna de perete pentru a-și ține echilibrul.

Ea se repezi la el pe coridor și-l apucă de cot.

– Te simți bine?

El era un războinic vajnic, purtătorul de sabie al lui Gorm-gil-Gorm. Un ucigaș, clădit din piatra Vansterlandului. Nu simțea nici durere, nici milă. Dar cuvintele ieșeau cu mare greutate. Era prea rănit, rănit până în adâncul sufletului.

– Nu, șopti el.

Își ridică privirea și văzu că ea nu purta decât cămașa de noapte. Își dădu seama că-i putea zări silueta subțire prin materialul străveziu, luminat de făclie.

Se strădui să-și îndrepte ochii spre chipul ei, însă nici acest lucru nu-l ajută prea mult. Era ceva-n privirea ei, în felul în care se uita la el, o privire înfricoșătoare și fixă, cam cum se uită un lup la o mortăciune, care-l făcu să-și simtă tot corpul înfierbântându-se. De-abia dacă mai putea vedea ceva din cauza privirii ei fixe. De-abia dacă mai putea simți vreun miros din cauza parfumului răspândit de trupul ei. Încercă fără convingere să-și elibereze brațul din strânsoarea ei, însă nu reuși decât s-o tragă și mai aproape de el, lipind-o de el. Ea își apăsă trupul de al lui, strecurându-și o mână în jurul coastelor sale îndurerate și făcându-l să icnească de durere, iar cu cealaltă îi atinse fața, aplecându-l spre ea.

Îl sărută nu cu prea mare blândețe, sugându-i parcă buzele și frecându-și dinții de buza lui despicată. El deschise ochii și-o văzu cum îl privește, de parcă încerca să-și dea seama de efectul produs asupra lui, în timp ce cu degetul mare încă îi mai apăsa obrazul.

– Căcat, șopti. Adică... regina mea…

– Nu-mi spune așa. Nu acum.

Îl prinse iar de ceafă, strângându-l cu putere, și își frecă nasul de-al lui, întâi pe o parte, apoi pe cealaltă, și-l sărută din nou, făcându-l să-și simtă capul ușor, la fel ca un bețiv.

– Hai cu mine, îi șopti mângâindu-i obrazul cu răsuflarea ei fierbinte, apoi îl trase spre ușă, aproape târându-l, cu pătura încă înfășurată în jurul picioarelor.

Rakki îi spusese mereu că el nu era vreun amant de soi. Raith se întreba ce-ar mai fi avut acum fratele său de zis.

Însă Rakki murise.

Se opri dintr-odată.

– Trebuie să-ți spun ceva...

Că tocmai ce plânsese în patul altcuiva? Că ea îi era promisă lui Gorm-gil-Gorm? Că fusese aproape gata s-o omoare cu câteva nopți în urmă și că încă mai purta otrava-n buzunar?

– Chiar mai multe, de fapt…

– Mai încolo.

– Mai încolo s-ar putea să fie prea târziu.

Îl înșfăcă de cămașă și-l trase după ea. Se simțea neajutorat ca o păpușă de cârpe în mâinile ei. Era mult mai puternică decât se așteptase. Sau poate că el era mult mai slab.

– Am vorbit destul, spuse ea sărutându-l. Am făcut destul ceea ce se cuvine. Poate că mâine vom fi cu toții morți. Acum hai cu mine!

Poate că mâine vor fi cu toții morți. Dacă Rakki i-ar fi putut preda o ultimă lecție, atunci probabil că asta ar fi trebuit să fie. Și, la urma urmei, bărbații rareori câștigă lupte pe care vor să le piardă. Așa că își înfipse și el mâinile în părul ei și o sărută, îi mușcă buzele, îi simți limba. Nimic altceva nu mai părea să conteze. El era aici, ea era aici, acum, în întuneric. Mama Scaer, Cel Care Frânge Săbiile, Rin și chiar și Rakki, cu toții păreau la fel de îndepărtați ca zorile.

Skara azvârli pătura de perete cu piciorul, după care îl trase la ea în cameră și puse zăvorul la ușă.

Relicve

– Ăsta-i locul, spuse Skifr.

Era o sală încăpătoare, cu un balcon la mare înălțime. Pretutindeni se vedeau scaune rupte, iar ferestrele acoperite cu un strat gros de praf o făceau să pară destul de întunecoasă. Nu departe dce ușă, se afla o masă curbată, iar deasupra ei atârna un obiect asemănător cu o monedă, având ștanțate pe laturi litere de-ale elfilor. Acolo existase înainte un perete din sticlă, însă acum era spart în bucăți și cioburile scrâșniră sub cizmele lui Koll când păși spre o arcadă ce avusese cândva două uși. Acum, una zăceau pe jos, iar cealaltă atârna în balamale rupte. Coridorul de dincolo de arcadă se pierdea în întuneric și din beznă se auzea apa picurând.

– Ne-ar prinde bine un pic de lumină, murmură el.

– Desigur.

Se auzi un clic și o lumină strălucitoare inundă brusc încăperea. Părintele Yarvi își trase iute sabia curbată de la brâu cu un șuierat, iar Koll se făcu mic lângă perete, pipăindu-se după cuțit.

Însă Skifr doar chicoti.

– Aici nu aveți cu cine lupta în afară de voi înșivă, iar în acest război nesfârșit nu veți avea nevoie de săbii.

– De unde vine lumina? murmură Koll.

Pe tavan ardeau tuburi cu o lumină prea strălucitoare ca să o poți privi, de parcă bucăți din Soarele Mamă fuseseră închise în sticle.

Skifr ridică din umeri în timp ce umbla de colo până colo prin sală.

– Magie.

Tavanele se prăbușiseră și mai multe tuburi atârnau de capătul unor fire încâlcite, iar lumina din ele licărea și se oprea, pâlpâind pe fețele încordate ale celor doi preoți ce veneau în spatele lui Skifr. Peste tot erau împrăștiate hârtii. Vrafuri de hârtii, înalte până la glezne, ude, dar încă neputrezite, cu șiruri după șiruri de cuvinte mâzgălite pe ele.

– Elfii credeau că pot prinde esența lumii în scris, spuse Skifr. Că toată această cunoaștere îi poate ridica mai presus de Zeiță.

– Și uite unde i-a adus aroganța lor, murmură Mama Scaer.

Străbătură o sală ce stârnea ecouri, înțesată de bănci, fiecare având deasupra ei o cutie bizară din sticlă și metal. Pe pereți erau înșirate dulapuri cu sertare rupte, aruncate de-a valma, din care se revărsau de-a valma și mai multe hârtii.

– Hoții au trecut pe-aici înaintea noastră, zise Koll.

– Alți hoți, spuse Scaer.

– Nimic pe lumea asta nu poate fi într-atât de înfiorător încât să nu atragă pe cineva lacom după câștig.

– Câtă înțelepciune din partea cuiva atât de tânăr, zise Skifr. Deși cred că tot ce-au furat hoții ăștia a fost moartea. Pe aici.

Alte trepte duceau în jos, luminate într-o pâlpâire roșie, iar de dedesubt, se auzea ceva ca un bâzâit. Un curent de aer rece îl izbi pe Koll în față când se aplecă peste balustradă și văzu că scările coborau în spirală mult, până dispăreau în beznă. Se trase brusc înapoi, cuprins de amețeală.

– E cale lungă până jos, murmură el.

– Atunci mai bine am începe, zise Părintele Yarvi, coborând câte două trepte odată, ținându-se cu mâna de balustradă.

Nu scotea nimeni niciun cuvânt, căci fiecare era prea copleșit de propriile temeri ca să se mai gândească și la ale celorlalți. Cu cât coborau, cu atât pașii lor răsunau mai tare și cu atât mai puternic devenea acel zgomot bizar dinspre pereți, din interiorul pământului însuși, făcându-i lui Koll dinții să clănțăne. Coborâră și tot coborâră în măruntaiele Strokomului, trecând pe lângă avertismente pictate pe piatra netedă a elfilor cu litere lor roșii. Koll nu le putea înțelege, însă le putea ghici înțelesul.

Întoarceți-vă înapoi! Renunțați la nebunia asta! Încă nu e prea târziu!

Cu greu și-ar fi putut da seama cât de adânc coborâseră, însă într-un final treptele se sfârșiră, așa cum trebuie să se întâmple cu orice lucru. Un alt coridor se întindea acolo jos, în semiîntuneric, rece și gol cu excepția unei săgeți roșii cu vârful îndreptat înspre podea. O săgeată ce indica spre o ușă. O ușă îngustă dintr-un metal mat, lângă care se afla un panou încastrat în perete, cu multe butoane.

– Ce-i locul ăsta? bâigui Mama Scaer.

Ceva din masivitatea și duritatea acelei uși îi aducea aminte lui Koll de ușa reședinței administrative a Reginei Laithlin, în spatele căreia se spunea că-și ține averea ei nemăsurată.

– O criptă, murmură el.

– O sală de arme.

Și Skifr începu să cânte. Pe un ton ușor și jos, la început, în limba elfilor, după care din ce în ce mai înalt și mai rapid, așa cum o făcuse în stepa de deasupra Râului Divin, când cei din Neamul Călăreților veniseră să le verse sângele. Ochii Părintelui Yarvi erau înflăcărați de poftă. Mama Scaer întoarse capul și scuipă cu dezgust. Apoi Skifr făcu un gest deasupra panoului cu mâna stângă, iar cu dreapta începu să apese pe butoane după un anumit model, pe care nici măcar privirea ascuțită a lui Koll nu-l putea urmări.

O nestemată verde de deasupra ușii începu să strălucească puternic. Se auzi un zgomot ca de zăvoare trase. Koll făcu un pas în spate, aproape împiedicându-se de Mama Scaer când ușa se întredeschise cu un șuierat, ca o sticlă sigilată de mult timp. Rânjind peste umăr, Skifr trase de ușă și o deschise larg.

Dincolo de ea, pe zidurile coridorului, erau aliniate rafturi ce-i aminteau lui Koll de cele pe care le făcuse pentru sulițele în citadela din Thorlby. Pe rafturi, sclipind slab în penumbră, se găseau relicvele elfilor. Zeci de relicve. Sute. Sute și sute, ieșind din întuneric pe măsură ce luminile de deasupra se aprindeau una după alta.

– Arme de-ale elfilor, spuse Skifr, așa cum v-am promis.

– Suficiente pentru a înarma o oaste pentru război, gâfâi Părintele Yarvi.

– Da. Au fost făurite pentru un război împotriva Zeiței.

În comparație cu măiestria acelor arme, eforturile lăudabile ale lui Koll și ale lui Rin păreau niște mâzgăleli în noroi ale unor primitivi. Fiecare armă era geamăna celei de-alături, minunată în simplitatea ei deplină. Fiecare armă era veche de mii de ani, însă părea perfectă ca în ziua în care fusese făurită.

Koll se strecură înăuntru, holbându-se uimit la realizările elfilor, minunându-se și temându-se în același timp.

– Sunt la fel de puternice precum cea pe care-ai folosit-o lângă Râul Interzis?

Skifr doar pufni.

– Pe lângă cele de-aici, aia ar fi la fel ca acul unui copil pe lângă sulița unui erou.

În câteva clipe, în stepa bătută de vânt, arma aceea făcuse bucăți și arsese șase oameni și pusese pe fugă alte câteva duzini.

– Și astea ce-ar putea face? șopti Koll atingând ușor, ezitant una dintre ele cu degetele, gândindu-se că suprafața acesteia, nici aspră, nici netedă, nici rece, nici caldă, parcă ar fi crescut singură și nu ar fi fost făurită în vreun cuptor.

– Cu astea, câțiva oameni aleși pe sprânceană ar putea mătura din cale toată oastea Bunicii Wexen, zise Skifr. Chiar zece oști ca a ei. Ba chiar poți găsi aici lucruri cu care toiagul ăla al tău ar putea scuipa moarte, mai spuse ea aruncându-i Părintelui Yarvi o cutie plată, pe care el o prinse în aer, auzind cum zăngăne ceva înăuntrul ei, cam ca niște monede.

– Toiagul preotului Gettlandului? zise Koll nedumerit. E o armă?

– Ah, ce ironie!

Skifr râse cu amărăciune și apucă una dintre relicve de pe raft.

– Ciudat cum chiar și celor mai șireți oameni le pot scăpa anumite lucruri evidente.

– Acum sunt periculoase? întrebă Koll, făcând un semn din cap spre arme.

– Trebuie mai întâi să te ocupi de ele, însă vă pot arăta cum se face, așa cum am învățat și eu la rândul meu și la fel cum a fost învățat și maestrul meu, la rândul său. Într-o singură zi pot îi învăța pe toți din echipajul *Vântului din Sud*. Ai nevoie de ani întregi de antrenament cu sabia, iar în toți acei ani învățăcelul deprinde respectul față de armă și constrângerile sale, dar cu astea...

Skifr își propti capătul bont al relicvei în umăr astfel încât să poată privi de-a lungul ei, iar Koll văzu că acele crestături și găuri erau de fapt mânere, sculptate ca să se potrivească la fel de bine ca un mâner de sabie în palmă.

– Cel care va ține așa ceva în mână nu va mai fi niciodată un om slab, ci va deveni dintr-odată un războinic mai mare decât Regele Uthil, decât Grom-gil-Gorm sau decât Yilling cel Strălucitor însuși.

– Asta înseamnă că va deveni un fel de semizeu, murmură Mama Scaer clătinând cu amărăciune din cap. Elfii n-au putut controla o asemenea putere. Oare unui om ar trebui să i se-ncredințeze așa ceva?

– Trebuie să le luăm cu noi, orice-ar fi.

Părintele Yarvi ridică una dintre relicve de pe raft, de parcă n-ar mai avut de gând s-o pună la loc.

Skifr își propti arma în șold.

– Din moment ce numele Zeiței are doar șapte litere, nici noi n-ar trebui să luăm mai mult de șapte arme.

Părintele Yarvi ridică relicva și-o aținti spre rafturile acelea nesfârșite.

– Adu-ți aminte, aici nu se află nicio zeitate!

Mâna lui schiloadă nu se potrivea la fel de bine cu mânerul ca mâna lui Skifr, însă tot reușea să țină nemișcată arma străveche din oțel.

– Vom lua cu noi cât de multe putem duce.

Ucigașul

Tatăl Pământ se cutremură și Raith simți un puternic fior de teamă, care-l făcu să sară brusc în picioare și să-și verse castronul cu supă pe piatra din curte.

Yilling cel Strălucitor terminase de săpat cel de-al doilea tunel.

Se așteptau cu toții la asta. Încă de când Rakki sfârșise îngropat în primul tunel și oamenii Marelui Rege nu mai făcuseră niciun secret din faptul că sapă unul nou.

Regele Uthil se asigurase că apărătorii rămași nu stau degeaba. Poruncise ridicarea unui nou zid în interiorul fortăreței. Un zid făcut din grinzi mâncate de carii, smulse din acoperișurile clădirilor mai joase, din file de bordaj și catarge smulse de pe corăbiile distruse, din scânduri pline de cochilii desprinse din cheiuri sfărâmate, din traverse de lemn smulse din acoperișuri și din roți de căruță, doage de butoi și scuturile celor uciși în luptă. O semilună nu mai înaltă decât un stat de om, legând zidurile elfilor unul de altul și suficient de lată încât apărătorii să poată sta în picioare pe ea, să lupte și să moară. Însă nu prea părea un zid capabil să țină pe loc zece mii de războinici.

Deși era mai bun decât nimic în cazul în care Turnul lui Gudrun ar fi căzut.

Majoritatea celor o mie de apărători capabili încă să mai alerge se grăbeau spre acel zid acum, izbindu-se unul de altul, țipând unul la altul și scoțându-și armele din mers, iar Raith se lăsă și el dus de val. Jenner cel Albastru îi întinse mâna și-l ajută să se salte pe coama zidului, iar Raith simți încă o

dată cum pământul se cutremură atunci când ajunse sus, de data asta și mai tare decât prima oară.

Toți priveau cu gurile căscate silueta masivă a Turnului lui Gudrun și zidul construit de oameni pe cale să se năruie, care se întindea în lateral pornind din el. Cu toții își doreau să reziste. Cu toții se rugau să reziste. Raith își dorea acum să știe la ce zei trebuia să se roage, însă în lipsa lor își strânse pumnii, plin de speranță. Câteva păsări își luară zborul de pe acoperișul spart, dar, în rest, nicio mișcare. Apoi se lăsă o tăcere grea, așa cum Raith nu mai cunoscuse vreodată.

– A rezistat! strigă cineva.

– Liniște! răcni Gorm, ridicând sabia pe care obișnuia să i-o țină Raith.

De parcă acela fusese semnalul, se auzi un pârâit puternic și oamenii se chirciră când un nor de praf se ridică și bucăți de zid zburară din spatele Turnului lui Gudrun, iar o piatră mare cât capul unui om sări prin curte și se înfipse în zidul din lemn aproape de Raith.

Un geamăt asurzitor, apoi și iedera ce acoperea turnul păru că se mișcă, iar în mortarul dintre pietre se căscară crăpături largi, în timp ce acoperișul se înclină pe o parte, gonind păsările în văzduh.

– O, zei! șopti Raith, cu gura căscată de uimire.

Cu o încetineală înspăimântătoare, întregul turn începu să se surpe.

– La pământ! urlă Jenner cel Albastru, trăgându-l și pe Raith în jos odată cu el.

Părea că lumea întreagă se spărgea-n bucăți. Raith închise ochii strâns când bucăți de piară începură să-i cadă pe spate precum grindina. Era pregătit să moară. Doar că își dorea să moară alături de Skara.

Deschise ochii, însă totul părea încețoșat. O corabie în negură.

Cineva trăgea de el și Raith lovi slab cu palma peste umăr, pentru a-l face să înceteze.

Apoi văzu chipul ridat al lui Jenner cel Albastru, palid acum și fantomatic, care îi striga ceva ce Raith nu reușea să deslușească, căci urechile încă îi țiuiau.

Se târî în sus, de-a lungul parapetului, tușind și chiorându-se în pâclă. Reuși să distingă conturul neclar al turnului construit de elfi în stânga și al celuilalt în dreapta, dar, între ele, acolo unde înainte se ridica Turnul lui Gudrun, acum se căsca o gaură uriașă. Un morman de bolovani și grinzi sfărâmate umplea locul dintre gaură și zidul din lemn cu resturi.

– Cel puțin a căzut în afară, murmură el, deși nici propria voce nu și-o putea auzi.

Își dădu seama că lăsase acel superb coif luat de la căpitanul corabiei lângă ușa Skarei, însă acum nu se mai putea întoarce după el. Trebuia doar să-i roage pe cei cu care urma să lupte ca nu cumva să-l lovească în cap. Ceva atât de prostesc, încât aproape că-i venea să râdă.

Apoi văzu siluete prin norul de praf. Siluete umane. Războinicii Marelui Rege, care se strecurau printre ruinele prăbușite la pământ, prin spărtură, către ei. Zeci de oameni, cu scuturile acoperite de praf cenușiu, cu săbiile și securile mate în ceață, cu gurile înțepenite în urlete războinice mute. Sute de oameni dând năvală.

Săgețile începură să zboare spre oamenii aceia furioși. Trimise de apărătorii așezați în semicerc și de cei de pe zidurile elfilor de deasupra lor. Săgețile veneau de pretutindeni, iar ei nu reușeau cu niciun chip să formeze un zid din scuturi trainic peste acele sfărâmături. Oamenii cădeau în curte, cădeau printre bolovani, se târau sau se rostogoleau și rămâneau întinși cu fața în sus, uitându-se la cer. Văzu un războinic bătrân și masiv clătinându-se pe picioare din cauza celor patru sau cinci săgeți înfipte în cămașa de zale. Văzu cum un bărbat cu păr roșcat, care rămăsese cu piciorul înțepenit între două pietre, își smulge coiful și-l aruncă departe, învins. Văzu un războinic cu brațele acoperite de brățări din aur cum șchiopătează ajutându-se de sabie ca de o cârjă.

Veneau întruna, scoțând strigăte războinice care în urechile lui Raith sunau ca un bolborosit înăbușit, repezindu-se spre baza zidului din lemn. Veneau

întruna, în timp ce oamenii de deasupra loveau cu vârfurile sulițelor, aruncau cu bolovani peste ei, se aplecau spre a-i ciopârți cu securile. Veneau întruna, îngenunchind cu scuturile deasupra capului pe post de trepte pentru cei din spate, iar alții se agățau de scândurile din zidul improvizat. Ar fi fost un efort demn de admirat dacă n-ar fi fost îndreptat într-o singură direcție: uciderea lui Raith.

Închise ochii și strânse dopul între dinți, însă bucuria luptei nu-l mai copleși ca altă dată. Înainte, setea de violență părea de nepotolit. Acum simțea că deja se săturase, însă Mama Război continua să toarne. Se gândi la Skara, cu privirea ei plecată în pământ. Se gândi la râsul ei. Să i-l mai audă o dată părea un motiv suficient de întemeiat pentru a lupta. Se strădui să deschidă ochii.

Războinicii Marelui Rege roiau pe creasta zidului, jumătate din aceasta fiind acoperită de oameni încleștați în luptă. Unul dintre ei ridică sabia pentru a-l lovi pe Jenner și Raith îl izbi într-o parte a a capului cu securea, despicându-i coiful și trântindu-l la pământ. O mână se apucă de parapet și Raith o reteză, apoi lovi un bărbat în gură cu rama scutului și-l împinse în spate, aruncându-i pumnalul din mână și trântindu-l de pe zid.

Îl văzu pe Jenner căscând ochii, așa că se răsuci și zări un bărbat din Ținuturile de Jos venind spre el cu o secure pe care o ținea cu ambele mâini, în timp ce la gât îi sălta soarele cu șapte raze al Zeiței Unice, atârnat de un șnur. Câteodată, tot ce poți face e să te arunci direct în brațele pericolului, așa că Raith se repezi la el și coada securii îl lovi în umăr, dar lama îi trecu foarte aproape de spate, iar bărbatul scăpă din mâini securea, care căzu zăngănind în curtea de dedesubt.

Se agățară unul de celălalt, clătinându-se ca doi bețivi, zgâriindu-se și scuipându-se unul pe altul. Raith dădu drumul securii și încercă să-și ducă mâna arsă la centură, pipăind după pumnal. Celălalt îl izbi cu capul în falcă, făcându-și astfel loc pentru a-l lovi cu pumnul, însă oferindu-i totodată spațiu lui Raith ca să-și scoată pumnalul.

N-o mai fi fost stăpânit de bucuria înfruntării, însă nici n-avea de gând să se predea fără luptă.

Își aplecă brusc capul și-l făcu pe celălalt să-l lovească în frunte cu pumnul, nu în nas, un truc pe care-l deprinsese când se bătea cu băieți mult mai mai mari decât el. Lovitura îi smulse dopul din gură și-i făcu urechile să-i țiuie, însă simți totodată și degetele mâinii celuilalt pârâind. Raith încercă să-i înfigă pumnalul în coaste, însă vârful acestuia se frecă de zale, fără să pătrundă printre ele, dar lovitura se dovedi suficient de puternică pentru a-l îndoi de mijloc, lăsându-l fără aer. Se agăță cu mâna ruptă de brațul lui Raith, însă acesta se eliberă din strânsoare și-și înfipse pumnalul sub marginea coifului bărbatului, chiar sub ureche.

Omul păru surprins când sângele începu să-i curgă peste simbolul sfânt pe care-l purta la gât. Probabil că fusese sigur că-și alesese zeitatea potrivită, regele potrivit, tabăra potrivită. La urma urmei, toți găsesc o cale să se convingă că au ales partea corectă a baricadei. Acum, în timp ce se împleticea în spate ținându-se cu mâna de gât, înțelese că nu alesese partea câștigătoare, căci numai cei care lovesc primii și cu putere ajung să câștige.

Raith se lăsă pe vine, îl prinse de picioare și-l azvârli peste parapet, lovind totodată un bărbat ce încerca să urce și trântindu-i pe amândoi printre cadavrele de la baza zidului. Fără discuție, toți consideraseră că au ales tabăra câștigătoare.

Raith rămase privind după ei, încercând să-și recapete răsuflarea. O văzu pe Mama Owd în spatele zidului cum încearcă să tragă un bărbat rănit. Îl văzu pe Jenner cel Albastru cum încearcă să-și desfacă sabia din părul plin de sânge al unui mort. Îl văzu pe Grom-gil-Gorm cum îl smulge pe un războinic de pe picioare cu o lovitură de scut. Războinicii Marelui Rege fuseseră împinși dincolo de zidul din lemn, însă mult mai mulți năvăleau prin gaura din zidul de piatră.

Apoi Raith văzu ceva prăbușindu-se de pe zidul de deasupra și tresări când lichidul de foc îi scăldă pe bărbații înghesuiți în spațiul acela îngust. Simți căldura focului pe față și-și aduse aminte de aceeași căldură din subteran. Chiar și aproape asurzit cum era, tot putea discerne țipetele de durere.

Mai căzu un vas de lut, urmară alte vâlvătăi și oamenii Marelui Rege se prăbușiră la pământ sau o luară la goană. Nimeni nu poate rezista la nesfârșit, indiferent cât de dreaptă i se pare cauza pentru care luptă.

Gettlanderii aclamau, vanstermanii se bucurau, iar throvenmanii chiuiau, scandând numele Regelui Uthil, al Regelui Gorm și al Reginei Skara. Raith însă rămase tăcut. Știa că cei respinși se vor întoarce din nou.

– Ești bine? îl auzi întrebând pe Jenner cel Albastru.

– Sunt, murmură Raith, dar adevărul era că se simțea rău. Se săturase de luptat și-acum nu-și mai dorea decât să se întoarcă în patul Skarei.

Peste tot zăceau împrăștiate leșuri, iar duhoarea de ulei încins și de carne arsă era copleșitoare, în timp ce răniții se văitau și țipau după ajutorul care nu mai venea. Acum locul prafului fusese luat de fum, iar din pâclă se auzi un glas puternic:

– Ei, ce mai început de zi! Cu siguranță că sângele a curs șuvoaie!

Ceva se mișca în gaura din zid. O ușă smulsă din balamalele încă prinse de ea și cu un colț distrus. Trei ciocănituri scurte, apoi fața netedă a lui Yilling cel Strălucitor se ivi de după ea.

– Aș putea intra ca să vorbim fără a fi umplut de săgeți? întrebă el afișând zâmbetul acela amar. La urma urmei, despre asta chiar s-ar compune un cântec lipsit de glorie.

– Bănuiesc că Skara l-ar cânta cu mare bucurie, murmură Raith, care l-ar fi îngânat și el fără prea mari regrete.

Însă pe Gorm îl preocupa mai mult gloria.

– Hai încoace, Strălucitorule Yilling! Te vom asculta cu toții.

– Ce frumos din partea voastră!

Campionul Marelui Rege lăsă ușa să cadă pe grămada de lemne fumegânde și se cățără cu agilitatea pe ea, apoi sări în colțul acela de curte plin de pete, de săgeți și de resturi.

– Ce te-aduce pe la noi? strigă Uthil. Dorești să te predai?

Se auziră câteva râsete răzlețe, însă Yilling doar le surâse războinicilor încruntați strânși într-un semicerc în fața lui. Se spunea despre el că venerează Moartea. În niciun caz nu se temea s-o întâlnească.

– Îmi doresc ce mi-am dorit când am vorbit prima oară. Să lupt cu cineva.

Yilling își scoase sabia apucând-o de gardă, apoi se lovi ușor peste buza de sus cu vârful mânerului.

– Care dintre cei doi regi e de acord să-și măsoare îndemânarea în mânuirea sabiei cu mine?

După o clipă de liniște, murmure nervoase se răspândiră de-a lungul zidului din lemn. Uthil îl privi pe Gorm cu o sprânceană ridicată în timp ce vântul îi flutura pletele cărunte pe fața-i plină de cicatrice, iar Gorm îi răspunse cu aceeași ridicătură de sprânceană, răsucind încet un mâner în jurul lanțului de care era prins. După care căscă larg și dădu din mână nepăsător spre Yilling cel Strălucitor.

– Am alte lucruri mai importante de făcut. Rahatul meu de dimineață nu iese singur.

Rânjetul lui Yilling se lăți.

– Deci mai avem de așteptat până să punem la încercare faimoasa ta profeție. Cel puțin până când oamenii mei vor călca în picioare zidul vostru din rămurele. Dar tu ce zici, Rege de Fier? Preferi să te ușurezi sau să te duelezi cu sabia?

Uthil îl privi îndelung pe Yilling, încruntat. Îl privi până când murmurele se transformară în discuții destul de aprinse. Înfruntarea dintre doi războinici de o asemenea valoare putea fi un lucru pe care să-l vezi o dată în viață. Însă Regele Gettlandului nu voia să fie zorit. Își cercetă sabia, își linse degetul mic și frecă apoi cu el o mică pată de pe tăiș.

– A trecut ceva timp de când nu m-a mai pus nimeni la încercare, zise Yilling. Am fost în vizită în Thorlby pentru o luptă, dar acolo n-am avut de ucis decât femei și băieți.

Uthil zâmbi ușor, cu tristețe. De parcă și-ar fi dorit să-i ofere alt răspuns, însă doar unul exista, de fapt.

– Nestemata aia pe care o ai prinsă de mâner îi va servi fiului meu drept jucărie. Mă voi lupta cu tine.

Îi întinse sabia sa Maestrului Hunnan, apoi se cățără nițel cam țeapăn peste parapet și se lăsă să alunece în partea cealaltă de curte.

– Dar asta-i cea mai grozavă veste pe care-am primit-o în ultimele luni! zise Yilling țopăind ca un copil. Să mă lupt cu tine cu mâna stângă sau cu dreapta?

– Cu care te ajută să mori mai repede, zise Uthil, prinzând sabia pe care i-o aruncase Hunnan. Atacul tău mi-a întrerupt gustarea de dimineață și mi se adusese un cârnat pe care-abia aștept să-l înfulec.

Yilling își răsuci sabia în mâna stângă la fel de îndemânatic ca o croitoreasă care mânuiește acul.

– E de înțeles, moșii au tabieturile lor când vine vorba de ora mesei.

De parcă întreaga chestiune fusese aranjată cu ani întregi înainte, cei doi faimoși războinici începură să se rotească unul în jurul celuilalt.

– Vom avea parte de o luptă demnă de cele mai grozave cântece, zise Jenner gâfâind.

Raith își plimbă încet limba prin gura care-l durea.

– Nu mă mai simt la fel de atras de cântece ca odinioară.

Yilling țâșni înainte rapid ca un șarpe, cu sabia ca o dâră de lumină. Raith își mișcă brațul fără să vrea, încercând parcă să pareze lovitura, imaginându-și mișcarea de blocare și de respingere. După care își dădu seama că ar fi fost mort.

Yilling cel Strălucitor se răsuci cu o viteză neomenească, făcând o mișcare joasă de biciuire cu sabia. Însă Uthil era un adversar pe măsură. Oțelul

scrâșni când pară lovitura, apoi fandă, izbind brusc. Se depărtară la fel de repede cum se apropiaseră, Yilling rânjind cu brațele larg desfăcute, Uthil încruntat, cu sabia lipită de picior.

– Oricine va învinge, mormăi Raith, cu ochii pironiți asupra celor doi, războiul va continua.

– Așa-i, zise Jenner, mișcându-se și el odată cu luptătorii. Niciunul dintre noi nu are de ales.

Se încleștară din nou, oțelul țâșnind mai repede decât îl putea Raith urmări cu privirea. O împunsătură, încă una, o lovitură piezișă și parare, apoi fiecare luptător se retrase, căutându-și o poziție cât mai bună printre leșuri, rămășițe și gunoaie.

– Și toate astea doar pentru faimă?

– Faima e mai importantă decât orice pentru bărbați.

Își dădură roată în tăcere, încetișor, fără grabă, precauți. Yilling se apleca, unduindu-se ca Marea Mamă, adoptând diverse poziții, mutându-se de colo până colo, chicotind de fiecare dată când își schimba poziția, de parcă ar fi făcut cine știe ce glumă plină de haz. Uthil rămăsese drept și nemișcat, la fel de solid ca Tatăl Pământ, încruntat de parcă ar fi asistat la o înmormântare. Se studiară unul pe altul, pândind momentul potrivit, cântărindu-și adversarul, iar tăcerea se prelungi până când deveni de nesuportat. Apoi, fără niciun avertisment, sunetul oțelului răsună iar, în timp ce Moartea le dădea târcoale și li se agăța de tăișuri, întrebări și răspunsuri croite din oțel, apoi se despărțiră din nou și o luară de la capăt, în liniște.

– Ce păcat că unul dintre noi va trebui să piardă.

Yilling se feri de o lovitură înaltă, uitându-se cruciș la vârful sabiei lui Uthil când îi trecu aproape de nas.

– Aș fi avut ce învăța de la tine.

– Mă tem că n-avem timp decât pentru o singură lecție. Moartea ne așteaptă pe toți.

Yilling țâșni în față în timp ce regele încă mai vorbea, însă Uthil era deja pregătit, respingându-i lovitura și răsucindu-și încheietura în așa fel încât sabia răzui de sus în jos mâneca armurii lui Yilling și se frecă de dosul palmei.

Yilling sări în spate, cu sângele picurându-i pe pietrele deja pline de sânge ale curții. Cu un chicotit nepăsător, își aruncă sabia din mâna stângă în cea dreaptă.

– Sângerează, ticălosule! țipă cineva din vârful turnului de deasupra și dintr-odată toată lumea țipa, huiduia, răcnea insulte și sfidări. Le mirosea a victorie. Le mirosea a sânge.

Uthil atacă, metalul scânteind atunci când razele soarelui căzură pe lamă. Lovituri mortale, cărora nicio armură nu le-ar fi putut rezista. Yilling se feri, se răsuci, oțelul scrâșnind în timp ce-i respingea atacul lui Uthil prin împingere, sabia regelui alunecând pe lângă el și făcându-l să se clatine, prins pe picior greșit.

Uthil se repezi înainte pentru lovitura finală, dar se împiedică de-o piatră. Un mic semn de ezitare înainte ca sabia să se repeadă în jos. Un mic semn de ezitare, dar suficient pentru ca Yilling să se lase într-un genunchi, smucindu-se într-o parte în așa fel încât sabia regelui îi făcu doar o tăietură pe obrazul neted și apoi lovi pietrele de lângă el zăngănind.

Sabia lui Yilling era înfiptă complet în trupul lui Uthil, o mare parte din lamă ieșindu-i însângerată din spate.

Uralele încetară brusc, lăsând locul unei tăceri stupefiate.

– O piatră, gemu Uthil privind încruntat mânerul sabiei lipit de pieptul său. Ce ghinion.

Și se prăbuși în față, făcându-l pe Yilling cel Strălucitor să sară brusc ca să-l prindă și să-și elibereze sabia din trupul lui.

– Nu! murmură Jenner, plesnind cu palma parapetul din fața sa.

De peste tot de pe parapetul se auzeau blesteme, șuierături sau gemete de dezamăgire, în timp ce Yilling cel Strălucitor îl întinse pe Uthil pe pietrele pline de praf, așezându-i brațul în așa fel încât Regele de Fier al Gettlandului să-și strângă sabia la piept, oțelul fiind răspunsul și în moarte, așa cum îi fusese și în timpul vieții.

– O moarte demnă, murmură Jenner cel Albastru.

Raith își aruncă scutul zăngănind pe creasta zidului.

– O moarte, totuși.

Soarele Mamă răsări dintre nori tocmai când Yilling cel Strălucitor își ștergea sabia, făcând diamantul de pe mâner să scânteieze, iar sângele, să-i sclipească pe față. Chiar arăta precum cel ales de Moarte, surâzând în mijlocul acelei recolte de morți, cu trupul lui Uthil la picioare.

– O să mă întorc și pentru voi! strigă el întorcându-se spre spărtură.

Și așa se termină lanțul de omoruri pe ziua respectivă.

Vise

Skarei îi plăcea să împartă patul cu altcineva.

Având în vedere agitația din jurul acestui subiect, nu-și prea dădea seama cât de mult îi plăcea acuplarea. I se părea murdară, ciudată și cumva neplăcută. Ba chiar nițel ridicolă. Poate chiar s-ar fi amuzat pe seama ei dacă el n-ar fi fost atât de serios. Câteva pipăieli lipicioase. Câteva gemete stânjenitoare. Piei lipite una de alta, dezlipite și apoi lipite iar, fără eleganță sau romantism. În visurile ei, știau amândoi ce au de făcut. În realitate, ea de-abia dacă știa ce-și dorea, ca să nu mai pomenim de ce făcea el de fapt.

Dar, după ce terminaseră, îi simțise trupul lipit de al său. Îi plăcuse forța, duritatea și căldura lui. Îi plăcuse cum pieptul i se potrivise perfect atunci când se lipise de spatele lui lat, modul în care picioarele i se încolăciseră în jurul picioarelor lui sau felul în care coastele lui se umflau atingându-le pe ale ei atunci când respira. Îi plăcuse felul în care tresărea sau se înfiora în somn, așa cum făceau și câinii bunicului său lângă sobă. Ba chiar îi plăcuse și mirosul lui acru de transpirație, deși n-ar fi trebuit să fie chiar plăcut, însă dintr-un motiv necunoscut, ea nu se mai sătura să inspire acel miros, din nou și din nou.

Îi plăcuse pentru că nu mai era singură.

Îi atinse umărul. Îi pipăi pielea întărită a unei cicatrice cu vârful degetului. O urmări în jos, acolo unde se unea cu alta, apoi cu încă una și cu încă una.

– Atât de multe cicatrice, șopti ea.

– În Vansterland le spunem recompensele războinicilor, îl auzi spunând.

Deci nu dormea. Ar fi fost surprinsă dacă cineva reușea să doarmă în Fortăreața lui Bail. La urma urmei, de ce să dormi în ultima noapte de viață?

– Se simt ca niște urme de bici.

El nu zise nimic, făcând-o să se întrebe dacă nu cumva ar fi trebuit să-și țină gura. Nu-și mai dădea seama care erau regulile dintre ei doi, însă începea să învețe încet-încet că, deși poți să-ți împiedici trupul să simtă ceva pentru cineva, nu la fel de ușor este să-ți împiedici inima. Ba poate că e mult mai greu.

Raith dădu din umeri în semn de nepăsare.

– Înainte să devin servitorul lui Gorm, eram o persoană tare rea. După aceea, nu mai eram destul de rea.

– Îmi pare rău, murmură ea.

Îi părea rău că fusese biciuit. Îi părea rău că nu știa ce să spună. Erau atât de diferiți, din atât de multe puncte de vedere. N-avea niciun sens faptul că ei doi s-ar potrivi. Dar când ea-l înconjură cu brațul și el își strecură degetele printre ale ei, părură că se potrivesc destul de bine. Poate că mâna oricărei ființe omenești se potrivește cu a ta atunci când Moartea ți-o oferă pe-a ei.

– Ce facem? întrebă el.

– Ne ținem de mână.

– În noaptea asta. Dar mâine?

– Nu credeam că te vei gândi și la ziua de mâine. E unul dintre lucrurile care îmi plac la tine.

– Ziua de mâine părea departe. Dar s-a apropiat dintr-odată.

Adevărul era că ea habar n-avea ce făceau nici acum, nici mâine. Petrecuse mult timp tot întrebându-se cum ar fi fost să fie cu el. Dar nu se gândise absolut deloc la ce avea să facă după aceea. Era o situație asemănătoare cu acea cutie misterioasă adusă de un emisar din Catalia ca dar pentru bunicul său. Încercase timp de patru zile s-o desfacă, iar când reușise, dăduse peste o altă cutie înăuntru.

Cu toată căldura degajată de trupul lui Raith, se înfioară atunci când îi șopti la urechea sfâșiată:

– Crezi că Yilling cel Strălucitor ne va ataca din nou la noapte?

– Nu se grăbește. Bănuiesc că va aștepta până dimineață.

Stând așa, în întuneric, îi veni în minte sângele picurând din vârful sabiei lui Yilling și se lipi și mai strâns de spatele lui Raith.

– Regele Uthil este mort, murmură ea.

Îl considerase un om construit din oțel, indestructibil. Apoi îl văzuse întins lipsit de culoare și rece în fața Jilțului lui Bail.

– Moartea ne așteaptă pe toți, zise Raith. E de-ajuns să te nimerească o piatră și gata! Nici îndemânarea, nici numele și nici faima nu te mai pot apăra de ea.

Skara aruncă o privire spre ușa pe la marginile căreia pătrundea lumina unei făclii. Trebuia să fie puternică. Nu trebuia să arate teamă sau îndoială. Dar nimeni nu poate fi puternic tot timpul.

– Suntem condamnați, șopti ea.

Într-un sfârșit, el se răsuci cu fața la ea, dar în întuneric nu se vedeau prea multe pe chipul lui. Doar scânteia din ochii ce-o priveau fix și conturul puternic al maxilarului. El nu zise nimic, n-o contrazise.

– Am ratat ocazia de-a sări din Turnul lui Gudrun, oftă ea ușor abătută.

– Recunosc că acum a devenit mult mai scund.

Ea îi atinse pieptul, plimbându-și un deget printre firele de păr crețe.

– Presupun c-ar trebui să mă pregătesc să sar dintr-altul.

– Jenner cel Albastru te-ar putea scoate din nou de-aici. Știi tu, la fel ca înainte, zise el prinzându-i mâna în mâna sa bandajată.

– Și să devin cea care fuge mereu? O regină fără de țară? Un obiect vrednic de dispreț?

– Nu și pentru mine. Cred că ești cel mai bun lucru care mi s-a întâmplat vreodată.

Din puținul pe care i-l spusese despre el pricepuse că viața lui fusese îngrozitoare.

– Și care-i al doilea? îl întrebă, apoi îl văzu zâmbind.

– Tocana de iepure, probabil.

– Lingușitorule.

Zâmbetul lui începu să pălească.

– Poate că Jenner cel Albastru ar reuși să ne scape pe-amândoi.

– Gudrun și grăjdarul, trăindu-și viețile lângă un pârâu de munte și crescând capre.

El ridică din nou din umeri.

– Întotdeauna mi-au plăcut caprele.

– Aveți o mulțime de lucruri în comun.

Îl strânse de mână privindu-l în ochi și încercă să-i explice. Să-și explice înseși.

– Sunt regină, indiferent dacă mă simt sau nu ca o regină. Nu pot fi oricine mi-aș dori să fiu. Trebuie să conduc. Trebuie să rămân aici pentru Throvenland. Sângele lui Bail curge prin venele mele.

– Da, o repeți întruna, zise el frecându-i cicatricea palidă din palmă cu degetul mare. Mi-ar plăcea să știu că va continua să-ți curgă prin vene.

– Și mie. Însă tata a murit apărând aceste locuri, spuse ea smulgându-și mâna dintr-a lui. N-am de gând să fug.

– Știu. Dar e plăcut totuși să visezi, spuse el gemând și dădu să se ridice din pat. Ar trebui să plec.

Ea-l prinse în brațe, trăgându-l aproape și auzindu-l oftând, apoi simți cum toată rezistența lui dispare. Îi plăcea puterea pe care o avea asupra lui. Nu puterea unei regine, ci puterea ei, pur și simplu.

– Nu vrei să rămâi? îi șopti la ureche.

– Nu mă pot gândi la un alt pat de regină pe care l-aș prefera.

Își suci capul pentru a o putea privi în ochi.

– Ei, și Laithlin este o femeie minunată… Au!

Ea-l prinse de umăr și-l împinse înapoi, strecurându-și piciorul peste șoldurile lui și încălecându-l. Începu să-l sărute, săruturi ușoare, tandre, căci încă aveau timp și erau plini de energie. Își uniră trupurile și ea surâse când el se arcui ca s-o pătrundă…

– Regina mea!

N-ar fi sărit mai repede din pat nici dacă ar fi luat foc, căci în ușă răsunau niște bubuituri în stare să scoale și morții.

– Ce s-a întâmplat? strigă ea, prinzându-și cotul în cămașa de noapte și aproape sfâșiind-o în graba de-a se îmbrăca.

– Regina mea! se auzi glasul lui Jenner cel Albastru. Au apărut corăbii lângă coastă!

– Unde-i afurisitul de Raith? se răsti Jenner în timp ce-o urma de-a lungul zidurilor pe Skara, care-și ținea gluga trasă până peste ochi pentru a se feri de burniță.

„Se-ascunde în pat la mine“ probabil că nu era cel mai potrivit răspuns în această situație, însă un mincinos priceput strecoară și adevăruri ori de câte ori poate, iar Skara începea să devină o mincinoasă din ce în ce mai bună.

– N-a stat tot timpul lipit de ușa mea în ultimele nopți, bălmăji ea. Am impresia că se simte destul de bine cu o fată alături.

– Cred că n-am de ce să-l condamn, gemu Jenner.

– Nu.

Skara o luă repede în sus, pe scările ce duceau spre Turnul dinspre Mare.

– Trebuie să încercăm să ne simțim bine ori de câte ori putem.

– Sunt gettlanderi.

Maestrul Hunnan stătea pe metereze, privind încruntat în noapte.

– Șase corăbii.

– Unde? sări Skara.

Ajunsese lângă el și privea concentrată Marea Mamă, încercând totodată să nu se gândească cât de lungă ar fi fost o eventuală cădere. Departe, spre nord, văzu lumini pe apă. Oricine-ar fi fost, aveau felinare aprinse, însă deja se îndepărtau în beznă. Simți cum îi cad umerii.

– Au încercat să spargă blocada și să se apropie de fortăreață, dar au fost respinse, mârâi Hunnan. Acum vâslesc cu toată viteza spre nord, căci o

duzină de corăbii de-ale Marelui Rege le urmăresc precum dulăii de vânătoare o vulpe.

Speranța se stinse ca tăciunii acoperiți cu gheață, iar Skara își propti pumnii pe creasta parapetului și rămase uitându-se posomorâtă la marea pe care luna presăra ici și colo puncte de lumină argintii.

– Corăbiile Reginei Laithlin, presupun, zise Jenner cel Albastru mângâindu-și barba gânditor. Dar, dacă scopul lor a fost să treacă de blocadă, de ce sunt luminate atât de puternic?

Skara zări o umbră zburând pe apele întunecate și un crâmpei de speranță se aprinse mai strălucitor ca oricând.

– Pentru că au fost menite doar să distragă atenția. Acolo!

Cu un braț îl cuprinse de umeri pe Jenner și cu celălalt îi arătă ceva. Niște vâsle despicau valurile, purtând o corabie ce înainta rapid drept spre golf.

– Cred că are porumbei pe post de galioane, murmură Hunnan.

– E *Vântul din Sud!* zise Skara îmbrățișându-l strâns pe Jenner cel Albastru. Porunciți să se coboare lanțurile!

– Coborâți lanțurile! răcni bătrânul marinar îmbrățișând-o și el pe regină. S-a întors Părintele Yarvi!

IV

JURĂMÂNT DE SOARE,
JURĂMÂNT DE LUNĂ

În zori

Balamalele scârțâiră, iar porțile se întredeschiseră, lăsând să pătrundă o rază de lumină, după care se deschiseră larg. Lumina zorilor căzu pe fețele încordate ale celor care așteptau în pasajul de la intrare. Pe cicatricele lui Gorm. Pe obrajii bătuciți de vreme ai lui Rulf și ai lui Jenner. Pe fruntea încruntată și pe fața suptă a Părintelui Yarvi. Sclipi în colțul ochilor Skarei, în timp ce tendoanele gâtului îi jucară pe sub pielea subțire când înghiți în sec.

– Ar trebui să rămâi aici, zise Raith, deși știa că ea n-ar fi fost în veci de acord cu asta.

Și nu se înșelă.

– Dacă plănuim să ne predăm, atunci prefer să mă aflu și eu aici.

Raith aruncă o privire înspre Mama Scaer, care stătea cocoșată în umbră și ținea ceva masiv ascuns sub veșminte, un obiect ce aruncă o sclipire metalică atunci când ea se mută de pe un picior pe altul.

– Nu avem de gând să ne predăm, zise el.

– Dar trebuie să pară că avem de gând. Și, oricum, zise Skara îndreptându-și umerii pe sub cămașa de zale grea și privind printre gene pentru a se feri de strălucirea soarelui, am de gând să mă uit în ochii lui Yilling cel Strălucitor atunci când moare.

Raith i-ar fi putut spune că nu afli secrete bune de păstrat din privirea unui muribund, nici chiar din cea a vrăjmașului tău cel mai aprig, ci doar durere și teamă. O străfulgerare ce te face să înțelegi durerea și teama pe care le vei simți și tu atunci când îți va veni rândul. Și tuturor le vine rândul, mai devreme sau mai târziu. Însă cei care știu deja acest lucru nu vor să-l audă din gura altora, iar cei care nu-l știu trebuie să-l învețe pe propria piele. Așa că Raith rămase tăcut.

Poarta stătea larg deschisă acum, lăsând să se vadă bucata de pământ călcată în picioare, răscolită și plină de săgeți, o fâșie ce se întindea până departe, rece și pustie, acoperită cu iarbă plină de rouă scânteietoare. Mult mai departe, de-abia zărindu-se în ceața dimineții, se aflau parii ascuțiți ce marcau linia de începea oastea Marelui Rege.

Jenner cel Albastru își drese glasul.

– Suntem siguri că e un plan bun?

– E nițel cam târziu să ne gândim la altul, zise Rulf.

– Suntem în mocirlă până la gât, mârâi Mama Scaer printre dinții strânși, după care își roti capul, făcându-și oasele să trosnească. Singura cale de scăpare este să mergem înainte.

– Suntem siguri.

Părintele Yarvi nu dădea semne că s-ar răzgândi în timp ce înainta ciocănind cu toiagul în zidurile ridicate de elfi care mărgineau pasajul de la intrare. Se îndreptau cu pași mândri către Ultima Poartă, având drept unică speranță magia elfilor. Pariaseră totul pe o ultimă și nebunească aruncare a zarurilor. Zeii îi erau martori, Raith nu fusese niciodată un mare adept al rugăciunilor, însă acum murmură una la repezeală.

– Stai lângă mine! mormăi el peste umăr.

Privirea Skarei era ațintită drept în față.

– Știu unde trebuie să stau.

După ce ieșiră în lumina dimineții, se răspândiră în ambele părți, pentru a alcătui un vârf de săgeată. Părintele Yarvi o luă înainte, cu capul sus. Raith, Jenner și Rulf o luară spre stânga, Gorm, Soryorn și Hunnan, în dreapta, toți șase purtând cu ei cele mai mari scuturi pe care le găsiseră și dorindu-și să fi avut unele și mai mari. Skara și Mama Scaer veneau în spatele lor. Dosduvoi era ultimul, ținând în mâini un stâlp subțire și lung din lemn, în vârful căruia fusese prins un porumbel pe post de galion, pentru a arăta că vin cu gânduri pașnice.

Chiar dacă era o minciună gogonată.

Koll rămase pe ziduri, deasupra porții, privind încruntat în urma lor. Privind încruntat în urma celor zece siluete micuțe ce înaintau prin teritoriul nimănui. Privind încruntat la cei câțiva oameni din echipajul *Vântului din Sud* împrăștiați pe ziduri, strângând în mâini relicvele pe care le aduseseră cu ei din Strokom. Privind încruntat oastea Marelui Rege, care înconjura Fortăreața lui Bail ca fălcile unui lup mare cât lumea ce se pregătesc să se închidă clămpănind.

Metalul scânteia pretutindeni, atins de razele soarelui de dimineață. Stindardele eroilor fâlfâiau în vânt. Erau strânși acolo cei mai importanți războinici din Yutmark, din Inglefold și din Ținuturile de Jos. Cei mai înfricoșători shendi. Cei mai nemiloși mercenari, atrași din toate colțurile lumii de promisiunea unei prăzi bogate. Toată puterea de neegalat a Marelui Rege, strânsă de Bunica Wexen într-un singur loc, cu un singur scop. Cea mai mare oaste adunată vreodată de când elfii îi declaraseră război Zeiței, pornită să-l distrugă pe Koll.

Ei, nu pe el în special, dar dacă lucrurile ar fi mers prost pentru Părintele Yarvi, atunci nici viitorul ucenicului său nu ar fi fost mai roz.

Koll își dădu seama că strângea cu putere creasta zidului și se sili să-și desfacă degetele care-l dureau. Nu se mai simțise atât de înfricoșat de când... de când se simțise ultima oară înfricoșat. Nu de mult, dacă se gândea mai bine. Fusese Strokomul, iar înainte de asta, fusese Prințul Varoslaf și, înainte de el, cățărarea aceea pe ziduri, nu departe de locul în care se afla acum.

– O, zei, murmură ca pentru sine, privind cum siluetele mărunte se opriră pe o movilă de pământ în așteptarea inevitabilului. Trebuie să învăț și eu cum să fiu curajos.

– Sau, și mai bine, murmură Skifr, cum să te ferești de pericole.

Îi aruncă o privire bătrânei care stătea cu picioarele încrucișate pe zid, cu capul dat pe spate, rezemat de piatra aspră și acoperit complet de gluga-i jerpelită, astfel încât nu i se vedea decât gura, acum deformată de un zâmbet bizar.

– Oare chiar îi putem înfrânge pe toți acești oameni? șopti el frângându-și nervos degetele.

Skifr își întinse membrele lungi și se ridică în picioare, apoi își dădu gluga pe spate.

– Pe toți ăștia? Ha!

Se scobi în nas, apoi aruncă rezultatul cu îndemânare peste ziduri, spre războinicii Marelui Rege.

– Mai că-mi doresc să fi fost mai mulți.

Întinse mâna și așteptă ca băiatul, care se temea ca de foc de obiectul din mână, să-i dea primul butoiaș.

– Nicio oaste de-a oamenilor nu poate ține piept forței elfilor.

Skifr ciocăni butoiașul lovindu-se ușor cu el în cap, după care îl introduse în relicva cu aspect grosolan pe care o ținea în mână, făcând-o să scoată un clincănit, apoi îl învârti. Se auzi un zornăit rapid și literele scrise deasupra deveniră o ceață neclară.

– Vei vedea.

– Oare îmi doresc să văd?

– Cu toții vor vedea, fie că vor, fie că nu.

Și Skifr își propti bine piciorul pe zid, cu cotul sprijinit pe genunchi în așa fel încât arma elfilor să fie ațintită spre cerul cenușiu. Mult deasupra lor, se roteau păsări. Probabil simțeau că se apropie ora mesei.

– Înveselește-te, băiete, dacă știi cum!

Și Skifr inspiră adânc , zâmbi, apoi slobozi aerul cu putere.

– Sorții ne sunt favorabili.

Încet, pe un ton jos, începu să cânte în limba elfilor.

Skara îi putea vedea acum, iar inima începu să-i bată tot mai năvalnic. Un grup de războinici ce formau vârful unei săgeți ceva mai largi, asemănătoare cu a lor, se desprinsese din rândul oștii Marelui Rege și înainta spre ei pe teren deschis. Timpul parcă se târa. Skara ardea de dorința de-a o lua la fugă, de-a se lupta, de-a țipa, de-a face orice altceva decât să stea nemișcată și să aștepte.

Nu aveau de-a face cu orice fel de războinici. Faima lor era expusă în văzul tuturor prin podoabele scumpe de pe brațe și degete. Victoriile repurtate erau sugerate de mânerele din aur ale săbiilor, de chihlimbarul din ramele scuturilor și din modelele incrustate pe coifurile înalte.

– Ticăloși mândri, mârâi Raith printre buzele strânse.

– Au mai multe bijuterii decât vezi la o nuntă regală, mormăi Jenner cel Albastru.

Cu toții surâdeau. Așa cum surâseseră și când îi uciseseră pe oamenii pe care ea îi iubea. Așa cum surâseseră când dăduseră foc cetății, orașului și țării în care crescuse, iar Skara simți cum stomacul i se strânge dureros, umplând-o de sudori reci pe sub armura grea.

– Câți sunt? îl auzi murmurând pe Gorm.

– Am numărat douăzeci și cinci, zise Rulf. Și o preoteasă.

– Mama Adwyn, mârâi Scaer. Solul Bunicii Wexen.

Undeva, în spatele lor, slab din cauza vântului, Skara auzea pe cineva cântând.

– Douăzeci sau douăzeci de mii, zise Părintele Yarvi răsucindu-și mâna pe toiagul făcut de elfi, totul se va termina în același mod.

Skara se întreba ce voia Yarvi să spună în timp ce-l privea pe Yilling cel Strălucitor pășind țanțoș în fața Companionilor săi.

În afară de tăietura proaspătă pe care i-o făcuse Uthil, arăta la fel ca atunci când îl văzuse ucigându-i bunicul. Același zâmbet afabil pe care-l avusese când îi retezase capul Mamei Kyre. Aceeași ochi morți ca atunci când o privise pe Skara în întunecimea Pădurii. Simți că i se face greață și strânse pumnii, își încleștă maxilarele, își încordă fesele și-l privi pe Yilling cum se oprește la câțiva pași de Părintele Yarvi.

– Ce păcat, spuse el. De-abia așteptam să vin eu la voi după tine.

– Te-am scutit de-un deranj, îl repezi Skara.

– Nicio problemă, Regină Skara.

Simți cum i se taie răsuflarea când li se întâlniră privirile, iar el se încruntă nedumerit.

– Stai așa... ne-am mai întâlnit cumva?

Începu să țopăie ca un copil neastâmpărat.

– Te cunosc! Sclava din palatul Regelui Fynn! zise el plesnindu-se cu mâna peste coapsă. Chiar că m-ai păcălit în noaptea aceea!

– Și o s-o fac din nou, spuse ea.

– Mă tem că n-o să mai ai ocazia.

Privirea lui Yilling se mută de la ea.

– Ai venit să te lupți cu mine, Gorm Cel Care Frânge Săbiile, așa cum a făcut-o și Uthil?

Gorm clătină din cap în timp ce-i privea cu atenție pe companionii lui Yilling, care-și țineau liniștiți mâinile pe mânerele săbiilor, pe cozile securilor sau ale sulițelor, cu toții amenințători și încrezători.

– Mă tem că a trecut vremea pentru așa ceva, zise el.

– Ce păcat! Speram să-i pot trimite Morții un alt războinic faimos și cântecul lui să-l însoțească pe al meu, făcându-mi-l și mai măreț.

Yilling miji ochii peste umărul lui spre Soarele Mamă, apoi oftă scoțând un norișor de abur.

– Sau poate că Thorn Bathu va ieși dintre umbre chiar acum. Mi-a omorât calul preferat într-unul dintre atacurile sale, să știți, zise el ridicând o sprânceană spre unul dintre bărbații de lângă el, un bărbat înalt, cu un corn prins la brâu. Urât din partea ei, nu, Vorenhold?

Dinții albi ai lui Vorenhold ieșiră la iveală printre firele de păr din barbă.

– Asta-i reputația ei.

– Războinicii! oftă Yilling . Obsedați de propria glorie. Tu trebuie să fii Părintele Yarvi.

– El este.

Adwyn își strâmbă a dezgust buzele mânjite cu purpuriu.

– Și sunt surprinsă să te găsesc aici. Eram sigură că vei dispărea ca un vierme odată cu începerea luptei.

Preotul Gettlandului doar ridică din umeri.

– M-am întors.

Skarei îi zvâcnea capul. Mama Scaer dădu din umeri, făcând astfel să se miște obiectul ascuns sub veșminte.

Yilling cel Strălucitor surâdea în continuare.

– Mă bucur că, în sfârșit, reușim să stăm față în față. Ai cauzat destule probleme la o vârstă atât de fragedă.

– Același lucru s-ar putea spune și despre tine, i-o întoarse Yarvi.

Cântecul se auzea din ce în ce mai tare. Unul dintre Companioni privea încruntat spre poartă.

– E-adevărat că, după ce l-ai ucis pe Regele Bratta, ai făcut o cupă din căpățâna lui?

– E-adevărat, zise Yilling ridicând fericit din umeri. Dar vinul se scurgea prin găurile nărilor.

– Uite ceva de ținut minte, spuse Yarvi și Skara îl văzu cum strânge mâna atât de tare pe toiag, încât tendoanele i se întinseră pe sub pielea palidă. Lucrurile nu merg întotdeauna așa cum ne dorim.

– O lecție pe care ar fi trebuit s-o înveți și tu, se răsti Mama Adwyn. Nu cu mult timp în urmă, Bunica Wexen ți-a mai oferit o șansă, însă tu i-ai dat peste mână.

Skara strânse din dinți când o auzi. Nu-și aducea aminte de șanse, ci de cadavrele răsfirate pe podeaua Pădurii. Și de Yaletoftul ce ardea în zare.

– Acum nu ți-a mai rămas nimic cu care să te târguiești. Veți fi cu toții târâți în lanțuri până la Skekenhouse, unde veți fi judecați în fața Zeiței Unice.

– Judecata va veni și ea!

Skara își aduse aminte de bunicul ei prăbușindu-se cu fața în foc. De sângele picurând din vârful sabiei lui Yilling. Inima începu să-i bată atât de năvalnic, încât de-abia dacă-și mai auzi vocea.

– Dar nu din partea Zeiței Unice. Și nu noi vom fi cei judecați!

Zâmbetele Companionilor începură să pălească, iar mâinile să se încordeze pe arme. Yilling cel Strălucitor își dădu o șuviță de păr după ureche.

– Arată bine, dar vorbește prea mult.

Și aruncă o privire spre zidurile fortăreței, dinspre care acum se auzea un vaiet prea puternic pentru a mai fi ignorat.

Mama Adwyn se uita furioasă la Yarvi.

– Tu și Regina Laithlin sunteți acuzați de folosirea magiei elfilor și va trebui să dați socoteală pentru fărădelegile voastre!

– Chiar trebuie? scoase Părintele Yarvi un râs ca un lătrat. Hai atunci să-ți arăt cum e de fapt magia elfilor.

Săltă brusc toiagul, astfel încât acum i se odihnea în palma mâinii schiloade, și îi aținti vârful spre pieptul lui Yilling cel Strălucitor.

Campionul Marelui Rege afișa o expresie de uimire și plictiseală. Ridică mâna înspre Yarvi, de parcă ar fi vrut să-l facă să înceteze cu flecăreala.

– Salută-ți stăpâna! țipă Skara.

Se auzi un pocnet ascuțit. Ceva zbură din vârful toiagului lui Yarvi. Degetele lui Yilling dispărură și sângele îi stropi fața.

Se dădu înapoi clătinându-se ca un bețiv, se uită în jos și se încruntă. Își duse la piept mâna zdrobită. Skara văzu o gaură mică în armura strălucitoare. O gaură din care deja începea să curgă sânge întunecat.

– Oh! gemu el cu sprâncenele ridicate a surpriză, după care se prăbuși pe spate.

Cineva spuse:

– Zei atotputernici!

Altcineva scoase cu un șuierat sabia din teacă.

Rama unui scut scânteie când o rază de soare căzu pe ea, orbind-o pe Skara.

Mama Scaer o lovi cu cotul, împingând-o în lături, apoi își aruncă haina care-i acoperea umărul.

Se auzi un fâlfâit de aripi când o pasăre își luă zborul din iarbă.

Vorenhold își ridică sulița, încrețindu-și nasul de furie.

– Trădătorilor…

În timp ce Gorm și Soryorn își ridicau scuturile, Mama Scaer păși printre ei, încordându-și brațul tatuat în care ținea impresionanta relicvă a elfilor, pe care o duse la umăr.

– Nu! urlă Mama Adwyn.

Un alt fel de oțel

Raith se repezi să blocheze cu brațul sulița aurită, când scutul bărbatului care-o ținea se rupse în bucăți, ferfenițind și rama din fier totodată. Războinicul căzu pe spate de parcă fusese izbit de un baros uriaș, în timp ce mantia verde-deschis îi luă foc și sulița i se frânse în două și-i zbură din mână.

După care izbucni furtuna.

Un zgomot asemănător cu cel scos de Sfărâmarea Zeiței, un bubuit asurzitor și rapid ca izbiturile cu ciocul ale unei ciocănitori. Arma elfilor pe care-o ținea Mama Scaer i se smuci în mână ca un lucru ce tocmai căpătase viață și întreg corpul i se cutremură de furie ucigașă, iar țipătul i se transformă într-un bolborosit sacadat, în timp ce cioburi de metal țâșneau din vârful armei, însoțite de foc orbitor.

În fața ochilor lui Raith, Companionii lui Yilling cel Strălucitor, cu toții războinici neînfricați și faimoși, fură zdrobiți într-o clipită ca niște gâze pe o nicovală, doborâți la pământ ca porumbul retezat de o coasă ascuțită, când sânge, așchii și zale desfăcute zburară în toate părțile, combinându-se într-o explozie de arme sfărâmate și membre sfâșiate aruncate care încotro, de parcă erau paie suflate de o pală de vânt iscată din senin.

Raith încă se holba cu gura larg căscată de uimire când auzi și mai multe pârâituri în spatele său, urmate de un foc ce țâșnea dinspre zidurile fortăreței. Tresări când văzu o vâlvătaie în rândurile oștii Marelui Rege, o uriașă bulă de foc ce aruncă în aer țăruși, pământ, armuri, oameni și bucăți

de oameni laolaltă, amestecate, de nerecunoscut. Solul se zgudui, Tatăl Pământ însuși tremurând când forța eliberată a elfilor se abătu asupra lui.

Securea i se părea cum un lucru neînsemnat și Raith o lăsă să cadă la pământ, apoi o prinse pe Skara de mână și o trase în jos, adăpostind-o în spatele scutului său pe care și-l unise cu al lui Jenner cel Albastru într-o parte și cu al lui Rulf în cealaltă parte, pentru a forma un zid șubred în calea urgiei care-i îngrozea, în timp ce preoții trimiteau Moarea peste câmpurile distruse din fața Fortăreței lui Bail.

Urmă o altă bubuitură când arma săltă din nou în mâna lui Skifr și o dâră de ceață se arcui prin aer spre liniile oștii Marelui Rege. Atinse pământul în mijlocul unor cai cabrați. Koll icni când focul explodă cu furie, răsfirându-se ca degetele unui uriaș, și își apăsă urechile cu palmele pentru a și le proteja de bubuitul asurzitor.

Caii fură aruncați în aer ca jucăriile unui copil supărat, iar alții se dădură în spate, nimerind tot în flăcări, ori o luară la goană, trăgând după ei căruțe cuprinse de foc, un spectacol ce-l făcu pe Koll să scoată un fel de geamăt de oroare și de panică. Nu știuse până atunci de ce erau în stare mașinăriile elfilor, dar nici în cele mai urâte vise nu își imaginase așa ceva.

Zeii știau prea bine că nu-i plăcea deloc să lupte, însă acum începea să înțeleagă de ce barzii cântă despre bătălii. Despre războinici care întâlnesc adversari pe măsură. Despre îndemânarea și despre curajul lor. Aici nu era nevoie de îndemânare sau de curaj. Nu era nimic nobil în această distrugere nebunească.

Dar pe Skifr n-o preocupau astfel de lucruri, căci pe ea o mâna doar răzbunarea. Plesni cu palma arma într-o parte și butoiașul căzu, rostogolindu-se dincolo de parapet și aterizând în șanțul de la baza zidului. Întinse mâna spre el.

– Încă unul.

Peste tot în jur relicvele elfilor zăngăneau, urlau, loveau, asurzindu-l pe Koll și împiedicându-l să gândească limpede.

– Eu... se bâlbâi. Eu...

– Pfui!

Skifr își îndesă mâna în sacul lui și scoase la iveală alt butoiaș.

– Mi-ai spus odată că vrei magie!

Potrivi butoiașul în lăcașul fumegând din care-l scosese pe celălalt.

– M-am răzgândit.

La urma urmei, nu la asta se pricepea el cel mai bine? Dar, din cauza armelor ce urlau întruna, a animalelor și oamenilor înnebuniți, nimeni nu-l putea auzi, iar de băgat în seamă nici nu mai putea fi vorba.

Privi clipind des peste marginea parapetului, aproape atingând piatra cu nasul și încercând să găsească un sens în toată această distrugere. Departe, spre nord, părea că se desfășoară o luptă. Oțelul scânteia prin fumul ce se ridica în fuioare. Steaguri cu oase și piei de animale săltau peste mulțimea dezlănțuită.

Koll căscă ochii și mai mult.

– Shendii s-au întors împotriva Marelui Rege!

– Așa cum le-a spus Părintele Yarvi că trebuie să facă, spuse Skifr.

Koll rămase perplex când o auzi.

– Mie nu mi-a spus nimic.

– Dacă încă n-ai înțeles că Părintele Yarvi e omul care dezvăluie cât mai puțin posibil atunci ești fără scăpare.

Spre est, oamenii Marelui Rege se străduiau să alcătuiască un zid din scuturi. Koll văzu un bărbat alergând încoace și-ncolo, cu sabia ridicată. Un act de bravură, dar zidul părea a fi făcut din pânză de păianjen. Dinspre micul grup de scuturi strânse în jurul galionului *Vântului din Sud* se auzi un

fel de zăngănit metalic și așa-zisul erou căzu pe spate, odată cu el zburând și câteva scuturi din mâinile celor dinapoia sa, rotindu-se în aer ca niște monede.

– Nu-i de-ajuns, spuse Skifr lipindu-și arma elfilor de obraz.

O altă bubuitură. O altă dâră de ceață. Încă o dată pământul se cutremură și în rândul șirului de războinici apăru o gaură imensă. Oare câți oameni dispăruseră într-o clipită? Împrăștiați în vânt de parcă nici nu existaseră vreodată sau arși și aruncați cât colo ca scânteile în fierăria lui Rin?

Cedară cu toții, firește. Cum ar putea oamenii să se împotrivească unei puteri ce sfărâmase și Zeița? Săbiile și arcurile erau nefolositoare. Armurile și scuturile erau inutile. Curajul și faima, la fel. Oastea invincibilă a Marelui Rege se risipi pe drum și peste câmpuri într-un haos general. Oștenilor nu le păsa încotro se îndreptau câtă vreme se îndepărtau de Fortăreața lui Bail, călcând în picioare ce aduseseră cu ei în tabără și aruncându-și cât colo echipamentele, goniți de agresivii shendi și de nemiloasele arme ale elfilor și transformați din războinici disciplinați, cu un scop clar în minte, în animale mânate de panică.

Mijind ochii prin pâcla de dimineață, Koll văzu și mai multă agitație în spatele lor – cai năpustindu-se dintre copacii aflați în apropierea satului abandonat.

– Tâlhari, zise el arătând cu degetul.

Skifr își lăsă arma jos și izbucni în râs.

– Ha! Dacă nu cumva privirea mă înșală, ce vezi tu acolo e cel mai bun învățăcel al meu la lucru. Thorn nu ratează niciodată o luptă.

– Nu-i o luptă, murmură Koll. E un măcel.

– Thorn nu ratează niciun măcel.

Skifr rămăsese dreaptă în picioare, în timp ce arsurile de pe gât i se încrețiră când își lungi gâtul ca s-o vadă pe Thorn mai bine. Peste tot, oastea

atotputernică a Bunicii Wexen era împrăștiată precum pleava în vânt, iar războinicii îngroziți erau secerați de călăreții lui Thorn și goniți printre ruinele înnegrite ale satului, apoi departe, către nord.

– Îhî!

Scoase butoiașul din arma elfilor și i-l aruncă înapoi lui Koll, care aproape că-l scăpă din mână încercând să-l apuce mai bine și să-l strângă la piept.

– Pare că ziua e a noastră.

Încet, fără vlagă, nesigură ca o molie ce se desprinde din cocon, Skara dădu la o parte brațul inert al lui Raith și, folosindu-se de rama scutului său ca de o cârjă, se ridică în picioare clătinându-se.

Toate zgomotele pe care le auzea i se păreau străine. Strigăte, țipete și cârâituri scoase de păsări. Și, din când în când, urletul metalic al armelor elfilor. Dar toate veneau parcă de la o mare depărtare, ca și cum totul avea loc în alt spațiu, în alt timp.

Mama Scaer stătea dreaptă, frecându-și umărul învinețit. Cu o grimasă de dezgust pe față, aruncă jos relicva elfilor care încă mai fumega.

– Ești rănită, regina mea? se auzi glasul lui Jenner cel Albastru.

Skarei îi trebuiră câteva clipe ca să-și dea seama că vorbește cu ea. Se privi năucă, de parcă trupul acela nu-i aparținea ei. Cămașa de zale era răsucită complet, așa că încercă să și-o îndrepte, înlăturând noroiul care i-o murdărise pe o parte.

– Ce mizerie, bălmăji ea de parcă ar fi fost cel mai important lucru, simțindu-și limba cleioasă în gura uscată în timp ce privea nedumerită câmpul de luptă. Dacă se putea numi luptă.

Șirul de țăruși ascuțiți era distrus, mulți dintre ei fiind smulși și zăcând amestecați cu pământ, cu bucăți de armură și cu mădulare omenești în grămezi fumegânde. Oastea Marelui Rege, atât de înspăimântătoare cu

câteva momente înainte, era acum făcută pulbere și împrăștiată ca pâcla de dimineață în fața Soarelui Mamă.

Părintele Yarvi privea lung la trupurile sfâșiate ale Companionilor lui Yilling, ținându-și la subraț toiagul elfilor, care se dovedise până la urmă a fi o armă a elfilor. Nu era nici încruntat, nici zâmbitor. Nici nu plângea, nici nu râdea, ci afișa doar un calm studiat, ca un meșter satisfăcut de propria lucrare.

– Ridică-te, Mamă Adwyn, zise el.

Preoteasa își înălță dintre cadavre capul acoperit de păr roșu ce-i stătea acum lipit de scalp, plin de sânge închegat.

– Ce-ai făcut?

Îl privea pe Yarvi cu gura căscată, perplexă, în timp ce lacrimile îi brăzdau obrajii murdari de noroi.

– Ce-ai făcut?

Yarvi o prinse cu mâna de haină și-o smuci în sus.

– Exact ceea ce m-ai acuzat că fac! mârâi el. Unde ți-e sala de judecată? Unde ți-e juriul? Cine mă va mai judeca acum?

Și-o izbi cu toiagul elfilor, acum devenit arma elfilor, peste față, trântind-o la loc printre cadavre.

Cumva, în mod bizar, unul dintre cei căzuți la pământ se ridică pe picioarele-i tremurătoare lângă preot, privindu-l și clipind ca un om abia trezit din somn. Vorenhold, deși Skara cu greu îl mai putea recunoaște acum. Avea cămașa de zale ferfenițită ca zdreanța unui cerșetor, scutul îi atârna în fâșii spintecate de rama îndoită, o parte a feței, de pe care dispăruse ochiul, îi era plină de tăieturi și de sânge, iar brațul în care ținuse sulița îi dispăruse, smuls de la cot.

Pipăi după cornul de la brâu, apoi îl ridică de parcă ar fi dorit să sufle în el, după care văzu că muștiucul dispăruse cu totul.

– Ce s-a întâmplat? bâigui el.

– Moartea!

Gorm îi puse o mână pe umăr și-l împinse cu blândețe înapoi în genunchi, după care, cu o mișcare amplă a sabiei, îi zbură capul de pe umeri.

– Unde-i Yilling? murmură Skara pășind printre cadavre.

O, zei, nici nu mai putea deosebi oamenii între ei. Cei care stătuseră atât de mândri în fața lor cu doar câteva clipe înainte fuseseră transformați acum în carne tocată. Poate c-ar fi trebuit să se simtă triumfătoare, însă tot ce simțea era groază.

– Ăsta-i sfârșitul lumii, șopti ea.

Sfârșitul lumii așa cum o cunoscuse ea, oricum. Tot ce fusese puternic cândva acum nu mai era deloc. Toate certitudinile erau învăluite acum în ceața îndoielii.

– Ai grijă, regina mea, murmură Raith, însă ea de-abia dacă-l auzea, darămite să-i mai și distingă vorbele.

Văzuse trupul lui Yilling cel Strălucitor prins între celelalte, cu brațele larg desfăcute, cu un picior prins sub el și cu armura plină de sânge întunecat.

Se apropie de el. Îi văzu obrazul neted și tăietura lungă cu care-l binecuvântase Uthil.

Privit de aproape, părea și mai înfricoșător, fascinând-o parcă. Îi văzu surâsul afabil încremenit pe buze chiar și în moarte.

Se aplecă deasupra lui, privind în acei ochi goi ce-i bântuiseră visele după noaptea din Pădure. După noaptea în care jurase să se răzbune.

Oare chiar i se mișcase obrazul?

Icni surprinsă când ochii lui se fixară într-ai ei, apoi scoase un țipăt îngrozit când mâna lui o prinse de zale și o trase în jos, lipindu-i urechea de fața lui.

Obligând-o să-i asculte răsuflarea gâfâitoare. Însă nu doar răsuflarea, ci și cuvintele. Iar cuvintele pot fi arme.

Skara își ținea mâna strânsă pe mânerul pumnalului. Pe care ar fi putut să-l scoată. Cu care ar fi putut să-l trimită prin Ultima Poartă cu o singură mișcare din încheietură. Doar visase atâta vreme la asta. Dar atunci îi veniră în minte vorbele bunicului.

Fii la fel de generoasă cu dușmanii ca și cu prietenii. Nu de dragul lor, ci pentru propria ta mulțumire.

Îl auzi mârâind pe Raith, îi văzu umbra căzând asupra lor și ridică palma pentru a-l opri. Mâna lui Yilling cel Strălucitor căzu la loc și ea se trase puțin pentru a se uita la fața lui plină de sânge.

El îi apăsa, lipsit de vlagă, ceva în palmă. Un săculeț din piele, în care se aflau câteva fâșii de hârtie. Fâșii precum cele pe care obișnuia să le desfacă Mama Kyre din ghearele șoimilor Bunicii Wexen.

Se aplecă din nou spre Yilling cel Strălucitor, teama evaporându-i-se și luând odată cu ea și ura toată. Îi cuprinse mâna într-a ei, apoi pe cealaltă și-o strecură pe după gâtul lui și-l ridică ușor spre ea.

– Spune-mi numele, murmură ea, apoi își apropie urechea de buzele lui.

Suficient încât să-i prindă ultima răsuflare. Ultimul cuvânt.

Morții

Era o chestiune destul de serioasă.

Multe persoane importante din Gettland, care nu apucaseră să ia parte la război, erau supărate că Regele Uthil era îngropat în Fortăreața lui Bail, lipsindu-le astfel de șansa de-a le fi remarcată prezența la un eveniment ce va dăinui mult timp de-acum încolo în memoria gettlanderilor.

Însă Laithlin scrâșnise printre dinții încleștați.

– Furia lor e praf în vânt pentru mine.

Moartea soțului o făcuse regină regentă, căci Regele Druin încă i se mai agăța de fuste, așa că toată puterea rămăsese în mâinile ei. Thorn Bathu aștepta tăcută în spatele ei, cu o privire atât de înspăimântătoare și de răzbunătoare, încât numai cei tari din fire ar fi îndrăznit să o privească în ochi. Odată ce Laithlin spunea ceva, era ca și făcut.

La urma urmei, la funeraliile Regelui de Fier asistau, chiar și așa, destul de multe nume importante.

Se afla acolo tânăra Regină Skara a Throvenlandului, care sosise în Gettland ca o fugară vrednică de milă, iar acum ajunsese să fie lăudată de toată lumea pentru curajul, pentru compasiunea și, cel mai mult, pentru șiretenia ei ieșită din comun. În spatele ei stătea, tăcut și încruntat, păzitorul cu păr alb.

Alături de ea, se afla logodnicul său, Grom-gil-Gorm, Cel Care Frânge Săbiile și Cel Care Lasă Copiii Orfani, al cărui lanț din mânere de săbii se lungise și mai mult, având-o lângă el pe temuta preoteasă Mama Scaer, posomorâtă și fioroasă.

Mai era acolo faimoasa vrăjitoare Skifr, care ucisese în câteva clipe mai mulți războinici decât o făcuse Regele Uthil de-a lungul vieții sale presărate cu crime și dueluri mortale, strângându-și mantia zdrențăroasă în jurul trupului și tălmăcind semnele pe care le vedea în noroiul de la picioarele sale.

Se afla acolo și Svidur, una dintre cele mai importante preotese ale shendilor, ce avea prinsă cu un șnur la gât o tăbliță de-a elfilor. Se dovedise că, în urmă cu mult timp, după o furtună îngrozitoare, Părintele Yarvi venise lângă focul făcut de ea și-i cerșise dreptul de a-i fi oaspete, după care o convinsese să lege o alianță cu Bunica Wexen, apoi, când îi convenise lui, să o rupă.

Se afla acolo, firește, și nemaipomenit de șiretul Preot al Gettlandului, care adusese armele elfilor din adâncimile interzise ale Strokomului și le folosise ca să distrugă oastea Marelui Rege, schimbând astfel Marea Sfărâmată pentru totdeauna.

Alături, ucenicul său, Koll, a cărui haină era prea subțire pentru această perioadă a anului, îndura, zgribulit și trist, vântul rece dinspre mare și se întreba ce căuta el acolo.

Corabia regelui, cea mai impunătoare din tot golful Fortăreței lui Bail, cu douăzeci și patru de vâsle pe o parte, fusese târâtă de cei mai de seamă războinici către locul ales, zgâriind adânc cu chila pietrele din curtea fortăreței. Corabia cu care Regele Uthil navigase pe Marea Sfărâmată în faimosul atac asupra insularilor. Corabia ce se adâncise mult în apă, îngreunată de sclavi și de prăzi, când se întorseseră triumfători acasă.

Pe punte așezaseră trupul regelui, înfășurat în stindardul capturat de la Yilling cel Strălucitor, iar în jurul său fuseseră rânduite ofrande bogate, așa cum considerase Brinyolf că îi va mulțumi pe zei.

Rulf depuse o singură săgeată lângă trupul regelui, iar Koll își dădu seama că își stăpânea cu greu lacrimile.

– Din nimic, în nimic, murmură el.

Părintele Yarvi îl apucă de mână cu blândețe pe bătrânul cârmaci:

– Dar ce aventură între ele!

Regina Laithlin acoperi umerii regelui cu o blană neagră, apoi își ajută fiul cel mic să-i pună o cupă incrustată cu pietre prețioase în mâini, după care își lipi palma de pieptul soțului său și rămase privind în jos la el, cu maxilarele strânse, până când Koll îl auzi pe Părintele Yarvi șoptindu-i la ureche:

– Mamă?

Ea se întoarse fără a scoate un cuvânt și le lăsă pe bocitoare să-și facă treaba, în timp ce iarba, pe care se dăduseră lupte grele, foșnea în vânt și li se unduia în jurul picioarelor.

Treizeci și șase de cai capturați în luptă fură mânați pe corabie, tropăind pe scânduri, și li se tăiară gâturile pentru ca sângele lor să spele puntea. Cu toții erau de acord că Moartea îl va primi pe Regele Uthil prin Ultima Poartă cu mare respect.

– Morții vor tremura de frică atunci când vor auzi că Uthil vine la ei, murmură Cel Care Frânge Săbiile, care apoi își trase nasul cu putere, lăsându-l pe Koll să-i vadă lacrimile ce-i sclipeau pe obrajii acoperiți de păr sur.

– De ce plângi? îl întrebă Skara.

– Plecarea unui vrăjmaș de seamă prin Ultima Poartă îmi provoacă aceeași tristețe nemăsurată pe care mi-ar provoca-o plecarea unui prieten drag. Uthil îmi era și una, și alta.

Părintele Yarvi îl ajută pe tânărul Rege Druin să apropie o torță de surcelele îmbibate în catran. Într-o clipă, flăcările cuprinseră întreaga corabie, făcându-i pe toți războinicii strânși acolo într-un semicerc să suspine

îndurerați. Depănară triști povești despre curajul lui Uthil și cântară împreună despre dibăcia sa în mânuirea armelor, apoi căzură de acord că o asemenea îndemânare nu se va mai pomeni vreodată.

Moștenitorul său, care nu împlinise nici măcar trei ani, stătea într-un jilț impunător cu picioarele atârnate, ținând pe genunchi sabia scoasă din teacă, pe care Rin o realizase pentru tatăl său și pe care acesta o purtase mereu cu el, și privea radios procesiunea războinicilor ce se perindau prin fața lui pentru a-și exprima condoleanțele și a-i jura credință, oferindu-i totodată și daruri furate nu de mult de la războinicii morți ai Marelui Rege. Îi saluta pe toți și mânca prăjiturile pe care i le dăduse mama lui, până când ajunse să se mânjească tot cu miere în jurul gurii.

Părintele Yarvi îi aruncă micuțului o privire.

– Are doar doi ani și deja mânuiește sabia cu mai multă grație decât mine.

– Probabil.

Regina Laithlin îi ciufuli lui Druin părul blond.

– Stă mai drept decât tine, dar încă n-a apucat să facă un jurământ la fel de greu ca al tău.

– Nici nu-i nevoie, zise Yarvi mutându-și din nou privirea asupra focului. Al meu încă mai apasă asupra noastră, a tuturor.

Rămaseră acolo, înfrigurați și tăcuți, în timp ce Tatăl Lună se ridica pe cer alături de copiii săi, stelele, iar vâlvătăile mistuiau corabia și bunurile strânse în jurul regelui cuprins de flăcări, aruncând lumini pe chipurile celor o mie de oameni cuprinși de tristețe. Rămaseră acolo până când procesiunea războinicilor se sfârși, iar regele-băiat începuse să sforăie ușor în brațele Reginei Skara. Rămaseră până când flăcările începură să pâlpâie ușor, iar chila se prăbuși, transformată în tăciuni și în scântei, iar primele raze tulburi ale dimineții atinseră norii cenușii, făcând marea agitată să sclipească și trezind din somn păsărelele somnoroase din iarba plină de rouă.

Regina Skara se întoarse către Regina Laithlin și îi puse cu blândețe mâna pe umăr, murmurând:

– Îmi pare rău!

– Să nu-ți pară! A murit așa cum și-a dorit, ținând oțelul în mâini. Regele de Fier! Și totuși... avea multe altele în el, nu doar fier. Îmi doresc numai... să fi fost alături de el la sfârșit.

Laithlin se înfioră și îi dădu la o parte mâna Skarei pentru a se șterge repede la ochi.

– Însă știu cât valorează fiecare lucru în parte, verișoară, și nu poți obține nimic doar cu dorințe.

Regina regentă bătu din palme și sclavii cu zgărzi zornăitoare se apucară să sape și să arunce pământ peste rugul ce încă fumega, începând să ridice un tumul impunător, care să stea mândru alături de al tatălui Reginei Skara, ucis în bătălie, și alături de al străbunicului său, Horrenhod cel Roșu, și de ai celorlalți regi și regine ai Throvenlandului, urmașii lui Bail Constructorul însuși, al căror șir se pierdea în negura istoriei.

Laithlin se ridică în picioare și își așeză mai bine la gât marea cheie a vistieriei Gettlandului, apoi rosti pe un ton din care nu răzbăteau nici îndoiala, nici tristețea:

– Adunați oamenii! Pornim spre Skekenhouse!

Mai departe, în josul drumului, războinicii capturați ai Marelui Rege încă mai așezau unul peste altul camarazii căzuți în luptă pentru a alcătui ruguri mai puțin impunătoare. Ruguri pentru zece, ruguri pentru o sută de oameni, al căror fum întuneca cerul pe o rază de câteva mile.

Koll voia să devină preot pentru a învăța lucruri noi, nu pentru a ucide. Pentru a schimba lumea, nu pentru a o distruge.

– Când se vor termina toate astea? murmură el.

– Când îmi voi duce la bun sfârșit jurământul.

Părintele Yarvi privea cu ochi uscați apele cenușii ale Mării Mame.

– Nici măcar cu o clipă mai devreme.

Când atinse ultima treaptă, Koll încă stătea în cumpănă dacă să coboare sau nu acolo.

Deja se auzea bubuitul ciocanului lui Rin și cântecul pe care ea îl îngâna încet, fără ritm, atunci când lucra. Odinioară, când intra la ea în fierărie, i se părea că acel cântec era anume pentru el. Acum simțea că se furișează ca să tragă cu urechea la o conversație între ea și nicovală care nu-l privea pe el.

Muncea încruntată, cu chipul brăzdat de o rază de lumină galbenă și caldă, cu gura strânsă într-o linie subțire și cu cheia de la gât aruncată peste umăr, în așa fel încât lanțul îi apăsa cu putere pe gâtul asudat. Nu lăsa niciodată lucrurile făcute doar pe jumătate și lui îi plăcuse mereu asta la ea.

– Ai început să prelucrezi și aur? o întrebă el.

Ea ridică ochii, iar atunci când îi întâlni privirea, lui i se tăie răsuflarea. Se gândi la cât de mult îi dusese dorul. La cât de mult își dorise să o strângă în brațe. Și să fie strâns în brațe. Întotdeauna se gândise, și se urâse pentru un astfel de gând, că poată că ea nu era suficient de frumoasă. Că poate, în cele din urmă, o alta mai frumoasă se va împiedica și îi va cădea în brațe. Iar acum nu-i venea să creadă că se putuse gândi la așa ceva.

O, zei, ce prost era!

– Capul Regelui Druin e mai mic decât al tatălui său.

Rin ridică în clești Cercul Regelui pe care îl modificase, apoi se întoarse la ciocănitul ei.

– Credeam că te interesează doar oțelul.

Încercă să pășească prin fierărie cu aceeași naturalețe ca odinioară, dar acum simțea că fiecare pas reprezintă o provocare.

– Săbii pentru regi și armuri pentru regine.

– După ce-au făcut armele elfilor, am senzația că săbiile și armurile nu vor mai fi la mare căutare de-aici încolo. Va trebui să ne schimbăm. Să facem ce va fi necesar pentru a putea supraviețui. Și să ne înfruntăm soarta cu zâmbetul pe buze, nu? zise Rin pufnind. Asta ar fi spus Brand.

Koll tresări când auzi numele. Tresări când își aduse aminte că-i promisese ceva celui care-l tratase ca pe un frate, iar el îl dezamăgise.

– De ce-ai venit aici, Koll?

Koll înghiți în sec. Lumea spunea mereu despre el că știe să găsească întotdeauna cuvintele potrivite. Dar adevărul era că se pricepea doar la cele care nu însemnau mare lucru. Dacă trebuia să spună ceea ce simțea cu adevărat, atunci era nevoit să recunoască faptul că nu avea niciun dar special. Băgă mâna în buzunar și simți greutatea rece a brățării de aur pe care-o luase din Strokom. O ofertă de pace, dacă ea era dispusă s-o accepte.

– Cred că mi-am închipuit că... poate...

Își drese vocea, simțindu-și gura uscată ca praful și îi aruncă o privire vinovată.

– Că poate am făcut alegerea greșită?

Intenționase să sune ca o afirmație. Ca o mărturisire. Însă nu-i ieșise decât un scheunat ce suna a scuză.

Rin nu părea prea interesată.

– I-ai spus și Părintelui Yarvi că ai făcut alegerea greșită?

El ridică din umeri privind în pământ, însă pantofii săi nu aveau niciun răspuns, cum nu au de obicei pantofii.

– Încă nu...

Nu mai reuși să-și adune curajul ca să-i spună că voia s-o facă dacă ea îi va cere asta.

Însă ea nu i-o ceru.

– Ultimul lucru pe care mi-l doresc e să te supăr, Koll.

Koll tresări și mai tare. Oamenii spun așa ceva doar atunci când urmăresc să te supere.

– Bănuiesc că, orice ai alege, destul de repede o să consideri că ai făcut alegerea greșită.

Ar fi vrut să-i spună că nu e drept. I-ar fi plăcut să-i spună că era atât de prins între ce voia Părintele Yarvi, ce voia Rin și ce-ar fi vrut Brand și mama lui, Safrit, ca el să facă, încât nici nu se mai putea hotărî ce-și dorește de fapt. Însă rosti cu totul alte cuvinte.

– Așa-i. Nu sunt prea mândru de ce-am făcut.

– Nici eu.

Rin aruncă ciocanul jos și, atunci când el îi întâlni privirea, ea nu părea furioasă. Ci tristă. Ba chiar vinovată. Koll începea să creadă că asta ar putea însemna că îl va ierta.

– M-am culcat cu altcineva.

Avu nevoie de câteva clipe ca să priceapă, iar când reuși, își dori să nu fi reușit. Pumnul i se strânse cu putere pe brățara elfilor din buzunar.

– Tu... Cu cine?

– Ce mai contează? Nu e vorba de el aici.

Rămase așa, privind-o, simțindu-se furios dintr-odată. Prins la înghesuială. Păcălit. Știa că n-are niciun drept să se simtă așa, iar asta îl făcea să se simtă și mai rău.

– Crezi că îmi doresc să aud asta?

Ea îl privi lung, prinsă între vină și furie.

– Sper că urăști să auzi asta.

– De aceea ai făcut-o?

Și furia învinse.

– Am făcut-o pentru că aveam nevoie de tine, ticălos egoist ce ești! se răsti ea. Nu totul se învârte în jurul tău sau al talentelor tale speciale ori al marilor tale alegeri și al afurisitului tău de viitor.

Se împunse cu degetul în piept, din ce în ce mai furioasă.

– *Eu* am avut nevoie de ceva și tu ai ales să pleci în altă parte! adăugă întorcându-se cu spatele la el. Nimeni n-o să se plângă dacă alegi să pleci din nou.

Bubuitul ciocanului îl urmări tot drumul înapoi pe scări. Înapoi în curtea Fortăreței lui Bail, înapoi la război și la fumul scos de focul ce mistuia morții.

Săpături

Pe Raith îl durea spatele și îl ustura pe gât, iar mâinile, una ruptă cu mult timp în urmă și cealaltă proaspăt arsă, îl înțepau fiecare în felul ei atunci când muncea. Săpase deja echivalentul a zece morminte în noroi și tot nu dăduse de Rakki, însă continua să sape.

Întotdeauna se frământase gândindu-se la ce-ar fi făcut fratele său fără el. Însă nu se gândise niciodată ce s-ar fi făcut el fără fratele său. Poate că, în cele din urmă, nu el fusese cel mai puternic.

Mișcarea lopeții în sus și în jos, sunetul înfundat al lamei înfipte în solul moale și movilele de pământ ce creșteau de-o parte și de alta îl împiedicau să se gândească la altceva.

– Cauți comori?

O siluetă înaltă și umbrită de lumina Soarelui Mamă stătea pe marginea gropii cu mâinile proptite în șolduri, în timp ce pe partea nerasă a capului îi sclipea aurul și argintul. Ultima persoană peste care și-ar fi dorit s-o întâlnească aici. Însă așa rămâi mereu, doar cu speranțele.

– Sap după trupul fratelui meu.

– Ce importanță mai are?

– Are importanță pentru mine.

Aruncă pământul în așa fel încât îi căzu femeii pe cizme, însă Thorn Bathu nu era omul pe care să-l deranjeze un pic de murdărie.

– N-ai să-l mai găsești niciodată. Și, chiar dacă ai să-l găsești, după aia ce urmează?

– O să-i fac un rug așa cum se cuvine, o să-l ard așa cum se cuvine și o să-i ofer o înmormântare așa cum se cuvine.

– Regina Skara se gândea că ar trebui să-l îngroape pe Yilling cel Strălucitor așa cum se cuvine. Spune că trebuie să fii generos cu dușmanii tăi.

– Și?

– I-am rupt sabia în două și i-am îngropat-o. Apoi i-am tăiat stârvul în bucăți și l-am lăsat corbilor să-l mănânce. Eu zic că și așa am fost mai generoasă cu el decât ar fi meritat.

Raith înghiți în sec.

– Încerc să nu mă gândesc la ce merită oamenii și ce nu.

– Morții nu mai pot fi ajutați în niciun fel, băiete.

Thorn își apăsă o nară cu un deget și își suflă nasul prin cealaltă pe grămada de pământ aruncată de Raith din groapă.

– Tot ce poți face e să te răzbuni pe cei rămași în viață. De dimineață voi porni spre Skekenhouse. Voi încerca să-l fac pe Marele Rege să plătească pentru soțul meu.

– Care va fi prețul?

– Pentru început, capul său! mârâi ea aruncând stropi de scuipat printre buzele strâmbate de furie.

Ca să fie sincer, furia ei îl cam înfricoșa. Și, ca să fie și mai sincer, îl și întărâta un pic.

Îi aducea aminte de sine însuși. Îi aducea aminte de vremuri mai puțin complicate, când știa cine este. Când știa cine-i sunt dușmanii și când nu-și dorea decât să-i ucidă cât mai repede.

– M-am gândit că vrei să vii cu mine, zise Thorn.

– Nu credeam că mă placi prea mult.

– Cred că ești un ticălos nenorocit, spuse ea lovind cu piciorul o piatră, care se rostogoli înapoi în groapă. Și exact un bărbat de felul ăsta caut.

Raith își trecu limba peste buze, căci simțea vechea flacără aprinzându-se în el, de parcă Thorn ar fi fost bucata de cremene, iar el, iasca gata să ia foc.

Femeia avea dreptate. Rakki era mort și nici tot săpatul din lume nu l-ar mai fi putut ajuta.

Așa că înfipse cu sete lopata în pământ.

– Vin cu tine.

Skara era schimbată. Sau poate că se schimbase puțin câte puțin, iar el nu-și dăduse seama decât acum.

Renunțase la armură și nu mai semăna la fel de mult cu Ashenleer, care se înălța în spatele ei. Însă tot mai purta acel pumnal lung la centură și acea brățară cu piatră roșie pe care o purtase odată în bătălie și Bail Constructorul. Încă mai avea sabia făcută de Rin, dar, în locul lui Raith, o ținea un băiat îngenuncheat în fața ei, un băiat rămas fără familie și gospodărie după un incendiu.

O regină, ce mai, având alături sfătuitori de seamă. Jenner cel Albastru încă nu-și pierduse de tot înfățișarea de pirat, însă își scurtase părul încâlcit, își tăiase barba foarte scurt și își petrecuse în jurul umerilor o haină de blană scumpă, peste care își atârnase un lanț de aur. Owd se mai îngrășase un pic și căpătase ceva mai multă încredere de când scăpase de sub tutela Mamei Scaer, iar acum se uita dezaprobator cum Raith își târșâia picioarele prin camera de audiențe, cu coiful furat strâns la subraț.

Skara îl privi de sus în jos, cu bărbia ridicată și cu umerii trași în spate, astfel încât gâtul îi părea lung de o milă, simțindu-se perfect în enormul jilț al lui Bail și părând la fel de în largul ei ca Regina Laithlin. Oare era aceeași fată cu care împărțise patul cu doar câteva nopți în urmă? Ale cărei degete se plimbaseră pe cicatricele de pe spatele său? Ale cărei șoapte îi mângâiaseră urechea? Acum totul i se părea un vis îndepărtat. Sau poate că asta și fusese.

Reuși să se încline stângaci. Se simțea ca un prost, dar ce altceva ar fi putut face?

– M-am, ăăă, gândit…

– *Regina mea* ar fi un început mult mai potrivit, spuse Mama Owd, iar Skara nu se osteni s-o facă să tacă.

Raith tresări.

– Regina mea... mi s-a oferit un loc în rândul oamenilor lui Thorn Bathu. Ca să lansăm un atac asupra Skekenhouse-ului.

– Ai de gând să accepți? întrebă Jenner ridicându-și sprâncenele dese.

Raith se strădui să întâlnească privirea Skarei. De parcă ar fi încercat să rămână doar ei doi, singuri. Bărbat și femeie, nu ucigaș și regină.

– Dacă te poți lipsi de mine.

I se păru că vede o umbră de durere în ochii ei. Sau poate că doar își dorea să o vadă. Oricum ar fi fost, vocea ei rămase la fel de egală ca suprafața sticlei netede.

– Ești vansterman. Nu mi-ai făcut mie niciun jurământ. Ești liber să pleci.

– Trebuie să plec, spuse Raith. Pentru fratele meu.

El chiar simțea o durere în piept, căci sperase din toată inima că ea îi va spune: *Nu, rămâi, am nevoie de tine, te iubesc!*

Însă Skara doar încuviință din cap.

– Atunci îți mulțumesc pentru loialitatea pe care mi-ai arătat-o.

Raith nu se putu abține să nu tresară, surprins. Loialitate, asta fusese tot ce-i oferise. La fel ca orice câine.

– O să ți se simtă lipsa foarte mult.

Încercă să zărească un semn mic pe chipul ei cum că îi va simți lipsa, dar chipul ei era ca o mască. El aruncă o privire peste umăr și văzu așteptând o mesageră din partea Prințului Kalyivului, o femeie ce își frământa nervoasă căciula de blană în mâini, nerăbdătoare să-i vină rândul.

Mama Owd îl privea încruntată și severă.

– Mai ai și altceva de adăugat?

Fără îndoială că ea pricepuse ce se întâmplase între el și regină și acum era mai mult decât dornică să-l vadă plecând. Iar Raith nici nu putea s-o învinuiască.

Îi căzură umerii când se întoarse să plece. Se simțea de parcă se umflase prea mult în pene. Înainte, singurul lucru care-l făcea să meargă mai departe era ocazia de a-l pocni pe câte unul. Skara îi arătase o imagine scurtă a ceva mai bun, iar el o dăduse la schimb pentru o răzbunare pe care nici măcar nu și-o dorea.

Jenner cel Albastru îl prinse din urmă chiar când să iasă pe ușă.

– Fă ce ai de făcut. Dar să știi că întotdeauna va fi loc și pentru tine aici.

Raith nu era la fel de sigur.

– Ia zi-mi, bătrâne... dacă ai făcut lucruri rele... asta te face și pe tine rău?

Jenner clipi des când îl auzi.

– Mi-aș dori să am toate răspunsurile, băiete. Tot ce știu e că nu poți schimba trecutul. Poți doar să-ți croiești un viitor mai bun.

– Așa-i, cred.

Raith își dorea să-l îmbrățișeze de rămas-bun pe bătrânul pirat, însă lanțul acela mare îi dădea un aer intimidant. Așa că se mărgini doar să rânjească stingher, cu ochii la propriile cizme murdare de pământ, după care își luă picioarele la spinare.

Minte și suflet

Aerul dimineții era rece și clar, făcând ca răsuflările Skarei, ale lui Laithlin și ale lui Druin, alături de care se aflau adunați gărzile lor și sclavii, să se ridice ușor într-un nor de abur când priveau în josul rampei ce ducea spre golf.

Regele Uthil se transformase în scrum și Regele Druin era prea tânăr pentru această sarcină, așa că cel care trebuia să le conducă flota către Skekenhouse pentru a se răfui cu Marele Rege era nimeni altul decât Părintele Yarvi. Faptul că trebuia să-l servească pe Tatăl Pace nu însemna neapărat că nu poate îndeplini rolul impus de Mama Război în această dimineață, iar la asta se descurca la fel de bine ca orice alt războinic.

Pe măsură ce se ridica semeț deasupra zidurilor Fortăreței lui Bail, Soarele Mamă începea să arunce umbre lungi în spatele galioanelor de la provele aliniate precum capetele cailor la o paradă, în timp ce vâslașii așteptau pregătiți și calmi să treacă la treabă. Părintele Yarvi îi făcu ursuz cu mâna Reginei Laithlin pentru ultima oară, după care strigătul său puternic răsună în golful liniștit și cele câteva sute de oameni se puseră în mișcare în același timp, urnind corăbiile din loc.

– S-ar părea că Părintele Yarvi a devenit noul nostru conducător, spuse Skara.

– Războiul are darul de-a scoate lucruri noi la iveală din oameni.

Laithlin privea corăbiile Gettlandului alunecând pe apă, două câte două, iar din glasul ei răzbătea clar mândria.

– Unii știu doar să se împăuneze, iar alții ezită când trebuie să treacă la fapte. Dar am știut mereu că Yarvi are multă hotărâre în el. Însă a ta m-a surprins cel mai mult.

– A mea?

– Nu tu ai rezistat în fața oștii fără de număr a Marelui Rege? Te-ai schimbat foarte mult, verișoară, de la fata cu ochi umezi și plină de teamă care-a sosit cu multă vreme în urmă în palatul meu.

– Cu toții ne-am schimbat, murmură Skara.

O văzu pe Thorn Bathu stând încruntată la prova corabiei sale, cu o cizmă proptită pe parapetul din lemn, de parcă voia să ajungă mai repede la Skekenhouse. Corabia îi aparținuse unuia dintre Companionii lui Yilling cel Strălucitor și avusese un berbec din aur drept galion, însă Thorn îl înnegrise cu funingine pentru a se potrivi cu dispoziția ei și, dacă te aflai de partea Marelui Rege, pentru a se potrivi și cu reputația ei. Privirea Skarei se îndreptă spre echipajul așezat pe cufere, bărbați cu înfățișări periculoase, dornici de răzbunare, și se tot plimbă de la unul la altul până când zări un cap alb ridicându-se când bărbatul cu pricina trase de vâslă, ceea ce-o făcu să-și mute repede privirea în altă parte.

Ieri, în Sala lui Bail, își dorise să-i ceară să rămână. Să-i poruncească să rămână. Deschisese gura pentru a-i spune, însă, în ultimul moment, renunțase la el. Fusese nevoită să renunțe la el. Și nici măcar nu fusese în stare să-și ia la revedere așa cum trebuia de la el, pentru că nu s-ar fi cuvenit din partea ei.

Nu era sigură dacă ceea ce simțea ea se numea dragoste. Nu semăna cu acel sentiment despre care cântau barzii. Însă, orice ar fi fost, era mult prea periculos să-l știe dincolo de ușa ei, zi și noapte. Căci astfel ar fi trebuit să fie puternică în fiecare clipă și, mai devreme sau mai târziu, și-ar fi arătat slăbiciunea. Pe când așa, trebuise să se arate puternică doar o singură dată.

O duruse să-l îndepărteze de ea. O duruse și mai tare când văzuse cât de adânc îl rănise pe el. Însă Mama Kyre îi spusese mereu că rănile sufletești fac parte din viața oricărui om. Tot ce trebuie să faci este să le reziști și să

mergi mai departe. Trebuia să aibă grijă de oamenii și de pământul ei, avea datoria să se gândească la ei. Faptul că se culcase cu el fusese un lucru prostesc. Egoist. O greșeală de neiertat, iar ea nu-și mai putea permite să mai comită încă una.

Jenner cel Albastru încuviință din cap spre Skara de pe puntea de comandă a *Câinelui Negru*, iar ea ridică mâna în semn de salut, făcându-i pe toți throvenlanderii din echipajul să aclame încântați. Oamenii năvăliseră de-a dreptul în Fortăreața lui Bail după ce alianța lor ieșise victorioasă, pentru a îngenunchea în fața ei și a-i jura credință veșnică și, deși corăbiile fuseseră capturate din flota Marelui Rege, războinicii erau ai ei.

– Probabil că ai deja douăzeci de echipaje care să te aclame, spuse Laithlin.

– Douăzeci și două, spuse Skara în timp ce privea cum corăbiile sale le urmau în golf pe ale gettlanderilor.

– Și nu-i o forță de ignorat.

– Când am venit la tine nu aveam nimic. N-am să uit niciodată cât îți datorez.

Dorind să facă un alt gest, Skara își chemă sclava la ea.

– Ar trebui să-ți iei înapoi sclava pe care mi-ai împrumutat-o…

– Te-a nemulțumit cu ceva?

Skara zări teama din ochii fetei.

– Nu. Nu, doar că..

– Păstreaz-o, zise Laithlin făcându-i semn sclavei că poate să plece. E un dar. Primul dintre multe altele. La urma urmei, curând vei fi Marea Regină ce va domni peste întreaga Mare Sfărâmată.

Skara rămase holbându-se la ea.

– Cum?

– Dacă vântul va bate așa cum trebuie și sorții ne vor surâde, nu peste mult timp Bunica Wexen se va prăbuși din înaltul Turnului Preoteselor. Preoții Zeiței Unice vor fi goniți înapoi în sud. Marele Rege va cădea. Nu te-ai gândit deloc cine îi va lua locul?

– Am fost cam ocupată să scap cu viață de-aici.

Laithlin pufni de parcă acest lucru ar fi fost mult prea neînsemnat ca să te abată de la preluarea frâielor puterii. Ori poate chiar așa era.

– Cel Care Frânge Săbiile este cel mai faimos războinic rămas în viață. Singurul rege care n-a fost niciodată înfrânt în vreo luptă sau în vreun duel.

Arătă cu capul înspre cheiuri, iar Skara îl văzu urcând cu pași mari rampa spre ele, în timp ce oamenii se împrăștiau din calea lui ca porumbeii.

– Grom-gil-Gorm va deveni Marele Rege. Iar tu vei fi soția lui.

Skara își duse o mână la stomacul ce începea să se strângă.

– De-abia dacă mă simt pregătită să fiu regina Throvenlandului.

– E vreodată cineva cu adevărat pregătit? Eu am devenit regină la vârsta de cincisprezece ani. Fiul meu e rege la doar doi ani.

– Mă chinuie, scânci Druin, smulgându-și Cercul Regelui de pe cap.

– Deja îi simte greutatea, murmură Laithlin potrivindu-i-o din nou cu blândețe pe capul acoperit de păr blond și ciufulit. Am îngropat deja doi soți. Căsătoriile mele au început cu ceea ce era mai bine pentru Gettland, însă mi-au oferit și doi fii. Și, aproape fără să-ți dai seama, respectul poate crește. Apoi începi să-l apreciezi. Iar în cele din urmă, ajunge să-ți placă.

Glasul lui Laithlin păru să se frângă dintr-odată.

– Aproape... fără să-ți dai seama.

Skara nu mai zise nimic. Să fie Marea Regină și să poarte cheia ce desfăcea întreaga Mare Sfărâmată. Să nu mai îngenuncheze niciodată, în fața

nimănui. Să fie privită ca un exemplu de către toate națiunile de pe pământ. Ea, o fată ce de-abia împlinise optsprezece ani, care de-abia dacă era în stare să-și facă propriul stomac să-i dea ascultare. Încercă să-și potolească intestinele când Cel Care Frânge Săbiile se opri în fața lor. Să vomite pe cizmele viitorului său soț n-ar fi fost un semn de bun augur.

– Regină Laithlin, spuse el înclinându-se stânjenit. Regină Skara... aș dori să schimbăm câteva cuvinte înainte de-a porni spre Skekenhouse. Ne vom...

Arătă cu capul înspre corăbiile gata de plecare, făcându-și totodată de lucru cu mânerele pumnalelor ascuțite prinse la centură.

– Căsători în curând? termină Skara în locul lui.

Știuse dintotdeauna că nu va putea să-și aleagă singură soțul, însă, pe când era doar o fetiță, îi plăcea să-și imagineze că, atunci când îl va vedea pe prințul ales, mintea și sufletul ei vor cădea amândouă de acord că e alegerea potrivită. Iar acum își dădea seama cât de naivă fusese. Mintea îi spunea că Gorm este alegerea potrivită. Așa că inima urma să accepte această stare de fapt.

– Iartă-mă, spuse el, dacă vorbele despre dragoste sună aiurea în gura mea. Mereu m-am priceput mai bine la luptă.

– Ăsta nu-i un secret.

Ciudat cum nervozitatea o făcea să se simtă mai calmă.

– De lanțul tău nu atârnă cheile a zeci de domnițe cucerite de farmecul tău.

– Nu, și nici de cel al soției mele nu va atârna.

Cel Care Frânge Săbiile ținea în mână un lanț ce reflecta lumina aurie și argintie aruncată de soarele care încă nu urcase prea mult pe cer.

– Pietrele prețioase din mânerele săbiilor lui Yilling cel Strălucitor și ale Companionilor săi, zise el în timp ce le ridica deasupra capului Skarei. Ai spus că te vei răzbuna pe ucigașii bunicului tău, zise el așezându-i lanțul pe

blana din jurul umerilor. Așa că meriți să le porți cu mândrie, la fel ca și mine.

Skara privea clipind des, nevenindu-i să creadă, nestemata strălucitoare de la jumătatea lanțului, un diamant de mărimea unei ghinde prins într-o gheară din aur. Îl știa prea bine. Îl văzuse în fiecare noapte în vis. Scânteiase reflectând flăcările focului, prins de mânerul sabiei lui Yilling cel Strălucitor, atunci când îi ucisese pe Mama Kyre și pe Regele Fynn.

Simți un fior de dezgust, apoi vru să smulgă lanțul de la gât și să-l azvârle în apele mării odată cu amintirile acelei nopți oribile. Însă, la bine și la rău, făcea parte din ea și nici nu putea să refuze un asemenea dar. Își îndreptă spatele, apoi se întrebă dacă nu cumva chiar începea să-i facă plăcere greutatea acestui lanț atârnat la gât.

Pentru ea, arăta liniștitor. Trecuse prin foc și, la fel ca oțelul de calitate, ieșise mai puternică.

Pentru alții, arăta ca o amenințare. Indiferent de faima pe care o ai, fă-ți un dușman din această femeie și vei sfârși ca o grămăjoară de metal prinsă de lanțul ei.

– Un dar potrivit pentru Marea Regină a Mării Sfărâmate, rosti ea apăsându-și-l pe piept.

– Voiam să te odihnești și să te gândești din moment ce... poate că nu sunt chiar bărbatul la care ai visat. Voiam să-ți spun că doresc să-ți fiu un soț potrivit. Să țin cont de părerea ta când vine vorba de bani și de cheie. Să-ți ofer fii.

Skara înghiți în sec când auzi ultima parte, însă asta se și cuvenea să se spună într-o astfel de situație, iar Mama Kyre n-ar fi iertat-o dacă n-ar fi oferit un răspuns pe măsură.

– Iar eu doresc la rândul meu să-ți fiu o soție credincioasă. Să țin cont de părerea ta când vine vorba de plug și de sabie. Și să-ți ofer fiice.

Pe fața boțită a lui Gorm apăru un rânjet bizar.

– Sper din toată inima.

Îi aruncă o privire lui Druin, care se uita stăruitor în sus, la el.

– Oameni micuți la picioarele tale, cărora să le poți oferi un viitor mai bun. Ce bine sună asta!

Skara încercă să nu-și lase îndoielile să iasă la iveală, străduindu-se să afișeze un zâmbet de învingătoare, plin de hotărâre.

– Ne vom croi drum împreună, mână în mână.

Și-i întinse mâna spre a-i fi strânsă.

Părea mică, albă și netedă în palma lui mare și bătătorită. Părea o mână de copil. Însă strânsoarea ei era mai puternică, în timp ce mâna lui tremura.

– Nu mă îndoiesc că voi fi o soție la fel de bună pe cât ești tu un luptător, spuse ea așezându-și cealaltă mână sub a lui pentru a-l liniști.

– Vom fi la fel de redutabili împreună precum Marea Mamă și Tatăl Pământ.

Se lumină la față, pășind pe un teren ceva mai cunoscut.

– Și voi începe prin a-ți aduce ca dar de nuntă capul Marelui Rege!

Skara tresări auzindu-l.

– Aș prefera pacea.

– Pacea vine atunci când ți-ai ucis toți dușmanii, regina mea.

Gorm își smulse mâna din strânsoare, se înclină din nou și se îndreptă cu pași mari spre corabia sa.

– Dacă lanțul acela de la gâtul lui l-a învățat ceva, murmură Laithlin, atunci acel lucru e că întotdeauna vor urma și mai mulți dușmani.

Câmpul de bătălie al preoților

– Crezi că ai atât de mult timp la dispoziție, spuse Skifr privind fix flăcările. Atât de multe premii de câștigat, atât de multe recolte de adunat. Fii atent la vorbele mele, porumbelule, înainte să-ți dai seama, viitorul tău glorios s-a transformat într-un șir de povești răsuflate și în fața ta n-a mai rămas decât țărâna.

Koll oftă. Lumina aruncată de flăcări pe chipul lui Skifr îi amintea de lumina focului din fierăria lui Rin, ceea ce îl ducea cu gândul la ultima lor întâlnire, care-l umpluse de amărăciune. Două femei cum nu se poate mai diferite, însă, atunci când te afli în cea mai neagră dispoziție, totul conspiră pentru a scoate la iveală o amintire tare neplăcută.

– Vrei un pic de ceai? se aventură el, încercând și eșuând să pară nepăsător în timp ce lua oala de pe foc. Poate că lucrurile nu vor mai părea la fel întunecate după asta.

– Înhață viața cu ambele mâini! îl repezi Skifr, făcându-l pe Koll să sară în sus și aproape să-și verse oala în poală. Bucură-te de ceea ce ai. Puterea, averea, gloria, toate sunt niște iluzii! Sunt la fel ca briza, imposibil de apucat ferm în mâini. Nu există nicio destinație finală. Orice cale duce către Ultima Poartă. Te poți desfăta cu scânteile pe care le împrăștie ceilalți, zise ea ghemuindu-se în mantia ei zdrențuită. Căci doar ele luminează întunecimea timpului.

Koll trânti oala la loc, făcând ceaiul să dea peste margini și să cadă în foc sfârâind.

– Chiar nu vrei niște ceai?

O lăsă pe Skifr singură cu întunecimile ei și, luându-le pe ale sale cu sine, ieși dintre ruine și porni în sus pe deal, privind cu atenție Skekenhouse-ul, reședința Marelui Rege.

Turnul Preoteselor se înălța chiar în centru, piatră și sticlă perfectă așezată de elfi până la înălțimi amețitoare, retezată apoi de Sfărâmarea Zeiței, peste care se ridica apoi un șir de ziduri, de turnuri, de domuri și de acoperișuri acoperind rana ca o coajă hidoasă. Niște pete întunecate se roteau în jurul turnulețelor construite la o înălțime impresionantă. Porumbei, probabil, la fel cu cei de care obișnuia să aibă grijă Koll și care aduceau mesaje pline de spaimă de la preotesele împrăștiate prin toată lumea. Sau șoimi trimiși de Bunica Wexen să ducă ultimele sale porunci disperate.

Impunătorul templu nou, clădit de Marele Rege în onoarea Zeiței Unice, se ghemuia la umbra turnului elfilor, o construcție hidoasă, în ciuda eforturile celor care-o ridicaseră, înconjurată și acum de schele după mai bine de zece ani de la începerea lucrărilor, cu căpriorii de lemn încă dezgoliți precum coastele unui cadavru de mult intrat în putrefacție. Regele voise să arate că și oamenii puteau înălța clădiri impunătoare, însă nu reușise decât să dovedească încă o dată cât de nevolnice le erau eforturile pe lângă relicvele lăsate de elfi.

Acoperișuri se întindeau în jurul turnului și al templului în toate direcțiile, un labirint de străzi înguste șerpuind printre clădiri din piatră sau din lemn ori din nuiele și blănuri de animale. În afara lor, se înșirau faimoasele ziduri ale elfilor. Mile întregi de ziduri. Prăbușite pe alocuri, întărite de bastioane de-ale oamenilor, cu parapeți construiți tot de oameni. Zdravene, totuși. Foarte zdravene.

– Trebuie să trecem de ziduri, mârâia Thorn, în timp ce la mână îi sclipea roșie brățara elfilor, căci privea lacomă orașul ca un lup înfometat un coteț plin cu găini. Koll n-ar fi fost deloc surprins dacă ar fi și salivat, atât era ea de lacomă după răzbunare.

– Fără discuție, spuse Mama Scaer, care privea la rândul ei orașul, ținându-și pleoapele abia întredeschise, ca de obicei. Dar întrebarea este: cum?

– Încă mai avem armele elfilor. Eu zic că am putea să spargem carapacea Bunicii Wexen, apoi s-o smulgem dintre dărâmături.

– Chiar și cu ajutorul acestor arme ale elfilor, tot e nevoie de timp ca să dărâmăm zidurile, spuse Părintele Yarvi. Cine știe ce planuri ar putea coace până atunci Bunica Wexen, stând la adăpost?

– Am putea trage cu săgeți de foc peste ele, sugeră Rulf mângâindu-și cu drag marele arc din corn negru. Armele oamenilor ar trebui să facă o treabă la fel de bună și destul de repede vom avea o pălălaie de toată frumusețea.

– Acum ăsta e orașul meu, spuse Părintele Yarvi. N-am de gând să-l văd transformat într-un morman de cenușă.

– Orașul *tău?* îl întrebă zeflemitor Mama Scaer.

– Desigur.

Yarvi își luă privirea de la Skekenhouse și și-o aținti calm asupra ei.

– La urma urmei, eu voi fi Bunicul Preoteselor.

Scaer pufni, nevenindu-i să-și creadă urechilor.

– Chiar vei fi?

– Dacă Vansterlandul va obține tronul Marelui Rege și Throvenlandul, cheia Marii Regine, mi se pare corect ca Gettlandul să obțină Turnul Preoteselor.

Mama Scaer își îngustă și mai mult privirea, prinsă stânjenitor la mijloc, între suspiciune la gândul ascensiunii lui Yarvi și ambiție la gândul că Gorm va urca pe tron.

– Va trebui să avem o discuție serioasă despre asta.

– Oare niște oameni aflați în asemenea poziții ca noi chiar trebuie să discute despre ce este deja evident? Oare chiar trebuie să stăm și să cercetăm faptul că Soarele Mamă îi urmează pe cer Tatălui Lună?

– Doar proștii se contrazic asupra unui lucru pe care încă nu-l posedă, murmură Koll.

El părea singurul preot care încearcă să niveleze calea pentru Tatăl Pace și nici măcar nu-și depusese jurământul.

Rulf își agăță degetul mare de centura jerpelită de care avea prinsă sabia.

– Timp de săptămâni întregi au stat și ne-au asediat zidurile. Acum stăm noi în afara zidurilor lor și-i asediem.

– Yilling cel Strălucitor a făcut greșeala de-a încerca să se cațăre pe ele sau să sape pe sub ele, zise Yarvi.

– Și ce altceva ar fi trebuit să facă? se răsti Thorn.

Koll știa deja răspunsul, chiar dacă nu-i plăcea deloc.

– Să vorbească prin ele.

– Exact.

Părintele Yarvi își luă toiagul și începu să urce încet pe deal.

– Războinicii pot rămâne aici. Acum vă aflați pe câmpul de bătălie al preoților.

– Câtă vreme ne putem găsi răzbunarea acolo! mormăi Thorn în spatele lui.

Yarvi se întoarse, cu un rânjet ce-i dezveli dinți:

– Oh, vom găsi destulă răzbunare pentru toată lumea, Thorn Bathu. Am jurat.

Drumul din fața porților Skekenhouse-ului fusese transformat într-o mlaștină dezgustătoare, înțesată de gunoaie, corturi sfâșiate, mobilier dezmembrat și animale moarte. Măruntișurile cu care mulțimile de oameni încercaseră să pătrundă în Skekenhouse, în căutarea siguranței oferite de

oraș. Sau poate erau ale celor care încercaseră s-o ștargă cât mai repede de acolo. Un pariu riscant, în orice caz. Atunci când Mama Război își deschide aripile, nu mai există niciun loc sigur.

Lui Koll parcă i se înțepenise o piatră în gât. Nu se simțise atât de speriat nici când se apropiase de Strokom. Se tot înghesuia lângă Rulf și scutul său, ascunzându-și capul între umeri și privind impunătoarele ziduri ale elfilor din fața lor, în vârful cărora fluturau stindardele Marelui Rege și ale Zeiței Unice.

– Nu tu ești cel care s-a cățărat pe meterezele Fortăreței lui Bail de unul singur pe o vreme câinoasă? mormăi cârmaciul în colțul gurii.

– Ba da, și am tras o sperietură pe măsură.

– Nebunii și proștii nu se tem de nimic. Eroii se tem și înfruntă pericolele, orice-ar fi.

– Nu s-ar putea să nu mă număr nici printre unii, nici printre alții și să plec acasă? murmură Koll.

– Nu mai există cale de întoarcere, se repezi Mama Scaer privindu-l peste umăr și potrivindu-și pe sub haină arma elfilor.

– Nu te teme, prietene.

Dosduvoi mai ridică puțin parul în vârful căruia era prins galionul de la prova *Vântului din Sud*.

– Avem porumbelul preotului care să ne protejeze de săgeți.

– O sculptură frumoasă, zise Koll, care tresări atunci când văzu o mișcare sus, pe parapet, deși cred că-i un pic cam îngustă pentru a ne feri de săgeți.

– Scopul porumbelului preotului, șuieră Părintele Yarvi peste umăr, este să-i oprească pe arcași să tragă. Acum, liniștește-te!

– Stați pe loc! se auzi o poruncă dată pe un ton ascuțit, care-i făcu să se oprească brusc. Trei duzini de arcuri sunt gata să tragă în voi!

Părintele Yarvi își umflă pieptul ca pentru a oferi o țintă cât mai generoasă săgeților, deși Koll observă că-și ținea toiagul de metal strâns în mâna sănătoasă.

– Lăsați armele deoparte!

Glasul lui n-ar fi sunat mai poruncitor nici dacă Yarvi s-ar fi aflat sus, pe ziduri.

– Suntem preoți, veniți să discutăm în numele Tatălui Pace!

– Aveți oameni înarmați cu voi!

– Vom vorbi și în numele Mamei Război, dacă trebuie, bubuind cu glas de tunet, zise Părintele Yarvi arătând spre oamenii răspândiți în jurul câmpurilor mlăștinoase care înconjurau orașul. Războinicii Gettlandului și ai Vansterlandului v-au împresurat zidurile. Însuși Cel Care Care Frânge Săbiile se apropie pe mare. Și, pe dealul din spatele nostru, vrăjitoarea Skifr ne pândește pe toți. Cea a cărei magie a îngenuncheat oastea Marelui Rege. Nu așteaptă decât porunca mea. Așa că trebuie să vă predați și vom face pace, adăugă Yarvi, după care își lăsă brațele să cadă. Însă, dacă nu vă supuneți, veți păți ce a pățit și Yilling cel Strălucitor.

De data aceasta, glasul de pe ziduri sună mai șovăielnic.

– Ești Părintele Yarvi.

– Într-adevăr, eu sunt, iar alături de mine o am pe Mama Scaer a Vansterlandului.

– Numele meu este Utnir. Am fost ales să vorbesc în numele celor din Skekenhouse.

– Bine te-am găsit, Utnir! Sper că împreună vom putea salva câteva vieți. Unde e Bunica Wexen?

– S-a încuiat în Turnul Preoteselor.

– Și Marele Rege?

– Nu l-am mai văzut de când am auzit vestea înfrângerii de la Fortăreața lui Bail.

– Fiecare victorie reprezintă o înfrângere pentru altcineva, murmură Koll.

– Așa cum fiecare erou reprezintă un răufăcător pentru altcineva, zise Rulf.

– Conducătorii voștri v-au lăsat de izbeliște! strigă Mama Scaer.

– Așa că ar fi cel mai bine să faceți și voi la fel, adăugă Părintele Yarvi, înainte să-i tragă după ei prin Ultima Poartă pe toți cei care se adăpostesc în Skekenhouse.

Urmă o pauză, probabil o scurtă discuție între cei de pe ziduri, în timp ce briza rece șuieră dintr-odată și făcu stindardele imense să fluture lovindu-se de piatra elfilor.

– Se zvonește că ați făcut o alianță cu shendii, glăsui Utnir.

– Așa este. Sunt un vechi prieten al marii lor preotese, Svidur. Dacă vă împotriviți, îi voi oferi ei orașul pe tavă, iar când orașul va cădea, toți cei dinăuntru vor fi măcelăriți sau făcuți sclavi.

– Noi n-am luat parte la război! Nu noi suntem vrăjmașii voștri!

– Atunci, dovediți că ne sunteți prieteni și fiți părtași la pace.

– Am auzit că i-ai spus vorbe frumoase și lui Yilling cel Strălucitor. De ce ne-am încredere în tine?

– Yilling cel Strălucitor a fost un câine turbat, care venera Moartea. I-a omorât pe Regele Fynn și pe preoteasa lui. A ars femei și copii în Thorlby. N-am să vărs nicio lacrimă din cauza morții sale și nici nu voi avea vreodată vreun regret.

Părintele Yarvi își ridică mâna schiloadă, glăsuind sigur pe sine și senin:

– Dar eu sunt și preotul care trebuie să se arate de partea Tatălui Pace. Dacă vreți să-l urmați, voi fi alături de voi. Deschideți-ne porțile și jur în fața

Lunii și a Soarelui că mă voi strădui din răsputeri să salvez viețile și avuția oamenilor din Skekenhouse.

După tot sângele vărsat, Koll putea fi în sfârșit mândru că maestrul său făcea din pumn o palmă deschisă. Și mai multe șoapte se auziră de pe ziduri, însă Utnir păru în sfârșit mulțumit. Sau cel puțin mulțumit că nu avea încotro.

– Foarte bine! Vom preda cheile orașului în mâinile oamenilor tăi!

– Istoria vă va mulțumi! răsună strigătul Părintelui Yarvi.

Koll își dădu seama că își ținuse respirația până atunci, așa că lăsă să-i scape un oftat prelung. Mama Scaer scoase un mormăit și își strânse haina în jurul trupului. Dosduvoi se aplecă spre Koll pentru a-i șopti:

– Ți-am spus eu că porumbelul ne va feri de săgeți.

– Cred că pavăza noastră a fost astăzi cuvântul Părintelui Yarvi, îi răspunse el.

Preotul însuși îl trăgea pe Rulf aproape pentru a-l îmbrățișa.

– Adună-ți cei mai de soi oameni și preia controlul asupra porților.

– Nu mi-au rămas mulți rămași, zise Rulf. Câțiva dintre cei care au navigat cu noi pe *Vântul din Sud* s-au îmbolnăvit.

– Cei care ai vâslit spre Strokom? murmură Koll.

Părintele Yarvi îl ignoră.

– Folosește-i pe cei care poți și ai grijă ca apărătorii să fie dezarmați. Vreau să fie păstrată disciplina și toți cei din oraș să fie tratați corect.

– Da, Părinte Yarvi, spuse bătrânul cârmaci, după care se răsuci pentru a-și îndemna oamenii să înainteze.

– Apoi predă orașul în mâinile shendilor.

Rulf făcu ochii mari.

– Ești sigur?

– Cer răzbunare pentru toate atacurile Marelui Rege asupra lor. I-am dat cuvântul lui Svidur că va fi prima în oraș. Cu condiția însă ca și Thorn Bathu și Grom-gil-Gorm să obțină o bucată din el. Ăsta-i răul cel mai mic.

– Ai făcut un jurământ, murmură Koll în timp ce Rulf se îndepărta pentru a împărți porunci clătinând din capu-i chel.

– Am făcut un jurământ că mă voi strădui din răsputeri. Dar nu pot face nimic.

– Dar toți acești oameni…

Yarvi îl prinse pe Koll de cămașă cu mâna schiloadă.

– Oare toți acești oameni s-au plâns când Yaletoftul a fost incendiat? mârâi el. Sau Thorlby-ul? Atunci când Regele Fynn a fost ucis? Sau Brand? Nu. L-au încurajat pe Yilling cel Strălucitor să continue. Așa că acum lasă-i să plătească pentru toate astea, spuse el netezindu-i cu blândețe cămașa lui Koll și dându-i drumul. Adu-ți aminte: puterea înseamnă să-ți ții totdeauna un umăr în umbră.

Capătul funiei

Poate că Părintele Yarvi ceruse să nu se dea foc la nimic, însă undeva ardea ceva.

Fumul părea o pâclă îndepărtată ce transforma lumina zilei într-un crepuscul noroios pe străzile Skekenhouse-ului. Îi ardea gâtlejul lui Raith. Fiecare răsuflare devenea un adevărat calvar. Siluete neclare se mișcau prin întuneric. Oameni alergând. Jefuitori sau jefuiți, cine știe.

Ciudat cum mirosurile pot face ca amintirile să revină cu o claritate atât de mare. Duhoarea de ars îl purtă pe Raith înapoi, în satul de la granița dintre Vansterland și Gettland. Halleby parcă se numea. Satul pe care-l incendiaseră fără niciun motiv, în care Raith înecase un bărbat în troaca porcilor. În acel moment, i se păruse o mare realizare. Apoi se împăunase cu fapta sa și Grom-gil-Gorm râsese alături de războinicii săi, numindu-l un ticălos însetat de sânge și bucurându-se că are alături un asemenea câine turbat pe care să-l asmută oricând ar avea nevoie.

Acum Raith simțea în gură gustul acru al fricii și inima îi bubuia în pieptul care-l durea, în timp ce palma asudată îi aluneca întruna pe coada de lemn a securii. Tresări la auzul unei încăierării nu departe de el, după care auzi un țipăt ce părea că iese din gâtul unui animal, nu al unui om, apoi se răsuci pentru a privi mai cu atenție prin pâcla deasă.

Poate că ar fi trebuit să-i mulțumească Mamei Război că se află de partea învingătorilor. Nu asta-i repeta mereu fratelui său, când Rakki clătina din cap privind ruinele făcute scrum? Însă dacă exista o parte alături de care să

se afle și el, cu greu își putea imagina că Thorn Bathu și trupa ei de ucigași ar fi putut face parte din ea.

Se alăturase unui grup mult prea violent și lipsit de scrupule, oameni cu ochi strălucitori ca ai vulpilor, alunecoși precum lupii, care nu aveau prea mare grijă de propriile trupuri, dar care se îngrijeau cu mare atenție de propriile arme. Cei mai mulți erau gettlanderi, însă Thorn îi primise cu brațele deschise pe toți cei care doriseră să o urmeze, pe toți cei care aveau motive întemeiate să ia parte la acțiunile sale și care nu se sinchiseau prea tare de ceea ce trebuie să facă pentru a-și atinge scopurile. Raith nici măcar nu le știa numele tuturor. Nu însemnau nimic unul pentru celălalt, doar ura îi unea. Oameni care își pierduseră familiile ori prietenii. Oameni care nu mai aveau pentru ce trăi, care nu mai aveau nimic de pierdut și care nu mai voiau decât să răpească ceea ce li se răpise și lor.

Unii târau oameni afară din case, în timp ce alții se năpusteau înăuntru pentru a distruge cufere și a sfâșia saltele ori a întoarce mobilierul cu susul în jos, pretinzând că fac toate astea doar pentru a căuta averi ascunse, când de fapt ei doreau să distrugă. Victimele nu li se împotriveau mai mult decât ar fi făcut-o oile duse la tăiere. Înainte, acest lucru obișnuia să-l surprindă pe Raith. Ba chiar să-l dezguste. Însă acum înțelegea foarte bine. Căci în el nu mai rămăsese niciun pic din dorința de a lupta.

Oamenii nu se împart doar în eroi și în lași. Sunt ambele lucruri și niciunul, totul depinde de cum stau lucrurile. Depinde de cine stă alături de ei sau de cine le stă împotrivă. Depinde de viața pe care au dus-o. De moartea pe care-o văd cum îi așteaptă.

Stăteau toți înșiruiți pe stradă, în genunchi. Unii erau împinși la pământ. Alții erau îmbrânciți. Alții se alăturau șirului de bunăvoie, îngenunchind supuși. În afară de o palmă sau de un șut acolo unde era cazul pentru a-i face să se urnească, nu existau semne de violență. La urma urmei, un sclav bătut valorează mai puțin decât unul sănătos, iar dacă nu erau suficient de valoroși pentru a fi vânduți, de ce să te mai ostenești cu ei?

Raith închise ochii. O, zei, se simțea sătul de toate. Atât de sătul încât de-abia dacă mai putea sta în picioare. Se gândi la chipul fratelui său, se gândi la chipul Skarei, însă nu și le putu aminti cum trebuie. Singurul chip care-i

venea cu claritate în minte era al femeii aceleia care rămăsese holbându-se la ferma în flăcări, strigându-și copiii pe nume, cu glasul frânt de durerea pierderii lor. Simți că îi dau lacrimile și căscă ochii brusc pentru a le alunga.

Un vansterman cu un cercel din argint în nas trăgea după el o femeie ținând-o de subsuori și râzând întruna, deși râsul îi răsuna forțat, de parcă încerca să se convingă singur că ceea ce făcea el era amuzant.

Thorn Bathu nu părea deloc în stare să râdă. Mușchii îi jucau pe sub pielea rasă a capului, cicatricele i se zăreau palide pe obraji, iar tendoanele îi stăteau încordate la mâna cu care strângea securea.

– Majoritatea celor de aici de-abia dacă merită să fie luați sclavi, zise unul dintre războinici, un gettlander imens cu o falcă strâmbă, în timp ce împingea un bătrân pentru a-l face să îngenuncheze în capătul șirului.

– Și-atunci, ce să facem cu ei? zise altul.

Vocea lui Thorn sună rece și nepăsătoare.

– Eu mă gândesc să-i omorâm.

Una dintre femei începu să suspine și să se roage, până când cineva îi închise gura c-o palmă.

Ăsta era visul oricărui războinic. Să prăduiască un oraș mare. Să poată lua tot ce-i poftește inima. Să pășească țanțoș precum cea mai de seamă persoană din lume pe străzile celor care îți râdeau în față pe timp de pace. Să faci tot ce-ți poftește inima doar pentru că ai o sabie și ești îndeajuns de ticălos s-o folosești.

Raith își simțea ochii umezi. Poate din cauza fumului sau poate din cauză că plângea. Se gândea din nou la acea fermă în flăcări. Se simțea zdrobit, de parcă și el ar fi fost îngropat alături de fratele său și abia mai putea să respire. I se părea că tot ce mai merita a fi salvat în el pierise odată cu Rakki sau rămăsese în urmă, alături de Skara.

Se chinui să-și dezlege cureluşa de la coif, apoi și-l scoase și îl aruncă jos, privindu-l cum se răsucește pe pietrele cubice ale străzii, zăngănind a gol. Se scărpină cu furie în părul lins, de-abia simțind usturimea.

Aruncă o privire pieziță înspre șirul de oameni ce stăteau îngenuncheați în mijlocul străzii. Văzu un băiat cum își strângea pumnul în care adunase o mână de noroi din șanț. Văzu cum o lacrimă cade din vârful nasului unei femei. Auzi cum bătrânul gâfâie speriat.

Cizmele lui Thorn scrâșniră când trecu pe lângă el.

Thorn nu se grăbea. Sau poate că-și făcea doar curaj. Ori poate că-i făcea plăcere să se afle aici. Lăsă să-i alunece ușor coada securii în palma asudată, până când ajunse s-o strângă de capătul lustruit de atâta folosință.

Bătrânul tresări când ea se opri în spatele lui, ca un tăietor de lemne în fața unei buturugi gata de spart în bucăți.

Thorn își roti umerii, apoi își drese glasul, iar în final întoarse capul și scuipă pe jos.

Apoi ridică securea.

Iar Raith lăsă să-i scape un oftat prelung, care-l cutremură, și făcu un pas în față, așezându-se între Thorn și bătrân, privind-o pe femeie drept în ochi.

Nu spuse nimic. Nu era sigur că poate scoate vreun cuvânt, căci își simțea gâtul prea iritat și inima prea grea. Așa că rămase pur și simplu în fața ei.

În tăcere.

Războinicul cu falca strâmbă se apropie de el.

– Mișcă-ți fundul, prostule, înainte să te…

Fără să-și ia ochii de la Raith, Thorn ridică un deget lung și zise:

– Sst!

Doar atât, dar se dovedi suficient ca bărbatul cel impunător să amuțească. Ea rămase privindu-l pe Raith, cu ochii ascunși de umbră, sclipind roșiatic în lumina produsă de brățara elfilor.

– Dă-te din calea mea! spuse ea.

– Nu pot.

Raith își desfăcu scutul de pe mână și-l lăsă să cadă, după care își aruncă și securea peste el.

– Asta nu-i răzbunare. E doar crimă.

Cicatricea de pe obrazul lui Thorn se mișcă atunci când ea vorbi cu furie, o furie aprigă, ce-o făcea să tremure:

– N-o să-ți mai spun încă o dată, băiete.

Raith își desfăcu larg brațele, cu palmele spre ea. Își simțea lacrimile curgându-i pe obraji, însă nu-i păsa.

– Dacă ești pusă pe ucis, ai putea începe cu mine. Eu o merit mai mult decât ei.

Închise ochii și așteptă. Nu se amăgea că asta compensa măcar a suta parte din tot ce făcuse de-a lungul vieții. Însă nu mai putea sta deoparte, fără să facă nimic.

Se auzi un pârâit, urmat de o durere ca o arsură în mijlocul feței.

Se împiedică de ceva și capul i se izbi de piatră.

Lumea începu să se învârtă în jurul lui. Simți gust de sare.

Rămase întins pe jos o clipă, întrebându-se dacă sângerează în stradă, deși nu-i păsa nici cât negru sub unghie.

Însă tot mai putea să respire, căci scotea bule de sânge pe o nară de fiecare dată când expira. Își duse o mână amorțită la nas, simțindu-l de două ori

mai mare decât în mod normal. Rupt, fără îndoială, judecând după durerea care îl săgetă când îl atinse. Gemu când se rostogoli pe o parte, apoi se sprijini într-un cot.

Chipuri dure, chipuri pline de cicatrice, toate plutind în jurul său, privindu-l de sus. Bătrânul încă stătea în genunchi, iar buzele i se mișcau murmurând o rugăciune. Thorn încă stătea deasupra lui, cu securea în mână, în timp ce brățara arunca sclipiri roșietice, ca de cărbune încins. După pata de sânge din fruntea ei, Raith își dădu seama că-l lovise cu capul în nas.

– Pfui! mormăi el.

Se strădui din toate puterile să se rostogolească încă o dată, în timp ce din nas îi picura sânge pe dosul palmei. Se ridică într-un genunchi și încercă să se salte în picioare, apoi întinse o mână în lateral, însă nu căzu. Amețeala dispărea treptat, dar tot se mai clătina, însă în cele din urmă reuși să rămână drept. Apoi se așeză din nou între Thorn și bătrân.

– Iată-ne din nou aici.

Își linse sângele de pe dinți și-l scuipă, după care își desfăcu iar brațele, apoi închise ochii și rămase acolo, în fața ei.

– Blestemat să fii de zei! o auzi pe Thorn șuierând.

– E nebun? zise altcineva.

– Omoară-l și gata! mârâi cel cu falca strâmbă.

Altă pauză. O pauză ce păru că se prelungește la nesfârșit, iar Raith tresări și strânse pleoapele. Fiecare respirație chinuită suna ca un chițăit bizar din cauza nasului rupt, însă nu se putea abține.

Auzi un hârșâit ușor și îndrăzni să deschidă un ochi. Thorn își agăță securea în gaica de la centură și rămăsese în picioare în fața lui, cu mâinile proptite în șolduri. Iar el o privea prostește, la rândul său.

Deci încă nu-l omorâse.

– Și-acum ce facem? se răsti cel cu inel în nas.

– Le dăm drumul, zise Thorn.

– Așa, pur și simplu?

Războinicul cu falca strâmbă împroșcă scuipat în toate părțile atunci când mârâi:

– De ce-ar trebui să le dăm drumul? Ia zi, ei i-au dat drumul soției mele?

Thorn întoarse capul pentru a-l privi în ochi.

– Încă un cuvânt și tu ai să fii cel care va sta în genunchi în mijlocul străzii. Lăsați-i să plece.

Și-l smuci pe bătrân de guler, împingându-l de la spate pentru a-l îndemna să se întoarcă la casa lui.

Raith își lăsă încet mâinile să cadă pe lângă corp, simțindu-și toată fața umflată.

Ceva lipicios îi lovi în obraz. Privi de jur împrejur și văzu că bărbatul cel masiv îl scuipase.

– Ticălosule! Pe tine-ar trebui să te omorâm.

Raith încuviință supus din cap în timp ce-și ștergea scuipatul de pe obraz.

– Probabil că da. Însă nu pentru asta.

Lacrimile tatălui pace

Părintele Yarvi mergea cu pași mari în fruntea lor, iar toiagul elfilor care-l ucisese pe Yilling cel Strălucitor bocănea pe podeaua holului spațios, stârnind ecouri. Pășea atât de ușor, încât Koll trebuia să alerge pentru a nu rămâne în urmă, în timp ce mantia zdrențăroasă a lui Skifr flutura în jurul armei elfilor pe care o ținea lipită de trup, iar echipamentul purtat de Rulf și de războinicii săi zăngănea zgomotos. Mama Adwyn venea și ea greoaie la urmă, cu păru-i roșcat aranjat cândva cu grijă, crescut acum într-un ghem lipsit de formă. Tot trăgea de funia care i se freca de gât și-i rodea pielea.

Pereții holului erau decorați cu arme îndoite și pătate de rugină. Armele oștilor înfrânte de Marii Regi în ultimele sute de ani. Însă Marele Rege nu va ieși învingător și astăzi. Prin ferestrele înguste, Koll auzea zgomotul distrugerii Skekenhouse-ului. Simțea mirosul de ars. Simțea cum teama se răspândește ca o plagă.

Lăsă capul în jos, încercând să nu-și imagineze ce se întâmplă acolo. Încercând să nu-și imagineze ce s-ar putea întâmpla aici, când Părintele Yarvi va ajunge în sfârșit față în față cu Bunica Wexen.

– Dar dacă a fugit? întrebă Skifr din senin.

– A rămas aici, spuse Yarvi. Bunica Wexen nu e omul care să fugă.

În capătul holului se aflau uși înalte, din lemn închis la culoare, iar pe ele se vedeau sculptate scene din viața lui Bail Constructorul. Scene ce înfățișau cucerirea Throvenlandului. Cucerirea Yutmarkului. Scene care descriau cum se cățărase pe un morman de leșuri, pentru a cuceri întreaga Mare

Sfărâmată. În orice altă zi, Koll ar fi admirat îndemânarea cu care fuseseră executate sculpturile, nu și cuceririle, însă astăzi nimeni nu se afla în dispoziția necesară admirării sculpturilor în lemn.

O duzină de gărzi blocau intrarea, bărbați în armuri, cu chipuri încruntate și sulițe pregătite.

– Dați-vă la o parte! zise Părintele Yarvi, în timp ce Rulf și războinicii săi se răspândeau pe hol, înconjurându-i. Spune-le tu, Mamă Adwyn!

– Lăsați-i să treacă, vă implor!

Adwyn reuși să vorbească, deși cuvintele păreau să o rănească mai mult decât funia.

– Orașul s-a predat. Sângele vărsat acum e sânge irosit!

Koll spera că o vor asculta. Dar se știe cu ce rămâi în cele din urmă: doar cu speranța.

– Nu pot.

Căpitanul gărzilor era un războinic de seamă, al cărui scut plin de ghinturi din argint avea pictat pe el șoimul Primei Preotese.

– Bunica Wexen a poruncit ca aceste uși să rămână închise și am făcut un jurământ să-i respectăm porunca.

– Jurămintele… murmură Koll. Nu aduc decât probleme.

Skifr îl împinse într-o parte când trecu pe lângă el și ridică relicva elfilor în dreptul umărului.

– Încălcați-vă jurământul sau veți înfrunta moartea, spuse ea.

– Vă rog!

Mama Adwyn încercă să se strecoare în fața lui Skifr, însă războinicul care-o ținea de funie o trase înapoi.

Căpitanul își ridică scutul, încercând să privească mândru pe deasupra ramei.

– Nu mă tem de tine, vrăjitoareo! Eu…

Arma lui Skifr lătră o singură dată, asurzitor în spațiul acela îngust. O jumătate din scutul căpitanului dispăru și brațul îi zbură cât colo într-o vâlvătaie, care-l trânti la pământ pe omul de lângă el. Iar căpitanul fu aruncat și izbit de ușă, de unde ricoșă și căzu cu fața în jos. Un picior îi zvâcni pentru ultima oară și apoi rămase nemișcat, în timp ce sângele se împrăștia sub corpul fumegând. O pată însângerată se vedea și pe sculpturile măiestre de pe ușă. O bucățică de metal căzu, sări, apoi se rostogoli într-un colț.

– Mai vrea cineva să-i rămână loial Bunicii Wexen? întrebă Yarvi.

De parcă ar fi căzut brusc de acord, gărzile își aruncară imediat armele pe podea.

– Slavă zeilor îndurători! șopti Mama Adwyn.

Rulf păși prompt peste conducătorul mort, după care apucă mânerele de fier și se opinti trăgând de ele, însă fără efect.

– Încuiate, mârâi el.

Skifr ridică din nou relicva elfilor.

– Am eu cheia.

Rulf se aruncă la podea. Koll își astupă urechile cu palmele în timp ce arma scuipă foc, smulgând bucăți de lemn din ușile minunat sculptate acolo unde se întâlneau una cu alta și făcând așchiile să sară într-o jerbă de țepi. Înainte ca ecoul să se stingă, Skifr păși înainte, apoi ridică cizma și izbi ușile distruse, deschizându-le.

Chiar și pentru cineva care văzuse minunile din Strokom, Sala Șoaptelor era amețitoare, toată numai piatră și sticlă făcute de elfi întinzându-se până departe. În apropierea lor se zărea un balcon în formă de inel aflat la o

înălțime egală cu de cinci ori statura unui om, iar deasupra lui, un altul la aceeași distanță, urmat de încă unul. Totul era luminat de o sclipire nebunesc de puternică, întrucât în centrul acelei întinderi colosale ardea un foc imens. Un rug din cărți, din hârtii și din pergamente înalt cât tumulul unui rege, a cărui dogoare îi usca pur și simplu lui Koll sudoarea de pe frunte.

Statuile celor șase Zei Înalți se ridicau mult deasupra lor, cu flăcările sclipindu-le în ochii din granate. Alături, era o statuie și mai înaltă, ce-o reprezenta pe Zeița Unică, nici bărbat, nici femeie, care privea cu indiferență rece distrugerea din fața ei. Câteva surori ce făceau parte dintre Preotese, îmbrăcate în robe cenușii, priveau îngrozite ușile distruse, în timp ce altele alimentau cu frenezie focul. Foi de hârtie pe jumătate arse pluteau în spațiul gol de deasupra lor sau cădeau ușor înapoi la podea, precum frunzele toamna.

– Opriți-le! răcni Yarvi ca să acopere trosnetul puternic al flăcărilor. Puneți-le zgărzi! Legați-le în lanțuri! Vom alege mai târziu pe cine să cruțăm și pe cine să dăm vina!

Războinicii lui Rulf deja se strecurau printre ușile distruse, cu armurile și armele sclipind în lumina flăcărilor și uitându-se la preotese cu ochi nerăbdători. O fată rasă în cap era târâtă în timp ce dădea energic din picioare, plină de sânge pe dinții încleștați. O ucenică la fel ca și Koll, care făcea doar ce i se poruncea. Koll își atinse urmele de rosături lăsate de zgarda pe care o purtase cu mult timp în urmă.

Unii ar putea crede că un om care a suferit el însuși ca sclav n-ar trebui să se grăbească să-i facă sclavi pe alții, însă Koll știa mai bine. La urma urmei, cu toții predăm lecțiile care ne-au fost predate.

– Unde-i Bunica Wexen? mârâi Skifr împrăștiind scuipat printre buzele arse.

– Sus! scheună o preoteasă chircită la pământ. La al doilea balcon!

Nu mai rămăsese pic de loialitate în Skekenhouse, ci doar foc, distrugere și haos.

Merseră până în capătul podelei întinse, apoi printr-un coridor îngust, unde plutea cenușa, învăluindu-i ca niște fulgi de zăpadă negri. Urcară o scară curbată, gâfâind în întuneric, răspândind ecouri în beznă. Trecură de o ușă, apoi de alta, după care pășiră într-o lumină orbitoare.

Sprijinită de o balustradă din metal făcut de elfi, stătea o bătrână cu părul alb, tăiat scurt, îmbrăcată într-un veșmânt ce mătura podeaua. Avea alături un teanc înalt de cărți, cu cotoare cu inscripții din aur, presărate cu nestemate. Tocmai ce înșfăcase un braț de cărți, pe care le azvârlise peste balustradă: ani lungi de muncă, decenii întregi de învățăminte, secole de înțelepciune mistuite de flăcări. Dar asta-i situația atunci când Mama Război își desface aripile. Sfâșie și distruge într-o clipită ceea ce-i ia soțului său, Tatăl Pace, vieți întregi să creeze.

– Bunică Wexen! strigă Yarvi.

Ea încremeni, cu umerii căzuți, apoi se întoarse încet spre ei.

Femeia care condusese Marea Sfărâmată, care hotărâse soarta a mii de oameni, care făcuse războinici să tremure și învârtise pe degete regi, folosindu-i ca pe niște marionete, nu se ridica deloc la înălțimea așteptărilor lui Koll. Nu era un răufăcător care să chicotească malefic. Nu era răul întruchipat. Ci doar un chip matern, rotund și adânc ridat. O înfățișare de bătrână înțeleaptă. Prietenoasă. Nu purta însemne pompoase, care să-i arate importanța. Avea doar un lanț subțire la gât, de care erau agățate hârtii mâzgălite cu scris mărunt. Pilde, proverbe, datorii de plătit și porunci de urmat.

Zâmbi. Nu părea deloc o pradă disperată, încolțită într-un ungher. Avea privirea unui mentor al cărui învățăcel răzvrătit a răspuns, în sfârșit, chemării.

– Părinte Yarvi.

Avea o voce adâncă, egală și calmă.

– Bun venit în Skekenhouse!

– Arzi cărți?

Yarvi se apropie încet de fosta lui maestră.

– Credeam că rolul unui preot este să păstreze cunoașterea.

Bunica Wexen plescăi ușor. Dezamăgirea unui profesor plin de înțelepciune atunci când vede prostia făcută de un elev indisciplinat.

– Ai ajuns să-mi dai lecții despre ce trebuie și ce nu să facă o preoteasă, zise ea lăsând un ultim braț de cărți să se prăbușească în gol de la balcon. N-o să te bucuri de înțelepciunea pe care am adunat-o.

– Nici n-am nevoie, spuse el ridicând toiagul elfilor. Am ăsta.

– Și elfii l-au avut și uite unde-au ajuns.

– Eu am învățat din exemplul lor. Nu mai spun dintr-al tău.

– Mă tem că n-ai învățat nimic.

– Lasă învățatul la o parte, mârâi Skifr. Vei sângera pentru sângele copiilor mei pe care l-ai vărsat, al copiilor și al copiilor copiilor mei, zise ea ridicând arma elfilor. Singurul meu regret e că n-ai să poți sângera pe cât mi-aș dori.

Bunica Wexen nici măcar nu tresări în fața Morții.

– Te înșeli amarnic dacă tu crezi că mâinile mele sunt murdare de sângele copiilor tăi, vrăjitoareo. Am auzit că ai fost văzută în Kalyiv și tare mă bucuram că ai dispărut din jurul Mării Sfărâmate, îndeplinindu-mi în sfârșit visul de-a scăpa de tine pentru totdeauna.

– Minți întruna, preoteaso, mârâi Skifr, cu fruntea brobonită de sudoare. Ai trimis ucigași și tâlhari ca să-mi ia urma!

Bunica Wexen oftă din rărunchi.

– Așadar asta o spune hoața și ucigașa care linge tălpile prințului minciunilor.

Îi mută privirea de la Koll la Skifr și, în sfârșit, la Yarvi.

– Din clipa în care m-ai sărutat pe obraz, după ce ai luat testul, am știu că ești un șarpe. Ar fi trebuit să te zdrobesc chiar atunci, dar am ales să fiu îndurătoare.

– Îndurătoare? zise Yarvi, scoțând un râs ca un lătrat. Ai sperat că voi putea mușca pe alții pentru tine, nu pe tine.

– Poate, rosti Bunica Wexen uitându-se cu dezgust la arma elfilor pe care o strângea Skifr în braţe. Dar nu mi-am închipuit niciodată că ai să recurgi la așa *ceva*. Să încalci cele mai sacre legi ale Preoției? Să riști soarta lumii pentru propriile ambiții?

– Știi ce se spune: lasă-l pe Tatăl Pace să verse lacrimi din cauza metodelor. Mama Război surâde când vede rezultatele.

– Știu ce se spune, dar locul acestor cuvinte e în gura ucigașilor, nu al preoților. Ești o *otravă*.

– Hai să nu ne prefacem că doar unul dintre noi stă în umbră, zise Părintele Yarvi, în ai cărui ochi se reflectau flăcările în timp ce se apropia de ea. Eu sunt otrava pe care ai amestecat-o în urzelile tale. Otrava pe care ai fiert-o când ai poruncit să-mi fie uciși tatăl și fratele. Otrava pe care nu ți-ai închipuit niciodată că ai s-ajungi s-o bei tu însăți.

Umerii Bunicii Wexen tresăriră ușor.

– Am și eu regretele mele. Că puterea te părăsește în cele din urmă. Însă, într-un final, aroganța lui Laithlin ne-ar fi împins pe toți în brațele Mamei Război. Eu am încercat să ne păstrăm departe de stâncile ascuțite. Am încercat să aleg răul cel mai mic și binele suprem. Dar tu ai cerut haos în schimb.

Prima dintre Preotese smulse o fâșie de hârtie ce fusese prinsă pe lanțul pe care-l purta la gât și-o azvârli spre Yarvi, iar hârtia pluti în jos, între ei.

– Te blestem, trădătorule!

Ridică brațul în a cărui palmă Koll văzu tatuate cercuri în interiorul altor cercuri de litere mărunte.

– Te blestem în numele Zeiței Unice și al celorlalți zei.

Vocea îi răsună cu putere, reverberând în spațiul imens al Sălii Șoaptelor.

– Tot ce iubești să te trădeze! Tot ce-ai făcut să se transforme în putreziciune! Tot ce construiești să se prăbușească!

Însă Părintele Yarvi doar ridică din umeri.

– Nimic nu contează mai puțin decât blestemele celor învinși. Dacă ai fi stat în mijlocul ruinelor interzise din Strokom, ai fi înțeles. Totul se prăbușește.

Făcu brusc un pas în față și-o împinse pe Bunica Wexen cu mâna lui cea schiloadă.

Ochii preotesei se măriră de uimire. Probabil că, oricât de înțelepți suntem și oricât de larg s-ar deschide Ultima Poartă, trecerea pragului vine întotdeauna ca o surpriză.

Ea scoase un scheunat ascuțit în timp ce se prăbușea peste balustradă. Urmă o bubuitură răsunătoare și un țipăt prelung de groază.

Koll se repezi spre balustradă și înghiți în sec când privi în gol. Focul încă ardea dedesubt, iar fumul se ridica în continuare în rotocoale, în timp ce căldura tremurătoare degajată de foc îl apăsa ca o greutate pe față. Atotputernica Primă Preoteasă zăcea cu mădularele rășchirate pe podea, cu corpul răsucit părând micuț de la o asemenea înălțime. Totul se prăbușește. Mama Adwyn îngenunche alături de ea, apăsându-și palma peste gura murdară de sânge.

– Și astfel mi-am îndeplinit jurământul.

Părintele Yarvi își privi încruntat mâna schiloadă, de parcă nici lui nu i-ar fi venit să creadă ce făcuse.

– Da, spuse Skifr aruncând arma elfilor cu un zăngănit pe podeaua balconului. Ne-am obținut amândoi răzbunarea. Cum te simți?

– Mă așteptam la mai mult.

– Răzbunarea e un mod de-a ne agăța de ceea ce-am pierdut.

Skifr se rezemă de perete și se lăsă să alunece până când ajunse să șadă pe jos, cu picioarele încrucișate.

– Împingem ușor Ultima Poartă și, prin acea crăpătură, putem vedea chipurile celor morți. Ne chinuim să înaintăm spre ea cu toată puterea, încălcăm orice regulă pentru a obține ceea ce ne dorim, dar, atunci când îl obținem, ne dăm seama că n-am obținut de fapt nimic. Doar suferință.

– Trebuie să găsim ceva nou demn de obținut, spuse Părintele Yarvi, apoi se sprijini cu mâna schiloadă de balustradă și se aplecă peste ea. Mamă Adwyn!

Preoteasa cu păr roșu se săltă în picioare și ridică privirea, cu lacrimile sclipindu-i pe obraji.

– Trimite șoimi către Yutmark și Ținuturile de Jos, strigă Yarvi. Trimite șoimi către preotesele Inglefoldului și ale insularilor. Trimite șoimi către orice preoteasă ce-a îngenuncheat în fața Bunicii Wexen.

Mama Adwyn privi clipind des cadavrul stăpânei sale, apoi își ridică din nou privirea. Își șterse lacrimile cu dosul palmei și lui Koll i se păru că revine încet-încet la realitate. Ce altă alegere avea la dispoziție? Ce alegere îi mai rămăsese oricăruia dintre ei?

– Cu ce mesaj? întrebă ea schițând o plecăciune.

– Spune-le că trebuie să îngenuncheze în fața Bunicului Yarvi chiar acum.

Ucigașul

Morții zăceau grămezi în fața ușilor. Preoți ai Zeiței Unice, bănuia Raith după robele lor cu soarele cu șapte raze cusut pe ele, fiecare având capul despicat la spate. Sângele se scurgea de sub trupurile lor, lăsând în urmă șiroaie întunecate pe treptele din marmură albă, care se transformau apoi în roz din cauza burniței ce cădea fără încetare.

Poate că se așteptaseră la îndurare. Se știa că Cel Care Frânge Săbiile preferă să ia sclavi decât să lase cadavre în urmă. La urma urmei, de ce să ucizi ceea ce poți vinde? Dar se părea că Gorm fusese pus azi pe distrugere.

Raith trase aer pe nasul spart, apoi păși pe așchiile mari ce scrâșneau sub tălpi și intră pe ușile sfărâmate în impunătorul templu al Marelui Rege.

Acoperișul era pe jumătate terminat, căpriori dezgoliți împungând parcă cerul decolorat, în timp ce ploaia păta podeaua din mozaic și ea doar pe jumătate terminată. În interior se înșirau bănci lungi, probabil ca să aibă pe ce să șadă și să se roage credincioșii, însă acum nu se afla niciun credincios acolo, ci doar războinicii Vansterlandului ce beau, râdeau și distrugeau.

Unul se tolănise pe o bancă, cu cizmele sprijinite de o alta și cu o fâșie de material cusut cu fir de aur înfășurată în jurul umerilor ca o mantie. Stătea cu capul pe spate și cu limba scoasă pentru a prinde picăturile de ploaie. Raith trecu de el, apoi ajunse între impunătorii stâlpi, înalți și subțiri ca trunchiurile de copaci, cu gâtul înțepenit de cât privise sculpturile lucrate cu măiestrie în piatră, ce se ridicau cu mult deasupra sa.

Un trup zăcea întins pe masa din centrul acelei încăperi imense, acoperit cu o robă aurie cu roșu care se revărsa până pe podea, un trup ce ținea o sabie incrustată cu nestemate între mâinile care se micșoraseră și se uscaseră de ajunseseră la dimensiunile unor gheare. Soryorn stătea alături de el, privindu-l încruntat.

– E mic, zise purtătorul de steag, care părea că-și pierduse steagul pe-acolo, pe undeva. Pentru un Mare Rege.

– El este? murmură Raith, privind incredul acel chip îngust. Cel mai mare dintre oameni, cel care ședea între zei și regi?

Părea mai degrabă un negușător de sclavi bătrân și scofâlcit decât conducătorul Mării Sfărâmate.

– E mort de câteva zile.

Soryorn smulse sabia dintre mâinile lipsite de viață ale Marelui Rege, lăsând una dintre ele să cadă înapoi pe masă. Așeză sabia pe podea și scoase din buzunar o daltă cu intenția de-a smulge piatra prețioasă din vârful mânerului. Apoi se opri.

– Ai un ciocan?

– N-am nimic la mine, spuse Raith și chiar vorbea serios.

Impunătoarele ziduri care se zăreau în depărtare fuseseră pictate în roz, în albastru și în auriu, cu scene înfățișând femei înaripate, al căror rost el, unul, chiar nu-l înțelegea, mai ales că pentru ele se muncise zile și săptămâni întregi. Războinicii lui Gorm chicoteau în timp ce-și exersau îndemânarea aruncându-și securile și smulgând bucăți de tencuială care zăceau împrăștiate pe podea. Bărbați alături de care râsese și Raith până nu demult, uitându-se împreună cum ardeau fermele de lângă graniță. Și care acum de-abia dacă se deranjau să-i mai arunce vreo privire.

În partea din spate a templului se afla un postament din marmură, iar pe acesta era așezat un imens bloc din piatră neagră. Grom-gil-Gorm stătea sprijinit cu pumnii pe el și privea încruntat spre o fereastră acoperită de

cioburi din sticlă colorată, potrivite în așa fel încât să alcătuiască o scenă: o siluetă care avea soarele în spate și care îi întindea ceva unui bărbat cu barbă.

– Minunat, murmură Raith, admirând modul în care Soarele Mamă se răsfrângea prin sticlă și arunca cele mai ciudate culori pe podea, pe blocul de piatră, pe lumânări și pe cupa din aur plină cu vin care se afla pe el.

– Îmi amintesc de vremurile când singurele lucruri care-ţi plăceau cu adevărat erau sângele și gloria, zise Gorm privindu-l pieziș.

Raith nu putea să-l contrazică.

– Bănuiesc că oamenii se pot schimba, regele meu.

– Mai rar în bine. Ce-ai pățit la față?

– I-am spus unei femei ce nu trebuia.

– Contraargumentul ei este impresionant.

– Cam așa ceva.

Raith tresări când își atinse cu un deget nasul ce încă zvâcnea.

– Thorn Bathu știe cum să-și impună punctul de vedere.

– Ha! Nu poți spune că n-ai fost avertizat în privința ei.

– Mă tem că nu mă învăț niciodată minte, regele meu.

– Linia dintre îndrăzneală și prostie e greu de găsit chiar și pentru cei mai înțelepți dintre oameni, spuse Gorm jucându-se gânditor cu unul dintre mânerele atârnate la gât, iar Raith se întrebă cărui războinic îi aparținuse. Am tot studiat fereastra asta în căutarea unui înțeles al poveștii pe care o spune, însă nu l-am găsit.

– Bănuiesc că Zeița Unică îi oferă jilțul Marelui Rege.

– Ai dreptate! spuse Gorm pocnind din degete. Dar totul nu e decât o minciună frumoasă. L-am întâlnit odată pe cel care a sculptat acel jilț și n-a fost zeu, ci un sclav cu respirație împuțită din Sagenmark. Nu l-am considerat niciodată un mare meșter și nu mi-am schimbat părerea. Prea grăbit. Cred că am să pun să mi se sculpteze unul nou.

– Unul nou, regele meu? întrebă Raith ridicând o sprânceană.

– Curând voi fi încoronat în Sala Șoaptelor ca noul Mare Rege peste întreaga Mare Sfărâmată, zise Gorm privindu-l din nou pieziș, cu gura strâmbată într-un mic surâs poznaș. Niciun bărbat n-a mai avut parte de asemenea dușmani de seamă ca mine. Cei trei frați, Uthrik, Odem și Uthil. Șireata Regină Laithlin. Yilling cel Strălucitor. Bunica Wexen. Marele Rege în persoană. Și i-am învins pe toți. Prin rezistență, șiretenie și noroc de arme bune. Cu ajutorul șanselor oferite de Mama Război și al trădării Părintelui Yarvi.

– Războinicul adevărat e cel care la sfârșit încă mai răsuflă atunci când corbii se ospătează. Regele suprem e cel care privește cum ard hoiturile vrăjmașilor săi.

Cât de goale i se păreau acum aceste cuvinte lui Raith, însă Gorm zâmbi auzindu-le. Oamenii zâmbesc întotdeauna când își aud repetate propriile lecții.

– Da, Raith, chiar așa! Poate că fratele tău era cel care vorbea mai mult, însă tu ai fost întotdeauna cel mai deștept. Cel care a înțeles totul! La fel cum ai spus și tu, Skara va fi invidiată de toată lumea ca regină și-mi va administra averea cu dibăcie, va aduce pe lume copii sănătoși și va rosti ceea ce trebuie pentru a-mi face prieteni noi peste mări și țări. Cum s-a dovedit în cele din urmă, ai fost inspirat că n-ai ucis-o.

Pe Raith îl durură încheieturile atunci când își încordă pumnul.

– Chiar crezi asta, regele meu?

Glasul mai că i se frânse, căci gelozia aproape că-l copleșise, simțindu-se totodată teribil de nedreptățit, însă Gorm își închipui că lacrimile lui nu erau

decât lacrimi de recunoștință.

– Chiar cred și... te iert.

Cel Care Frânge Săbiile surâse de parcă iertarea sa era cel mai de preț dar pe care-l putea obține cineva, iar Raith trebuia să fie din cale afară de mulțumit că o obținuse.

– Mamei Scaer îi plac lucrurile care nu se schimbă prea des. Însă mie îmi plac oamenii la fel ca mine, nu sclavii lipsiți de inițiativă. Un servitor cu adevărat loial trebuie ca uneori să-și protejeze stăpânul de luarea unor decizii pripite.

– Zeii te-au binecuvântat cu adevărat, regele meu, și ți-au oferit mai mult decât poate visa cineva.

Mai mult decât ar putea merita cineva, adăugă în sinea lui. Mai ales așa ceva. Raith rămase privind fix chipul acela surâzător, brăzdat de cicatricele lăsate de sutele de lupte și luminat ca un curcubeu de razele ce străbăteau sticla colorată a ferestrei. Chipul omului pe care odinioară îl admirase. Chipul celui care-l transformase în ceea ce era acum.

Un ucigaș.

Înșfăcă de pe altar cupa din aur.

– Permite-mi să ridic cupa în cinstea victoriei tale!

Și înclină carafa, făcând vinul să se verse și să se împrăștie ca niște picături de sânge pe postamentul din marmură. Apoi sorbi gura de vin pe care paharnicul trebuie s-o înghită pentru a se încredința că băutura e sigură pentru buze mai fine decât ale sale.

În spatele lor se auzi un bubuit puternic, apoi răcnete furioase, care-l făcură pe Gorm să se răsucească. Suficient pentru ca Raith să-și strecoare două degete în săculeț și prindă sticluța rece între ele.

Trupul scofâlcit al Marelui Rege fusese trântit de pe masă funerară și zăcea acum pe podea, iar doi dintre războinicii lui Gorm se luptau pentru giulgiul

din catifea, sfâșiind veșmântul fin în timp ce trăgeau de el ca niște câini ce se luptă pentru un os.

– Există un anumit înțeles în toate astea, murmură Gorm privind trupul gol al celui care condusese Marea Sfărâmată, acum rășchirat și lipsit de demnitate pe podeaua încă neterminată a templului. Dar se vor compune multe cântece despre cele ce s-au întâmplat azi.

– Se va cânta despre căderea orașelor și despre moartea regilor, spuse Raith îngenunchind și oferindu-i cupa stăpânului său.

La fel cum obișnuia s-o facă după fiecare duel sau bătălie. După fiecare victorie. După fiecare fermă incendiată. După fiecare crimă lipsită de însemnătate.

– Un toast în onoarea noului Mare Rege! strigă el. Care va bea din cupa înaintașilor!

– Ți-am simțit lipsa, Raith.

Gorm surâse din nou întinzând mâna spre cupă, la fel cum făcuse și Skara când își potrivea armura, însă de data asta Raith nu mai ezită.

– Am fost lipsit de generozitate cu tine și putem vedea cu toții ce pățesc regii lipsiți de generozitate. Ar trebui să te întorci la mine și să-mi duci din nou sabia și cupa.

Și Grom-gil-Gorm duse cupa la buze.

Raith trase adânc aer în piept și-i dădu drumul apoi, scoțând un oftat.

– Asta-i tot ce mi-am dorit.

– Pfui! se strâmbă Cel Care Frânge Săbiile. Vinul ăsta are o aromă ciudată.

– Totul are o aromă ciudată aici.

– Prea adevărat.

Gorm miji ochii privindu-l pe Raith peste marginea cupei și mai luă o gură de vin.

– Te-ai schimbat destul de mult. Timpul petrecut alături de viitoarea mea regină te-a învățat multe despre înțelegere și răbdare.

– Regina Skara m-a făcut să văd lucrurile altfel, regele meu. Ar trebui să-i spun că am renunțat s-o mai slujesc pentru a mă întoarce la locul meu de drept. Așa s-ar cuveni.

– Așa s-ar cuveni? Aproape că pot spune că ai învățat ce e umorul!

Gorm își goli cupa și-o aruncă zăngănind înapoi pe altar, ștergându-și picăturile căzute în barbă.

– Du-te la regină, atunci! Ar trebui să fi tras la mal deja. La urma urmei, mâine-dimineață ne vom căsători. Mă gândesc că s-ar putea să-i pară rău că-și va pierde câinele de pază favorit.

Și Cel Care Frânge Săbiile întinse mâna pentru a-l scărpina viguros pe Raith pe cap.

– Însă eu mă bucur că mi l-am căpătat înapoi.

– Nici măcar pe jumătate la fel de mult pe cât se bucură câinele, regele meu, spuse Raith înclinându-se adânc.

Apoi se întoarse și coborî de pe postament cu pasul său cam împleticit, salutându-l cu un semn din cap pe Soryorn, care tocmai se apropia din direcția opusă cu mânerul zgâriat al sabiei Marelui Rege.

– Să dăm foc acestui loc, regele meu? îl auzi Raith pe purtătorul de steag întrebând.

– De ce să dăm foc la ceva pe care-l putem folosi? spuse Gorm. Câteva lovituri de daltă și vom schimba aceste statui grotești în Mama Război, și, în același timp, vom ridica un templu măreț în cinstea sa! Un dar potrivit pentru cea care i-a oferit fiului său favorit întreaga Mare Sfărâmată...

Raith ieși zâmbind în noapte. Pentru prima oară, simțea că nu mai are niciun regret.

Cea mai fericită zi

Skara își privea imaginea reflectată de oglindă.

Își aduse aminte de momentul în care făcuse același lucru când venise pentru prima dată în Thorlby, în urmă cu o sută de ani parcă, după ce părăsise ruinele fumegânde ale palatului bunicului său. Acum aproape că nici n-o mai recunoaștea pe fata cu aspect firav care fusese odată. Și poate că nici pe femeia cu trăsături ascuțite care devenise acum. O femeie cu privirea sfidătoare și cu o linie a gurii ce-i trăda îndârjirea, care părea mai mult decât hotărâtă să-și folosească pumnalul de la centura incrustată cu nestemate.

Își răsuci în jurul încheieturii brățara a cărei piatră roșie scânteia în lumina slabă, cea pe care o purtase în vremuri imemoriale însuși Bail Constructorul. Își aduse aminte de momentul în care i-o dăruise bunicul său și se gândi la cât de mândru ar fi fost el s-o vadă acum, imaginându-și surâsul lui plin de mândrie, apoi tresări când îi răsări în minte trupul lui prăbușit în foc și se văzu nevoită să-și stăpânească obișnuitul val de greață, după care închise ochii și încercă să-și liniștească bătăile năvalnice ale inimii.

Încercase să se convingă că atunci când va vedea cadavrul lui Yilling cel Strălucitor se va simți în sfârșit eliberată. Sclava îi potrivi cu atenție lanțul din mânere de sabie în jurul gâtului, lanțul de care curând va atârna și cheia Marii Regine, și Skara îi simți greutatea rece pe umerii goi, o greutate ce părea sporită de lucrurile făcute și de alegerile luate până atunci.

În loc să alunge fantoma Mamei Kyre și pe cea a Regelui Fynn, ea adăugase și povara celei a lui Yilling cel Strălucitor și a Companionilor săi. În loc să se elibereze de atingerea rece a degetelor sale din întunecimea Pădurii, se trezise înlănțuită de strânsoarea lui mortală pe câmpiile din fața Fortăreței lui Bail.

Mama Owd avusese dreptate. Cu cât alergi mai tare ca să scapi de trecut, cu atât acesta te prinde mai repede din urmă. Tot ce poți face e să te întorci cu fața spre el și să-l înfrunți. Să-l primești cu brațele deschise. Și să încerci să-ți întâmpini viitorul mai pregătit ca oricând.

Se auzi un bubuit puternic în ușă și Skara trase adânc aer în piept, după care deschise ochii.

– Intră.

Jenner cel Albastru se văzuse nevoit să preia locul tatălui ei în cadrul ceremoniei, căci părea cel mai în măsură să o facă, din moment ce era cea mai apropiată persoană de ea acum, cumva o rudă de sânge. Simți că i se face rău când văzu legătura sacră din pânză ce atârna pe umărul lui. Legătura ce urma să-i fie înfășurată în jurul mâinii strânse pe cea a lui Gorm, pentru a-i uni pe vecie.

Bătrânul pirat veni lângă ea – trăsăturile lui asprite de vreme părând și mai aspre în oglindă –, apoi încuviință din cap.

– Chiar arăți ca o Mare Regină. Cum te simți?

– De parcă aș fi gata să vomit.

– Am auzit că exact așa trebuie să se simtă o fată în ziua nunții sale.

– Totul e pregătit?

Dacă sperase ca toți invitații să fie măturați de-o inundație și purtați până în valurile mării, urma să fie dezamăgită crunt.

– Nici nu-ți imaginezi! Regina Laithlin a adus cu ea mile întregi de țesături fine, iar Sala Șoaptelor e acum decorată cu flori de toamnă și podeaua,

presărată cu frunze ruginii. Statuii Zeiței Unice i-a fost retezat capul și curând își va pierde și trupul, așa că Zeii cei Înalți își vor recăpăta curând locul de drept. Orice s-ar spune despre Bunicul Yarvi, este totuși un om care rezolvă orice sarcină care i se încredințează.

Skara oftă cu zgomot.

– Acum e Bunicul Yarvi.

– O mulțime de oameni au avansat în ultimul timp.

– Cățărându-se pe un morman de cadavre, spuse ea potrivindu-și mai bine în jurul gâtului lanțul din mânere de sabie, în centrul cărora se afla diamantul lui Yilling cel Strălucitor, ce-i sclipea pe piept. Iar al meu e mai înalt decât al tuturor.

Jennner de-abia dacă o asculta.

– A sosit lume de pe tot cuprinsul Mării Sfărâmate. Din Gettland, din Trovenland și din Vansterland. Din Inglefold, din Ținuturile de Jos și din Insule. Shendi și banyai și alții care doar zeii sau mai știu eu cine cunosc de unde se trag. Am văzut chiar și emisari sosiți din Catalia, porniți la drum să vorbească în fața Marelui Rege și descoperind acum că un altul i-a luat locul pe tron.

– Ce zic oamenii?

– Au rămas urme adânci, mai ales în rândurile celor ce tind să ia totul prea în tragic, dar majoritatea sunt bucuroși că Mama Război și-a strâns în sfârșit aripile, iar Tatăl Pace surâde din nou. Sunt mulți care-l urăsc pe Gorm, sunt și mai mulți cei care n-au încredere în Yarvi, dar dragostea pentru tine pare că înfrânge orice rezistență.

– Pentru mine?

– Faima ta s-a răspândit până departe! Regina-războinică, cea care a luptat pentru pământurile ei atunci când nimeni nu mai era în stare s-o facă. Femeia care l-a doborât la pământ pe Yilling cel Strălucitor, dar care i-a

oferit și sprijin în clipele de pe urmă. Măreție și îndurare, mână în mână, așa am auzit. Ashenleer s-a întors.

Skara privea imaginea din oglindă. Nu-și aducea aminte să-i fi oferit vreun sprijin lui Yilling. Își aducea aminte doar de acel săculeț plin cu hârtiuțe. Simți iar un val de greață și își apăsă pântecul cu mâna, întrebându-se dacă și Ashenleer fusese chinuită de dureri de stomac.

– Adevărul și cântecele rareori se potrivesc, nu-i așa? murmură ea.

– Nici măcar dacă sunt rostite în aceeași încăpere, însă nu pentru depănarea adevărului sunt tocmiți barzii.

Jenner cel Albastru tăcu câteva clipe, apoi îi mai aruncă o privire scurtă pe sub sprâncene.

– Ești sigură că vrei s-o faci?

Era tare, tare departe de-a fi sigură, însă n-avea nevoie ca și îndoielile lui să se adune peste ale sale.

– Am stabilit deja o înțelegere. Nu mai pot să dau înapoi nici dacă aș vrea.

– Dar vrei să mergi până la capăt? Poate că există pe lumea asta și oameni mai răi decât Cel Care Frânge Săbiile, dar cred că am ajuns să te cunosc, regina mea. Dacă ai putea alege pe cineva, mă îndoiesc că pe el l-ai alege ca soț...

Skara înghiți în sec. Fata care fusese înainte ca focul să mistuie palatul bunicului său și-ar fi dorit să mai fi avut și o altă alegere la dispoziție. La fel ar fi făcut și fata care se cuibărise la pieptul lui Raith în întuneric. Însă acum nu mai era o simplă fată.

Își ridică bărbia și își privi sfătuitorul prin fantele înguste ale ochilor, străduindu-se să pară sigură pe sine.

– Atunci nu mă cunoști atât de bine pe cât crezi, Jenner cel Albastru. Grom-gil-Gorm va fi înscăunat ca Mare Rege astăzi. E cel mai faimos războinic din jurul Mării Sfărâmate. O alianță între Vansterland și Throvenland ne va

face mai puternici, ne va face popoarele mai puternice și nimeni nu va mai îndrăzni vreodată să aducă focul în Yaletoft la ceas de noapte!

Își dădu seama că începuse să strige, așa că se strădui să-și tempereze vocea. Se forță să-și amuțească inima și capul să vorbească în locul acesteia.

– Gorm e soțul pe care l-aș alege. Soțul pe care mi l-am ales.

Jenner cel Albastru își coborâse ochii și se uita acum țintă la cizme.

– N-am avut niciodată intenția de-a te face să te îndoiești de tine însăți...

– Știu ce-ai vrut să zici, zise Skara punându-i cu blândețe o mână pe umăr și făcându-l să-și ridice din nou privirea, care o întâlni pe-a sa, un pic înlăcrimată acum. Ai fost alături de mine atunci când nimeni n-a făcut-o și știu că încă îmi ești alături. Și mă rog să-mi fii mereu alături. Dar asta-i datoria mea, pe care vreau s-o îndeplinesc.

Nici nu putea să facă altfel, oricât de mult ar fi durut-o.

Jenner cel Albastru îi zâmbi, acel zâmbet al său care-i atăta dinții lipsă, un zâmbet pe care ea ajunsese chiar să-l iubească. Chipul lui bătut de vreme se încreți și se lumină de bucurie.

– Atunci hai să te căsătorim.

Se întoarseră amândoi odată atunci când ușa se izbi de perete. Mama Owd rămăsese holbându-se în prag, îmbrăcată cu o rochie un pic cam lungă și cumva încurcând-o la mers, gâfâind din greu și cu fruntea acoperită de broboane de sudoare. Nu era nevoie să fii vreun mare învățat ca să-ți dai seama că aducea cu ea vești din cale afară de importante.

– Spune mai repede, se răsti Skara la ea, simțind cum că i se face iar greață.

– Regina mea... zise Mama Owd înghițind în sec și privind-o pe Skara cu ochi mari. Grom-gil-Gorm e mort.

Schimbând lumea

– Știu că a fost mâna ta! mârâi Mama Scaer, a cărei furie umpluse Sala Șoaptelor până în tavan, reverberând atât de sălbatic, încât îl făcu pe Koll să-și îndese capul între umeri. A ta sau a târfuliței tale…

– Dacă vorbești despre Regina Skara, să știi că nu-i nici a mea, nici târfuliță.

Surâsul Bunicului Yarvi părea la fel de afectat de furia lui Scaer pe cât părea piatra elfilor atunci când era lovită de săgeți.

– Dacă ai fi fost sigură că sunt responsabil, ai fi adus cu tine și dovezi, dar știu că n-ai niciuna pentru că n-am nimic de-a face cu asta.

Scaer deschise gura, însă Yarvi îi tăie avântul:

– Vorbim despre Grom-gil-Gorm, Cel Care Frânge Săbiile și Care Lasă Copiii Orfani! Obișnuia să se laude că nimeni n-are mai mulți dușmani decât el! Fiecare mâner de pe lanțul ăla al lui atârnat la gât avea în spate pe cineva dornic de răzbunare.

– Și, la urma urmei...

Koll își desfăcu brațele și încercă să pară cel mai sincer om din lume.

– Câteodată... oamenii *mor* pur și simplu.

Mama Scaer îi aruncă o privire ucigătoare.

– Oh, categoric vor muri oameni din cauza asta, vă promit!

Gărzile lui Yarvi se foiră neliniștite, cu fețele ascunse în spatele unor măști aurite, dar cu armele elfilor la vedere, gata de luptă. Oamenii care vâsliseră pe *Vântul din Sud* spre Strokom se îmbolnăviseră. Trei dintre ei muriseră deja. Se părea că, fără pilulele magice ale lui Skifr, ruinele acelea erau la fel de periculoase pe cât se spunea. De acum încolo, nimeni nu avea să se mai aventureze acolo pentru a scoate relicve, însă Bunicul Yarvi găsise destui oameni dispuși să poarte acele arme periculoase. Căci, în definitv, în momentul în care le primeau, deveneau mai puternici decât orice războinic lăudat vreodată de cântecele barzilor.

– Chiar n-ai altceva mai bun de făcut, Mamă Scaer, decât să arunci cu amenințări goale în ucenicul meu? spuse Bunicul Yarvi ridicând nepăsător din umeri. Gorm a murit fără a lăsa în urmă vreun moștenitor. Vansterlandul ar putea cădea pradă haosului, fiecare războinic arzând de dorința de-a se dovedi cel mai puternic dintre toți. Datoria ta e să păstrezi ordinea și să te asiguri că un nou rege va fi ales fără prea multă vărsare de sânge.

– Oh, voi găsi eu un nou rege, mormări ea privindu-l pe Yarvi cu asprime. Apoi voi scurma peste tot după adevăr și atunci va sosi și momentul răfuielii.

Îndreptă un deget lung și ascuțit ca o gheară spre statuile Zeilor Înalți.

– Zeii văd totul! Și sunt mereu pregătiți să judece!

Yarvi se încruntă auzind-o.

– Din ce știu eu, ei nu se grăbesc prea tare să judece pe cineva. Scurmă după orice adevăr dorești, dar deocamdată nu va mai fi niciun alt Mare Rege. Ultimul nu ne-a adus decât sânge, iar Marea Sfărâmată are nevoie de timp ca să se vindece, rosti el ducându-și la piept fără prea tragere de inimă mâna cea schiloadă. De acum încolo, puterea va rămâne în mâinile Preoțimii, iar Tatălui Pace i se va oferi în sfârșit o șansă.

Mama Scaer scoase un șuierat plin de dezgust.

– Nici măcar Bunica Wexen nu credea că se va putea ridica atât se sus.

– Totul e pentru binele suprem, nu pentru mine.

– Asta spun toți tiranii!

– Dacă-mi disprețuiești metodele, poate că ar trebui să renunți la acea armă a elfilor pe care-o tot porți după tine, nu? Ori poate nu e chiar atât de rea pe cât te temeai la început?

– Uneori trebuie să lupți împotriva unui rău cu alt rău, zise Scaer privind în direcția gărzilor lui Yarvi și ducându-și mâna la relicva pe care-o purta mereu sub haină. Și asta-i lecția pe care ai predat-o lumii întregi.

Yarvi se încruntă și mai tare.

– Ar trebui să arăți mai mult respect, Mamă Scaer. Mai mult față de funcția de Bunic al Preoțimii, dacă nu față de cel care o deține.

– Iată tot respectul pe care-l am față de tine.

Și scuipă pe podea, chiar la picioarele lui.

– Încă nu mi-am spus ultimul cuvânt.

Și se îndepărtă furioasă, călcând apăsat pe podeaua Sălii Șoaptelor.

– Ce păcat, zise Yarvi ștergând calm scuipatul cu pantoful. Și tocmai când deveniserăm prieteni așa de-apropiați. În fine!

Și se întoarse către Koll, cu un început de zâmbet răutăcios în colțul gurii.

– Dușmanii sunt prețul succesului, nu?

– Așa am auzit, Părinte Yarvi, spuse Koll, după care se corectă imediat: Iartă-mă, *Bunicule* Yarvi.

– Chiar așa. Hai cu mine.

Deși Soarele Mamă urcase sus pe cer și strălucea cu putere, de dimineață plouase mult și printre pietrele cenușii ale Skekenhouse-ului erau băltoace de apă. Toate focurile fuseseră stinse, însă în aer încă se mai simțea miros de ars. Omorurile încetaseră, însă violența parcă plutea încă în aer. Strigătele vânzătorilor păreau cumva înăbușite, iar ochii tuturor priveau în jos. Chiar și lătratul unui câine în depărtare suna cumva temător. Poate că Mama Război își strânsese în sfârșit aripile, dar Tatăl Pace încă era departe de-a se instala comod pe aceste meleaguri.

O mulțime de oameni cu atitudini umile se adunaseră la umbra lungă a Turnului Preoteselor. Oameni veniți probabil ca să ceară eliberarea vreunui prizonier sau vreo favoare. Îngenuncheaseră pe piatra udă și se chirciră când Bunicul Yarvi trecu pe lângă ei fără să-i bage în seamă, apoi îi mulțumiră fericiți pentru eliberarea orașului de shendi.

Niciunul nu aminti de faptul că, în primul rând, el fusese cel care le oferise orașul shendilor. Cel puțin nu în față.

– Oamenii obișnuiau să-și plece capul în fața ta, murmură Koll. Sau să se încline dacă își doreau ceva. Acum îngenunchează.

– Singurul lucru pe care se cuvine să-l facă e să îngenuncheze în fața Bunicului Preoțimii, murmură Yarvi, răsplătind eforturile lor servile cu o fluturare generoasă a mâinii sale schiloade.

– Așa-i, dar ei îngenunchează în fața lui sau în fața armelor elfilor pe care le poartă gărzile sale?

– Ceea ce contează e că îngenunchează.

– Oare frica și respectul sunt unul și același lucru?

– Sigur că nu, spuse Yarvi pornind mai departe și lăsându-și gărzile să împrăștie mulțimea rămasă în urmă. Respectul se risipește repede pe timp de furtună. Teama are rădăcini înfipte mult mai adânc.

Echipe de sclavi se cățărau printre ruine, opintindu-se sub bicele mereu la pândă ale celor care aveau cheile de la lanțuri și muncind din greu pentru a

reda orașului strălucirea dinainte de atac. Koll nu se îndoia că unii dintre ei se bucuraseră cândva de favorurile oferite de Bunica Wexen. Iar acum descopereau că, cu cât te cațări mai sus, cu atât căderea e mai abruptă.

Koll ajunsese să se întrebe dacă ei chiar schimbaseră lumea, din moment ce atâta sânge fusese vărsat pentru asta. Alți oameni, purtând aceleași zgărzi, probabil, în timp ce alții păstrau cheile de la lanțuri, însă viața rămăsese aceeași. Întrebările rămăseseră aceleași, la fel și răspunsurile.

– Ești neobișnuit de tăcut, spuse Bunicul Yarvi în timp ce se îndreptau spre docuri.

– Câteodată te străduiești atât de mult să obții un lucru, încât atunci când l-ai obținut nici nu mai știi ce să faci cu el.

– Rareori victoria se simte la final ca o victorie, zise Yarvi aruncându-i o privire piezișă și părând, ca de obicei, că-i poate citi lui Koll chiar și cele mai ascunse gânduri. Asta-i tot?

– Mai e ceva ce... ei bine... mă *deranjează*.

De fapt, făcuse o adevărată gaură în mintea lui Koll încă din ziua în care se petrecuse.

– N-ai fost niciodată omul care să-și țină grijile doar pentru el.

Koll își răsuci gâtul și simți zăngănitul liniștitor al greutăților mamei sale pe sub cămașă.

– Mama mi-a spus mereu că sinceritatea e cea mai bună pavăză a cuiva.

– Excelent sfat, așa cum au fost mereu sfaturile mamei tale. Fii sincer, atunci.

– Bunica Wexen... zise el curățându-și cu atenție unghia unui deget. A spus că nu ea a trimis oameni să-i omoare familia lui Skifr.

Yarvi îl privi pe Koll curios. Părea că privește totul de la o mare depărtare de când devenise Bunic al Preoțimii.

– O minciună. Ca și cea conform căreia ar fi existat un trădător în cadrul alianței noastre. Bunica Wexen știa cum să semene discordie printre vrăjmașii săi. Iar acum o face și de dincolo de Ultima Poartă.

– Probabil...

Koll își apăsă vârfurile degetelor arătătoare atât de tare unul de celălalt încât i se albiră. Fiecare cuvânt i se părea un efort.

– Întreabă cine are de câștigat, așa mi-ai spus mereu.

Bunicul Yarvi se opri brusc și Koll auzi și gărzile oprindu-se la fel de brusc. Le putea vedea umbrele lungindu-se către el pe pietrele cubice ale pavajului, purtând cu ele armele elfilor încredințate de Yarvi.

– Și cine are de câștigat?

– Tu, zise răgușit Koll fără a-și lua privirea de la degete, după care adăugă grăbit: Sau noi. Gettlandul. Noi toți. Fără acel incendiu, Skifr n-ar fi venit cu noi în nord. Fără Skifr, n-ar fi avut loc nicio călătorie spre Strokom. Fără călătoria spre Strokom, n-am fi avut nicio armă de-a elfilor. Fără armele elfilor, n-am fi obținut victoria de la Fortăreața lui Bail. Fără victoria de la Fortăreața lui Bail…

Greutatea mâinii schiloade a Părintelui Yarvi pe umărul său îi opri bălmăjelile.

– Viitorul e un tărâm învăluit în ceață. Chiar crezi că aș fi putut plănui toate astea?

– Probabil...

– Atunci mă flatezi și mă insulți în același timp. Am considerat mereu că puterea presupune să ai mereu un umăr în umbră. Dar nu amândoi, Koll. Skifr era prietena noastră. Chiar crezi că aș fi putut trimite pe cineva ca s-o omoare? Ca să-i ardă copiii?

Privindu-l drept în ochii deschiși la culoare, Koll se întrebă dacă ar exista pe lumea asta un lucru pe care ce Primul dintre Preoți să nu fie în stare să-l

facă. Dar nu deținea mai multe dovezi decât Mama Scaer, iar șanse de reușită avea chiar mai puține. Își dădu silința să afișeze un zâmbet firav și clătină din cap.

– Sigur că nu. Doar că... gândul ăsta nu mi-a dat pace, atâta tot.

Părintele Yarvi deja se pregătea să încheie discuția.

– Ei, să știi că nu poți cădea prea ușor pradă îndoielilor dacă îmi vei lua locul ca Preot al Gettlandului, spuse el oarecum nepăsător, de parcă ar fi fost un dresor ce-i aruncă un os câinelui întruchipat de Koll, care porni după el precum un cățeluș ascultător.

– Eu? zise el cu glas pițigăiat ca al unei fetițe, grăbindu-se în urma lui Yarvi. Preotul Gettlandului?

– Ai aceeași vârstă pe care am avut-o eu atunci când am preluat toiagul Mamei Gundring. Știu că nu prea ai încredere în forțele tale, însă eu am încredere în tine. A sosit momentul să dai testul, să-ți depui jurământul și să devii preot. Vei sta alături de Jilțul Negru, vei deveni Părintele Koll și dreptul tău din naștere vor fi plantele, cărțile și cuvintele rostite cu iscusință de preot.

Tot ce-și dorise vreodată. Respect, autoritate și talent, puse la treabă. Părintele Koll. Cel mai capabil bărbat care-ar fi putut să devină vreodată. Dar de ce oare acest gând îl umplea de teamă?

La docuri domnea o mare agitație. Oamenii se târguiau, contrazicându-se și amenințând în șase limbi pe care le cunoștea Koll și în cel puțin alte șase pe care nu le cunoștea. Corăbiile se legănau la cheiuri, încurcându-se unele pe celelalte, sosind sau plecând, în timp ce vâslele se loveau sau se frecau unele de altele.

Multe dintre ele părăseau Skekenhouse-ul ca urmare a morții subite a lui Gorm, moarte ce crease prea multe suspiciuni și neînțelegeri. Shendii deja dispăruseră încărcați cu prăzi, mormăind nemulțumiți din cauză că obținuseră doar o parte din ce li se promisese. Throvenmanii se întorceau acasă pentru a-și reconstrui fermele distruse odată cu orașele și cu întreaga

țară. Fără legătura creată de faima lui Gorm, vanstermanii deja se împărțeau în facțiuni, alergând grăbiți să-și pună la adăpost ce era al lor sau porniți să pună mâna pe ce nu era al lor, înainte ca iarna să încătușeze nordul încă o dată.

– O mulțime de oameni părăsesc orașul, spuse Koll.

– Cam așa ceva.

Părintele Yarvi scoase un mormăit satisfăcut în timp ce urmărea agitația.

– Dar, în același timp, alții sosesc în oraș.

Începuseră deja să apară negustorese cu priviri agere, venite tocmai din Gettland, servitoare ale Reginei de Aur sosite să perceapă dări corăbiilor ce urmau să treacă prin istmuri. Cei ce compuneau rugăciunile deja se străduiau din greu s-o alunge pe Zeița Unică, începând în schimb să cânte pe la fiecare colț de stradă din Skekenhouse cântecele nenumăraților zei ai lor. Și în fiecare zi soseau din cei mai mulți războinici, tocmiți de Bunicul Yarvi de pe tot cuprinsul Mării Sfărâmate, purtând șoimul alb al Preoțimii proaspăt pictat pe scuturi.

– Aduc cu ei și o mulțime de săbii, murmură Koll.

– Într-adevăr. Trebuie să facem în așa fel încât Tatăl Pace să mai surâdă o vreme.

– Dar de când surâde Tatăl Pace atunci când vede săbii?

– Doar jumătate de război se poartă cu arme, Koll, însă, în același timp, doar jumătate de pace este câștigată cu pluguri, spuse Yarvi proptindu-și palma strâmbă pe mânerul sabiei sale curbate, pe care încă o mai purta la brâu. O sabie ținută de mâna care poate fi o unealtă potrivită.

Koll se uita la un grup de războinici cu priviri aspre care tocmai ce treceau pe lângă ei, purtându-și armele cu aceeași mândrie cu care o soție proaspăt căsătorită își poartă cheia la gât.

– Cine hotărăște ale cui mâini sunt cele potrivite?

– Noi. Noi suntem cei care trebuie să hotărască. Este de datoria celui puternic să lase deoparte copilăriile și să aleagă răul cel mai mic. Altminteri lumea va cădea din nou pradă haosului. Sper că nu mai ai nicio îndoială, Koll.

– Îndoieli?

Pe toți zeii, parcă era alcătuit doar din îndoieli.

– Nu, nu, nu. Nu! își drese Koll glasul. Poate. Știu cât de multe îți datorez. Doar că... nu vreau să te dezamăgesc.

– Am nevoie de tine alături de mine, Koll. I-am promis tatălui tău că te voi elibera și te-am eliberat. I-am promis mamei tale că voi avea grijă de tine și am avut.

Apoi vocea îi scăzu, transformându-se aproape într-o șoaptă:

– Și eu am îndoielile mele... ajută-mă să aleg ceea ce trebuie.

În glasul lui se simțea o slăbiciune pe care Koll n-o mai auzise înainte și la care nici nu se așteptase vreodată. Ba chiar aproape o disperare.

– Rulf s-a întors în Thorlby pentru a fi aproape de soția sa. Am nevoie de cineva de încredere. De cineva care să-mi aducă aminte că pot face bine. Nu că pot alege mereu binele suprem, ci pur și simplu... *binele*. Te rog. Ajută-mă să stau în lumină.

– Am atâtea de învățat… bălmăji Koll, însă oricât de mult s-ar fi zvârcolit, nu exista cale de scăpare.

– Vei învăța lucrând. La fel cum am făcut și eu. La fel cum trebuie să procedeze orice om, spuse Yarvi pocnind din degete. Lasă deoparte testul.

– Să-l las deoparte? zise Koll, clipind des.

– Eu sunt Bunicul Preoțimii, cine m-ar refuza? Ți-ai putea depune jurământul chiar acun. Poți să îngenunchezi aici drept cioplitorul în lemn Koll și să te ridici în picioare drept Părintele Koll, Preotul Gettlandului!

Nu și-ar fi imaginat că va îngenunchea pe un chei uitat de lume, însă Koll știuse dintotdeauna că acest moment va sosi. Visase la el, se umflase în pene de mândrie, învățase pe dinafară toate cuvintele.

Îngenunche șovăind, simțind cum îi tremură picioarele, Koll, cioplitorul în lemn, udându-se până la piele prin pantalonii subțiri. Bunicul Yarvi stătea impunător în fața sa, surâzând. Nu era nevoie să pară amenințător. Gărzile lipsite de chipuri ce zăboveau în spatele lui o făceau în locul său.

Koll nu trebuia decât să rostească acele cuvinte ca să devină preot. Nu doar Fratele Koll, ci Părintele Koll. Cel care urma să stea alături de regi și să schimbe lumea. Să devină cel mai bun bărbat care-ar fi putut deveni, așa cum își dorise mama sa întotdeauna. Să nu mai fie niciodată un venetic. Un om slab. Să nu aibă niciodată o soție, iar singura familie să-i fie Preoțimea. Să părăsească lumina și să aibă tot timpul un umăr în întuneric. Cel puțin unul.

Tot ce trebuia să facă era să rostească acele cuvinte și apoi să se ridice.

Un vot

În centrul casei pe care Skara o luase pentru ea însăși se afla o curte căzută în paragină. Fusese năpădită de buruieni și sufocată de iederă, deși se vedea că odată cineva se îngrijise de ea, căci florile târzii încă mai înfloreau și răspândeau un miros dulceag și puternic, acoperind aproape cu totul zidul pe care bătea soarele.

Chiar dacă frunzele cădeau la pământ și vremea se răcea, Skarei îi plăcea foarte mult să șadă acolo, pe o bancă acoperită de licheni. Îi aducea aminte de grădina cu ziduri înalte din spatele Pădurii, acolo unde Mama Kyre o învățase numele tuturor ierburilor. Numai că aici nu se găsea niciun fel de ierburi. Iar Mama Kyre murise deja de ceva timp.

– Atmosfera din Skekenhouse e...

– Otrăvitoare, termină Mama Owd în locul ei.

Ca de obicei, preoteasa ei rostea cuvântul potrivit. Cetățenii erau stăpâniți cu toții de un sentiment de teamă amestecată cu ranchiună. Membrii fostei alianțe se repeziseră unii la gâtul celorlalți. Războinicii Bunicului Yarvi se găseau peste tot, purtând pictați pe veșminte obișnuiții porumbei ai Tatălui Pace, deși degetele lor mereu pregătite se aflau mai tot timpul aproape de uneltele Mamei Război.

– E momentul cel mai potrivit să pornim spre Throvenland, spuse Skara. Avem foarte multe de făcut acolo.

– Corăbiile sunt aproape gata, regina mea, zise Jenner cel Albastru. Aveam de gând să-i ofer o vâslă și lui Raith…

Skara îl privi aspru.

– Ți-a cerut el una?

– El nu e omul care să ceară. Dar am auzit că nu s-a prea înțeles cu Thorn Bathu și nu e ca și cum i-ar mai putea purta sabia lui Gorm…

– Raith a făcut o alegere, se răsti Skara, însă apoi reuși să se stăpânească. Nu poate veni cu noi.

Jenner clipi nedumerit când o auzi.

– Dar... a luptat pentru tine în istmuri. Mi-a salvat viața în Fortăreața lui Bail. I-am spus că vom avea întotdeauna un loc pentru el…

– N-ar fi trebuit să-i spui asta. Nu depinde de mine ca tu să-ți ții promisiunile.

O duru pe ea să vadă cât de mult îl dor pe el aceste vorbe.

– Firește, regina mea, murmură el, după care se îndepărtă cu pași țepeni, lăsând-o pe Skara singură, doar cu preoteasa.

Bătea un vânt rece, care învolbura frunzele, făcându-le să se urmărească una pe alta pe pietrele străvechi. O pasăre ciripea undeva în iedera uscată. Mama Owd își drese glasul.

– Regina mea, trebuie să-ți pun o întrebare. Îți curge sânge în mod regulat?

Skara simți cum inima începe să-i bată năvalnic și cum fața începe să-i ardă, așa că își lăsă privirea în pământ.

– Regina mea?

– Nu.

– Și... asta ar putea fi... cauza pentru care șovăi să-i oferi o vâslă purtătorului de sabie al Regelui Gorm?

Poate că reușise să-l păcălească pe Jenner cel Albastru, însă Mama Owd nimerise drept la țintă. Problema cu sfătuitorii prea isteți e că reușesc să vadă printre minciunile tale la fel de ușor ca și printre ale dușmanilor tăi.

– Se numește Raith, murmură Skara. Îi poți folosi măcar numele.

– Cel Care Răspândește Sământa te-a binecuvântat, spuse încet preoteasa.

– M-a blestemat.

Deși Skara știa prea bine cine trebuie învinovățit pentru această situație.

– Când te îndoiești că vei apuca ziua de mâine, ajungi să nu-ți mai faci griji prea mari pentru viitor.

– Nimeni nu poate da dovadă de înțelepciune de fiecare dată, regina mea. Ce-ai de gând să faci în continuare?

Skara își prinse capul în mâini.

– Zeii să m-ajute, căci n-am nicio idee.

Mama Owd se lăsă în genunchi în fața ei.

– Ai putea păstra copilul. Am putea chiar păstra secretul față de ceilalți. Dar riscăm foarte mult. Ai putea să-ți riști chiar și poziția proaspăt dobândită.

– Sau? zise Skara întâlnindu-i privirea.

– Am putea face sângele să-ți curgă din nou. Există metode.

Skara își simți limba cleioasă când vorbi.

– Există riscuri și în această situație?

– Câteva, spuse Mama Owd lipsită de expresie. Dar eu nu mi-aș face griji prea mari din cauza lor.

Skar își duse palma la pântec. Nu simțea nicio diferență. Nu se simțea mai rău decât de obicei. Nu simțea nimic crescând înlăuntrul ei. Când se gândea la faptul că va pierde ce se afla înlăuntrul ei, nu simțea decât o mare ușurare și doar o umbră vagă de vinovăție, nimic mai mult.

Deja începea să se obișnuiască să-și strunească regretele.

– Vreau să dispară, șopti ea.

Mama Owd o apucă de mâini cu blândețe.

– Când ne vom întoarce în Throvenland, mă voi ocupa eu de toate. Nu te mai gândi la asta. Ai destule lucruri pe cap. Lasă totul în grija mea.

Skara trebui să-și înghită lacrimile. Înfruntase amenințări, furia altora, chiar și Moartea, toate cu ochii uscați, însă puțină bunătate din partea cuiva o făcea să-și dorească să plângă.

– Îți mulțumesc, șopti ea.

– Ce imagine mișcătoare!

Mama Owd se ridică brusc în picioare și se răsuci imediat când Bunicul Yarvi păși în mica lor grădină.

Încă purta haina lui simplă. Iar la brâu avea aceeași sabie. Încă mai avea cu el toiagul elfilor, deși transmitea un cu totul alt mesaj de când îl ucisese pe Yilling cel Strălucitor. Dar la gât îi atârna lanțul pe care înainte obișnuia să-l poarte Bunica Wexen, de care acum își agățase propriile hârtii foșnitoare, cu inscripții noi pe ele. Și chipul i se schimbase. În ochi avea o strălucire amară, pe care Skara nu o mai zărise înainte. Poate că afișase o mască lipsită de îndurare de când se mutase în Turnul Preoțimii. Sau poate că, din moment ce nu mai avea nevoie de ea, o dăduse la o parte pe cea care sugera o fire ceva mai blândă.

De prea multe ori, după ce înfrângem un vrăjmaș pe care l-am urât din tot sufletul, în loc să lăsăm totul în urmă și să o luăm de la capăt, ajungem să-i luăm locul și să devenim exact ca el.

– Chiar și pietricica tocită ce-mi ține loc de inimă se simte încălzită atunci când vede o asemenea apropiere între o regină și preoteasa ei, zise Yarvi cu un zâmbet fără pic de căldură. Ești o femeie care inspiră credință, Regină Skara.

– Nimic magic, să știi.

Se ridică și ea în picioare, își netezi cu atenție partea din față a rochiei, apoi își trecu palmele peste obraji, nelăsând nimic să răzbată la suprafață, așa cum o învățase să procedeze Mama Kyre. Avea senzația că în următoarele clipe va trebui să-și reamintească toate lecțiile pe care i le predase Mama Kyre.

– Încerc să-i tratez pe oameni așa cum mi-ar plăcea și mie să fiu tratată. Cei puternici nu trebuie să fie mereu lipsiți de îndurare, Bunicule Yarvi. Ei trebuie să fie și generoși. Trebuie să arate și milă în același timp.

Primul dintre Preoți surâse de parcă asculta cuvintele unui copil inocent.

– Ce sentimente înălțătoare, regina mea. Am auzit că vei pleca în curând spre Throvenland. Vreau să vorbesc mai întâi cu tine.

– Să ne urezi noroc de vreme bună, onorate Bunic Yarvi? spuse Mama Owd încrucișându-și brațele la piept și privindu-l drept în ochi. Sau chestiuni legate de conducere?

– Chestiuni ce-ar trebui discutate doar între patru ochi, zise el. Lasă-ne singuri!

Owd îi aruncă o privire întrebătoare Skarei, însă aceasta încuviință din cap cu discreție. Unele lucruri trebuie înfruntate de una singură.

– Voi fi dincolo, spuse Mama Owd, ieșind pe ușă. Dacă ai nevoie de mine pentru *orice*.

– Nu vom avea nevoie de nimic!

Ochii deschiși la culoare ai Primului dintre Preoți se ațintiră asupra Skarei, reci ca zăpada proaspăt așternută. Ochii unui om care știe că a câștigat dinainte ca jocul să înceapă.

– Cum l-ai otrăvit pe Grom-gil-Gorm?

Skara ridică din sprâncene.

– De ce l-aș fi otrăvit? Mi-ar fi fost mult mai de folos dacă ar fi rămas de această parte a Ultimei Porți. Cel care a avut cel mai mult de câștigat de pe urma morții lui ai fost tu.

– Nu orice uneltire îmi aparține. Dar recunosc că zarurile au căzut cum nu se poate mai bine pentru mine.

– Un om norocos e mult mai periculos decât unul șiret, nu-i așa, Bunicule Yarvi?

– Atunci poți să tremuri, îi vezi pe amândoi în același timp, zise el zâmbind din nou, însă de data aceasta, zâmbetul său sugera un fel de foame ce-i dădu reginei fiori pe șira spinării. E adevărat că lucrurile s-au schimbat de când am negociat ultima oară, printre tumulii de lângă Fortăreața lui Bail. Totul e mult mai... *simplu*. Nu mai e nevoie să vorbim despre alianțe, despre compromisuri sau despre voturi.

Nu-ți poți învinge temerile decât înfruntându-le, obișnuia să-i spună bunicul ei. *Ascunde-te de ele și ele te vor învinge*. Skara încercă să adopte o poziție mai demnă, așa cum o făcuse atunci când înfruntase Moartea.

– Uthil și Gorm au trecut amândoi prin Ultima Poartă, rosti ea. Acum nu mai există decât un singur vot, iar acela…

– E-al meu! lătră Yarvi, deschizând ochii foarte larg. Nici nu-ți poți da seama cât de reconfortant este să poți vorbi cu cineva care vede drept în inima lucrurilor, așa că nu te voi insulta luând-o pe ocolite. Te vei căsători cu Regele Druin.

Skara se pregătise pentru multe situații, însă un asemenea lucru nici măcar nu-i trecuse prin cap.

– Regele Druin n-are decât trei ani.

– Atunci îți dai seama că va fi un soț mult mai puțin pretențios decât ar fi fost Cel Care Frânge Săbiile. Lumea s-a schimbat, regina mea. Și mi se pare că acum Throvenlandul...

Yarvi ridică mâna schiloadă în sus și-o răsuci de câteva ori.

– Nu prea mai servește la nimic, continuă el, apoi reuși cumva să scoată un pocnet ascuțit cu acel ciot de deget al său. Trebuie să facă parte din Gettland de-acum încolo, deși sunt de părere că ar fi cel mai bine ca mama să continue să poarte cheia de la trezorerie.

– Și eu? întrebă Skara încercând să-și păstreze vocea calmă, deși inima începuse să-i galopeze cu furie.

– Regina mea, tu arăți minunat oricum ai fi îmbrăcată.

Și Bunicul Yarvi se răsuci în direcția ușii.

– Nu!

Nici ei nu-i venea să creadă cât de sigură pe ea fusese când rostise acest cuvânt. Un calm ciudat pusese stăpânire pe ea. Calmul pe care-l simțea Bail Constructorul de fiecare dată înainte de începerea unei bătălii, probabil. Poate că nu era ea o războinică adevărată, însă acesta era câmpul ei de luptă și se simțea pregătită.

– Nu? repetă Yarvi întorcându-se din nou cu fața la ea, de data asta fără urmă de zâmbet. Am venit să-ți spun cum vor sta lucrurile, nu să-ți cer o părere, dar probabil că te-am supraestimat…

– Nu, spuse ea din nou, căci știa că armele ei vor fi cuvintele. Tatăl meu a murit pentru Throvenland. Bunicul meu a murit pentru Throvenland. Eu am renunțat la tot pentru Throvenland. Cât timp voi trăi, nu voi lăsa să fie sfâșiat de lupi în bucăți ca un hoit.

Primul dintre Preoți făcu un pas spre ea, cu chipul supt încordat de furie.

– Nici să nu te gândești să mă înfrunți, pribeagă zdrențăroasă ce ești! mârâi el bătându-se în piept cu degetul chircit de la mâna schiloadă. Nici n-ai idee câte sacrificii am făcut și cât am suferit! Nici n-ai idee prin câte focuri am trecut! N-ai nici aur, nici oameni, nici săbii…

– Doar jumătate de război se poartă cu arme.

Mama Kyre îi spunea mereu că *un zâmbet nu te costă nimic*, așa că Skara afișă cel mai dulce zâmbet de care simțea în stare în timp ce scoase la iveală o mică fâșie de hârtie, pe care o ținea împăturită între două degete, și i-o întinse.

– Un dar pentru tine, Bunicule Yarvi, spuse ea. De la Yilling cel Strălucitor.

Probabil că pe tot cuprinsul Mării Sfărâmate nu mai exista un om la fel de șiret ca el, însă Skara învățase cum să citească o expresie, așa că reuși să-i surprindă tresărirea slabă a ochiului și își dădu seama că șoapta finală a lui Yilling de pe câmpul de bătălie din fața Fortăreței lui Bail fusese adevărată.

– Recunosc fără să mă feresc că sunt o pribeagă zdrențăroasă, spuse ea când Bunicul Yarvi îi smulse hârtia dintre degete. Mi s-a spus că temerile mele își au sălașul în stomac. Dar s-ar zice că m-am mai liniștit în ultimele luni. Recunoști scrisul?

El își ridică privirea, cu fălcile strânse.

– Mă gândeam eu că da. Acum mi se pare că Mama Kyre a fost cu adevărat prevăzătoare atunci când m-a învățat să citesc.

Yarvi tresări șocat când o auzi.

– Răspândind taina scrisului în afara lumii Preoțimii, n-a făcut nici pe departe ceea ce se cuvine.

– Oh, Mama Kyre era în stare să facă mai mult decât se cuvenea atunci când soarta Throvenlandului era în balanță.

După care își înăspri vocea, căci trebuia să se arate puternică.

– Și la fel pot proceda și eu.

Părintele Yarvi mototoli bucata de hârtie în pumnu-i tremurător, însă zâmbetul Skarei se lărgi și mai mult.

– Oricum, îl poți păstra pentru tine, zise ea. Yilling mi-a dat un săculeț plin. De-a lungul Mării Sfărâmate se află șapte oameni, fiecare purtând acest mesaj. N-ai să știi niciodată care sunt aceștia. Nici unde se află. Dar, dacă mi se întâmplă ceva, cum ar fi, de pildă, să mă împiedic într-o noapte și să cad prin Ultima Poartă, așa cum a pățit viitorul meu soț, mesajele acestea vor fi trimise și se va răspândi pe fiecare coastă a Mării Sfărâmate povestea...

Se aplecă mai aproape de el și murmură:

– Că Părintele Yarvi a fost trădătorul din interiorul alianței noastre.

– Nimeni n-o va crede, spuse el, însă pălise deja.

– Un mesaj va ajunge în cele din urmă și la Maestrul Hunnan și la războinicii Gettlandului, un mesaj care le va spune că tu ai fost cel care l-a trădat pe preaiubitul lor Rege Uthil.

– Nu mi-e frică de Hunnan, spuse el, însă mâna care strângea toiagul începuse să-i tremure.

– Un mesaj va ajunge la mama ta, Regina de Aur a Gettlandului, spunându-i că propriul fiu i-a vândut orașul dușmanilor.

– Mama nu se va întoarce niciodată împotriva mea, zise el, însă ochii deja i se umeziseră.

– Un mesaj va ajunge și la Thorn Bathu, al cărei soț, Brand, a fost ucis în atacul pe care tu l-ai provocat.

Vocea Skarei era rece ca gheața și înceată, și de neoprit precum mareea.

– Dar probabil că ea este mult mai iertătoare decât pare. Tu o cunoști mai bine decât mine.

Așa cum un băț care este îndoit din ce în ce mai mult în cele din urmă cedează și se rupe, Bunicul Yarvi scoase un fel de icnet și puterea păru că-l părăsește dintr-odată. Se dădu în spate clătinându-se, după care se împiedică de banca din piatră și se prăbuși pe ea, toiagul elfilor căzându-i zângănind la pământ în timp ce cu mâna sănătoasă căuta să se agațe de ceva pentru a-și recăpăta echilibrul. Își îndreptă apoi spatele și se uită cu ochi umezi și mari la Skara. Privind prin ea, de fapt, de parcă vedea fantomele mult prea îndepărtate.

– Am crezut... că l-aș putea momi pe Yilling cel Strălucitor, șopti el. Am crezut că l-aș putea ademeni cu mici secrete, ca apoi să-l prind în capcană cu ajutorul unei minciuni gogonate. Dar eu am fost cel care a căzut în capcană în istmuri.

O lacrimă i se rostogoli din ochii strălucitori, lăsând o dâră pe obrazul slab.

– Alianța se clătina. Hotărârea Regelui Uthil începea să se năruie. Mama începea să vadă profit în pace. Eu nu mai puteam avea încredere în Gorm și în Scaer, zise el strângându-și într-un pumn diform mâna stângă. Însă făcusem un jurământ. Un jurământ de soare și un jurământ de lună. Jurasem că mă voi răzbuna pe ucigașii tatălui meu. Așa că nici nu putea fi vorba de pace.

Clipi prostește, cu lacrimile rostogolindu-i-se pe fața palidă, și Skara își dădu seama, poate pentru prima oară, cât de tânăr era. Doar cu câțiva ani mai în vârstă decât ea.

– Așa că i-am spus lui Yilling cel Strălucitor să atace orașul Thorlby, șopti el. Un act atât de revoltător, încât să nu mai existe cale de întoarcere. I-am spus când și cum. N-am vrut ca Brand să moară. Zeii îmi sunt martori că n-am vrut, însă...

Înghiți în sec, respirația hârâindu-i în gâtlej, în timp ce umerii îi căzuseră și capul i se aplecă, parcă împovărat de o greutate ce părea să-l zdrobească.

– O sută de alegeri făcute, de fiecare dată alegând binele suprem și răul cel mai mic. O mie de pași făcuți în anumite direcții și fiecare la fel de necesar ca și celălalt dinainte.

Rămase privind pierdut la toiagul căzut pe pietre, cu gura strâmbată de dezgust.

– Și oare cum de m-au purtat până aici?

Acum Skara nu mai simțea niciun pic de ură pentru el, ci doar compătimire. Era îngropată până la gât în propriile ei regrete, știa că n-avea cum să-l pedepsească mai aspru decât s-ar fi putut pedepsi el însuși. Ba chiar nu-l putea pedepsi în niciun fel. Avea prea mare nevoie de el.

Îngenunche în fața lui, făcându-și lanțul din mânere de la gât să zornăie, și-i luă fața brăzdată de lacrimi în mâini. Venise momentul să-și arate compasiunea. Generozitatea. Îndurarea.

– Ascultă-mă cu atenție!

Și-i scutură capul pentru a-l face să-și îndrepte privirea spre ea, ca să-i întâlnească ochii.

– Nimic nu e pierdut. Nimic nu e distrus. Înțeleg. Știu care e greutatea puterii și nu te judec. Dar trebuie să trecem împreună peste asta.

– La fel cum un sclav e înlănțuit de stăpâna sa? murmură el.

– La fel cum aliații sunt legați unul de celălalt.

Îi șterse lacrimile cu vârfurile degetelor mari. Acum trebuia să-și arate șiretenia și să stabilească o înțelegere de care să fie mândră până și Regina de Aur în persoană.

– Eu voi fi Regina Throvenlandului nu numai de fapt, ci și de drept. Nu voi îngenunchea în fața nimănui și mă voi bucura de sprijinul nemijlocit al Preoțimii. Eu voi fi cea care va lua toate deciziile pentru poporul meu. Eu îmi voi alege soțul la momentul potrivit. Istmurile aparțin atât

Throvenlandului, cât și Yutmarkului. Jumătate din taxele încasate de mama ta de la corăbiile care trec prin ele vor ajunge în trezoreria mea.

– Ea nu va fi…

Skara îi scutură din nou fața, de data asta ceva mai aspru.

– Un cuvânt potrivit retează toate piedicile, doar știi prea bine. Throvenlandul a avut cel mai mult de suferit de pe urma războiului tău. Am nevoie de aur ca să reconstruiesc ce-a ars Yilling cel Strălucitor. De argint ca să-mi tocmesc propriii războinicii și propriii aliați. După care tu vei rămâne Bunicul Preoțimii și secretele tale vor fi la fel de în siguranță în mâinile mele ca și în ale tale.

Se aplecă și mai mult și îi ridică toiagul de jos, după care i-l oferi.

– Ești preot, deși te-ai aflat de partea Mamei Război. Am avut parte de prea mult sânge vărsat. Cineva trebuie să fie de partea Tatălui Pace.

El își încleștă degetele pe toiagul din metal făcut de elfi, cu gura strâmbată de supărare.

– Deci vom dansa ținându-te de mână, croindu-ți un viitor strălucitor, și vom menține balanța puterii asupra Mării Sfărâmate între noi.

– Ne-am putea distruge reciproc, dar la ce bun? Dacă Bunica Wexen m-a învățat o lecție, aceea a fost că ești un dușman cumplit. Aș prefera să-ți fiu aliat, spuse Skara ridicându-se în picioare, după care adăugă, privindu-l de sus:

– Ai putea avea nevoie și tu de unul. Eu, una, știu că voi avea.

Ochii deschiși la culoare ai Primului dintre Preoți erau din nou uscați.

– Cu greu s-ar putea spune că aș avea de ales, nu-i așa?

– Nici nu-ți poți da seama cât de reconfortant este să poți vorbi cu cineva care vede drept în inima lucrurilor, rosti ea scuturându-și câteva frunze de

pe rochie și gândindu-se la cât de mândru ar fi fost bunicul său auzind-o. Există un singur vot, Bunicule Yarvi. Iar acela este al meu.

Lovituri noi

Raith auzi un râs. Râsul puternic al Skarei, bogat și sălbatic, și simplul sunet îl făcu să surâdă.

Aruncă un ochi prin ușa de deasupra căreia cădeau picături de ploaie și o văzu trecând prin fața lui, cu mantia din țesătură fină fluturându-i în urmă și cu gluga trasă peste cap pentru a o feri de burniță, având-o alături pe Mama Owd și fiind înconjurată de sclavi și de gărzi, un alai cum nu se putea mai potrivit pentru o regină. Așteptă până trecură de el înainte să iasă, netezindu-și pe spate părul ud.

– Regina mea.

Dorise să pară că vorbește degajat, însă cuvintele îi semănară mai mult cu un behăit speriat.

Ea întoarse brusc capul, făcându-l să se cutremure la fel de tare ca atunci când îi văzuse chipul pentru prima oară, doar că totul i se păru mult mai intens acum, după care simți însă și o amărăciune copleșitoare. Căci ea nu afișă niciun surâs de încântare cum că l-ar recunoaște, ba nici măcar vreo fărâmă de vină, ci doar o strâmbătură îndurerată. De parcă își aducea aminte de ceva pe care dorea să-l lase cât mai repede în urmă.

– O clipă, îi spuse ea Mamei Owd care îl privea încruntată pe Raith, de parcă acesta ar fi fost o roabă plină cu hoituri intrate în putrefacție.

Regina se îndepărtă de servitori, privind cu atenție în susul și în josul străzii.

– Nu pot vorbi cu tine chiar aici.

– Poate mai târziu…

– Nu! Niciodată!

Îi spusese cândva că vorbele pot tăia mai adânc decât o sabie și îl făcuse să râdă, însă acest *niciodată* păru a fi o sabie împlântată direct în el.

– Îmi pare rău, Raith. Nu te pot lăsa să te apropii de mine.

Se simți de parcă pântecul i-ar fi fost sfâșiat și sângele i s-ar fi scurs șuvoi pe pietrele de pe stradă.

– Nu s-ar cuveni, nu? mormăi el.

– La naiba cu ce s-ar „cuveni“! șuieră ea. N-ar fi *corect*. Nici față de țara mea. Nici față de poporul meu.

Vocea lui se transformă într-o șoaptă disperată.

– Și cu tine cum rămâne?

Ea tresări. Tristă. Sau poate doar vinovată.

– Nici pentru mine.

Se aplecă spre el, privindu-l pe sub sprâncene, însă cuvintele îi sunară dure ca fierul și, oricât și-ar fi dorit el să se amăgească, nu lăsau loc de îndoială.

– Cel mai bine ar fi să ne gândim că totul a fost doar un vis. Un vis plăcut. Dar a sosit vremea să ne trezim.

Și-ar fi dorit să spună ceva inteligent. Ceva nobil. Ceva care s-o rănească. Ceva, orice. Dar vorbele nu fuseseră niciodată punctul lui forte. N-avea nici cea mai vagă idee cum să răstoarne această situație în favoarea sa. Așa că o privi neajutorat cum îi întoarce spatele. O privi neajutorat, fără să scoată o vorbă, cum se îndepărtează cu pași mari de el. O privi cum se întoarce la

sclavii ei, la gărzi și la preoteasa ei, care-l privea în continuare dezaprobatoare.

Văzu totul cu claritate acum. Ar fi trebuit să vadă totul cu claritate încă de la început. Ei îi plăcuse suficient de mult căldura lui pe timpul iernii, dar cum venise vara, se descotorosise de el ca de o haină veche. Și cu greu ar fi putut să îi găsească vreo vină. La urma urmei, ea era regină, iar el era un ucigaș. Nimănui nu i s-ar fi părut potrivit, ci doar lui. S-ar fi putut simți norocos pentru ceea ce avusese dacă n-ar fi rămas atât de îndurerat și de rănit, fără să aibă habar dacă se va simți vreodată altfel.

Poate că ar fi trebuit să facă vreo scenă urâtă în fața tuturor. Poate că ar fi trebuit să se îndepărteze cu pași țanțoși, de parcă ar fi avut alte o sută de femei care să-i cerșească atenția. Dar adevărul trist era că o iubea prea mult ca să facă așa ceva. O iubea prea mult ca să facă orice altceva decât să rămână acolo, în ploaie, îngrijindu-și mâna arsă și nasul spart, privind înfometat în urma ei, ca un câine lăsat afară, în frig. Sperând că ea se va opri. Sperând că se va răzgândi. Sperând să-i arunce măcar o ultimă privire.

Însă ea n-o făcu.

– Ce s-a petrecut între voi doi? auzi Raith în spatele său glasul lui Jenner cel Albastru. Și să nu-mi spui că nimic, băiete.

– Nimic, bătrâne, zise Raith încercând să zâmbească, însă nu reuși. Mulțumesc!

– Pentru ce?

– Pentru că mi-ai oferit posibilitatea de-a fi mai bun. De-a fi mai mult decât merit, îmi închipui.

Apoi își îngropă capul între umeri și-o porni prin ploaie.

Raith stătea pe stradă vizavi de fierărie și privea lumina ce se zărea printre storuri, ascultând muzica nicovalei care se revărsa dinăuntru și întrebându-se dacă Rin era cea care mânuia ciocanul.

Se părea că oriunde s-ar fi dus, întotdeauna se găsea un loc potrivit pentru ea. Însă în astfel de momente era exact persoana potrivită în preajma căreia să se afle. Căci era cineva care știa prea bine ce își dorește și care făcea orice pentru a obține acel lucru. Era genul de persoană care face să apară lucruri din nimic, care știa să repare tot felul de lucruri stricate. Era exact tot ce nu era Raith.

Știa că n-are niciun drept să-i ceară ceva, însă reușise să-i aducă un pic de liniște sufletească după ce-i murise fratele. Doar zeii știau cât de mult avea nevoie să fie consolat pe atunci. Și acum era vorba de același lucru, un lucru pe care nu știa unde să-l caute în altă parte.

Își trase nasul amărât – ștergându-și cu mâna bandajată mucii ce-i curgeau din nasul spart – și traversă strada oprindu-se în fața ușii ei. Ridică pumnul pentru a bate în ușă.

– Ce te aduce pe-aici?

Era băiatul preotului, Koll, ce venea către el prin lumina slabă cu un rânjet strâmb pe față. Un rânjet care îi aduse pentru scurt timp aminte lui Raith de momentele petrecute alături de fratele său. Koll încă avea un fel al său de-a se comporta, însă parcă acum se simțea ceva mai în largul său. Era calm așa cum e cineva care a făcut pace cu el însuși. Și tot ce-și dorea Raith de la el era să afle cum reușise.

Se gândi repede.

– Ei... m-am gândit să-mi fac o sabie nouă. Aici lucrează acum făuritoarea de săbii, nu?

– O cheamă Rin și, da, aici lucrează.

Koll își lipi o ureche de ușă și surâse de parcă auzise un cântecel suav de dincolo de ea.

– Nimeni nu face săbii mai bune decât Rin. Nimeni, nicăieri.

– Dar tu? întrebă Raith. Nu te credeam omul care să-și dorească o sabie.

– Nu, zise Koll rânjind și mai larg. Voiam să-i cer să se mărite cu mine.

Sprâncenele lui Raith urcară până sus de tot auzindu-l.

– Ce?

– Ar fi trebuit s-o fac cu mult timp în urmă, dar nu m-am priceput niciodată la alegeri. Am făcut o mulțime de alegeri greșite. Am șovăit de prea multe ori. Am fost egoist și slab. Încercând să nu rănesc pe nimeni, am ajuns să rănesc pe toată lumea.

Trase adânc aer în piept, apoi continuă:

– Dar moartea ne așteaptă pe toți. Viața constă din alegerile pe care le faci de-a lungul ei, căci trebuie să încerci să alegi ce-i mai bun din ceea ce ți se oferă. Un om care nu e mulțumit cu ceea ce a obținut, ei bine, cel mai probabil nu va fi împăcat nici cu ceea ce nu a făcut.

– Înțelepte cuvinte, bănuiesc.

– Da, chiar sunt. Așa că am de gând să-i cerșesc iertarea, chiar și în genunchi, dacă trebuie, ceea ce, cunoscând-o pe ea, chiar va fi necesar, după care îi voi cere să-mi poarte cheia la gât și sper din toată inima că va spune da.

– Credeam că ai de gând să intri în cadrul Preoției.

Koll își întinse gâtul într-o parte, scărpinându-și cu putere ceafa.

– Mult timp chiar asta am vrut, dar sunt o mulțime de posibilități prin care un om poate să schimbe lumea, așa consider eu. Mama mi-a spus... să fiu cel mai bun bărbat, dacă pot.

Ochii începură dintr-odată să-i înoate în lacrimi și începu să râdă, apoi trase de un șnur de la gât, de care era prins ceva ce începu să-i clincăne pe sub cămașă.

– Ce păcat că mi-a luat atât de mult timp să înțeleg ce-a vrut să spună. Dar, până la urmă, am înțeles. Sper că nu prea târziu. Vrei să intri?

Raith tresări și aruncă din nou o privire înspre ușă, apoi își drese glasul.

– Nu.

Înainte nu simțise pentru acest băiat decât dispreț. Acum descoperi că-l invidiază.

– Cred că misiunea ta are întâietate.

– Nu mai vrei să mă lovești cu capul în gură, nu?

Raith făcu un gest, arătându-i propriul nas spart.

– Nu mai simt aceeași dorință ca înainte să sparg nasuri. Mult noroc!

Și-l plesni pe spate pe Koll când trecu pe lângă el.

– Mă voi întoarce mâine.

Însă știa că nu se va mai întoarce.

Se lăsa înserarea și umbrele se alungeau pe docuri în timp ce Soarele Mamă aluneca în jos, dincolo de Skekenhouse. Ultima rază de lumină se răsfrângea în sticla din palma lui Raith. Fiola pe care i-o dăduse Mama Scaer, acum goală. Se prezisese că niciun bărbat nu-l va putea ucide pe Grom-gil-Gorm, însă doar câteva picături într-o cupă cu vin făcuseră treaba imediat. Koll avusese dreptate. Moartea ne așteaptă pe toți.

Raith trase aer în piept și strânse pumnul, simțind vechea durere săgetându-i încheieturile rupte. Ai crede că durerea se stinge cu timpul, dar cu cât o simți mai mult, cu atât devine mai puternică. Și Jenner avusese dreptate, nimic nu se vindecă pe deplin.

Fusese purtătorul de sabie al unui rege și păzitorul unei regine, fusese primul războinic ce intra într-o bătălie și vâslașul de pe corabia unui erou. Însă acum nici nu mai era sigur ce este. De fapt, nu mai era sigur nici ce-și dorește să devină.

Lupta fusese tot ce știa. Crezuse că Mama Război îi va aduce glorie și-un purcoi de bani, plus căldura fraților strânși în zidul din scuturi. Însă ea îi răpise fratele și în schimb nu-i oferise decât răni. Își strânse brațele pe lângă el și simți că-l dor coastele, apoi își scărpină brațul ars pe sub bandajele murdare, încrețindu-și nasul spart și simțind cum durerea îi cuprinde toată fața. Aici ajungi dacă te lupți, și asta dacă nu mori. Înfometat, îndurerat și singur, alături de-un morman de regrete mare cât tine.

– N-a mers cum ți-ai dorit, ai?

Thorn Bathu îl privea de sus, cu mâinile proptite în șolduri, în timp ce strălucirea portocalie a Soarelui Mamă care apunea în spatele ei îl făcea să nu-i vadă decât silueta întunecată.

– De unde știi? o întrebă.

– Orice-ar fi, nu prea arăți ca unul căruia i-au ieșit toate cum și-a dorit.

Raith scoase un oftat din adâncul sufletului.

– Ai venit să mă iei în râs sau să mă ucizi? Orice-ai alege, n-am de gând să mă deranjez să te opresc.

– Din întâmplare, nici una, nici alta.

Thorn se așeză ușor jos, lăsându-și picioarele lungi să se legene dincolo de marginea cheiului, lângă el. Rămase tăcută pentru o vreme, cu o încruntătură pe chipul plin de cicatrice. O boare de vânt suflă două frunze uscate și Raith le privi urmărindu-se una pe cealaltă pe chei. În sfârșit, deschise iar gura:

– Viața nu-i prea ușoară pentru cei ca noi, nu?

– Nu prea pare.

– Cei care sunt atinși de Mama Război... spuse ea rămânând apoi cu ochii ațintiți către orizontul tremurător. Nu știm ce să facem cu noi înșine odată ce-i vine rândul Tatălui Pace. Cei ca noi, care am luptat o viață întreagă, atunci când rămânem fără vrăjmași...

– Ajungem să ne luptăm cu noi înșine, spuse Raith.

– Regina Laithlin mi-a oferit vechiul meu post de Păzitor Ales.

– Bravo ție!

– Nu-i pot accepta.

– Nu?

– Dacă rămân, n-o să pot vedea decât ceea ce am pierdut, zise ea părând că privește în gol, cu un zâmbet firav și trist pe buze. Brand nu și-ar fi dorit să stau și să mă plâng. Băiatul ăla n-avea niciun pic de gelozie în el. El și-ar fi dorit să caut lucruri noi.

Plesni cu palma pietrele de lângă ea.

– Așa că Părintele Yarvi îmi oferă mie *Vântul din Sud*.

– Minunat dar.

– Nu cred că el va naviga pe mare prea curând. Mă gândesc s-o duc înapoi de-a lungul Râului Divin și al Râului Interzis, către Primul dintre Orașe și, poate, chiar dincolo de el. Dacă o pornesc la drum peste câteva zile, cred că aș putea s-o iau înaintea gheții. Așa că vreau să-mi alcătuiesc un echipaj. Vechiul meu prieten, Fror, va fi cârmaci, vechiul meu prieten, Dosduvoi, va răspunde de provizii și vechea mea prietenă, Skifr, va alege drumul.

– Cu siguranță, ești binecuvântată cu destui prieteni pentru o femeie atât de neprietenoasă, zise Raith privind aurul ce scânteia pe apă în timp ce Soarele Mamă apunea în spatele lor. Vei vâsli mai departe și îți vei lăsa trecutul plin de durere aici, pe docuri, așa-i? Îți urez mult noroc!

– Nu prea cred în noroc.

Thorn își trase nasul și scuipă în apă. Însă nu plecă.

– Mai ieri am aflat ceva demn de ținut minte.

– Că nasul meu se rupe la fel de ușor ca al tuturor?

– Că sunt o persoană căreia mai trebuie să i se spună și „nu“ din când în când, răspunse ea aruncându-i o privire piezișă. Asta înseamnă că sunt o persoană care are nevoie în preajma ei de cineva care să aibă suficient curaj încât să-i spună „nu“. Și nu sunt prea mulți care să îndrăznească.

Raith ridică din sprâncene.

– Sunt mai puțini decât erau odată.

– Voi avea întotdeauna nevoie de un ticălos setos de sânge și mai am o vâslă liberă, rosti Thorn Bathu ridicându-se în picioare și oferindu-i mâna pentru a-l ajuta să se ridice. Vii?

Raith clipi nedumerit auzind-o.

– Vrei să mă alătur unui echipaj condus de cineva pe care l-am urât mereu din toată inima, de cineva care aproape că m-a omorât acum vreo două zile și să navighez jumătate de lume, departe de tot ce-am cunoscut și mi-am dorit vreodată, pe baza unei promisiuni ce nu îmi va aduce nimic altceva decât muncă grea și vreme câinoasă?

– Mda, cam așa ceva, spuse ea hlizindu-se. De ce, ai primit alte oferte, mult mai generoase?

Raith deschise pumnul și privi în jos, la fiola goală. După care, întorcând palma, îi dădu drumul în apă.

– Nu prea.

O apucă pe Thorn de mână și-o lăsă să-l ajute să se ridice în picioare.

Începutul

– Acolo! răcni Koll arătând cu palma deschisă către văcar pentru a opri cei doisprezece boi ce se opinteau sub greutatea lanțului întins la maximum. Urmă un zgomot de frecare, apoi o izbitură asurzitoare atunci când frontonul enorm căzu în suporturile sale cioplite în piatră.

– Fixați-l! strigă Rin și echipe de tâmplari care până nu demult fuseseră războinici și, nu cu prea mult timp înainte de a deveni războinici, fuseseră fermieri, începură să bată piloni în pământ cu baroasele, ridicând și întinzând o rețea de funii care să împiedice acel acoperiș uriaș să se prăbușească.

Skara privea uimită în sus, cu gâtul atât de întins încât începuse să o doară, la acoperișul ce se ridica acum deasupra treptelor distruse din marmură de diferite culori, unde odată Mama Kyre îi primea pe vizitatori. Noul fronton luase locul celui vechi care împodobise impunătorul palat al bunicului său, cel pe care îl văzuse prăbușindu-se în noaptea venirii lui Yilling cel Strălucitor. Oare totul chiar se petrecuse cu numai câteva luni în urmă? Părea că mai degrabă trecuseră câteva sute de ani. I se părea că o cu totul altă fată, dintr-o altă lume, urmărise totul, iar Skara doar auzise această poveste.

Jenner cel Albastru scoase la iveală șirul de dinți plin de găuri în timp ce privea și el în sus.

– Stă în exact același loc ca înainte.

– Însă acum e mai înalt, mai lat și mai grațios, spuse Skara.

Cei doi piloni și cei doi căpriori suplimentari fuseseră cioppliți din trunchiul unui pin drept ca o suliță, adus cu pluta pe râu de pe dealurile înalte ale Throvenlandului, acolo unde creșteau cei mai înalți și mai bătrâni copaci, apoi descojit și făcut bucăți pentru a fi croiți pilonii și căpriorii.

– O lucrare minunată, spuse Skara așezându-și mâna înmănușată pe umărul lui Rin. Jur că n-aș fi putut găsi un fierar și un sculptor mai bun pe tot cuprinsul Mării Sfărâmate.

Rin privi rânjind peste umăr.

– Un lucru bine cunoscut, regina mea. Ai noroc că ne-am săturat să tot facem săbii.

– Talentată și modestă pe deasupra? murmură Mama Owd.

– Modestia e pentru cei care nu au cu ce să se mândrească, spuse Rin netezindu-și șorțul.

– Țineți-i așa! strigă Koll la văcari, după care prinse lanțul lung ce lega jugul de vârful acoperișului și se agăță de el.

Rin porni spre el.

– Ce prostie vrei să mai faci, afurisitule?

– Să urc acolo! strigă el, apoi cuprinse lanțul cu picioarele și, ager și neînfricat precum o veveriță, ajunse imediat sus, unde începu să se legene odată cu briza.

Rin se prinse cu ambele mâini de cap, simțindu-și părul lipicios între degete, în timp ce cele două chei pe care le ținea la gât zăngăneau lovindu-se una de alta.

– Dă-te jos de acolo înainte să-ți crăpi capul singur!

– Ce mai lanț! răcni Koll în timp ce se cățăra din ce în ce mai sus. Ar trebui să fii mândră!

– Of, zei îndurători! țipă Rin după el, aproape sărind în sus în timp ce-l amenința cu pumnul, după care îi aruncă Skarei o privire imploratoare. Nu-i poți porunci să coboare de-acolo, regina mea?

– Ba pot.

Skara îl urmări cocoțându-se în cel mai înalt punct al acoperișului, acolo unde se întâlneau cele două bârne masive, când îi veniră în minte cuvintele Mamei Kyre, pe care i le spusese exact în același loc.

– Dar secretul păstrării autorității este să dai doar poruncile de care ești sigură că vor fi ascultate.

– Îmbinările arată toate bine! strigă Koll în timp ce plesnea cu palma locul în care se întâlneau cei doi căpriori. Noile tale piroane țin foarte bine, Rin!

– Am să-ți bat în pământ cu piroane picioarele alea afurisite când te dai jos!

– Și-atunci cum am să mai fiu în stare să sculptez grinzile acoperișului? țipă el de sus în timp ce mângâia lemnul deschis la culoare. Ție ce ți-ar plăcea, regina mea? Dragoni?

– Câini negri! strigă ea la el în timp ce-și așeza mâna pe umărul lui Jenner cel Albastru. La fel ca galionul de la pupa corabiei care m-a purtat departe, în siguranță, după care a înfruntat furtuna și m-a adus din nou acasă!

Jenner cel Albastru își așeză mâna peste a ei și-o bătu ușor, în timp ce un grup de țesători de rugăciuni se adunase la baza acoperișului și-și îngânau rugile către Cea Care Modelează Lemnul și către Cel Care Construiește Adăposturi și către Cea Care Înalță Pietrele pentru ca acest palat să nu se mai prăbușească niciodată.

Koll se prinse de una dintre funiile ce rămăseseră atârnând și începu să alunece în jos.

– Câini negri să fie!

– Oare de ce nu m-am măritat cu un afurisit de fermier? murmură Rin în timp ce se scărpina în cap cu unghiile.

Koll sări de undeva de sus și se îndreptă precaut spre ea.

– Pentru că n-ai fi găsit niciunul care să te ia?

– De câte din astea vom avea nevoie? întrebă Mama Owd în timp ce privea chiorâș acoperișul impunător.

– Cincisprezece vor alcătui doar scheletul, spuse Koll privind în sus și conturând tâmplăria în aer cu mișcări smucite ale degetelor sale în continuă agitație.

Doar zeii știau cum de era în stare, însă reuși să alcătuiască în minte un model de clădire care avea deasupra niște grinzi uriașe, precum și spațiul enorm pe care urmau să-l încadreze, iar Skara se trezi zâmbind în timp ce-și imagina semiîntunericul confortabil din interior, glasurile barzilor reverberând înăuntru, părul femeilor plin de uleiuri aromate și cataramele lustruite de la mantiile bărbaților scânteind în lumina focului ce urma să nu se stingă niciodată, așa cum se întâmplase și pe vremea bunicului ei.

Mama Owd scoase un fluierat ușor în timp ce măsura cu privirea golul de deasupra ei.

– Am putea petrece ceva timp pe-aici.

– Pentru construirea Pădurii au fost necesari douăzeci și opt de ani, spuse Skara.

– Sper să fie gata o *țâră* mai devreme, regina mea, spuse Koll scoțând pe gură un fuior de abur când oftă privind în sus, la lucrarea la care puseseră umărul cu toții. Dar nimic ce merită a fi construit nu este gata repede.

– Mama Război lovește iute ca fulgerul, spuse Mama Owd. Tatăl Pace crește lent ca un copăcel și are nevoie de tot atâta îngrijire.

– Yaletoftul crește mai degrabă ca ciupercile, zise Jenner cel Albastru privind în josul scărilor, către oraș. Te trezești într-o dimineață după ce-a plouat și au și răsărit.

Era adevărat, noul oraș creștea dintre ruinele celui vechi, în timp ce scheletele unor case noi și impunătoare se înălțau de-a lungul străzilor largi pe care Mama Owd le trasase între locul amplasării palatului și mare, peste toate acestea plutind un cor de strigăte ale tâmplarilor, acompaniați de fierăstraie și de bubuituri de ciocane de la răsărit și până la asfințit.

Din ce în ce mai mulți oameni soseau în fiecare zi. Unii trăiseră și înainte în Yaletoft, dar fugiseră atunci când totul arsese, dar alături de ei mai erau și gettlanderi, yutmarkeri, inglezi, ba chiar și oameni din Ținuturile de Jos. Oameni de pe tot cuprinsul Mării Sfărâmate, veniți aici după ce războiul le distrusese viețile. Oameni în căutarea unui nou început, care auziseră că Regina Skara are la dispoziție argint câștigat pe căi cinstite, pe care să li-l ofere în schimbul muncii prestate.

– Unele lucruri arse de Yilling cel Strălucitor nu vor mai putea fi niciodată înlocuite, murmură Mama Owd.

– Atunci va trebui să ne aducem aminte de ele cu mândrie și să privim către viitor, către gloria ce va să vină. E greu să pierzi ceva, spuse Skara răsucindu-se către acoperișul impunător. Însă asta îți oferă ocazia să faci ceva mai bun.

Koll își desena în continuare planurile cu mișcări extravagante ale degetelor, urmărit de Rin, care stătea cu brațele încrucișate și-l privea cu neîncredere.

– Sper să avem cinci acoperișuri ca acesta ridicate înainte ca iarna să dea năvală peste noi. Restul vor trebui să aștepte până la primăvară. Mai întâi, va trebui totuși să dau o fugă până pe dealuri și să caut copacii potriviți.

Își scărpină ceafa nevinovat, apropiindu-se lingușitor de ea.

– Poate că va veni cu mine și soția mea, ca să-mi țină de cald când va cădea zăpada?

– Zăpada va avea o grosime cât trei staturi de om acolo! Vom rămâne blocați până la primăvară.

– Exact, zise el privind brățara din aur a elfilor de la încheietura ei și desfăcându-i brațele cu blândețe.

– Ești nebun.

– Încerc să fiu un bărbat cinstit și onest, zise el apucându-i lanțul cu mâna și strecurându-se pe sub el cu abilitate, astfel încât rămăseseră prinși sub el amândoi. Care doar încearcă să stea în lumină.

Ea începu să râdă când el o cuprinse în brațe și-o strânse cu putere la piept în timp ce se roteau unul în jurul celuilalt. Curând ajunseră să se sărute fără a se feri, cu ochii închiși, el cu degetele în părul ei, ea cu mâna lipită de obrazul lui, în timp ce-și vedeau în continuare de treabă. Fără să le pese că erau priviți, sărutul lor putea fi auzit de la câțiva pași distanță, așa că vreo câțiva muncitori își aruncară sculele pe jos și plecară de-acolo, clătinând din cap.

Mama Owd își dădu ochii peste cap.

– Singurul vostru defect în calitate de fierar și de sculptor.

– Cu toții avem lipsurile noastre.

Skara se bucura pentru ei, dar când îi privea, se întrista. Își întoarse privirea către mare și se trezi că se gândește la Raith.

Acum, dacă *Vântul din Sud* reușise să învingă gheața de pe Râul Divin, vâslea în jos pe Râul Interzis. Spera că e fericit, deși nu i se păruse niciodată omul care își găsește cu ușurință fericirea. Deși nu avuseseră prea multe lucruri în comun, acesta fusese unul dintre ele. Își aduse aminte de chipul lui, cu fruntea plină de cute adânci și cu buzele strânse, așa cum obișnuia el să și le țină aproape tot timpul. Își aduse aminte de căldura oferită de trupul lui. Se întrebă dacă el se mai gândea la ea. Se întrebă dacă…

– A sosit un șoim cu un mesaj de la Bunicul Yarvi, spuse Mama Owd trezind-o din visare.

Gata, nu mai era timp de planuri imaginare.

– Vești bune?

– Vanstermanii au un nou rege. Mama Scaer a organizat o întrecere și un bărbat și-a învins toți oponenții în luptă. Se numește Yurn-gil-Ram.

– Numele lui nu-mi spune nimic, zise Jenner scărpinându-se prin părul rar.

– E un șef de trib din nordul îndepărtat, de acolo de unde ghețurile nu se topesc niciodată, și-l numesc Berbecul, pentru că-și înfrânge oponenții lovindu-i cu capul.

– Încântător, zise Skara oftând.

– S-a numit singur cel mai mare războinic din jurul Mării Sfărâmate și-a anunțat că va ucide pe oricine va îndrăzni să-l provoace.

– Am doar optsprezece ani și-am văzut deja prea mulți războinici împăunându-se în felul ăsta.

– Se spune că amestecă sânge în berea pe care o bea și că își face un lanț din oasele degetelor vrăjmașilor săi.

– Pare soțul ideal, regina mea, zise Jenner cel Albastru făcându-i cu ochiul, ceea ce-o făcu să pufnească.

– Trimite-i o pasăre și spune-i că Jenner cel Albastru acceptă cu mare bucurie să-i poarte cheia la gât.

– Căsătoria e ultimul său gând, zise Mama Owd încrucișându-și brațele. Bunicul Yarvi deja se teme că are de gând să organizeze atacuri peste granița cu Gettlandul.

Jenner clătină dezgustat din cap.

– Oare vanstermanilor nu le-au ajuns bătăliile de până acum? Nu s-au speriat de magia elfilor?

– La fel cum un arc are un număr limitat de săgeți, spuse Owd, se pare că și acele arme ale elfilor pot trimite Moartea tot de un număr limitat de ori. Și,

din moment ce vrăjitoarea Skifr a plecat din nou spre sud, Strokomul a devenit din nou un teritoriu interzis.

Jenner cel Albastru își cuprinse fața în mâinile sale bătătorite și scoase un geamăt.

– Se pare că lumea nu s-a schimbat chiar atât de mult pe cât ne-am fi imaginat.

– În rămășițele fumegânde ale fiecărui război, zac ascunse semințele rădăcinilor celui care urmează, murmură Skara.

Simțea vechea neliniște și își duse mâna la pântec, încercând să-și înghită greața.

– Trimite o pasăre către Mama Scaer și felicit-o și una către Regina Laithlin pentru a-i spune că suntem alături de ea.

– Și apoi? întrebă Mama Owd.

– Observăm totul cu atenție, vorbim cu grijă, zâmbim amabil, ne ținem prietenii aproape, ne rugăm calmi la Tatăl Pace și ne ținem săbiile la îndemână.

– Porunci care sunt potrivite oricărei situații.

– Ar fi înțelept din partea noastră să reconstruim și zidurile Fortăreței lui Bail, zise Jenner, și să le facem mai puternice decât oricând.

– Regina mea!

Un băiat alerga grăbit dinspre docuri, împroșcând cu noroi în toate părțile când cizmele i se înfigeau în pământul moale.

– De noi se apropie trei corăbii! Pe pânzele lor e pictat calul alb al Kalyivului!

– Emisarii Ducelui Varoslaf, zise Jenner. Vrei să îi întâmpinăm la docuri?

Skara se gândi la mesajul pe care l-ar fi transmis.

– Nu trebuie să părem prea grăbiți. Așezați un jilț aici, sub fronton. S-ar cuveni ca ei să vină la mine.

Mama Owd surâse.

– Întotdeauna trebuie să ne gândim la ceea ce se cuvine.

– Trebuie. Apoi, când e necesar, să ignorăm ceea ce se cuvine.

– Am să-ți sculptez unul nou când vom avea mai mult timp, regina mea, spuse Koll lovind cu degetul unul dintre scaunele lipsite de formă pe care ședeau tâmplarii când mâncau. Dar, deocamdată, ăsta va trebui să-ți servească drept jilț.

Apoi îndepărtă o crustă de noroi de pe el cu muchia palmei.

Era un obiect simplu, vechi și nițel cam ponosit, cu lemnul înnegrit ici și colo de foc.

– Nu scaunul o face pe regină, spuse Mama Owd. Ci regina face scaunul.

– Probabil că a fost martor al venirii lui Yilling cel Strălucitor în acea noapte, murmură Jenner cel Albastru, și a supraviețuit.

– Da, spuse Skara surâzând în timp ce-i mângâia brațele. Dar la fel s-a întâmplat și cu Throvenlandul. Și cu mine.

Rămase așa, cu fața spre mare, având-o în stânga pe Mama Owd și în dreapta, pe Jenner cel Albastru. Cu pieptul scos înainte, cu umerii trași în spate, cu bărbia ridicată în sus, așa cum o învățase Mama Kyre. Ciudat cum ceea ce i se păruse stânjenitor odată i se părea acum firesc.

– Anunță-i pe emisari că palatul meu nu e gata încă, spuse Skara. Însă Regina Throvenlandului e pregătită să-i primească.

Mulțumiri

Ca de obicei, celor patru, fără de care nu se poate:

Bren Abercrombie,
pe care îl dor ochii de cât a citit cartea aceasta.

Nick Abercrombie,
pe care îl dor urechile de cât m-a auzit povestindu-i despre ea.

Rob Abercrombie,
pe care îl dor degetele de cât a răsfoit-o.

Lou Abercrombie,
pe care o dor brațele de cât m-a susținut.

Apoi, pentru că nimeni nu e singur pe lume, mai ales cel de față, cele mai profunde mulțumiri:

Pentru că a sădit sămânța acestei idei:
Nick Lake

Pentru că a avut grijă ca ramura să se transforme într-un copac:
Robert Kirby

Pentru că a avut grijă ca în acest copac să crească fructe de aur:
Jane Johnson

Apoi, pentru că metafora fructelor de aur a luat-o pe alt drum, tuturor celor care m-au ajutat să le realizez, să le scot pe piață, să le public, să le fac reclamă, să le ilustrez, să le traduc și, mai presus de toate, să-mi *vând* cărțile, oriunde s-ar afla în lumea largă, dar, mai ales: pentru Natasha Bardon, Emma Coode, Ben North, Jaime Frost, Tricia Narwani, Jonathan Lyons și Ginger Clark.

Artiștilor care au făcut posibilă imposibila provocare de a mă face să arăt elegant: lui Nicolette și Terence Caven, Mike Bryan și Dominic Forbes.

Pentru entuziasmul și pentru susținerea inepuizabile, indiferent de vreme: lui Gillian Redfearn.

Și tuturor scriitorilor cu care m-am întâlnit pe internet, la bar sau chiar, de câteva ori, în paginile scrise ale cărților, care mi-au fost de ajutor, care mi-au dat sfaturi, care m-au făcut să râd și care mi-au furnizat o mulțime de idei demne de a fi furate.

Vă știți voi care sunteți...

Note

1 - Fâșii de lemn sau de tablă care se aplică pe osatură și, îmbinate între ele, formează bordajul, fundul sau punțile unui vas (n. tr.).